C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Bartos_Tomas-Zoldneri.pdb

PDB Name: Tomáš Bartoš - Žoldnéři
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.9.2010
Modification Date: 5.9.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tomáš Bartoš
ŽOLDNÉŘI

Brána se pomalu začínala zvedat, na infra to poznali podle pásu tmavší barvy objevující se u spodního okraje. Na druhé straně bylo ještě o třicet kelvinů méně. Tlakoměr pomalu klesl k hodnotě jednoho a půl Pascalu, k standardnímu tlaku na povrchu Pluta.
Postupně se jim otevřel výhled z prostorné jeskyně v metanovém ledu. Ústila na povrch, rozeznávali pableskující linii horizontu. Obloha byla čistá, bez oparu a černě připomínala samet poprášený mikroskopickými brilianty.
"Jsou tu krápníky," řekl překvapeně Gunner.
Pietro aktivoval světlomet, bílá záře se odrazila od dvou křišťálovou slupkou potažených těl visících ze stropu. Mrtví byli svlečeni donaha, prvnímu chyběly nohy, druhému tři čtvrtiny trupu, páteř vyčnívala z torza jako ostnatá pila. Chorybd došel až k tělům, zbraň hlavní k zemi. Dotkl se zachovalejšího torza a okamžik studoval obličej.
"Znal jsem ho. Myslím, že jsme našli Reinhardovy lidi. Teda aspoň dva z nich."
"Kurva, kurva, kurva. To je jak tehdy v tý zasraný Africe, když se všichni zbláznili a vyhlásili kanibalismus za součást náboženství," zanadával Pietro. "Měli bychom se co nejrychleji vrátit, tohle bude majora zatraceně zajímat."
Bez domluvy zacouvali zpět do chodby, zavřeli za sebou a ještě opatrněji než přišli se vydali na zpáteční cestu.

Malá knižní řada Poutník č. 46

Tomáš Bartoš
ŽOLDNÉŘI

Tomáš Bartoš: Žoldnéři
Copyright © 2006 Tomáš Bartoš
Illustrations © 2006 Martin Hlavatý
Publisher © 2006 Klub Julese Vernea
ISBN 80-85892-89-8
Kapitola první
PŘISTÁNÍ

Gunner si vložil do úst štědrou porci žvýkacího tabáku a začal ho energicky zpracovávat, až se mu na hranatých čelistech dělaly boule svalů. Po celou dobu letu si dal pokoj a dodržoval předpisy, jako by byl cucácký kadet. Jenomže ve výsadkovém modulu na oběžné dráze ve vzdálenosti třiceti tisíc kilometrů od Pluta už mu do toho žádný důstojník z frachťáku nemohl kecat a on to věděl.
Pneutechnika zašustila, komory se jedna za druhou začaly uzavírat. Brassi jako na povel vytáhl z kapsy malou krabičku, připlácl ji na viditelně se zakřivující stěnu a z reproduktoru zazněl řízný rokenrol. Aniž si to uvědomoval, pohupoval hlavou do rytmu a dál kontroloval na nástěnném displeji mapu nahranou z WPCEčka. Taktickou jednotkou, jejíž plný název zněl War Personál Computational Equipment, byl vybavený každý, ale ne každý využíval všechny její možnosti a Brassi teď upřednostnil staromódní periférii.
Kuzmin seděl se zavřenýma očima a poslepu do nekonečna obtahoval na popruhu granátometu ze speciální tkaniny svůj nůž. Měl ostří z lité keramiky a obtahovat nepotřeboval. Navíc, i když bylo pouzdro na stehně skafandru vyrobené z velmi odolného materiálu, představovala čepel ve vakuu jisté bezpečnostní riziko.
Ocelové klak roztřáslo kabinu, po napjatém očekávání zazněl ostrý nemelodický zvuk evokující otírání lodního kýlu o kovové dno. Spiceová pozdvihla hlavu, namodralé zbarvení jejích očí prozrazovalo, že ve skutečnosti opět projíždí některou ze svých počítačových simulací.
"Břídilové, uvolnili nás při změně vektoru. Trochu jim poškrábeme barvu," zkonstatovala, odepjala pouzdro s pistolí přidržované na skafandru suchým zipem a připevnila ho na opěradlo sedadla. To bylo jediné znamení, že očekává i jiné než hladké přistání.
Brugger zkontroloval hromadu výstroje, vesměs těžkých zbraní a energetických jednotek na podlaze mezi řadami sedadel. Všechny popruhy držely, magnetické zámky také. Rychlopalnou elektromagnetickou karabinu, svou osobní

zbraň, však dál držel na kolenou. Tvrdil, že jednou málem přišel o krk, protože nebyl ozbrojen, a tuhle chybu už nemínil zopakovat.
"Zážeh," ozval se v interkomu Kovacs. "Držte si klobouky, pojedem z kopce, přímo na dno gravitační studny Charón - Pluto. Takovou jízdu jste ještě nezažili."
O Kovacsovi se tvrdilo, že dokáže pilotovat i řízenou střelu. Deset členů přepadového komanda se o tom už několikrát přesvědčilo. Na rozdíl od taktických plánovačů mise považovali tajné přistání na kontinentě Byutech, vlastnictví stejnojmenného koncernu, za hračku.
Kabina se roztřásla divokými vibracemi, do uší se zahryzlo ječení motorů spalujících kapalný vodík.
"Spěchá, musí nás udržet v zákrytu Charóna," komentovala Spiceová týrání motorů.
Pietro se naklonil těsně k Chorybdovi, jeho snědá pleť člověka ze středomoří se oproti ebenové pokožce obrovského černocha zdála skoro bílá.
"Když jsem před odletem flámoval se ženskýma, řekl jsem jedny bloncce, že když vydrží ve stejném podniku, než se vrátím, ukážu jí, jak se to dělá ve stavu beztíže. A vona mi řekla, dobrý, dám ti slevu."
Chorybd se ke společníkovi otočil a vážně se na něho podíval nevinně vyhlížejícíma očima.
"Ale na Zemi jí těžko ukážeš, jak se to dělá ve stavu beztíže. Navíc. Spiceová ti nedá a nikoho jiného na šukání tu nenajdeš. A pokud vím, stále nemáš šajn, jak se to vlastně v nulce dělá."
"No právě, a vo tom to je!" zakřenil se Pietro.
Chorybd okamžik přemýšlel, pak zkřivil rty v úsměvu a vzápětí se oba, malý i velký muž, hlučně rozchechtali.
Gunner obšťastnil podlahu dalším plivancem, motory zvýšily tóninu, světla pohasla. Kovacs ždímal ze zdrojů maximum.
"Za chvíli nám bude horko, i když je dole minus dvě stě třicet pět. A podle předpovědi počasí se to v dalších dnech nezlepší. Sestupujeme, nasaďte si helmy," promluvil ke komandu McBane.
V majorově hlase bylo tolik vzrušení jako v pomalu narůstajícím antarktickém ledovci.

***

Osvětlení zablikalo a z civilní žluti přešlo k pulsující rudé, tubus, obsazený dvěma šesticemi lidí upoutaných v rozměrných křeslech naproti sobě, se náhle zdál ještě stísněnější a připomínal rakev.
"Proč jste vlastně tady?" snažil se překřičet jekot raketových motorů muž sedící nejvíc vlevo, jediný, který si ještě nezačal nasazovat přilbu.
Spiceová se na něho podívala a ušklíbla se.
"Zeptejte se ještě jednou, až budeme dole."
S posledním slovem uzávěr helmy zaklapl, kontrolní panel na opěradle křesla zamrkal a jedno po druhém na něm naskočila zelená světla - skafandr byl napojen na život podporující funkce přistávacího modulu.
Stejně jako ostatním se jí nelíbilo, že s sebou mají novináře, ale to byla jedna ze základních podmínek kontraktu, který sjednal major. Otravovalo ji, že se ten floutek zaměřil právě na ni. Zřejmě předpokládal, že jako žena bude jakékoliv komunikaci nejpřístupnější. Neuráželo ji to, jen tím Frederick Backsyht v jejích očích klesl ještě hlouběji. Měl se na svou práci pořádně připravit - prostudovat si osobní materiály žoldnéřů, které mu alespoň zčásti jejich zaměstnavatel určitě zpřístupnil. Pak by věděl, že Spiceová toho nikdy moc nenamluví, tím méně s novinářem. S větším úspěchem mohl hledat mrtvolu v prázdném hrobě.
Druhý chlápek, kterého s sebou vlekli, byl aspoň tichý a zdál se zatím v pohodě. Byl to specialista nejvyššího ranku a Spiceová si uvědomovala, že až splní úkol, budou potřebovat někoho, kdo zakonzervuje technologii. O ni tady hlavně šlo. Backsyht byl jen osinou v zadku.
Snížila přiblížení, tím zvětšila zorný úhel hledí helmy a jediným pohledem obsáhla všechny společníky. Všichni už byli přikurtováni, mohutný Vorošilov, tísněný devítibodovým bezpečnostním pásem, se snažil přemístit malíčkem v rukavici šachovou figurku na titěrné šachovnici přilepené ke koleni. Nedal se přesvědčit a nikdy nehrál šachy s počítačem na displeji, místo toho do nekonečna přehrával partie starých mistrů. Divnej chlap, pomyslela si Spiceová. Možná to mělo něco společného s tím, že byl Rus. Na druhou stranu, dalo se na něho ve všem spolehnout. Backsyht stále zápasil s helmou a nebyl připraven na sestup.
"Když budeme mít štěstí, nepřežije přistání," utrousila na volném kanálu.
"Copak, Spiceová, už se ti snažil dostat pod sukně?" zakřenil se Gunner a jeho poznámku doprovodilo krátké Pietrovo uchechtnutí.
"Ještě má všechny prsty, na rozdíl od tebe," odsekla jedovatě.
Zrychlení ho zamáčklo do polstrování rychleji, než stačil odpovědět.
Brassi soustředěně sledoval ukazatel přetížení na holodispleji. Jeden a půl g, dvě g, dvě a půl g. Už bez pomoci exoskeletu nedokázal odlepit ruku od opěradla, i dýchání se stávalo obtížným. A motory dál ječely a každou sekundu polykaly stovky kilogramů drahocenného paliva. K Plutu se přibližovali po standardní trajektorii frachťáku dovážejícího proviant a další vybavení z koncernových základen na Titanu. Teď se potřebovali bleskově prosmeknout kolem Charona, měsíce Pluta, který měl zhruba čtvrtinovou velikost planety, kolem níž obíhal. Pak, kryti rojem meteoritů, se měli spustit až k povrchu. Brassi uvažoval, zda je roj meteoritů náhoda, kterou taktici SONICBMu využili, nebo byla jejich technologie na takové výši, že ho dokázali nějakým zatraceným způsobem vyvolat. Čtyři g, ječení turbín přešlo do boostovaného fortissima, číslovka se rozplynula v šedém poli odkrvených očí a pak zorné pole zčernalo úplně. Když znovu nabyl vědomí, nacházeli se ve stavu beztíže. To znamenalo, že jsou na ideální přibližovací trajektorii.
Brassi nacvičeným pohybem zornic a akomodací čočky probudil HID - Human Interface Device - ze spícího režimu a s

jeho pomocí napojil WPCEčko na systémy přistávacího modulu. HID představoval nejspolehlivější a nejméně náročný způsob ovládání jakékoliv techniky, hardwaru i softwaru. Komunikační rozhraní bylo promítáno přímo na sítnici oka, a to buď miniaturními implantovanými, nebo externími kamerami v brýlích, štítku čepice nebo průhledítka helmy, jak kdo preferoval. Veškeré ovládání se pak odehrávalo prostřednictvím očí.
Brassi spokojeně mlaskl, konečně měl přístup k čidlům modulu. Přes stísněný obraz interiéru tubusu, v němž se všichni nacházeli, se rozprostřel záběr rychle se přibližující bílé koule zohyzděné občasnými tmavými skvrnami. Řídká metanová atmosféra Pluta, sahající až do výše tří tisíc kilometrů, si mezi meteory začala vybírat svou daň. Ty letící nejníže se třením rozehřívaly a dál zpomalovaly, kusy materiálu obsahující kyslík vázaný v ledu bez výstrahy vybuchovaly v ohňostrojích oslnivých záblesků - metan s kyslíkem tvořil explozivní směs.
Na okamžik se na výškoměru zastavil údaj tisíc kilometrů, automatické hlášení systémů přerušil praskot doprovázející průlet ionosférou. Teď padali k povrchu jen o něco pomaleji než vlastním rozpadem zbrzděný meteorit, Brassi přepnul na motorická schémata a viděl rudou barvou zářící symboly pump připravených čerpat do spalovacích komor tuny paliva. Měli pár sekund na to, aby snížili rychlost na pět machů a z kosmického plavidla se stali kluzákem.
"Brzdím," zazněl Kovacsův hlas plný nefalšovaného potěšení.
Brassiho vědomí bliklo jako sfouknutá svíce, decelerační vložky skafandrů pracovaly na sto deset procent nominálního výkonu. Na několik dlouhých okamžiků se přetížení vyšplhalo až nad hodnotu deseti g. Při vědomí zůstali jen Gunner a Vorošilov. Gunner napjatě pozoroval zbraně upoutané na podlaze, jako by jim přetížení mohlo ublížit víc než lidem, Vorošilov mrzutě sledoval miniaturní šachové figurky setrvačností smýkané po šachovnici. Bylo mu jasné, že tuhle partii už nedohraje.

***

"Výška tisíc pět set metrů, okolní teplota devadesát pět kelvinů. Držíme se na spodním okraji inverzní vrstvy v koridoru mezi štítovými valy Griuevič a Staso. Tady končí mé operační pokyny," promluvil Kovacs v interkomu. "Nemám žádné indikace, že by nás nepřítel zachytil.
Kuzmin spokojeně pokývl hlavou. Tohle už se víc podobalo cestování letadlem a nezáleželo na tom, že zrovna neletí nad Zemí. Země pro něj vůbec příliš neznamenala. Kariéru začal jako jeden z hornických vzbouřenců na Měsíci. Prolezl tehdy technologickými průduchy a šachtami, o kterých neměl ponětí ani hlavní šéfinženýr, a krvavým způsobem si pak vynutil poslušnost členů Výboru pro potlačení stávky. Neodsoudili ho, protože jeho obhájce dokázal, že manažeři dosazení firmou se právě rozhodli vyhodit do povětří poklopy nad několika menšími šachtami, čímž by spolehlivě způsobili dekompresi dolu a smrt všech zaměstnanců v daném sektoru. Těžební společnost mu byla dokonce donucena refundovat mzdu s dvojnásobným bonusem. Rozsudek, peníze ani krátká publicita ho však nezajímaly. Jeho kousek způsobil, že dostal několik zajímavých nabídek. Jednu si vybral, splnil zadaný úkol a dokonce přitom i přežil. To se to pak opakovalo mnohokrát. Už dávno nebyl mladíčkem, který se spoléhal na odhad, přirozenou inteligenci a bleskovou koordinaci. Patřil mezi tisícovku nejlépe placených korporačních žoldnéřů na světě a právě se chystal přistát na Plutu. Na okamžik se zamyslel nad tím, kde všude už byl. Vlastně nová místa poznával rád.

***

"Pokračujte koridorem," odpověděl Kovacsovi major. "Tady William Alva McBane, koncesovaný žoldnéř, číslo 12 - 35 - 89. Naše koordináty jsou," pokračoval mechanickým hlasem určeným palubnímu deníku a černé skříňce přistávajícího modulu a odcitoval sérii čísel udávajících jejich polohu v prostoru Sluneční soustavy.
Bez výstrahy se rozezněly desítky poplašných systémů, elektronika včetně záložních obvodů hlásila totální přetížení. Než stačil kdokoliv zareagovat, chaos utichl, přístroje se vrátily do zeleného pásma, jako by se nic nestalo. Spiceová se nejistě rozhlédla po ostatních. Ona byla expert na řídící bojové systémy a další věci okolo nich, ale s ničím podobným se nikdy nesetkala. Odezva elektronických obvodů modulu vypadala, jako by systém profoukla logická smršť vyššího řádu.
"Pokud slyšíte můj hlas, majore, znamená to, že jste se i se svou jednotkou dostal na Pluto do oblasti kontinentu vlastněného korporací Byutech," zazněl neočekávaně hlas generálního dědičného ředitele koncernu SONICBM.
Spiceová pohledem přelétla své druhy. Nikdo nedal najevo překvapení, koneckonců stejně jako ona sama. Tohle hlášení bylo zjevně součástí jejich úkolu.
"Právě se vám otevřel přístup k posledním utajeným datům, která potřebujete k úspěšnému zakončení mise. Přeji vám i vašim mužům mnoho štěstí."
Hlas dědičného generálního ředitele se odmlčel a audio vstup vystřídala mapa s vyznačeným bodem u úpatí pohoří.
"Mám koordináty," potvrdil Kovacs, současně je ostrá zatáčka vmáčkla do sedadel.
"Vy jste se vydali na misi na Pluto, aniž byste měli k dispozici všechny informace?" vybuchl hystericky Backsyht.
"Ano," odpověděl mu McBane klidně a novinář nedokázal potlačit vyděšené vydechnutí.
Spiceové zacukaly koutky. To byl celý jejich major. Jediným suše vyřčeným slovem dokázal člověka usadit, vytočit, donutit k podání maximálního výkonu.
"Zachytil jsem fragmentovaný puls dopplerovského radaru, režim pasivita nula," ustřihl další pokusy o konverzaci Kovacs.

***

Vedl stroj níž pod vrstvu metanových mraků, optika jim odhalila výhled na rovinatý, prasklinami a průrvami zbrázděný terén, po obou stranách se zvedaly rovnoběžné valy pohoří. Krajina měla barvu a strukturu špatně udělané laskonky poskvrněné plísní; bílá se střídala s šedou, metanovo-dusíkový led ve všech jeho podobách.
Radar postupně odhalil údolí zakusující se do valu Griuevič přesně v místě dodaných koordinát. Kovacs vydal pokyn, na periferii holodispleje se bouřlivě přelévaly barvy, jak palubní počítač zápasil s jeho rozkazem a aerodynamikou. Pak s citem pilota, jehož intuice předčí výpočetní výkon, na okamžik řízení odlehčil, aerodynamická nestabilita, k jejímuž vyrovnání by bylo nutno použít část palivové rezervy, pominula, fly by wire systém se chytil a raketoplán poslušně zamířil mezi strmé stěny.
"Na to, že je to všechno z ledu, jsou ty kopce dost prudké," poznamenal Kovacs a zvedl je o sto metrů výš. Údolí se zužovalo, rovné dno z ker zmizelo a změnilo se v peklo ledu drceného tlakem hroutících se ledovců.
"Je tu pětadvacetinová gravitace oproti standardu," odpověděl McBane. "Pokud nás dostanete o dalších deset kilometrů dál, ušetří nám to práci."
Kovacse napadlo, co asi jeho velitel sleduje, ale používal vlastní HID, nikoliv periferie pilotní kabiny, a na ten neviděl.
"To nebude problém, pane," ušklíbl se spokojeně.
Zaznělo tiché cinknutí výstrahy, na okamžik problikla ikona laserového kontaktu, jako by si na ně někdo posvítil.
"To mohlo být falešné echo, pane. Všechny parametry až na jediný jsou pod limitem," okomentoval Kovacs údaje, aniž by jim věnoval víc než letmý pohled.
Jejich rychlost už byla menší než pět set kilometrů za hodinu a dál klesala, brzdící motory s proměnlivým vektorem tahu polykaly poslední kilogramy paliva.
"To se hlásí základna, náš cíl," vysvětlil McBane. "Nainstalovali tam speciální antistealth lokační vybavení."
Další cinknutí.
"Raději nás posaďte, Kovacsi. Nevím, jak moc chytré je místní A. I. Pokud by správně nevyhodnotilo náš kód a přidělilo nám špatný identifikační tag…" nechal větu nedopovězenou.
Motory zavyly a nápor zpětného tahu rozvibroval celou konstrukci, stroj začal pomalu klesat. Se zmenšující se vzdáleností od povrchu žhavé plyny proudící od trysek natavovaly metanový povrch, okamžitě je zahalil mrak bílé metánové mlhy.
"Přistávací radar zmatkuje, nestabilní údaje," hlásil Kovacs. "Chytnu se pevného bodu v okolí a posadím to citem."

***

Fincher nervózně zaklepal prsty na vázací přezky popruhů. Cítil jak se stroj houpe na místě a pomalu klesá. Věděl, co se děje. Horké trysky motorů rozpustily povrch pod nimi a oni se teď snaží přistát do vřící polévky z metanu, dusíku, oxidu uhličitého a pár dalších plynů. Když to nevyjde, mohli by klesnout někam dolů, na pevné dno, a pak, až se uvolněný plyn nad nimi bleskově vysráží v miniaturní krystalky, které je zasypou a spojí se v novou vrstvu ledu, tam zůstat až do konce svých dnů. Které by v tom případě přišly docela rychle.
"Vysouvám vzpěry," uslyšel Kovacse na obecném okruhu.
Stroj se zatřásl tak intenzivně, až to pocítil i přes polstrování sedadla, skřípění a drhnutí oceli o ocel budilo představu, že celý modul páře nějaký gigantický skalpel.
"Jsou trochu přimrzlé, musel jsem hydraulice dát víc šťávy, nic se neděje," informoval Kovacs.
Fincher se ušklíbl. Pamatoval si, jak Kovacs požadoval po technicích SONICBMu, aby u přistávacího modulu předělali celý systém vnější hydrauliky na výkonnější. Ten chlap měl prostě čich. Přivřel oči a představoval si, jak se patnáct metrů dlouhé vzpěry z oceli, schopné zachovat si jistou pružnost i při teplotách pouhých pár desítek kelvinů nad absolutní nulou, zasouvají do bleskově sublimujícího ledu, chaosu molekul, které v supernízkém tlaku a supernízké teplotě neměly možnost zkapalnět, bleskově se ochlazují a klesají níž a níž do mrazivého pekla. Byl nervózní a přiznával si to. Tohle bylo nebezpečí, které nemohl ovlivnit. Pohledem sklouzl na Vorošilova. Mlčenlivý Rus už měl opět rozestavené figury a hloubal nad šachovnicí, Pietro zdánlivě spal, Brassi něco studoval na konzoli a vybavoval se s palubním počítačem. Všichni kromě Backsyhta a Edwarda Wellera byli naprosto klidní. Fincher si vzpomněl na první akci, které se s majorovým týmem zúčastnil. Tehdy je podezříval z omezenosti, která jim zabraňovala uvědomit si všechna nebezpečí. Později, když se sám stal členem týmu, se mnohokrát přesvědčil, že tomu tak není.
Modul sebou trhl, zdálo se, že stojí, ale pak začal opět pomalu nestejnoměrně klesat, jako by se propadali do bažiny. A oni se opravdu propadali do bažiny.
"To nemůžeme přežít, to nemůžeme přežít. Bez přistávací dráhy je to nesmysl!" drmolil Backsyht.
Fincher se ušklíbl. Novinář, aniž si to uvědomil, aktivoval vstup na veřejný komunikační kanál a teď ho slyšeli všichni. Odfiltroval ho a podíval se na záznamy čidel modulu, současně zjistil, kdo všechno je ještě sleduje. Weller, Brassi, samozřejmě Kovacs a Spiceová.
"Tak, už ležíme na břiše," uslyšel ji zamumlat.
Současně zmlkly motory, stroj se zhoupl, a protože ho nic nedrželo, dál se pomalu propadal. Fincher polkl žluč, představil si hlubinu, do níž se v další chvíli zvolna, ale neodvratitelně poslušní gravitace Pluta zřítí. Nejprve uslyšel děsivé zaskřípání, pak teprve přišel otřes a pohyb ustal.
Zatajil dech, jako by jakýkoliv pohyb mohl narušit vratkou rovnováhu. S trochou škodolibosti zaregistroval, že všichni strnuli jako on.
"Stojíme," zahlaholil do mikrofonu spokojený Kovacs. "Už to okolo nás zase všechno mrzne."
Fincher se opět opřel a uvolnil se. Všiml si, že se na něj Spiceová dívá. Měla vypnutou holoniku a viděl jí do tváře.
"Bylo to napínavý, co?" zasmála se.

Byl to úsměv, který by se vyjímal na titulní straně kteréhokoliv módního žurnálu. To byla jedna z mála věcí, které nikdy nepochopil - co tak krásná ženská jako ona dělá tady.
"Jo, bylo," přitakal s úlevou.
"Proti krtkování na Mount Olympu pěkná nuda," zavrčel Gunner. "Očistěte si svý posraný půlky, za chvíli jdeme do akce."
Pietro se odkurtoval jako první a po dlouhém sezení se protáhl.
"Bože, jsem celej dřevěnej. Máme čas na jedno pohodlný číslo, nedala by sis říct, Spiceová?"
I ve skafandru se mu dokonale podařilo naznačit lascivní pohyb pánví.
Fincher se podíval na vnitřní teploměr kabiny. Major odpojil přístroje pro podporu života, zřejmě aby šetřil energií. Teplota už stačila klesnout na minus deset.
"Pietro, pokud se svlečeš jako první, dám si říct," utřela Spiceová malého Italа a vzápětí se Chorybd rozesmál svým basovým smíchem.
"Mám už kompletní operační údaje. Začínám s brífinkem," utnul zábavu McBane.
Kapitola druhá
VÝSADEK

Kuzmin zkontroloval indikátory na plazmové svářečce. Teď svářet nehodlal, naopak se potřeboval v co nejkratší době prořezat trupem modulu ven. Polstrování už strhali a přestože mu HID ve spolupráci s hlavním počítačem raketoplánu promítal do zorného pole rozmístění jednotlivých palubních systémů od elektroinstalace po optickou kabeláž, Kuzmin si je pro jistotu ještě překreslil přímo na kov trupu. Nebylo by dobré, kdyby porušil palivové vedení ke korekčním motorům. Pár kilogramů paliva tam určitě zůstalo a kdyby mu explodovaly rovnou do obličeje, nezachránil by ho ani skafandr.
"Začínám," oznámil ostatním.
Kromě Chorybda, který mu pomáhal, se všichni tísnili v nejvzdálenější části modulu.
Stiskl tlačítko a i přes rukavice ucítil jemné vibrace. Pak zapnul žhavení a tryskající plazma získala nejprve žlutou, pak bílo modrou barvu. Rozkročil se a začal řezat vnitřní obšívku trupu.
Tavený kov odkapával na podlahu, trup hlasitě praskal, jak se řezem uvolňovala vnitřní pnutí. Po dvaceti minutách soustředěné práce narazil Kuzmin na vnější keramické obložení. Zvýšil výkon, hlasité zasyčení ho překvapilo, ale vzápětí se uklidnil - to byl jen vzduch unikající z kabiny. Pokračoval a po chvíli se mu orosilo hledí helmy. Přestal pracovat a překvapeně se otočil k ostatním. Na stropě, skafandrech, všude kondenzoval dusík a další plyny ze zkapalňující se atmosféry v modulu. Gunner už starostlivě otíral zbraně.
"Za chvíli začne opravdu mrznout," ucedil Kuzmin a dal se znovu do práce.
Viděl už spoustu zvláštních věcí a tahle nepatřila ani zdaleka k těm nejpodivnějším.
Víc než hodinu mu trvalo, než do trupu vyřezal obdélník dva metry na metr a půl, další půlhodinu čistil hrany, aby si o ně nikdo nepoškodil skafandr. Úspěch často záležel na maličkostech a pečlivosti, Kuzminovi to nikdo nemusel říkat. Nakonec vypnul plazmovou svářečku, počkal nezbytných pět minut, až se ústí ochladí, a odložil ji. On vyřezal průlez, on vyzkouší, zda je vše v pořádku. Jedno ze základních pravidel platných ve vesmíru. V nízké gravitaci stačilo lehce se odrazit a jako pomalu stoupající balón vyplul z vnitřního prostoru modulu ven.
Sotva se ocitl nad pláštěm raketoplánu, přilepil se podrážkami bot k litému keramickému štítu trupu a zastavil tak svůj stoupavý pohyb. Současně nastavil optiky na vysoké zvětšení kombinované s panoramatickým záběrem blízkého okolí v úhlu sto osmdesáti stupňů. Bělošedé hory všude okolo, pustota zvrásněného ledu a černočerná obloha posetá hvězdami. Na Kuzmina dýchlo nepřátelské prázdno a poslušen animálního instinktu tasil pistoli. Speciální model, pistole ČZ české výroby s velkokapacitním zásobníkem na šest nábojů ráže.70 s dvousložkovým střelným prachem vyvinutým pro použití ve vakuu. Výhodou téhle zbraně byla spolehlivost ve všech možných podmínkách. Nikoho neviděl, ale měl silný pocit, že není sám, že ho někdo sleduje. Možná to bylo jen cizostí světa okolo. Opatrně se rozhlédl kolem dokola, čidla skafandru propojená s posledními funkčními senzory raketoplánu. Stále nic.
"Komentujte pozorování, Kuzmine," pobídl ho McBane.
"V dohledu žádné známky lidské činnosti, modul je ze tří čtvrtin pod ledem, pořádně jsme to tu provařili, ale uvolněné plyny už zmrzly, ve vzdálenějším okolí ještě sněží. Sníh zakrývá všechny stopy po přistání, za pár minut to tu bude vypadat jako dřív," popisoval Kuzmin. "Přes ten klid mám pocit, že mi každou chvíli skočí něco na záda. A zatraceně mě zebou nohy," dodal nakonec.
"Aktivuj dodatečné vyhřívání bot, mají největší tepelné ztráty," ozval se okamžitě Brassi. "Mám tě na diagnostice."
Kuzmin očima prohledal kontrolní holopanel a chvíli mu trvalo, než požadovanou položku našel.
"V pořádku," okomentoval Brassi.
"Začínáme fázi 2 výsadku," oznámil major a probudil tak žoldnéře z napjatého klidu.

***

Gunner se zazubil, vybral z hromady zbraní rozměrnou bednu a opatrně ji prostrčil prořezaným otvorem vzhůru. Nespěchal, každý jeho pohyb byl pečlivě promyšlený a natrénovaný. Cvičili v nízké gravitaci dost dlouho, aby získal cit pro manipulaci s těžkými objekty. Tělo raketového kompletu, které podával nahoru, vážilo na Plutu sotva nějakých osm kilogramů, ale stále mělo setrvačnost dvou metráků. To znamenalo, že nebylo vůbec těžké rozdrtit jím někomu hrudník. Vytáhnout ven další součást a pak zase… práce pokračovala neměnným tempem.

***

Přilepit hlavní podpěry šasi k podkladu, zaklapnout nosník, zkontrolovat jednotlivé zámky, do dutiny v traverze ze sendvičového kompozitu umístit elektronickou jednotku, zafixovat ji, sjet základní diagnostiku.
Gunner si při sestavování zbraňového kompletu tiše pískal. I přes jistou neohrabanost vlastní každé motoricky náročné činnosti ve skafandru se pohyboval s jistotou baletního mistra, který svůj výstup zná do posledního detailu.
Nasadit podavač střel, cvak. Gunner se zarazil. Kontrolní obvody hlásily, že je vše v pořádku, ale zvuk dosednutí zprostředkovaný zpětnou vazbou diagnostických kabelů nebyl tak precizní jako jindy. A tady bylo požadováno dokonalé spojení dvou dokonalých součástek. Poklepal na podavač, ikona kontrolních obvodů pohasla a zase se rozsvítila. Odpojil součást a pozvedl ji před hledí - neviděl nic zvláštního. Vzpomněl si na vymoženosti optiky a nastavil ji nejdříve na pětinásobné zvětšení, pak deseti. Teprve teď uviděl, že kontakty pokrývá mikroskopický film rychle se tvořícího metánového ledu, do něhož se přilepilo několik větších zrn nečistot. Gunner vytáhl z opasku vzduchovou pistoli plněnou ultračistým argonem, ofoukl součástku a připojil ji zpět na místo.
Vlastní WPCEčko připojil na logickou jednotku a provedl dva nezávislé testy, jeden řízený přímo zbraní, druhý osobním počítačem. Vše bylo v pořádku.
Sklonil se k ovládacímu displeji a aktivoval systém. Na okamžik byl procesor jeho WPCEčka využitý na sto procent, to si elektronický mozek zbraně stahoval data a s minimálním zpožděním začal získávat vlastní. Servomotory zavrčely, výmetná šachta raket se zvedla šikmo vzhůru.
Gunner se spokojeně zašklebil. Už nad jejich bezpečností nebděl jen Kuzmin s těžkou odstřelovací puškou, ale posílila ho přenosná raketová věž se schopností vystřelit za patnáct sekund deset řízených střel s konvenční hlavicí.
V zásobníku jich bylo bohužel jen pět, ale člověk nemohl mít všechno. S tím už se smířil.
"Ohnivák je nainstalován, pane, v tomhle mraze ale akumulátory hlásí výdrž jen šest hodin," ohlásil.
"Rozumím, nastavte semiautomatický režim, chci, abyste měl stoprocentní kontrolu nad odpálením."
"Jasně, pane."
Gunner netušil, co vedlo majora k tomu, že se vzdal ultrarychlé akceschopnosti raketové věže, ale nevadilo mu to. Rád držel prst na spoušti. Považoval to za jednu z rozkoší, které mu svět nabízel.

***

Backsyht se přesunul na nejvzdálenější část trupu raketoplánu, která nezmizela pod ledem, a zapnul přehrávání.
"Vážení posluchači, čtenáři, diváci. Váš Frederick Backsyht se vám hlásí z Pluta, nejvzdálenější planety Sluneční soustavy. Z nejopuštěnějšího a nejmrazivějšího místa na světě, na kterém dosud pobývalo jen několik set lidí. Právě společně stojíme na počátku nejúžasnějšího, nejdobrodružnějšího a naprosto neskutečného příběhu všech dob. Společně se mnou budete sledovat osudy jednotky profesionálních zabijáků, takzvaných korporačních žoldnéřů. Jejich mise je tak tajná, že rozkazy dostávají až v okamžicích, kdy je nutně potřebují k plnění úkolů. Kromě celé akce, o níž v tuto chvíli vím tak málo jako vy, se pokusím najít odpověď na otázku, co žene tato krvelačná monstra," detail Backsyhtovy tváře vystřídal záběr Gunnera stojícího u raketové věže, "na místa, kde sama příroda hrozí na každém kroku smrtí," kamera teď zabírala sterilně působící ledové pohoří v okolí, "a kde je pravděpodobnost přežití mizivá i bez toho, že po vás někdo bude střílet."
Záběr se změnil na detail pistole ČZ pro použití ve vesmíru položené na ledu.
"Těším se na naše další shledání - a doufám, že budu na živu."
Výraz v obličeji, který doprovázel poslední větu, měl daleko do reportérské suverenity a nadhledu, ale Backsyht ho tam po chvíli váhání nechal. Dodávalo to celému materiálu šťávu, punc skutečnosti.
Z přemýšlení ho vytrhl tichý, ale vtíravý zvukový signál. Holodisplej přesně v rytmu rudě poblikával. V prvním okamžiku se lekl, že se stalo něco skafandru, ale věděl, že při jakékoliv poruše by se mu bez ohledu na vlastní programování HIDu měly primárně zobrazit právě informace týkající se poškození. Stále však sledoval záznam vlastní reportáže. Začal se probírat vzpomínkami z výcviku a váhavě postupoval jedním menu za druhým. Metodou pokusů a omylů zjistil, že příčina signálu tkví někde ve vojenských rutinách, kterým nevěnoval přílišnou pozornost, protože je pro sebe považoval za zbytečné.
Konečně to měl. Alarm znamenal, že ho zaměřil laserový paprsek. Ztuhl, vzápětí se lekl, že se strachy pomočil, ale pocit vlhkosti se nedostavil. Pak si uvědomil, že mu svěrač skutečně povolil, ale zachránil ho katétr. Nutnost, když měl člověk ve skafandru vydržet déle než dvanáct hodin. Po chvíli rozhlížení spatřil vzdálenou postavu na ledové pláni. Přiblížil si ji optikou a přečetl si jméno na čele helmy. Byl to Brugger a mířil na něho nějakou zbraní.
"Co to je za trapné vtipy?" ohradil se rozhořčeně na veřejném okruhu.
"Kalibruju dálkoměry. Při mínus dvě stě šestatřiceti se ještě nepoužívaly. Ale trvalo ti, než sis toho všiml. Byl bys dávno desetkrát mrtvý," dostal nevzrušenou odpověď.
Backsyht si všiml, že Brugger má u sebe celý vozík plný ručních zbraní a zaměřovacích jednotek, a následně zaregistroval hlášení WPCEČka, že s ním už dříve Brugger navázal přímé spojení. Asi kvůli kalibracím, usoudil.
"Proč jste vlastně tady?" využil toho a zeptal se na soukromém duálním okruhu.
"Podepsal jsem kontrakt," odpověděl Brugger lhostejně, odložil pušku a zvedl monstrum připomínající ruční dělo.
Holodisplej informoval Backsyhta, že ho právě zaměřila raketa ThorMin hybridního systému země - země, země - vzduch určená k ničení těžké obrněné techniky.
"Proč jste podepsal kontrakt? Tato mise má podle žoldnéřského dekretu rizikovost A," snažil se Bruggera navést k tomu, co ho zajímalo. "Nejnebezpečnější druh mise, který může existovat."

"Nepatří do áčka, riziko je mimo tabulky. A proč jsem tady doopravdy, do toho je ti hovno," odbyl ho zbrojař a zavřel duální kanál.
Backsyht pokrčil rameny. Časem se určitě dozví více. Jeho reportáž bude stejně zveřejněna, teprve až se vrátí na Zemi a projde schvalovacím výborem SONIBMu. Byl si jist, že do té doby se těm testosteronovým puberťákům dříve či později dostane pod kůži.
Složil stativ s kamerou, schoval reportérské nářadí do pouzdra a šouravým krokem zamířil zpět k modulu. Boty s indukčně vyhřívanými hroty ho sice spolehlivě přidržovaly u země, ale nemínil riskovat skok, který nedávno předvedl Pietro. Odrazil se, dolétl do výšky zhruba pětadvaceti metrů a pak mučivě pomalu padal k zemi. Backsyht si uvědomoval všechny fyzikální zákonitosti, které podobný gigantický skok umožňovaly. Na Zemi by Pietro doletěl sotva do výšky jednoho metru. Přestože rozuměl, nechtěl to zkoušet. Pokaždé, než udělal krok, se přesvědčil, zda druhá noha drží bezpečně zaklesnutá do tenkého povlaku ledu pokrývajícího keramický pancíř.
U modulu pro posádku se střetl s Fincherem. Věděl, že je lékařem jednotky, a na rozdíl od ostatních nemontoval traktory ani nekontroloval zbraně, pouze si hrál se svým vlastním vybavením. Doufal, že s ním by mohla být rozumnější řeč. Postavil se opodál, aktivoval duál a chvíli čekal.
"Na kolik si myslíte, že celá tahle legrace přišla?" oslovil ho kupodivu Fincher jako první, přerušil práci a naznačil pohled okolo.
Backsyht se překvapeně odmlčel. Meziplanetární lety do pásma vnějších planet stále nepatřily mezi turistické atrakce.
"Nevím, určitě pár milionů," odpověděl nakonec.
"Mizerný odhad," ocenil jeho slova Fincher. "Cesta automatického frachťáku s materiálem stojí osmdesát miliónů. Po ideální trajektorii energeticky nejméně náročnou rychlostí. My jsme vojenská výprava podléhající maximálnímu utajení. To spolu s technologiemi, které máme k dispozici, představuje bratru půl až miliardu dolarů primárních nákladů. Vy jste si až poté, co jsme rozřezali raketoplán, uvědomil, že musíme uspět - jinak se nikdo z nás nevrátí. A teď pomalu dostáváte skutečný strach."
Byla to pravda, Backsyht si to uvědomoval.
"A když ne?" přinutil se říct. "Co když nemáme vůbec šanci uspět?"
Pohrdal sám sebou za to, že se mu třese hlas, ale nedokázal to překonat.
"Myslíte, že někdo vyhodí miliardu pro nic za nic?" nadhodil Fincher a vrátil se k práci.
Backsyht v duchu zavrtěl hlavou. Ne, nikdo nevyhazuje peníze oknem. Ani ti nejbohatší.
"Vy se nebojíte?" odvážil se položit ještě jednu otázku.
"Bojím."
"A proč tu jste?"
"Do toho vám nic není."
S trochou hořkosti si uvědomil, že od lékaře dostal stejnou odpověď jako od tupého žoldáka. Dobrá, je to jen větší výzva jeho novinářským schopnostem. Představa úkolu, který ho čekal, ho trochu uklidnila.
Bez výstrahy se náhle snížila viditelnost, ocitli se v oblaku bílé mlhy. Finchera rozeznával jen jako siluetu, skafandr okamžitě přepnul na radar. Podle HIDu kombinoval údaje z extrémně krátkých a dlouhých radiových vln a skládal je do jediného obrazu.
"Co se děje?" zeptal se Backsyht nervózně na volném okruhu.
"Ocitli jsme se v oblasti zvýšené teploty, metanový led taje - tedy sublimuje. Možná místní inverze, ale podobné klimatické jevy nejsou v databázi. Odjedeme, jakmile budou splněny úkoly priorit A a B," vmísil se do jeho dotazu strohý majorův hlas.
Mlha zhoustla, Backsyht se opřel o zaoblený povrch přistávacího modulu, najednou na něj události posledních hodin dopadly plnou vahou a cítil se pod psa. Procestovat desítky miliard kilometrů, jen aby se dostal do počasí na pohled se ničím neodlišujícího od typického londýnského smogu. Ucítil pálení v penisu a okamžitě si vybavil varování lékaře. Jeden z průvodních příznaků zavedení katetru bylo nepříjemné pálení. U citlivých jedinců mohlo přerůst až v nepřekonatelnou bolest. Vzpomněl si na případ dvou vojáků, kteří v kosmonautickém žargonu "spadli přes palubu" - spáchali sebevraždu právě z tohoto důvodu, a to i když věděli, že v průběhu dalších několika hodin budou zachráněni. Možná jsem sem nikdy neměl jezdit, napadlo ho chmurně.
Kovacs vykroužil po ledě ostrou otáčku vpravo, pak vlevo a opsal kolem modulu celý kruh. Pásový traktor reagoval spolehlivě a choval se jen nepatrně hůř než při jízdě po ledovci na zemi. V akumulátorech bylo šťávy na dvacet hodin jízdy, ze zkušenosti věděl, že až se provozem zahřejí, údaj se vyšplhá ještě o pár hodin nahoru.
"Stroj podle předpokladů v pořádku," ohlásil výsledek zkoušky.
Druhý v pořadí vyrazil na zkušební jízdu Pietro. Držel se vedle Kovacsových stop, ale nevšiml si pětimetrového zlomu a absolvoval krátký let s tvrdým přistáním.
"Kurva," ulevil si, ale nezpomalil.
Desetitunový pásový stroj naložený pěti tunami nákladu vydržel. Zbytek okruhu absolvoval ve stejně rychlém tempu a zaparkoval kus za Kovacsem.
Třetí vyrazil na okružní jízdu Fincher. Řidič/pilot byla jeho třetí specializace a počínal si opatrněji. Přesto zvládl všechno bez problémů. Když dojel do cíle, doprovázela ho vlečka bílé mlhy.
"Led po několikanásobném zatížení pásy odtává. Pokud nebudeme chtít rozdávat vizitky, budeme muset jet vedle sebe," zabručel Brugger.
"Traktory v pořádku, připravené na cestu. Výstroj naložena," nahlásila Spiceová na veřejném okruhu McBaneovi.
Ten zatím stále nevyšel z raketoplánu.
"Rozumím. Odjeďte o tři sta metrů dál a počkejte na mě."

Kovacs počkal, až naskočí jeho posádka - Brassi s Wellerem a Spiceovou - a vyjel jako první. Ostatní ho v uctivém odstupu následovali. Věděli, že vybere nejlepší cestu. Vždy vybíral nejlepší cestu, i v místech, která nikdy dřív neviděl. Zaparkovali vedle sebe, všichni se jako na povel otočili zpět a unisono nastavili optiku na velké přiblížení. Z otvoru vyřezaného do trupu raketoplánu vylezla anonymní postava ve skafandru. Major jako jediný neměl na přilbě žádné jméno. Obešel v ledu pohřbený stroj, v jednom místě se zastavil, něco zvedl a hodil to blíž k raketoplánu. Potom se vzdálil o dalších třicet metrů, zastavil se a udělal čelem vzad.
Spiceová se přepnula na infra, modrošedý obraz Pluta se rozsypal v rudé záři vystupující z osmi předmětů rozmístěných kolem v ledu pohřbeného raketoplánu.
"Už aktivoval termické nálože," oznámila ostatním.
Majora i stroj zahalila mlha, na radaru však mohli dál sledovat, jak led sublimuje, plynný metan expanduje a vzápětí ochlazený zase krystalizuje v drobné vločky, které stroj zasypávaly příkrovem opětovně sublimujícího sněhu. Celý raketoplán pomalu klesal pod úroveň ledu. Spiceová si představovala, že někde v metanovém podzemí, kde plyny nebudou moci tak snadno uniknout, led taje ve vřící moře bezbarvé kapaliny, která definitivně zaplavuje hladký keramický plášť, vyplňuje prostory pro posádku a na věky věků mumifikuje pozůstatky po lidské přítomnosti. Lépe než to uměli staří Egypťané nebo kdokoliv jiný na Zemi.
Nakonec třísettunový kolos zmizel a ustalo i sněžení.
"Termické nálože ještě hoří, klesá stále hlouběji. Ale led nad ním už je celistvý," komentovala dál Spiceová své pozorování.
Backsyht nevěřícně zavrtěl hlavou. Po rozměrném stroji nezbylo ani stopy, díval se na hladkou špinavě bílou rovinu.
"Už není cesty zpátky," zamumlal.
"To nebylo v okamžiku, kdy jsme si nastoupili. Palivo stačilo právě tak na přistání," odpověděl mu překvapivě Weller.
Backsyht věděl, že je správný čas na otázku, ale uprostřed sterilní prázdnoty mrtvého Pluta, odkázaný na tři pozemní traktory bez přetlakové kabiny, na to nenašel sílu a raději se vyškrábal na sedadlo.

Kapitola třetí
V ZEMI ULTRAMRAZU

Trojice pásových traktorů se probíjela ledovcem. Zpočátku jejich přímý kurs ve skutečnosti vypadal jako nepřetržitá série zajížděk, odbočování z azimutu a opětovných návratů k vytyčenému směru. Po několika omylech Kovacs získal cit pro terén a vraceli se jen minimálně.
Svah se začal prudce zvedat, přitáhl páku kniplu a zvýšil rychlost. Pokud by to neudělal, třicet metrů pod vrcholem by i drapákovité pásy zakusující se do ledu jako gigantické dračí spáry začaly podkluzovat. Radar těsně za vrchol neviděl, ale ze zkušenosti věděl, že pak přijde zlom a skok. Stroj se zazmítal, když se přehoupl přes konec kry, na okamžik se jim otevřel výhled do hlubiny, čekal je téměř čtyřicetimetrový pád. Podle dálkoměru třicet sedm celých dvě desetiny metru.
Weller na zadním sedadle sykl, Kovacs přidal plyn. Chtěl, aby doletěli až za zborcený okraj spodní ledové kry a měli dostatečnou rychlost, aby se nepřevrátili. Současně poslal stejný pokyn řidičům za sebou. Patnáct tun těžký stroj se ocitl ve vzduchu a povlovným obloukem začal padat, současně se otáčel kolem kratší osy.
"Převrátíme se, převrátíme!" opakovaně křičel Weller.
Kovacs se mrkl na simulační displej. Nepřevrátí, ale bude to těsné, něco je při přepadu přes hranu nepěkně nakoplo.
Pád trval mučivě dlouho, před plastikovými štíty nahrazujícími čelní sklo se objevil nepříjemně rychle se přibližující rozpraskaný led plný šrámů a překvapivého množství černých teček prachu. Dopadli téměř čelně, ale pásy se okamžitě chytily, udělily traktoru dopředný impuls a posadily je na podvozek.
"Tak tohle bylo trochu divočejší," utrousil Kovacs a dál pozorně sledoval terén před nimi; ve sluchátkách se ozývaly nadávky, výkřiky a klení ostatních členů komanda. Jen major na sedadle vedle něho zůstával tiše a bez hnutí, jako by se ho to netýkalo.
"No to mě poser!" hulákal Gunner. "Rozflákám ti hubu, Kovacsi, kudy nás to vezeš?"
"Do pekla tak mrazivého, až ti ztuhne krev v žilách, chlapče," odpověděl Kovacs a zmlkl, protože je čekal přejezd přes plochu, která se mu ani trochu nelíbila. Led byl příliš popraskaný a tak nějak pórovitý.
"Zastavíme a raději to omrkneme, pane," oznámil McBaneovi.
"Kuzmin, jistit ho bude Vorošilov," zazněl bez váhání rozkaz.

***

O šest hodin později stáli na dně úzkého, ale nepříliš hlubokého údolí, s častěji a častěji vystupujícími temnými strukturami skalisek prodírajících se skrz metanový příkrov jako kořeny země. Od vrcholu průsmyku procházejícího pohořím Griuevič je dělilo posledních pár kilometrů. Stroje zaparkovali do trojúhelníku a motory nechali běžet na nízký výkon, aby nevychladly. Major, Vorošilov a Fincher odpočívali přímo na sedadlech, ostatní se rozložili mezi traktory na víka beden s náhradními akumulátorovými články.
Chorybd ležel na zádech a pozoroval černou oblohu s hvězdami, Pietro ucucával z energetického nápoje, který jim ve skafandru nahrazoval jídlo, Brugger, opřený o kola, znovu procházel seznam zbraní a munice. Ostatním se zřejmě podařilo usnout, protože se do hovoru nezapojovali.
"Už jsme blízko, cítím to v kostech," přemýšlel nahlas Pietro. "Co říkáš, Chorybde?"
"Dal bych si pivo. U nás doma je taková hospoda a tam mají moc dobrý pivo."
"Nejbližší hospoda je na Marsu, to je nějakých pět světelných hodin daleko, nech si zajít chuť. Já mám chuť na ženskou, ta sedí kousek odtud."

Pietro ucucnul z výživové trubice tak silně, že zamlaskání bylo slyšet i na komunikačním kanále.
"Umrzly by ti koule, než bys řekl švec," zasmál se Brugger.
"To jo. Ale už jsme blízko a pak to bude jiné. Ale ty se k pivu stejně nedostaneš," popichoval Pietro Chorybda.
"Já sice nic v kostech necítím," odpověděl Brugger, "ale major přikázal zastavit, abychom si před akcí odpočinuli. A přesně to udělám."
Ostentativně se posadil na vyřazený akumulátor, nohy natáhl před sebe a složil si ruce na prsou.
Pietro se odmlčel a jen se rozhlížel. Nevěděl, odkud se berou, ale traktory i postavy ve skafandrech pokrývaly drobné šupiny ledu. Zblízka zjistil, že to jsou miniaturní sněhové vločky. Připomínaly mu okvětní lístky stromů u nich doma, když se jaro měnilo v léto. Pohodlněji se uvelebil na svém víku a zavřel oči. Skafandr ho zatím dřel jen málo, neměl si nač stěžovat. Až se zítra probudí, budou u cíle a konečně začne vlastní mise. Potom se vrátí na Zemi, tak bohatý, jak si přál ve svých nejodvážnějších snech. A zařídí si nevěstince plný ženských dle svého gusta. Začal přemýšlet, jak by měly vypadat, a došel ke svému oblíbenému druhu - vysoké prsaté blondýně s modrýma očima. U nich doma byly všechny ženy menší černovlásky s výraznými lícními kostmi, těch měl plné zuby. Možná to pak bude stejně skvělé, jako když se poprvé v životě miloval s Miriam, právě takovou černovláskou, na zemi pokryté bílými snítkami květů. Poprvé a jedinkrát. Se vzpomínkou usnul.

***

Major William Alva McBane nepotřeboval spát. Seděl na místě spolujezdce, před očima mu defiloval seznam vybavení, stav techniky, kontroloval zásobu energie, kyslíku, fyziologické parametry jednotlivých členů týmu.
Weller zatím nepůsobil žádné problémy, ale jeho hladina stresových hormonů zůstávala i ve spánku vyšší než by měla, naopak Backsyht, kterému v průběhu uplynulého dne několikrát povolily nervy, spal uvolněně. Parametry ostatních byly plus mínus stejné jako na obvyklých misích a při tréninku. Pouze Vorošilov měl nižší spotřebu kyslíku a rychlejší reakční schopnost, než odpovídalo tréninkovým záznamům, encefalogram permanentně zaznamenávaný lékařskou diagnostikou skafandru ukazoval, že se ve spánku nachází na rozhraní mozkových pásem théta a delta, jako by byl ve stavu hluboké meditace a ne nervózního dřímání na povrchu planety s teplotou pár desítek kelvinů nad absolutní nulou. Bylo docela dobře možné, že u něj nešlo o nic neobvyklého, protože měl poprvé k dispozici tak podrobné lékařské informace týkající se jeho lidí. Při přípravě mise Maska, jak plánovači SONICBMu akci nazvali, nebylo nic ponecháno náhodě.
Zorné pole holodispleje bliklo a na okamžik ho nahradilo krátké hlášení: Rozkaz číslo tři zpřístupněn. McBane netušil, jaký algoritmus SONICBM používá k rozhodování, kdy se má ke kterým datům dostat, ale podezříval je, že se nespoléhají na elektroniku, ale nějakým způsobem ověřují jejich postup. Možná na nějaké tajné základně obíhající před oběžnou drahou Titanu, nebo rovnou na Zemi. To však znamenalo, že musí mít na Plutu utajenou retranslační stanici.
Briefing začne za sto osmdesát sekund, oznámila další zpráva.
"Budíček, obdrželi jsme rozkazy," promluvil McBane na veřejném okruhu.
První se zvedl Vorošilov, McBane viděl, jak se okamžitě napojil na senzory zbraní a vzápětí kontroluje stav strojů. To už Fincher sjížděl zdravotní stav posádky. McBane si jediným mrknutím vyvolal výpis dat, která lékař obdržel o něm samotném. Zakládala se na starých záznamech, se skutečností neměla společného vůbec nic.
Za dvě minuty všichni seděli na svých místech, dvanáct siluet v těžkých hypotermických skafandrech s bojovou nadstavbou. McBane je napojil na vlastní okruh a čekal.

***

Jako první se objevilo koncernové logo se stylizovanou Sluneční soustavou uprostřed. Mars jako symbol dlouhodobých terraformních snah společnosti zářil zeleně, administrativní centrála v Lagrangeově bodu soustavy Země -Měsíc byla znázorněna modrou hvězdou. Pak se logo zdeformovalo do obrazu schematické postavy, která se proměnila v dobře udržovaného padesátiletého muže.
"Tss, sám velký šéf, Senassi," neudržel se Brassi.
McBane byl také překvapen. Dědičný ředitel byl napůl mytickou postavou, nepředpokládal, že by se svými zaměstnanci jakékoliv než nejvyšší úrovně jednal osobně.
"Majore, dámo a pánové," podíval se jim do očí, "to, že teď sledujete tento záznam, znamená, že vaše pověst nelhala a dostali jste se až na předpokládané místo C. Chce to jistým způsobem drsnou náturu, dobrovolně se vydat do místa, z něhož není návratu."
Usmál se uznalým a současně trochu nevěřícným úsměvem.
"Vaše zásoby kyslíku vystačí na dalších osmnáct hodin, energie v akumulátorech vozidel na osm hodin a skafandry udrží podporu životních funkcí stejnou dobu."
Brassi si okamžitě na holo vytáhl skutečné údaje a porovnal je s původními předpokládanými a tím, co jim sdělil Senassi. Jejich zaměstnavatel nepoužil extrapolované údaje, ale skutečné, to znamenalo, že sledují interaktivní záznam a možná dokonce i nějaký druh autonomní simulace.
"Protože vaše výprava představuje značnou investici a mou povinností je chránit investice SONICBMu, dostáváte se k nejdůvěrnějším datům naší společnosti - jsou nutná ke splnění úkolu, na nějž jste byli najati."
"Je fajn vědět, že takovejhle hlavoun si vsadil na tvou prdel pár stovek milionů. Máš pak jistotu, že tě nepodtrhnou, ale pomůžou ti dostat se z každý šlamastyky," ocenil proslov stručně Gunner.
Obraz Senassiho ztuhl, to procesor vrhl veškerou kapacitu na rozkódování dat.

"Brassi?" promluvil tiše McBane. "Zjisti, zda jsme během odpočinku nepřijali nějaký signál. Jakýkoliv. A podívej se hlouběji. Předpokládám, že při uživatelské kontrole bude neviditelný. Spiceová, hlídej Senassiho záznam, bůhví čím ho nacpali."
"Vy nevěříte ani vlastním zaměstnavatelům?" zeptal se překvapeně Backsyht.
Brugger se zasmál, McBane se sklonil k ovládacímu panelu traktoru a něco okamžik studoval.
"Samozřejmě že ne, proč bych měl?" odpověděl nakonec.
Senassiho obraz dál zůstával nehybný.
"Jsme na kontinentě Byutechu. Řekl bych, že jsme přijeli pro nějakého vědátora nebo materiál," odhadoval Pietro.
"Vsadím sto babek, že je to tak."
"Sto babek při tvém žoldu? To si moc nevěříš," zasmál se Kuzmin.
"Dobře, sto tisíc babek, vsadím sto tisíc babek!" zašklebil se Pietro.
"Beru," odpověděla překvapivě Spiceová. "Tvrdím, že to tak není."
"Ok, právě jsem o sto tisíc bohatší," zajásal malý jižan a plácl obrovitého Chorybda po rameni.
Backsyht zuřivě všechno natáčel. Vsadit se jen tak o sto tisíc? Přímé rozkazy od jednoho z nejmocnějších mužů Sluneční soustavy? Cítil, že tohle bude nejlepší materiál jeho života. Mnohem úspěšnější než reportáže z Asie, kam se po zemětřesení, které rozlámalo pevninskou desku, dostal jako první.
"Obávám se, že jsi právě vysolil sto tisíc a nedostal jsi za to ani malý číslo," nesouhlasil překvapivě Chorybd a pod panoramatickým hledím helmy se mihla bělost jeho zubů.
"Na to, abychom odsud něco nebo někoho odvezli, nás nemusí být dvanáct a nepotřebujeme s sebou tahat deset tun zbraní."
"Kolik je vaše odměna za tuhle misi asi neprozradíte, že?" zkusil to Backsyht.
"Podívejme se na maskovaného syčáka z finančáku," odfrkl si Brugger pobaveně.
"Tak proč tu sakra jsme?" nechtěl se Pietro smířit s porážkou.
"Já nevím," místo pokrčení rameny se Spiceová ťukla do helmy.
"Tak si to poslechněte," upozornil je Gunner.
Senassiho obraz opět oživl.
"Určitě jste si vědomi konsenzu posledních desetiletí, kdy se rizikové výzkumné a výrobní projekty od biotechnologií přes manipulace s vysokými energiemi přesunují do pásma takzvaného neobyvatelného vesmíru, tedy za oběžnou dráhu Marsu. Toto opatření samozřejmě výzkum a následně i výrobky založené na získaných poznatcích značně prodražuje. Ve světle zkušeností uplynulého století však musím říct, že opatření jsou oprávněná a náš koncern je respektuje, totéž vyžaduje i po ostatních subjektech. Naneštěstí, velká vzdálenost přináší problematickou kontrolu dodržování všech úmluv."
"Už by konečně moh přejít k věci," zabručel Gunner. "Nechci spotřebovat všecek kyslík při poslouchání těchhle žvástů."
"Buďte bez obav, pane Gunnere, úvod už je za námi," střelil Senassi pohledem po rušiteli.
"Je to víc než interaktivní simulace, reaguje na všechny z nás," upozornila Spiceová zprávou včleněnou do lékařské diagnostiky.
"V současné době se nacházíte uprostřed území konkurenční společnosti Byutech. Byutech byl na posledním zasedání rady OSN obviněn z vývoje a výroby semiinteligentních Von Neumanových nanostrojů třídy čtyři. Zástupce Byutechu nařčení striktně odmítl a odmítl i existenci jakékoliv laboratoře zabývající se podobným projektem vojenské třídy. Naši technici však získali vzorky buněčných nanostrojů právě této třídy. Stopy ukazují na použití Byutech technologií a z provedení vyplývá, že se nejedná o pokusnou laboratorní, ale minimálně průmyslovou výrobu. Vaším úkolem je…"
"Rozstřílet byutecháckou fabriku na sračku," zašklebil se Brugger.
"Omyl, podívejte se do právě odtajněné přílohy vašeho žoldnéřského kontraktu," opravil ho Senassi.
Všichni si otevřeli patřičný dokument.
"Za minimálních ztrát na civilistech i vybavení obsadit laboratorně-průmyslový komplex s kódovým označením Nano, předat kontrolu nad technologií doktoru Wellerovi a držet pozice do příletu koncernových ozbrojených sil," přečetla nahlas Spiceová.
"No to mě poser," neudržel se Gunner. "Něco jste zvorali, šéfe. My i vaše miliarda vyletíme do hajzlu, protože podle vámi dodaných koordinát to máme ještě dvě stě kiláků daleko. A šťávy máme tak na třicet."
"Přesný postřeh, pane Gunnere. Miliarda je hodně peněz, a samozřejmě ještě víc si ceníme vašich životů. Nastává další část dekódování, na chvíli se odmlčím."
Obraz znovu ztuhl.
"Mám to, majore," ozval se na duálu Brassi. "V noci jsme přijali ultrakrátký signál, pravděpodobně s dešifrovacím klíčem. Víc jsem nezjistil, protože přímo z jádra systému přišel pokyn ke smazání. Tohle jsem vykopal z dat o spotřebě. A jsem si jistý, že náš zaměstnavatel nevysílal z oběžné dráhy. Řekl bych, že někde v okolí zakopal hybernovaného elektronického strážce a ten nás oslovil."
Senassi se opět rozpohyboval.
"Právě jste obdrželi přesnou polohu naší utajené základny na území Byutech, přístupové kódy k zařízením a oprávnění ke vstupu. Doporučuji, abyste další přípravu provedli uvnitř - vzhledem k vašim krátícím se zásobám kyslíku a energie. Mnoho štěstí, majore, dámo, pánové."
Senassi se uklonil a jeho obraz se rozplynul.
"Tajná základna na území jiného koncernu? I na zemi by taková věc přestavovala obrovskou strategickou výhodu!" vydechl Backsyht. "Natož na Plutu. I v porovnání s miliardou nákladů představuje prozrazení mnohonásobně větší

ztrátu!"
"Jistě, pokud ji nevyváží zisk," odpověděl novináři Weller. "A mohu vás ujistit, že zisk je v tomto případě nepředstavitelný."
Kuzmin už postupně zvyšoval napětí v žhavících obvodech a uváděl traktory do akceschopného stavu.
"Snadný prachy, Pietro. V životě jsem tak lehce sto tisíc nevydělala," zahlaholila Spiceová a skokem se vyšvihla na své sedadlo. "Když si vyčistíš zuby, dostaneš za ně polibek. Jeden," zasmála se. "Jako bonus."

***

První traktor zatočil mírně doprava k cíli, pásy za sebou zanechávaly tříšť metanového ledu a rychle se rozptylující mlhy, na černém nebi požíral a zase vyvrhoval hvězdy Charón, mlčenlivý souputník stejně mlčenlivého Pluta.
"Vážení diváci, právě spolu se mnou stojíte před vchodem do supertajné ilegální základny koncernu SONICBM uprostřed území společnosti Byutech," kamera současně ukázala ocelová vrata, na nichž jako maskování byla nalepena změť balvanů spojená lepidlem připomínajícím na pohled metanový led.
"To podle Úmluvy o omezených válkách právnických objektů z roku 2176 znamená, že jakékoliv ozbrojené složky společnosti Byutech mají oprávnění nás bez předchozí výstrahy napadnout a zlikvidovat."
Obraz z povrchu Pluta vystřídal záběr na válečný planetolet pro vnější část solárního systému s jedovatou oranžovou barvou zářícím názvem společnosti. Nosná konstrukce pohonného modulu s výkonným TOKAMAKovým jádrem byla oproti standardním lodím silně předimenzovaná, aby vydržela vyšší přetížení, povrch obytné části beze zbytku pokrývaly laserové a raketové palebné věže. Střih a bitevní planetolet vystřídal pohled na tři uboze vyhlížející traktory a několik postav ve skafandrech se zbraněmi v rukou.
"Nepoměr sil je patrný na první pohled," pokračoval Backsyht v komentáři, "naděje na úspěch minimální. Co vede tyto zabijáky," detailní záběr na z vrásčitého mramoru vytesanou Gunnerovu tvář, "do akcí s minimální nadějí na úspěch? Ohlásím se vám později, pokud budu ještě naživu."
Poslední replikou Backsyht vystrašil sám sebe a rychle záznam ukončil. Bylo to dobré, opravdu dobré. Za tohle by mohl získat druhého Pulitzera. Nebo možná ještě něco víc - pokud víc existovalo. Pohlédl k vratům. Brassi se mořil s anténou, kterou zarazil do ledu přímo proti nim. Backsyht doufal, že expert na komunikaci ví, co dělá, protože se nemohl dočkat, až budou uvnitř a on se svleče ze skafandru a zbaví se pálení v penisu, které se stávalo nesnesitelným.
"A proč jste tady vy?" vyrušila ho otázka.
Poznal hlas Spiceové, podle barvy ikony hovořila na duálu.
Co jí měl odpovědět?
"Dostal jsem šanci natočit exkluzivní příběh, bohužel za podmínky, že se předem nedozvím všechny podrobnosti. Znal jsem jen jméno velitele akce. Provedl jsem rešerši a zjistil, že major McBane obvykle ví, co dělá, a risknul to. Netušil jsem, že se dostanu až sem," odpověděl pravdivě a rozhodil rukama.
"Obávám se, že Gunnera budete muset vystřihnout. Nebude stát o takovou popularitu," poznamenala.
"Vy můžete monitorovat moje reportáže?" zeptal se trochu nesvůj.
"Jistě, major, já a Brassi máme přístup ke všem komunikačním linkám. Až někdo z nás zemře, oprávnění se přesune na dalšího.
Možná nebylo nechytřejší titulovat lidi, na kterých závisel jeho život, jako krvelačné zabijáky. Najednou ho roztřásla zima. Začínal se cítit zatraceně mizerně.
"Mám širokopásmové spojení, základna potvrdila příjem, dveře se otevírají."
"Narodil jste se na šťastné planetě, Backsyhte," oznámila mu Spiceová. "Právě vám definitivně odešlo přídavné vyhřívání bot. Sledovala jsem to už od rána. Kdyby se to stalo před dvěma hodinami, zmrznete. A se zánětem v močové trubici byste měl jít za Fincherem. Něco vám na to dá." S posledním doporučením ukončila spojení.
Backsyht polkl. Jak to k čertu mohla vědět? Pak si vzpomněl na desítky lékařských čidel, kterými byl skafandr prošpikován. Ikona alarmu nefunkčního vyhřívání se z okraje zorného pole přemístila doprostřed a začala růst. Současně se zobrazil graf stratifikace teplot. Podle diagnostického programu mu začnou za hodinu umrzat chodila. Pokud nebude stát na ledu, vydrží dvě a čtvrt hodiny. S povzdechem zamířil k vratům. Brugger s ručním raketometem mu věnoval jediný puls laserového značkovače a nechal ho vejít do prostoru, který společně s Vorošilovem kryli. Ostatní hlídali otevírající se vchod do základny.
Kapitola čtvrtá
EREBOS

Vstupní hala byla velká, zřejmě sloužila i pro vjezd těžké techniky. Nasvědčovala tomu dvojice velkých vrat v boční stěně, vlastní obytný komplex se skrýval dál v nitru skalního masivu. Uvnitř bylo tak málo světla, že optika nestačila - při velkém zesílení se slévaly detaily. Kuzmin postupující na hrotu formace proto rozsvítil čelní reflektor a nechal počítač generovat obraz superpozicí radaru a standardní optiky. Skála byla tmavá, tu a tam pokrytá krystalickým kobercem metanového ledu, podlaha rovná, jakoby odlitá z šedé litiny. Kuzmin si dokázal představit hlasitou ozvěnu svých kroků, kdyby byl atmosférický tlak plynů vyšší než standardního půl druhého Pascalu.
Roztáhl kužel reflektoru do maximální šíře, nesoustředil se na žádný určitý bod, místo toho pátral po jakékoliv změně. Právě změny přinášely smrt. Těžkou brokovnici s velkoobjemovým revolverovým zásobníkem držel hlavní šikmo vzhůru. V bubnu se skrývalo dvacet pět nábojů, každý obsahující padesát miniaturních projektilů z feromagnetické slitiny. Soustava elektromagnetických čoček těsně před ústím hlavně umožňovala měnit rozptyl letících projektilů od úzkého svazku po široký oblak. Náboje samotné neobsahovaly střelný prach ani jinou klasickou střelivinu. K výstřelu

sloužila kapalná látka na bázi dihydrazinu dávkovaná z centrální nádržky. Kuzmin neměl při případném kontaktu nepřítele zlikvidovat, pouze zmást, poškodit jeho čidla, zbrzdit a pak se sám stáhnout z palebné linie. Za ním postupovali Vorošilov a Chorybd. Jejich kavalerie měla o poznání větší ráže. Gunner s Bruggerem kryli boky, major tvořil základnu formace, ostatní se drželi v pozadí.
Spiceová držela zbraň, zkrácenou verzi útočné pušky, ve svěšené ruce a pohled zdánlivě upírala metr před sebe. Ve skutečnosti se zcela soustředila na holo a komunikaci se základnou. Vstupní kódy, které dostali od Senassiho, zatím fungovaly správně. Přesto dál sledovala postup autorizace a kontrolními rutinami se znaky zakázaných vojenských virů obsazovala úrovně, které jí základna postupně zpřístupňovala.
Za sebou cítila Brassiho. Visel za ní v tandemu a sledoval celou operaci. On se nemusel soustředit na jednotlivé podrobnosti, dával pozor, aby na ně z elektronických zákoutí systému nevybaflo něco hodně ošklivého. Konečně všechny ikony získaly zelenou barvu, základna postupně označila celý tým za přátele a v další fázi mu přiřadila statut obyvatele.
"Jsem hotová, chovejte se jako doma, hoši," oznámila nakonec.
"Mám rád hezký ženský jako seš ty, Spiceová, ale tady," Gunner hlavní elektromagnetické karabiny ukázal okolo, "jsem hlavně rád, že seš chytrá."
Spiceová se ušklíbla. Na vnitřní systémy kybernetické ochrany vojenských pevností se nevztahovaly žádné mezinárodní a mezikorporační úmluvy, to znamenalo, že systémy byly extrémně výkonné a nehumánně účinné. Mrknutím oka zavřela aplikaci obsluhující virové rutiny, když se jí bez příkazu před očima otevřelo okno s Brassiho signaturou. Chtěla mu vynadat, ať se neplete do jejího HIDu, pak poznala, co jí ukazuje. Monitorovací okruh základny hlásil aktivitu. Mohla to být náhoda, běžný údržbářský provoz, ale spoléhat se na náhody se v jejich branži nevyplácelo. Pokusila se dostat hlouběji do jádra systému základny, ale optické kabely instalované ve stěnách, k nimž měla přístup přes radiový interface, byly příliš staré a s malou kapacitou, kterou beze zbytku vytěžovaly již běžící procesy. Vyzkoušela ještě pár triků, ale nepomohly.
"Změnil se režim provozu základny, pane," ohlásila na veřejném kanále.
"Při kontaktu palte," zareagoval suše McBane na novou skutečnost.
Spiceová pozvedla karabinu, holodisplej zprůsvitněl, přešel do bojového režimu a zobrazil výseče palebných úhlů jejích druhů. Posunula se o krok zpět, aby byla formace ideální. Senzorická síť zatím mlčela, žádný energetický zdroj se k nim nepřibližoval. Nebyl zpozorován, opravila se. Na hranici slyšitelnosti rozeznávala těžko identifikovatelné zvuky. Věděla, co jsou zač, nebyla v akci poprvé. Bušení srdce, pravidelné nádechy, šustění krve v tepnách. Také předení akčních subsystémů bojových nástaveb skafandrů, charakteristický zvuk generátorů elektromagnetického pole a spousta dalších průvodců techniky žoldnéřů. Ticho před bojem rušené jen fantomy smrti, jak se šelestům v žargonu říkalo.
"Ocelové dveře v čelní stěně se pohnuly směrem vzhůru," oznámil Brugger a namířil na rozšiřující se štěrbinu svazek hlavní gatlingu, který měl upevněný pod pravým předloktím.
Radar odhalil jen prázdný koridor vedoucí dál do nitra skály.
"Zdá se, že se nic neděje. Tohle by mohla být chodba k přetlakovým komorám," odhadl.

***

Podlaha kousek před Spiceovou explodovala, z podzemí vyjel kráčivý válečný robot. Bojový software okamžitě zvýraznil plochy jeho čidel kovovým leskem, dvojice třicetimilimetrových kanónů na ni upřela uhrančivou čerň hlavní. Aniž by uvažovala, tiskla spoušť a snažila se zasáhnout hlavní trupové čidlo. Věděla, že je to k ničemu. Podlaha se zachvěla podruhé, další robot z podzemní krypty mezi nimi.
Kuzmin se vrhl stranou, brokovnice v jeho rukách zaštěkala, třímetrové monstrum zahalil oblak projektilů. Kanónová nadstavba robota se otočila Kuzminovým směrem, WPCEčko okamžitě vyznačilo pokrytí prostoru nepřátelskou palbou. Shodovalo se se směrem Kuzminova úhybného manévru. I v pádu se však jedním chodidlem stále dotýkal země. Automatické drapáky řízené bojovým softwarem se zakously do podkladu a v kombinaci s exoskeletem skafandru žoldnéře téměř na místě zabrzdily. Velkorážní projektily zasáhly jen skálu a Kuzmin zastavený v letu opět stiskl spoušť. Brugger narazil ramenem do válečného stroje, první dávka Spiceovou minula, kolos se zapotácel, okamžik se zdálo, že náraz více než tří set kilogramů letících rychlostí přes dvacet metrů za sekundu ustojí, pak se však mučivě pomalu převalil na stranu, dávka dvojice kanónů párala strop, vakuum zhoustlo ocelí, kusy kamenné klenby a prachem. Ještě před dopadem Brugger připlácí na pancíř EMP granát a sám se od stroje odpoutal.

***

Válečný robot číslo jedna už vyhodnotil Kuzminovu nebezpečnost jako nízkou a přesunul pozornost na ostatní protivníky. Rozpoznávací okruh zaměřil statické cíle, rychlopalné kanóny vychrlily první projektily. Vždy dva za sebou, druhý dřív, než ten první opustí hlaveň. To bylo vše, co stihl. Půlsekundový záblesk soustředěné Vorošilovy a Chorybdovy palby rozpáral jeho trup jako přezrálý meloun a vypařil elektronický mozek i s většinou dalšího hardwaru včetně projektilů. Oba muži s těžkými zbraněmi zůstali ve střehu jako dvojčata, neforemnými hlavněmi ověnčenými prstenci a hrbolky urychlovačů a kolimátorů mířili vzhůru a čekali, až jejich částicové vrhače přejdou z bojového módu do vyčkávacího.
Fincher na holodispleji zkoumal lékařská data. Boj trval jeden a půl sekundy, tep všech přesahoval hodnotu dvě stě, tomu odpovídala i koncentrace stresových hormonů. U Kuzmina navíc zkontroloval i úroveň potenciálů jeho

upgradovaných periferních nervů. Backsyhtovi a Wellerovi prostřednictvím skafandrů naordinoval uklidňující medikamenty.
"Pane," ohlásila se Spiceová. "Základna hlásí, že přetlakové komory jsou připraveny, můžeme jít dovnitř."
Přestože jim nemohla vidět do tváře, cítila jejich nevěřící pohledy. Pozvání po pokusu o likvidaci, co to vlastně znamenalo?
"Počínající energetická aktivita u ochromeného stroje!"
Gunner svému hlášení přiřadil nejvyšší prioritu.
"Urychlený přesun! Základna!" McBaneův hlas zněl stejně nevzrušeně jako vždy.
Backsyht měl chuť obrátit se zpět a zachránit se v otevřeném terénu, ale někdo do něj zezadu žduchl a donutil ho následovat ostatní. Neměl ponětí, jak se vůbec dokázal pohnout, když jeho vlastní svaly částečně zápasily se semiinteligentním externím skeletem. Detonaci vnímal jako smršť vibrací snažící se mu vytrhnout vnitřnosti. Chtěl se zkroutit do klubíčka, ale skelet neposlechl panikou ovlivněné příkazy a donesl ho až do komory. Ocelová stěna zapadla, vzápětí na ní zabubnovaly stovky trosek.
"Poškození skafandru stupně D," řekl Vorošilov a opřel se o stěnu.
Déčko představovalo bezprostřední riziko rozsáhlé dekomprese.
"Probíhá plnění inertním plynem, poškozený, prosím, zatajte dech," ozval se na vnějším audiu podivně pisklavým hlasem mozek základny. "Přidávám patnáct procent kyslíku, stav nouze," dodal vzápětí.
Stínítko Vorošilovy helmy zaplálo poplašnou červení, jeho skafandr právě zkolaboval.
"Tlak třicet kilopascalů, koncentrace kyslíku patnáct procent, akutní nebezpečí nehrozí," doplňovala základna svá elektronická hlášení audio komentářem pro zraněného. "Přecházím na standardní atmosférický režim, vyhřívání pracuje na sto dvacet procent nominálního výkonu. Okamžitá teplota 80 kelvinů."
Po pěti minutách čekání přerušovaných hlášeními základny protější ocelová stěna zajela do zdi a otevřela jim cestu dál do nitra komplexu. Deset hlavní se okamžitě zaměřilo jediným směrem, ale z čekajícího nepřítele se vyklubal jednoduchý údržbářský automat.
"Zavedu vás na ošetřovnu," zablikalo jeho hlášení na holu, současně se rozsvítilo světlo v chodbě.
"Postup jako při průniku na cizí území," rozhodl McBane.
"Vorošilov potřebuje ošetření," zareagoval Fincher.
"Cíl ošetřovna," doplnil rozkaz major.

***

Opravárenský robot je dovedl do nemocniční sekce nejkratší možnou cestou. Okamžitě po zajištění prostoru McBane rozdělil práci.
Brassi u počítače jistil Bruggera, Kuzmina a Gunnera sehraně pročesávající jednu místnost za druhou. Přitom porovnával údaje poskytnuté základnou s daty sbíranými WPCEčky. Napůl čekal, že dříve nebo později trojice narazí na nepřítele, kterého mu zabudované kamery základny neukáží, ale nestalo se tak.
"Tady je také čisto a prázdno," ozval se Gunner v mikrofonu, HID automaticky přepnul zobrazení na pohled z jeho očí.
Podle infra nebyl ve skladišti nikdo nejméně třicet minut, podle neporušené vrstvy prachu na podlaze ještě mnohem déle.
Kuzmin vešel do zorného pole, uchopil brokovnici levou rukou a přiložil na nejbližší kontejner plochý přístroj, který mu předtím visel na opasku.
"Akumulátory," přečetl údaj z displeje, o zlomek sekundy později ho WPCEčko i s technickými daty výrobků zobrazilo.
"Přesně podle informací základny," doplnil znechuceně Brassi a promnul si kořen nosu.
Od chvíle, kdy Spiceová přeprogramovala elektronický mozek, aby jim přidělil status obyvatel s nejvyššími přístupovými právy, jim základna ve všem vycházela vstříc. Až na to, že se je na počátku pokusila rozstřílet dvěma výkonnými kyberstrážci. Ještě podivnější bylo, že počítač základny tvrdošíjně takovou akci popíral.
"Tady jsou nějaké náhradní díly, ale přesnější údaj nemám," pokračoval Kuzmin v průzkumu skladiště, "nejsou v databázi."
Brugger s Gunnerem ho sledovali v zajišťovacím postavení.
"Mají to být skoro sto let staré věci, náhradní díly k terénním nákladákům," přečetl překvapeně Brassi z monitoru.
"Ať se vrátí přes reaktor a zjistí, v jakém je stavu," přikázal McBane a vrátil se k sledování práce Spiceové. Povídala si s centrálním počítačem základny a metody, které přitom používala, by se daly přirovnat jen ke třetímu stupni výslechu.
Fincher se mezitím věnoval Vorošilovi. Rozhodl se použít místní vybavení, když ho předtím přepnul na ruční provoz.
Žoldnéř ležel na lůžku, několika kabely s elektrodami a dalšími senzory byl připojen k bioskeneru. Zranění nebylo příliš vážné, pouhé potrhání svalů. S enzymy a bílkovinami podporujícími hojivý proces by měl být Vorošilov za pár hodin v pořádku - samozřejmě, pokud ruku nebude nadměrně zatěžovat.
Weller s Backsyhtem vyloučení z jakékoliv činnosti seděli v křeslech u stěny, přilby položené na kolenou. Weller se tvářil netečně, Backsyht nasupeně.
"Kdy už nám prozradíte, co se tady vlastně stalo? Riskujeme stejně jako vy! Jak to, že jsme nakonec po útoku šli dovnitř? Nemáte právo zatajovat nám informace," ozval se novinář nakonec vztekle.
Pietro s Kovacsem hlídající dveře do operačního sálu a chodby mu věnovali krátký pohrdavý pohled.
McBane sklánějící se nad monitorem se napřímil a otočil k Backsyhtovi.
"Já jsem velící důstojník této mise. Mé slovo je zákon. Až se rozhodnu, že je vhodné vás informovat, udělám to. Pokud se rozhodnu, že pro úspěch mise je nutné zastřelit vás, udělám to také."

Pietro s Kovacsem se ušklíbli, dokonce i Vorošilov na lůžku dal najevo své pobavení.
"Já ale chci vědět, co se tu děje! Můj život je v ohrožení!"
"Vorošilov byl zraněn kvůli vám," nezareagoval na jeho výlev major, "kdyby se nezdržel tím, že vás dostrkal do přetlakové komory, nic by se mu nestalo. A vy byste byl mrtev. Pro jednotku by to bylo mnohem výhodnější než skutečnost, že jeden z mých mužů je zraněn."
Mluvil stále stejným odměřeným tónem a Backsyhtův rozhořčený výraz nahradily obavy. Věděl, že žoldnéři musí být šílení, ale až tak moc?
"Spiceová?" otočil se McBane k programátorce a gestem ji pobídl k hlášení.
"Řídící systém základny je naprosto čistý. Stále tvrdí, že stroje, co na nás zaútočily, nebyly jeho kyberstrážci a že naprosto netušil o jejich úmyslech. Současně je však má v inventáři."
"A když poukážete na tento rozpor?" zeptal se Weller.
Spiceová se na civilistu podívala a pokrčila rameny.
"Přizná, že jde o rozpor, ale vyřešit se ho nepokusí. Je to A. I. příliš nízké úrovně. Máte-li nějaký nápad, poslužte si," ukázala k pultu. "Nebo chcete přesměrovat uživatelské rozhraní?"
"Raději tu druhou možnost," vybral si Weller.
"Pane, Brugger, Kuzmin a Gunner se vrací podle plánu," ohlásil Brassi.
Současně s jeho slovy někdo zabušil na dveře domluvený signál. Spoléhat se pouze na sofistikované druhy komunikace se už mnohokrát nevyplatilo. Trojice mužů se vmáčkla dovnitř, v prostorné ošetřovně bylo rázem přeplněno. Deset lidí ve skafandrech s bojovými nadstavbami zabralo víc místa, než se zdálo možné.
"Nějaké postřehy kromě toho, co jsem dostal na displej?" zeptal se Brassi, McBane pouze poslouchal.
"Je to divný místo. Rozlehlý, jak pro malou armádu, spousta místností prázdných, některé i vakuově zapečetěné a ty pečeti jsou staré. Dělané způsobem, který jsem viděl jen na marťanských vracích z války," řekl Chorybd a opatrně opřel svůj částicový vrhač o stěnu.
"Je to tady staré," potvrdil Kuzmin.
"Jenomže ve zbrojíme jsem viděl poslední model Chipwekových psů, vyrábějí ho necelé dva roky," nesouhlasil Gunner.
"Zatím zůstaneme tady," rozhodl McBane. "Potřebujeme si odpočinout a Vorošilovi pár hodin absolutního klidu pomůže. Po odpočinku prověříme základnu ještě jednou se zřetelem na bio. Pak se přemístíme do řídícího centra a naplánujeme akci."

***

Kuzmin nemohl usnout. Měl ze základny tísnivý pocit. Vlastně ne přímo z ní, opravil se, protože chodby ani šachty mu nikdy nevadily, cítil se v nich jako doma. Něco uvnitř bylo nesprávně a on nedokázal přijít na to co. Přestože major povolil shodit těžké skafandry, Kuzmin v něm zůstal a přilbu si nechal položenou na dosah ruky. Nebál se dekomprese ani biologické kontaminace. Příčinou byl jeho animální strach ze špíny, která by mu mohla zalézt pod nehty, zažrat se do něho tak, že by se jí už nikdy nezbavil. Strach ze špíny, kterou se brodil ve stokách pod měsíčními doly.
Hlídkující Pietro stál opřený o sloup v pozici, z níž měl výhled na oba vchody vedoucí do ordinace. Skafandr si sundal, ale nechal si na hlavě helmu, protože byla přes WPCEčko napojena na jejich hlídkové systémy. Lehké komplety pro boj v LCE - Life Compatible Environment - s sebou neměli. Byl klidný a uvolněný, dávno se naučil dělit pozornost mezi elektroniku a vlastní instinkty. Teď mu souhlasně tvrdily, že žádné nebezpečí nehrozí.
Backsyht zasténal ze snu. Ležel na zemi přimáčklý k zemi příliš vysokým géčkem a věděl, že by za každou cenu měl utéct, jinak umře. Byl to sen, věděl to, ale strach ze smrti nebyl kvůli tomu o nic menší.
"Nasaďte si helmy," probudil ho strohý McBaneův hlas.
Ticho vystřídalo šustění, kradmé šátrání. Něco těžkého spadlo na zem, Chorybd hlasitě zaklel, ale vzápětí ohlásil příjem. Poslední se na okruh připojil Backsyht. Stačil ještě zahlédnout konec firemní znělky SONICBMu, vzápětí ji vystřídala známá Senassiho postava.
"Vítám vás na naší tajné základně Erebos. Předpokládám, že podobné překvapení, které potkalo vás, zřejmě zničilo jednotku plukovníka Reinharda."
"Plukovníka Reinharda?" zeptal se obrazu Senassiho McBane.
"Simulace má přístup k našim WPCEčkům," datovala bleskově Spiceová majorovi. "A teď běží s podporou mozku základny. Odhaduji, že je tak komplexní a složitá, že ji ani místní hardware nedokáže oživit v plném rozsahu."
"Plukovník Reinhard přijal před dvěma lety se svým komandem stejnou zakázku jako vy. Poslední zpráva, kterou jsme dostali, byla právě odtud, ze základny Erebos. Pak jsme s ním ztratili kontakt a ani teď vám nemohu říct nic dalšího. Pouze vám zpřístupním několik souborů, které sám Reinhard uložil do paměti základny. Posílám přístupový kód."
Senassiho obraz na okamžik překryla matice čísel, aby vzápětí pohasla.
"Jak jste přišli k Erebosu? Nevěřím, že jste dokázali něco takového vybudovat Byutechu rovnou pod nosem," zeptal se Brassi.
"Všechny informace mohou být důležité, pokud se máme vyhnout osudu plukovníka Reinharda a jeho lidí. Znal jsem ho a nevěřím, že ho s jeho lidmi zničili pouzí dva roboti," podpořil otázku McBane.
"Základna byla v hrubých rysech vybudována před sto lety kvůli předpokládané válce o Saturnovy měsíce. Ta se však nikdy neodehrála a stavitelé Erebosu se postarali, aby se o jejich díle nikdo nedozvěděl. Porušili totiž všechny tehdejší dohody týkající se využití kosmického prostoru a zodpovídali by se za to."
"Mění tato informace cíl naší mise?" zeptal se McBane přímo.
"Nikoliv, v platnosti je samozřejmě původní kontrakt. Tohle je jen doplňující informace, která vám má usnadnit splnění

úkolu - a tím i získání odměny, případně bonusu. Přesně podle paragrafu 28 kontraktu. Už jste zjistil, jak velká je odměna, kterou major a jeho lidé obdrží, pokud pro nás získají komplex Byutechu?"
Backsyht se neubránil zavrtění hlavou, když se na něj Senassiho simulace obrátila.
"Věřím, že vaše novinářská pověst nelže a váš materiál bude přínosem po všech stránkách," uklonil se dědičný ředitel a ztratil se v koncernové znělce.
"Tak to mi polib prdel," zaklel Gunner. "Ti parchanti už sem někoho poslali a ani necekli."
"Reinhard byl dobrý, v branži víc než deset let. A ztratil se tady beze stopy?" zeptal se tiše Chorybd a po jeho protáhlém přízvuku najednou nezbyla ani stopa.
"Jsme na Plutu. Každý se může seknout," odpověděl trochu podrážděně Pietro.
"Senassiho kód je přijat, máme přístup k Reinhardovým fajlům, pane," oznámila Spiceová na veřejném okruhu.
Všichni strnuli, zmlkli a čekali na komentář velitele.
McBane však nová data nestudoval déle než deset sekund.
"Všichni jsme unavení, hlídky podle původního harmonogramu," řekl pouze a sám se jako první uložil na své místo.
Vorošilov ho napodobil, Gunner se tlumeně uchechtnul.
"Tohle dokáže jen major," ucedil koutkem úst a odplivl si do ocelového dřezu na sterilizaci nástrojů. Trefil se přímo do výlevky.
"Vždyť to mohou být informace o povaze nebezpečí, které nám hrozí! Teď nemůžeme spát!" nevěřil svým uším a očím Backsyht.
"Tady nejste mezi novináři, ale mezi žoldnéri a slovo velitele je zákon," poznamenala Spiceová a také šla spát.
Backsyht předstíral, že se smířil s porážkou, ale přehrál si celou komunikaci ještě jednou, odchytil poslaný dešifrovací klíč a sám se pokusil dostat k datům. Po hodině snažení překonal i pečeť, kterou byl přístup uzavřen. Konečně mu poslední z dekódovacích podprogramů hlásil, že je přístup volný. S pocitem vítězství aktivoval ikonu označenou Reinhardovým jménem. Místo předpokládané datové struktury se zobrazila jediná věta:

Tenhle zámek jsem pro vás udělala já. Ten další je majorův. Za protivení se rozkazům vás podle žoldnéřského kodexu může odsoudit k smrti. Jen do toho, chytráku!
Spiceová.

Zaplavila ho vlna vzteku, co si ta pitomá nána dovolovala? Pak se při opakovaném přečtení zarazil. Žoldnéřský kodex? Umínil si, že všem, ale speciálně Spiceové ukáže, že on není žádný podělaný žoldák, ale jeden z nejlepších a neznámějších novinářů na Zemi! Plánoval svůj postup tak dlouho, až ho ráno probudila vůně kávy.
Trochu omámeně se rozhlížel a jen postupně si uvědomil, kde je a proč tam je. Vůně se k němu nesla od stolu, kde seděl Brassi. Otevřely se dveře z chodby, vstoupil Fincher a sám si také přinášel plastikový hrníček.
"Kávovar je na chodbě," odpověděl na nevyřčenou otázku, když se jeho pohled setkal s novinářovým. "Kontroloval jsem ho."
"Je možné se osprchovat?" nadhodil s nadějí Backsyht.
"Tady v ordinaci," ukázal Fincher na hygienický box, posadil se a vrhnul se do studia nějakých dokumentů.
Backsyht se cítil trochu nepatřičně. Nikdo si ho nevšímal, nikdo mu nevěnoval pozornost. Nakonec se rozhodl, že se zařídí jako ostatní. Umytý, s kávou a tubou potravinového koncentrátu se usadil na lehátko, kde spal, na klín rozbalil klávesnici a před oči si spustil holovizní štítek. Souprava neposkytovala funkce plnohodnotného HIDu, ale lépe se mu přemýšlelo, když své úvahy mohl zaznamenávat za využití vlastní fyzické aktivity a ne jen pohybem očí a sub vokálními povely. Někdy měl podezření, že žoldnéři používají rozhraní ještě vyšší úrovně a s WPCEčky komunikují přímo prostřednictvím myšlenek. Ta představa mu trochu naháněla hrůzu a raději ji potlačil. Přehlédl jednoho žoldnéře po druhém a přitom je průběžně natáčel. Třeba jen zvládali pracovat s HIDem na té nejvyšší klasické, ale jen podvědomím řízené úrovni.
McBane seděl u počítače s helmou na hlavě, očividně současně sledoval monitor i holodisplej. Backsyht by vsadil sto babek proti deseti, že studuje další data poskytnutá Senassiho simulací. A další stovku by dal za to, kdyby se na ně sám mohl podívat. Weller se Spiceovou se činili u vedlejšího terminálu. Na podlahu si rozložili klávesnice a holoprojektor, prostřednictvím kterých komunikovali s vlastními ultravýkonnými výpočetními jednotkami - jednoduše vyhlížejícími černými kostkami položenými na podlaze. Datové toky mezi jejich systémem a základnou musely být značné, protože se připojili prostřednictvím kabelů a ne dálkově.
Brassi opět zajišťoval Chorybda s Pietrem a Gunnerem na pátrací obchůzce, Vorošilov pracoval s HIDem.
Backsyht zastavil natáčení a prohlédl si posledních pár desítek sekund záznamu. Všichni vypadali zaměstnaně a soustředěně, nikdo nepřipomínal krvelačné, bitevní vřavy chtivé monstrum, jak je na začátku popisoval. Rozhodl se, že si přístup k celé reportáži bude muset ještě jednou nechat projít hlavou.
Otevřel databázi obsahující poznámky o žoldnéřích a související problematice. Většinu informací získal z veřejně přístupných zdrojů, něco i přímo od SONICBMu, když se s nimi dohodl na reportáži; menší část dat, avšak tu nejzajímavější, prostřednictvím vlastních kontaktů.
Zkusmo napsal jméno plukovníka Reinharda. Oproti jeho očekávání se před ním odvinul dlouhý sloupec záznamů. Plukovník začínal kariéru jako příslušník vojsk OSN v Africe, potom krátce, v rámci mezinárodní spolupráce, dělal něco pro Araby a hned po té se dal na dráhu soukromého žoldnéře. Záznam akcí spolu s jejich úspěšností byl úctyhodný. Poslední velkou práci představovalo zajištění bezpečnosti při jednání Global Hydroponie s firmou Genom. Koncernový summit skončil masakrem, ale nikomu z týmu vyjednávačů chráněných Reinhardovým komandem se nic nestalo, většinu obětí tvořili novináři a zaměstnanci hotelu. Několik žalob proti Reinhardovi vyznělo do prázdna.

Pak, se zvědavým očekáváním, zadal Backsyht dotaz přímo na majora McBanea. Záznam misí, které vedl, byl kratší než u Reinharda, ale úspěšnost byla obdobná. McBane se oproti Reinhardovi víc specializoval. Bral jen čistě vojenské mise týkající se obsazení či obrany objektů, případně záchrany rukojmí. Jeho kariéra začala v koncernové válce U. S. Robotics s Bio Tech Jap. Při útoku na výrobní centrum U. S. Robotics se chopil velení ve chvíli, kdy byla jeho mateřská jednotka zdecimována, a vyvedl z pekla kybernetické obrany většinu mužů. Tím získal peníze na nezávislou licenci, rozšířil si vzdělání a stal se žoldnéřským důstojníkem.
Backsyht si uvědomoval, že má před sebou jen špičku ledovce, výtah misí přístupných veřejnosti. Pokroucených, zfalšovaných nebo i přímo vymyšlených údajů, určených k uspokojení zvědavosti. Hnán okamžitým nápadem sestavil vyhledávací kriteria a zadal další otázku, tentokrát chtěl nezávisle na tom, co věděl, zjistit, kteří žoldnéřští velitelé jsou považováni za nejlepší. Hned napoprvé mu vyjela čtyři jména: plukovník Reinhard, major McBane, kapitán Fahreyová, major Hackensmith.
Major Hackensmith se už několik měsíců podroboval rozsáhlé tělesné rekonstrukci po zranění, které utrpěl v akci. Kde a kdy nebylo uvedeno. Kapitán Fahreyová Backsyhta zaujala. Netušil, že v podobných kruzích se vyskytují i ženy. Vybírala si mise týkající se převážně ochrany nebo záchrany osob. Jedenkrát byla obviněna z trojnásobné vraždy, když osobně zastřelila tři vojáky, příslušníky útočného komanda. Hájila se sama poukazem na žoldnéřský kodex. Soud uznal, že je nevinná a zkonstatoval, že svou nekompromisní akcí zachránila mnoho lidských životů. Stejně jako McBane se účastnila války U. S. Robotics a Bio Tech Jap, avšak na druhé straně.
Backsyht se zahloubal do pravidel, podle kterých byl žebříček sestaven. Hodnotící kritéria úspěšnosti byla složitá, v jediné položce byl McBane výrazně lepší než všichni ostatní. V takzvaném poměru smrt ku riziku. Při jeho misích umíralo při stejné nebezpečnosti úkolu mnohem méně lidí, jeho vlastních i nepřátel, než u ostatních velitelů.
Backsyht se zaklonil a odsunul projekční štítek. Rozhodl se svou koncepci reportáže přehodnotit, protože tohle vypadalo ještě na mnohem lepší materiál, než zpočátku doufal. Pokud se mu podaří odsud vyváznout se zdravou kůží, doplnil v duchu trochu kysele.

***

Vorošilov se zaklonil v křesle, na okamžik si sundal helmu skafandru, kývl na Kuzmina, ať se připojí a zase si helmu nasadil. Backsyht následoval jeho příkladu, po chvíli tápání v hlášeních skafandru, která byla v bojové situaci jiná než v civilní, konečně dosáhl potvrzení hermetičnosti a připravenosti k akci. Pak aktivoval HID a zkusil se k Vorošilovi připojit také. Uspěl - přístup byl volný. V prostoru se před ním otáčel transparentní model něčeho, co připomínalo pásový transportér přikrytý parabolickou anténou.
"Využil jsem vybavení, co tu zůstalo po Reinhardovi, a k tomu pár kusů hardwaru z původních zásob. Nebude to dvakrát pohodlné, ale s terénem si to poradí a měli bychom se s tím dostat na takových deset kiláků k cíli," zaslechl část výkladu.
"Pokud bude cesta jen o trochu drsnější, než počítáme, trochu tu parabolu pošramotím. Stejně je ale jen k odrážení tepla dospodu, ne?" ujišťoval se Kovacs.
"Jo. Když ji překryjem ledem, budeme neviditelní i na optice z docela malé vzdálenosti."
Na diagramu v rychlém sledu poblikávaly technologické segmenty, o které se žoldnéři zajímali.
"Budu mít špatný výhled a tyhle malé akumulátory příliš velké ztráty kvůli podchlazení. Musíme je sdružit a lépe izolovat."
Transportér se přímo před Backsyhtem rozsypal, až z něj zůstal jen podvozek a kusy komplikované stavebnice povalující se opodál.
Krvelačné bestie? Napadlo Backsyhta. Spíš inženýrští hračičkové bavící se se stavebnicemi.
"Nedal jsi tam žádný pořádný kanón," zamíchal se do debaty a imaginární stavby stroje Brugger,
Mezi kusy přibyl jeden připomínající úzkou dělovou hlaveň na subtilním otočném podstavci. Zabarvení jednotlivých dílů podvozku se změnilo, Backsyhtovi došlo, že kompjůtr přepočítal zatížení v nově požadované konfiguraci.
"A můžeme začít nanovo, takhle nemáme dost měrného výkonu," zabručel znechuceně Kovacs. "Tím pádem musíme sáhnout po jiném motoru a jiných akumulátorech."
Stavebnice se rozsypala ještě víc.
Krvelační inženýři války, zhodnotil Backsyht.
Chvíli mu to připadalo jako vhodný název celé reportáže, nebo aspoň podkapitoly, pak však nápad zamítl.

***

Pás světla kopírující pohyb návštěvníků odumřel, temnota přitekla z koutů jako něco živého. Infra bylo při minus sto osmdesáti slepé, zobrazovalo pouze další dvě postavy zářící oslepujícími barvami tepla a života. Gunner čekal, až si zvykne na radar. WPCEčku chvíli trvalo, než načetlo signály dalších dvou mužů a složilo je do jediného obrazu. Na holu to pak vypadalo, jako by se okolí střídavě vynořovalo a zase ztrácelo v černi.
"Automatické údržbářské rutiny to prostě bez dohledu nikdy nezvládají, porucha osvětlení," zkonstatoval Pietro a rozsvítil čelní reflektor.
Koridor ražený v kompaktní skále se najednou zdál mnohem tajemnější.
"Dostali jsme se do oblastí s nízkou prioritou údržby."
Ze zákruty se vynořil nejasný obrys, Gunner s Pietrem zareagovali okamžitě, Chorybd s plynulostí a opatrností, kterou vyžadovala hmotnost jeho těžké zbraně. Udržbářský automat vyrazil směrem k nim, ikona na čelním panelu ještě

okamžik informovala o poruše a nedostatku energie, pak stroj znehybněl.
"Naše přítomnost ho probudila, tudy nikdo neprošel už zatraceně dlouho," řekl Gunner, ale navzdory svým slovům vykročil vpřed. Měli prozkoumat celou základnu a zbývalo jim tohle opuštěné křídlo vedoucí až na povrch. Původní stavitelé ho zjevně používali při dopravě těch největších objektů, pravděpodobně hlavně nádoby reaktoru. Podle dokumentace základnu zásoboval zastaralý štěpný reaktor v kompaktní transportovatelné verzi. Nejspolehlivější malý zdroj energie, který před sto lety lidé měli.
Gunner kráčel pomalu a dával čas bodcům a háčkům podrážek, aby se dostatečně přichytily ke skále. Nestál o to odrazit se a pak dlouhé sekundy plachtit vzduchem. Záře Pietrova reflektoru ho rozptylovala, snažil se soustředit na radarový obraz, který poskytoval lepší přehled. V okamžiku, kdy se Chorybd na HIDu nečekaně zastavil, Gunner namáčkl tlačítko žhaveni zbraně, v deváté desetině sekundy už byla ELMG karabina připravena k výstřelu.
"Co se děje?" zeptal se, aniž by se k druhému žoldnéři otáčel.
"Posviť víc doleva," přikázal Chorybd Pietrovi, současně se Gunnerovi v zorném poli objevil nový obraz v obrazu - místo Chorybdova zájmu. Gunner sám ve svém sektoru nic potenciálně nebezpečného nepozoroval. Kužel světla olízl stěnu a zakousl se do rozeklaných prohlubní ve skále.
"To jsou stopy po výstřelech a jestli ne, sežeru si koule," zamumlal Pietro a opatrně se přibližoval k nálezu, hrboly a prohlubně skalní stěny vystupovaly s čím dál větší zřetelností.
Ikony zbraní tří žoldnéřů se transformovaly v rudě pulsující lebky se zkříženými hnáty - jeden jako druhý byli připravení k palbě.
"Nemám spojení s Brassim, od centra nás dělí několik zavřených dveří a retranslátory tady nefungují," poznamenal Chorybd klidně.
Gunner ho téměř neposlouchal, místo toho sledoval okolí a snažil se z informací zprostředkovávaných senzory i jeho vlastními smysly vydolovat stín nebezpečí, ozvěnu toho, co se zde stalo.
"Kinetická zbraň, malá ráže, velká rychlost projektilů. Zdá se, že se střely vypařily," komentoval Pietro výsledky svého zkoumání, WPCEčko současně zobrazilo předpokládané technické parametry zbraně, která by mohla způsobit obdobné poškození. Popis docela dobře odpovídal lehké ELMG karabině.
Ještě chvíli všichni tři stáli a rozhlíželi se, jako by tak mohli nahlédnout do minulosti.
"Víc se tady nedozvíme, pojďme dál," navrhl tiše Pietro.
Ukazatel aktivity Chorybdova částicového vrhače pohasl, generátor nemohl být v chodu naprázdno příliš dlouho, zanedlouho zmatněla i lebka označující palebnou připravenost Gunnerovy karabiny a transformovala se v obyčejnou ikonu zbraňových systémů.
V tichu rušeném jen akustickými duchy systémů skafandrů a jejich vlastních těl ušli ještě dalších dvě stě metrů. Chodba po celou dobu mírně stoupala, teplota současně klesala. Nakonec zastavili před zásuvným uzávěrem z šedě se lesknoucí slitiny. Dokonale hladkou plochu na několika místech pokrývaly nestejnorodé mapy krystalizujícího metanu, teploměr ukazoval sedmdesát kelvinů, tlakoměr závratných tisíc Pascalů, což představovalo setinu atmosférického tlaku na Zemi.
"Na druhé straně už je Pluto," řekl Pietro. "Právě jsme dokončili úkol, základna je prázdná."
Chorybd zkoumal podlahu pod nohama.
"Myslím, že bychom se měli podívat na druhou stranu," řekl, pozvedl masivní hlaveň vrhače, ale generátor nezapnul.
"Půl metru silná bariéra z frostoceli, permalu a kompozitní keramiky," přečetl z HIDu technické parametry Gunner.
"Elektrické vedení k motoru přerušeno, akumulátory prázdné."
WPCEčko vytáhlo z obslužných obvodů brány všechny dostupné technické informace.
"Nemáme dost výbušnin, abychom prošli skrz."
"Někde tu bude rezervní otevírací systém. Nikdo se nespoléhá jen na automatiku," opověděl Chorybd a natočil se k Pietro vi.
Jako by si ti dva najednou vyměnili role, uvědomil si Gunner. V klidu byl aktivnější čilý jižan a v boji flegmatický černoch. Gunner věděl, že jeho vlastní dávní předkové vlastnili plantáže a na nich pro ně pracovali černí otroci. Praděd dokonce se zbraní v ruce hájil krátkodobě obnovenou konfederaci a patřil k zastáncům rasového kastovnictví. Jeho samotného nic z toho nezajímalo. Pokud měl jít vystřílet peklo, Chorybd byl ten, koho by si vybral, aby mu kryl záda.
Pietro začal místo podle místa prohledávat skálu v blízkosti vrat. Nejprve kontroloval senzory a holo, pak povrch prohlížel zrakem a nakonec ho prohmatával a proklepával těžkou rukavicí skafandru.
Chorybd přešlápl, zapnul reflektor a prohlížel si něco u svých nohou. Pak se pomalu předklonil, průzor helmy změnil odstín, když optika najela na zvětšení.
"Co jsi našel?" zeptal se ho Gunner.
Karabinou mířil šikmo vzhůru před sebe, prst stále položený na spoušti. Aspoň jeden musel vždy kontrolovat situaci.
"Černý flek. Docela rád bych se spletl, ale řekl bych, že je to krev."
"Při téhle teplotě i kdyby ti uřízli hlavu, tak na zem dopadnou jen ledové krystalky," zabručel Gunner.
"Třeba tu tehdy tak velká zima nebyla."
"Něco mám," ozval se najednou Pietro.
Odklopil kamennou desku a pod ní se objevilo velké kovově se lesknoucí kolo.
"Ruční otevírání," zkonstatoval spokojeně Chorybd.
"Bude to zamrzlé, musí to být zamrzlé," skoro toužebně řekl Pietro, přesto uchopil kruh.
Současně s Chorybdem zhasl reflektor, trojice utonula ve tmě.
"Pokud je na druhé straně volný prostor, ve chvíli, kdy se začne brána odsouvat, se začne chytat optika," upozornil Gunner.

I slabý svit hvězd optoelektronickým zesilovačům stačil.
"Jdu na to," oznámil Pietro.
Slyšeli jeho funění, když vší silou otáčel kolem.
Brána se pomalu začínala zvedat, na infra to poznali podle pásu tmavší barvy objevující se u spodního okraje. Na druhé straně bylo ještě o třicet kelvinů méně. Tlakoměr pomalu klesl k hodnotě jednoho a půl Pascalu, k standardnímu tlaku na povrchu Pluta.
Postupně se jim otevřel výhled z prostorné jeskyně v metanovém ledu. Ústila na povrch, rozeznávali pableskující linii horizontu. Obloha byla čistá, bez oparu a černě připomínala samet poprášený mikroskopickými brilianty.
"Jsou tu krápníky," řekl překvapeně Gunner.
Pietro aktivoval světlomet, bílá záře se odrazila od dvou křišťálovou slupkou potažených těl visících ze stropu. Mrtví byli svlečeni donaha, prvnímu chyběly nohy, druhému tři čtvrtiny trupu, páteř vyčnívala z torza jako ostnatá pila. Chorybd došel až k tělům, zbraň hlavní k zemi. Dotkl se zachovalejšího torza a okamžik studoval obličej.
"Znal jsem ho. Myslím, že jsme našli Reinhardovy lidi. Teda aspoň dva z nich."
"Kurva, kurva, kurva. To je jak tehdy v tý zasraný Africe, když se všichni zbláznili a vyhlásili kanibalismus za součást náboženství," zanadával Pietro. "Měli bychom se co nejrychleji vrátit, tohle bude majora zatraceně zajímat."
Bez domluvy zacouvali zpět do chodby, zavřeli za sebou a ještě opatrněji než přišli se vydali na zpáteční cestu.

Kapitola pátá
VIZITKA SMRTI

Z ošetřovny se přemístili do velína, kde měli lepší napojení na počítač základny a další senzorické sítě. Křesel rozestavených po stranách místnosti s výhledem na hlavní monitor bylo dost pro všechny. Backsyht si se strachem uvědomil, že není navlečený ve skafandru - Gunner, Vorošilov a Kuzmin s sebou dokonce tahali i helmy a měli je neustále po ruce. Uklidnil se, až když si všiml, že i sám major je oblečený pouze v termooveralu, spodním prádle používaném do skafandrů. Bez uniformy, insignií a zbraní působil naprosto všedně, štíhlý muž poněkud úsporných pohybů.
Až dosud měl Backsyht o žoldnéřích představy, které splňovali spíš Vorošilov, Brugger a Chorybd, všichni dalece převyšující svého velitele mohutností a celkovou tělesnou konstitucí. Kuzmin a Gunner byli menší, ale svými pečlivě koordinovanými pohyby vyhlíželi jako atletičtí baleťáci. Dokonce i Kovacs s Brassim a Pietrem působili mnohem vojenštějším dojmem než major. Spiceovou do svého srovnání nezahrnul. Pokud nebyla ve skafandru, raději se jí vyhýbal pohledem. Nijak své dokonalé křivky nedávala na odiv, ale termoprádlo bylo dostatečně elastické na to, aby působilo jako druhá kůže. I ve volném pracovním overalu pořád vypadala jako žena, kvůli které by chlap s nadšením zplundroval svou kreditní kartu, pokud by s ním byla ochotna jít na večeři. Nechápal, co tady dělá, vlastně ho to někde v nitru pobuřovalo.
Své dojmy zaznamenal a doplnil o pár detailů z psychologického profilu jednotlivých žoldnéřů. Věděl, že mu něco uniká, že se nikomu z McBaneova komanda nedostal pod kůži a klouže jen po povrchu. Zavřel svou reportérskou aplikaci, okamžik váhal, zda nezačne natáčet, ale nakonec kameru nepustil. Tři žoldnéři hráli karty a pravděpodobně by se jim záznam jejich kratochvíle nezamlouval.
"Dvě," ukázal Kuzmin a vzal si požadovaný počet karet.
"Rovnám na dvacet," zvýšil sázky Brugger.
"Já také rovnám, takže karty na stůl," řekl Kovacs a sám vyložil první.
Bank braly tři dvojky.
"Takový poker je nuda," prohlásil otráveně Kuzmin a střelil pohledem k Spiceové a Wellerovi, kteří se už několik hodin dřeli u terminálu.
"Major neomezil strop," pokrčil s úšklebkem Kovacs a srovnal paklík karet.
"Ale mužem přihazovat maximálně po pěti, to je děsná nuda. Než se dostaneš na slušnou částku, usneš."
"Prohráváš už padesát táců," připomněl Brugger.
"Ten parchant si pamatuje komplet posledních pět her," Kuzmin otráveně ukázal na Kovacse a rozhodil rukama v předstíraném znechucení.
"Šest a zkouším sedmou. A ty snad ne?"
"No jo."
Muži se odmlčeli a karty skončily zapomenuty na nástrojovém stolku.
"Co Fincher zjistí z těl?" nadhodil Kuzmin.
Brugger pokrčil rameny, Kovacs se zatvářil pohrdavě.
"Je mi to jedno. Doufám, že se tady kvůli tomu nebudeme dlouho zdržovat. Chci splnit úkol a vyinkasovat peníze, nic víc, nic míň. Nejsem planetární funebrák, abych svážel mrtvoly z celý Sluneční soustavy."
"To vás ani nezajímá, co je dostalo?"
"Každej jednou chcípne. Ale řek bych, že toho moc nezjistí, viseli tam při teplotě pár desítek kelvinů dost dlouho. A mám dojem, že ti, co je zabili, si dali pozor, aby o sobě nic neprozradili," Brugger se zamyšleně odmlčel. "Co mě fakt štve je, že Reinhard měl stejné vybavení jako my a nebyl žádný nováček. Co když to samé, co je oddělalo, to zkusí i u nás? Právě proto bych odsud co nejrychleji vypadl."
"Reinhard měl víc vybavení než my," opravil Bruggera Kuzmin. "Vím to, protože jsme s majorem procházeli všechno, co o něm máme. S Reinhardem tu bylo dvacet chlapů a výstroje, že by mohli rozpoutat malou válku a vyhrát ji. My jsme proti němu sotva průzkumný tým.
"Průzkumníci, kterým SONICBM zaplatil čtvrt miliardy?" nesouhlasil Brugger trochu podrážděně.

Backsyht nad částkou zalapal po dechu.
"Zkusili to s Reinhardem a neuspěli. Teď je na řadě další pokus a tím jsme pro manažery koncernu my," nedal se přesvědčit Kuzmin.
"Třeba se pomátli a zabili se navzájem, už se to stalo. Deep Space Paranoia" navrhl Kovacs. "My bychom pak neměli problém."
"Třeba jo, třeba ne. Třeba je tu něco, co nás pomátne taky," zazubil se Gunner odpočívající na vedlejším lehátku. "Jen mi vysvětlete, jak se ti dva navzájem ohryzali a pak zavěsili za kabeláž," dodal ještě. "Taky chci svý prachy, ale tohle mě děsí. A dokud tomu nepřijdem na kloub, nejsme v bezpečí."
"V bezpečí? Chystáme se přepadnout opevněnou fabriku Byutechu. Na tohle ti nikdo životní pojistku neudělá," vrátil mu jeho poznámku Brugger.
Rozhostilo se ticho. Spiceová s Wellerem skončili svou dlouhou práci u hlavního terminálu základny, druhý civilista ve výpravě se unaveně zvedl, z automatu si nalil šálek čerstvé kávy a přesunul se do posledního volného anatomicky tvarovaného křesla hned vedle Backsyhta.
"Skončili jsme," prohodil na půl úst. "Moc jsme se o tom nedozvěděli."
Backsyht si znepokojeně uvědomil, že doktor Weller a předtím i žoldnéři při hovoru o jejich zatím imaginárním nepříteli použili pokaždé zájmeno to. Nemluvili o nich, ale o tom. Snažil se nepřiznat si to, ale někde v nejhlubším skrytu duse se začal bát. Animálním primitivním strachem vlastním už prvním předchůdcům člověka. Strachem z monster ukrytých ve stínech, strachem z neviditelného, z bohů - strachem z nepoznaného.
"Od našich zaměstnavatelů jsme dostali další pokyny, které samozřejmě nejsou v rozporu s kontraktem," přerušil McBane práci prostřednictvím HIDu a oslovil komando. "Záznam máte k dispozici. Naše současná situace je následující," pokračoval lhostejně, jako by hodlal tým informovat o počasí na Venice beach.
"Podle plánu jsme dorazili na utajenou základnu SONICBMU, Erebos, která nám poslouží k další přípravě na vlastní akci. Neočekávaně nás napadl kybernetický obranný systém, pak jsme objevili dva mrtvé členy jednotky plukovníka Reinharda. Ten zřejmě dostal stejnou zakázku jako my. Zaměstnavatel to však nepotvrdil."
Na chvíli se odmlčel, jako by ho napadla nějaká nová alternativa.
"Spiceová? Vy jste analyzovala paměť mozku základny, nějaká nová fakta?"
McBane se otočil k žoldnéřce, tvář bez emocí, soustředěné oči - senzorické rozhraní precizní vojenské inteligence schované za vrásčitým čelem.
Spiceová pohodila hlavou, na krátko ostříhané vlasy se zaleskly ve sterilním světle luminofor. Pohodila hlavou, jako by byla zvyklá mít dlouhé vlasy, usoudil Backsyht. Poznamenal si, že se jí na to příležitostně zeptá.
"Ano, s přínosnou pomocí doktora Wellera," ukázala na civilistu, "jsem prozkoumala paměť základny. Nenašla jsem žádné změny až na fakt, že zhruba dva dny, přesně padesát jedna hodin, dvacet sedm minut a tři sekundy, chybí. Z té doby tam není jediný bajt. Místní A. I. si je vědoma časové diskontinuity historie, ale nedokáže ji vysvětlit. Bere ji jako fakt."
McBane se rozhlédl, jako by čekal na vyjádření členů jednotky.
Backsyhta celé sezení víc a víc překvapovalo. Měl o velení žoldnéřských komand jiné, autoritativnější představy. Tohle mu připadalo spíš jako nějaký brainstormingový mítink vysoce erudovaného vědeckého týmu.
"Spiceová má doktorát z informatiky, věděl jste to?" promluvil polohlasem Weller, jako by vytušil příčinu jeho rozpaků.
"Není mi jasné, k čemu to jako zabiják potřebuje," odpověděl Backsyht tiše.
"Vzhledem k tomu, že jsou tito lidé," Weller se rozhlédl okolo, "schopni operovat a přežít na Plutu i jiných planetách, pilotovat nejrůznější dopravní prostředky a k tomu pracovat s jakoukoliv technikou vytvořenou lidmi v průběhu uplynulých dvou století, musíte jim přiznat jistou intelektuální vybavenost."
"Cvičené opice," odfrkl Backsyht, opřel se o vzdálenější opěradlo křesla a dal tak najevo, že o další podobnou konverzaci nemá zájem.
Žoldnéři mezitím stále diskutovali o chybějících datech v paměti Erebosu.
"A dokázala bys něco podobného?" chtěl vědět Gunner.
"Dokázala, ale asi bych zvolila méně nápadný způsob. Kdybys to nechal na mně, vůbec by sis nevšiml, že něco chybí," odpověděla mu Spiceová. "Tady mi připadá, jako by si někdo na opravu hodinek vzal zatraceně velké kladivo."
Další otázky nebyly a major naznačil Fincherovi, ať pokračuje on.
Lékař se postavil. Backsyht si uvědomil, že má postavu basketbalového hráče a v jeho pohybech se skrývá stejná pružnost, kterou sportovci ukazují na hřišti. Možná působil ještě o trochu aktivněji, připravený k jakékoliv akci, pružina přitažená o jedno otočení závitu víc, než by měla.
"Podle fotografií se mi podařilo ověřit totožnost obou mrtvých. Jedná se o Jana Kaczkina a Dortmunda Weisenberga. Oba byli profesionální žoldnéři s víc než jedenácti lety v branži, alespoň podle žoldnéřského džob listu. V minulosti už s Reinhardem spolupracovali, proto soudím, že s ním byli i při své poslední misi. To je v souladu s dalšími informacemi, které máme k dispozici. Příčinu smrti mohu vzhledem k neúplnosti tělesných pozůstatků jen hádat.
Nejpravděpodobnější je, že oba utrpěli smrtelná zranění ve spodní části těla. Samozřejmě je mohla zabít dekomprese a následné zmražení. Nemohu vyloučit ani tak nepravděpodobnou možnost, že byli podrobeni vivisekci. Mohu však s jistotou konstatovat, že mráz a vakuum bylo buď příčinou smrti, nebo následovalo bezprostředně po ní. V plicích jsem nalezl zmrzlý vzduch a v žilách stopy po krátkodobém varu krve."
"Mě by víc zajímalo, proč jim to asi udělali. A jak jim to udělali," prohlásil Pietro a rozhlédl se po ostatních.
Podle jejich přikyvování trefil do černého.
Fincher zaváhal.
"Nevím. Ani na jednu otázku nedokážu odpovědět. Nejzajímavější je, že v prvním případě byl trup oddělen velmi

brutálně, ve druhém zůstala páteř neporušena. To znamená, že, ehm, oddělení trupu bylo záměrné a plánované. Rány jsou natolik kontaminovány látkami pocházejícími z oděvů a skafandrů, že o použitých nástrojích nemohu říct nic dalšího. Potřeboval bych víc času a pomoc specialistů."
"Je to k posrání a nedává to smysl," přerušil Finchera Pietro. "Ti hajzlové si dají zatracenou práci, aby po nich nezůstala ani stopa, a pak nám rovnou pod nosem nechají dva mrtvé. Proč?"
"Napadla mě stejná otázka," pokrčil rameny Fincher. "Ale neumím na ni odpovědět."
"A kde jsou další mrtví?" zeptal se Brugger. "Reinhard s sebou měl minimálně dvacet chlapů."
"Senzory základny nic neukazují. Mohou být hluboko pod ledem, ale pochybuju," ozval se Brassi.
"Pak nám nezbývá, než si políbit prdel a pokračovat v krasojízdě," obrátil Gunner oči v sloup.
"To by bylo všechno k neočekávaným okolnostem," ukončil debatu McBane. "Pro misi je důležité, že nám Reinhard zanechal nové informace."
Kapitola šestá
VSTŘÍC ZKÁZE

Kovacs se oběma rukama držel madel a řídil prostřednictvím HIDu. Před ním se na stereoskopické mapě terénu promítala linie optimálního postupu. V devadesáti osmi procentech se jí držel, ve zbývajících případech se řídil vlastním instinktem nebo zastavil, aby cestu podrobněji prozkoumal. Projížděli okolo obrovských metanových ker tyčících se do prostoru ve strmých úhlech, často zapřených do sebe a vytvářejících bizarní útvary. Kovacse nezajímala příčina tohoto podivuhodného jevu. Považoval ledové útvary za nestabilní, proto se jim vyhýbal, jak jen to šlo. Řízení vyžadovalo jeho plné soustředění a všechny schopnosti. Ucítil, že transportér zrychlil, vzápětí to potvrdil údaj rychlosti. Už se neprohrabávali sypkým krystalickým sněhem, ale najeli na tvrdý povrch. Čtyřicetitunový kolos neměl takovou výkonovou rezervu, jak by si přál. Major rozhodl upřednostnit akční rádius před rychlostí. V případě, že by se akce nepodařila, by se dokázali se dvěma transportéry vrátit.
"Můj sonar mi hlásí, že nás čeká průrva v ledu," zazněl jasný Chorybdův hlas.
Seděl na pozici řidiče druhého transportéru, ale ve skutečnosti jen dohlížel na automatiku, která kopírovala trasu Kovacse.
"Vím o tom."
"Zase ten tvůj zatracenej skok? Co když se to na druhé straně urve?"
"Dopadneme třicet metrů od okraje. A pokud se to urve, máme smůlu," odbyl ho.
Neměli jinou možnost a pokud neexistovala jiná možnost, Kovacs případná rizika minimalizoval a víc se o ně nestaral. Ledová vyvýšenina s jiným albedem se mu nezamlouvala, jemně přitlačil na akumulátory, stroj zrychlil a zatočil víc vlevo. Zvuk ledu drceného pásy se změnil, vzápětí utichl, ztratili kontakt s povrchem a začali padat. Kovacs okamžitě věděl, co se stalo. Propadli se do dutiny ukryté těsně pod povrchem. Nezkoumal, jak je hluboká, místo toho aktivoval reaktivní motor nainstalovaný právě pro takové případy. Tentokrát otevřel průtok paliva na doraz. Zášleh zahřměl, vzápětí je impuls síly nakopl dopředu a kabina transportéru se mírně zvedla podobně jako příď raketoplánu při přistání.
"Zastavte, mám trable," oznámil Kovacs klidně do mikrofonu.
Tryskový motor dál řval a ukazatel paliva rychle klesal k nule. Protější stěna byla ještě stále skoro sto metrů daleko, pod podvozkem měli hloubku téměř sedminásobnou.
Letěli vpřed a současně padali dolů, k tomu se stále víc stavěli na pomyslné zadní. Počítač transportéru se zalkl, let nepatřil do jeho operačních schémat. Motor hlásil překročení všech provozních parametrů, spalovací komora stavěná jen na extrémně krátkodobý provoz se začínala tavit. Kovacs motor vypnul, pak odstranil všechny pojistky a těsně předtím, než narazili do téměř kolmé skalní stěny, dal znovu plný výkon turbíny i motoru. Stroj se přetočil do svislé polohy, pásy se zakously do ledu a ocelový brouk se zdánlivě proti všem přírodním zákonům vyšplhal deset metrů po svislé stěně vzhůru. Pak přejel přes hranu a převrátil se zpět na podvozek.
"Co to kurva provádíš, Kovacsi?" ozvala se v interním okruhu změť divokých hlasů, nejvíc ze všech zuřil Gunner.
"Zkoušel jsem, jestli se s tímhle krámem dá lítat," odpověděl spokojeně, ujel pár desítek metrů a zastavil. Ostatní řidiči, Chorybd a Pietro, budou hledat bezpečnější cestu. Transportér za krátký let zaplatil zničeným reaktivním motorem a také veškerým kapalným palivem.
"Zdá se, že jsme fakt měli kliku," uklidnil se Gunner, když jim počítač vozu zpřístupnil záznam. "Fakt zasranou kliku."
Kovacs počkal, až dva následující transportéry objedou nebezpečnou oblast, a pak opět vyrazil jako první.
Mnohahodinová monotónní jízda přerušovaná čas od času dech beroucími skoky nakonec začala Backsyhta ukolébávat ke spánku. S dávivým nutkáním doprovázejícím jejich lety volným pádem se naučil vypořádat, za žádnou cenu se nechtěl pozvracet ve skafandru. Na to se dalo velice snadno umřít. V nízké gravitaci Pluta to stejně byla víc psychická než fyzická záležitost.
"Dostali jsme se do pásma dvě, takže kdo nemá obleček v pořádku, prochladne," zakřenil se Brugger a natáhl se po páce otevírající dveře pro výsadek.
Backsyht se probral z klimbání. Nedokázal si okamžitě vybavit, co to znamená pásmo dvě. Mělo to něco společného s jejich úkolem, s jejich cílem. Při chaotickém vzpomínání nervózně zaregistroval Kuzmina hrajícího si i ve zmítajícím se transportéru s nožem.
Tichý muž na okamžik opětoval jeho pohled, pod hledím přilby se v červeném světle kabiny mihl záblesk obličeje. Jedovaté zasyčení vzduchu vypuštěného do řídké atmosféry Pluta nahnalo Backsyhtovi husí kůži a roztřásla ho zima. Zima, jakou ještě nikdy nepoznal. Zorné pole HIDu náhle výstražně zablikalo a přešlo do ostře červené barvy.
Backsyht potlačil panický výkřik a vyděšeně se rozhlížel. Význam barevného signálu znal - někdo s vyšší prioritou se hrabal v nastavení jeho skafandru. A vyšší prioritu měli všichni. Ti bastardi ho chtěli zabít?!

"Co se to děje? Co se to sakra děje?" křičel.
Kuzmin se uvolněně posadil a přitáhl si pásy, Brugger sledoval stropní panel s displejem a Backsyhtova křiku si nevšímal.
"Jsme na jeden a půl Pascalu, teplota minus sto padesát. Za chvíli budeme studení jako nebožtík a pokud to Vorošilov nepodělal, na infra neviditelní," zkonstatoval po chvíli spokojeně. "Přesně podle požadavků na postup v pásmu dva."
"Backsyhte? Mohl byste už konečně nechat toho ječení? Měl jste skafandr natvrdo nastavený na vnitřní režim a teď jste prakticky ve vesmíru, Kuzmin vám zachránil prdel," promluvila Spiceová.
Backsyht ztuhl, cítil, jak se červená. To mu to nemohli normálně říct? Otočil se ke Kuzminovi, ten ale v průběhu pár sekund zjevně usnul, Brugger se zabýval střeleckým ovládáním a Fincher byl odpojen od veřejného okruhu. Buď spal, nebo studoval. Aby překonal rozpaky, vyhlédl ven z transportéru pootevřenými dveřmi. Nic se nezměnilo, rychlostí čtyřicet kilometrů za hodinu se prokousávali závějemi metanového a dusíkového sněhu, občas zrychlovali přes hladké pláně ledu, v blízkém okolí se tyčili stále stejné strmé štíty ledovcových hor. Obloha zůstávala cizí a sterilní, rubáš nad zmrzlým světem. Teď už věděl, že i tahle zdánlivě neměnná krajina v sobě pro přivandrovalce z teplé a přívětivé Země skrývá spoustu nebezpečí. A jako by nestačilo ani to, oni sem nepřijeli na výlet, ale chystali se bojovat. Backsyht cítil, že by si měl dělat poznámky, třídit nápady, ale nějak toho nebyl schopen. Aby mohl poslouchat aspoň nějakou konverzaci, napojil se na veřejný okruh v transportéru číslo dva. Do uší ho udeřila hutná melodie I can get no satisfaction a pobrukování lehce mimo rytmus. Gunnerovo nadšení pro rockovou hudbu se rovnalo jen nedostatečnosti jeho hudebního sluchu.
"Tak jsem jí řek, jestli se mnou nepůjde ještě na jedno ke mně. Ona na to, že prý klidně, ale musím toho svýho psa uvázat na řetěz. Já nikdy žádnýho psa neměl a taky jsem jí to řekl. Odpověděla ať nekecám, že prý vidí, jak větří, a ukázala mi na koule," Pietro se hlasitě rozesmál vlastnímu vtipu.
"A jak to dopadlo?" zazněl po chvíli Chorybdův bas přerušený zapraskáním, když transportér nadskočil a zabořil se do závěje.
"No utrh se!"
Žoldáci propukli v dvojhlasný řehot.
Backsyht se odpojil a zobrazil si data, která měl o Pietrovi. Nebylo jich moc, většinu získal z Fincherových lékařských záznamů. Třikrát raněn, jednou musel podstoupit rekonstrukci podstatné části těla, v šestnácti letech poprvé léčen na AIDS, naštěstí pro něj raná forma, před deseti lety se nechal geneticky vakcinovat a teď byl na všechny pohlavní choroby imunní. Také podle všeho neplodný. Vyšetřován pro podezření z rozsáhlých daňových úniků, obvinění bylo staženo a berní úřad dokonce vyslovil politování nad omylem. Tady se Backsyht zarazil a pátral ve své vlastní rozsáhlé databázi, ale nenašel nic, co by vysvětlovalo nezvyklou útlocitnost instituce. Vrátil se ke studiu. Hlavní Pietrovou specializací bylo kromě boje v malých izolovaných skupinách řízení a pilotáž. Měl licenci na řízení všeho od běžných pozemních dopravních a bojových prostředků přes helikoptéry až po stíhací letadla; v oboru zdravotnictví absolvoval magisterský kurs, ovládal všechny ruční palné i energetické zbraně. To se ale u žoldnéřů zřejmě považovalo za standard. Poslední Fincherova poznámka Backsyhta vrátila do reality. Možný syndrom posledního obránce. Co to k čertu znamenalo? Úvahy ho vrátily do reality a pocítil strach. Deset lidí v křehkých skořápkách na koleně zflikovaných bojových vozidel nepodobných ničemu sériovému se chystalo napadnout a získat kontrolu nad základnou jednoho z největších a nejmocnějších koncernů ve Sluneční soustavě. Nestálo proti nim pouze pár desítek vědců a techniků, ale také čtyři sta padesát elitních vojáků koncernové armády, komplex chránilo pět válečných věží původně patřících k dekomisionovanému bitevnímu planetoletu. Nadšení, které se ho zmocnilo, když mu SONICBM nabídl, aby zdokumentoval žoldnéřskou misi na Pluto, bylo pryč. Dobrovolně se odsoudil k smrti.
Transportér zastavil.
"Co se děje? Přestávka před dalším skokem?" ozval se ve sluchátkách Gunner.
"Ne, právě jsme se na kilometr přiblížili k monitorované linii pevnostních věží," odpověděl major. "Počkáme, až vychladnou motory, a budeme pokračovat v cestě minimální možnou rychlostí. Podle orbitálního snímkování jsem vytipoval místo skryté pro většinu systémů Byutechu. Tam zastavíme a započne vlastní výsadek," zopakoval začátek taktického plánu.
Backsyhta polilo horko. Vytipovali Skrytý pro většinu!
"Konečně, už mě nebavilo sedět pořád na zadku," zamumlal Brugger a Gunner souhlasně přitakal.
"Co se stane, když nás nějakou náhodou uvidí?" nevydržel to Backsyht.
Zaslechl několik uchechtnutí, kupodivu mu odpověděl mlčenlivý Vorošilov.
"Na globální ostrahu používají zbraně třídy OS - Open Space. To znamená, že to bude rychlé a bezbolestné. Naše výhoda je, že spoléhají hlavně na ně a tihle brouci," zaznělo kovové zaťukání, "jsou shora viditelní asi jako veš v kožichu medvěda v teleskopu na vzdálenost dvou set metrů."
"Aby nebyly, kvůli tomu podělanýmu maskování jsou o pět tun těžší, o polovinu pomalejší a jízdní vlastnosti…," pohrdavě zasyčel Pietro.
"Veš v kožichu medvěda?" zaujalo to Kuzmina. "Nikdy jsem medvěda neviděl."
"V tajze je jich dost," odpověděl Vorošilov a dál se do debaty nemíchal.
"Jednou jsem pracoval s teleskopem, který by vši v pohodě vyfotil," přidal se k hovoru Fincher.
Backsyht už se raději na nic nevyptával, mlčky seděl na svém místě a sledoval údaj vnitřní teploty akumulátorů a motorů. Ve chvíli, kdy poklesl na sto padesát kelvinů, dal major rozkaz k dalšímu postupu. Už nejeli vázaní elektronikou na první transportér, ale každý řidič vedl stroj sám, i když se držel vyjeté stopy. Za posledním strojem se táhl rychle si sedající oblak metanu. Stlačený kapalný metan z vyhřívaných zásobníků rozstřikovali přímo do atmosféry, kde okamžitě krystalizoval a jako sníh zakrýval otisky pásů po vozech.

Po předchozí rychlé jízdě se ploužili rychlostí sotva pět kilometrů za hodinu, McBane navíc každou chvíli dával rozkaz k zastavení. To když se mu podle nějakých jeho soukromých odhadů zdálo, že stroje produkují příliš tepla. Nakonec dojeli na místo, které se zdánlivě ničím neodlišovalo od okolí. Brassi je upozornil na tmavý polokulovitý útvar rozbíjející linii ledu.
"Jedna z věží," řekl pouze.
"V téhle by měl být nainstalovaný vysoce výkonný rentgenový laser," okomentoval to nezúčastněně Vorošilov.
"Ale takové zbraně jsou na planetárním povrchu zakázané!" zapojil se Backsyht do hovoru.
Výkonová hustota pulsu ze zbraně podobného typu byla tak vysoká, že zbavovala atomová jádra jejich elektronových obalů stejně snadno, jako starý donchuán nezkušenou sedmnáctku oděvu, vybavil si přirovnání z jedné vlastní reportáže.
"Jo, je to zakázaný," opáčil nevzrušeně Gunner. "Ale Byutech je takový kolos, že na svý zahradě si může dělat, co chce, třeba vařit lidi zaživa."
"Pokud by nás trefili, spolehlivě bychom se vypařili," opravil ho Weller a doplnil své tvrzení výsledky stručného výpočtu.
"Jsou to jen podělaní byutecháci, kterým z dlouhého nicnedělání prdel obrostla sádlem. A my jim ji teď hezky nakopeme," nenechal si zkazit náladu Gunner.
Transportér se rozjel a naklonil se, jak se škrábali do prudkého svahu. Pod vrcholem opět zastavili, aby se zbavili přebytečného tepla.
"Od bodu beta nás dělí poslední kilometr," informoval je major.
"Začínám prověrku bojových systémů, …bojových systémů, …systémů," zazněla trojnásobná litanie hlášení.
Backsyht by se nejraději vmáčkl do křesla, aby nic neviděl, nebyl viděn, aby na povrchu Pluta vůbec nikdy neexistoval.

Kapitola sedmá
HODNÍ A OŠKLIVÍ

Místo, které si vybrali pro poslední zastávku, se od předchozích odlišovalo tím, že žádnou z obranných věží nebylo vidět a horizont se tyčil výš a blíž, než bylo obvyklé.
"Plochej, ale užitečnej dolík, ve kterém se skováme jako kachna sedící na vajíčkách," zabručel spokojeně Gunner a jako první vylezl ven z transportéru.
Backsyht si uvědomoval, že ochrana slabého pancíře je minimální a iluzorní, navíc už stejně seděl ve skafandru a kovové stěny bojového vozidla se leskly vločkami z vysráženého vzduchu. Přesto se mu ven nechtělo.
"Naprostý radiový klid, hlídky přejíždějí," zavelel Brassi, komunikační okruhy vzápětí oněměly.
Po několika sekundách ticha a šelestem vystřídaly postupně zesilující útržky hovoru a hudby. Backsyht si zobrazil náhle i jemu přístupná operační data mise. Prostor okolo Byutech komplexu nepřetržitě hlídala trojice vojenských vozidel. Dvě jezdila v oblasti vně obranných pevností, jedno v protisměru uvnitř pomyslného pětiúhelníku. Když se chtěl dozvědět víc o typu vozidel, výzbroji a počtu mužů posádky, objevilo se hlášení: Informace nedostupná.
"Bože, oni ani nevědí, do čeho jdou," zamumlal a vzápětí uslyšel sám sebe ve sluchátkách - Brassi zrušil rádiový klid.
"Člověk nikdy neví všechno," odpověděl Pietro klidně.
"Poslední zopakování rozkazů a načasování, později bude komunikace omezená a do doby prozrazení vyhrazená jen pro případy absolutní nouze," přerušil ho strohý McBaneův hlas, současně se zviditelnila mapa Byutech základny.
Pětice obranných věží obklopovala stejný počet staveb tvaru poloviny ikosaedru rozmístěných ve vrcholech pravidelného pětiúhelníku o délce tisíc pět set metrů. To na Plutu s horizontem vzdáleným něco málo přes dva kilometry znamenalo, že i nejvzdálenější objekty komplexu ležely v pásmu dohledu. Mezi jednotlivými ikosaedrickými kupolemi se tyčila nižší, ale o to masivnější stavba s hlavním energetickým zdrojem - předimenzovaným termojaderným TOKAMAKem osvědčeného designu.
Backsyht si znovu s téměř fyzickou bolestí uvědomil, že se nechystají zaútočit na malou izolovanou základnu, ale na velký výzkumně průmyslový komplex, největší za dráhou Uranu, a to jen s jedenácti lidmi. On s Wellerem představovali pouze doprovod, civilní balast. Se sebezapřením si začal své momentální postřehy nahrávat.
"Dvě kopule jsou obytné, celkem v nich žije asi tři sta padesát lidí civilního personálu. Další tři kopule jsou laboratoře a výrobní haly s omezeným přístupem. Prostřední z nich je v Byutech materiálech označena za vysoce rizikovou oblast, je přístupná pouze přímo z povrchu Pluta. Součást karantény," odříkával mechanicky snad posté McBane nejdůležitější informace.
"Teda doktore, ty vaše nanonický hračky musí být fakt nebezpečný," poznamenal posměšně Brugger.
"Víte, pane kolego, myslím, že právě vy máte velmi přesnou představu, oč se tady jedná," odpověděl Weller a pobaveně si odkašlal. "Soudě dle vaší odborné specializace."
"Ostrahu komplexu zajišťuje 360 mužů koncernových bezpečnostních sil střídajících se ve třech směnách," pokračoval nevzrušeně McBane.
Jeho výklad doprovodil diagram ukazující pravděpodobné rozložení sil a Backsyht stěží potlačil zaúpění.
Musí být blázni, šílenci. Hrstka lidí se zbraněmi, které si proti orbitálním pevnostem stály jako vzduchovka proti sto pětapadesátimilimetrovému kanónu, se chystá napadnout největší a nejlépe vyzbrojenou pevnost, která ve vnější soustavě existuje. Ocitl se ve zlém snu. Ne, v noční můře, opravil se.
"Tři kilometry daleko od okruhu pevností je automatický kosmodrom, ten nás v tuto chvíli nezajímá. Stojí na něm jen rychlá meziplanetární loď třídy Calef se zanedbatelným užitným nákladem."
Backsyht už se vzpamatoval a rychle přihrával vlastní komentáře k velitelově proslovu, žoldnéři, alespoň podle údajů

na holu, klidně poslouchali.
"Úspěch mise závisí na tom, zda se nám podaří získat kontrolu nad hlavním reaktorovým blokem a obytnými kupolemi jedna a dvě. Zde je znázorněna pozice cílů s technickými detaily."
Backsyht se vpíjel do 3D průřezu ikosaedrem. Pokud se dokázal zorientovat, centrum se nacházelo vždy uprostřed, přibližně v úrovni povrchu, okolo byly obytné, společenské a hospodářské místnosti, nejblíže plášti budovy se nacházela skladiště. Ergonomie byla podřízena bezpečnosti. Štěpný reaktor každé kupole byl umístěn ve třetím podzemním patře. Hlouběji neviděl, ať nastavoval úhel pohledu a zvětšení jakkoliv. Víc špionáž SONICBMu zřejmě nebyla schopna získat.
"Nesmí se stát, aby nám vojáci utekli do podzemí, pak bychom byli namydlení, nejsou tam žádné pořádné sledovací systémy," pronesl Chorybd.
"Nestane se to, pokud dodržíme harmonogram," ujistila ho Spiceová.
Backsyhtovi došlo, že žoldnéři už plán útoku znají a analyzují delší dobu a určitě věnovali veškeré své dovednosti, aby ho vyladili na nejvyšší možnou míru. Koneckonců, závisely na tom jejich životy.
"Pokud ovládneme dvě obytné kopule a reaktor, máme kontrolu nad celou základnou. Výrobní komplexy nejsou energeticky soběstačné. Kdokoliv by se v nich ukryl, byl by odkázán na nás," zdůraznil znovu major.
"Jasně, vymrazíme ho," ušklíbl se Brugger.
"Připomínám instrukce o použití zbraní ve vnitřních prostorách, a pozor na civilisty. Náš zaměstnavatel si nepřeje žádné smrtelné nehody."
Nikdo nezažertoval, Backsyht měl ale pocit, že slyší téměř neslyšitelné nesouhlasné bručení, nedokázal však rozeznat, komu patří.
"Majore, do konce směny ve výrobní kopuli jedna chybí právě hodina," promluvil Brassi.
"Začínáme."

***

Chorybd naposledy zkontroloval kombinovanou útočnou pušku s velkokapacitním zásobníkem a připnul si ji do právě pro ni speciálně zkonstruované patice na boční straně kyslíko-akumulátorové jednotky. Sadu oslepujících granátů s pracovní vlnovou délkou 550 nm suchým zipem přilepil na levé stehno, na pravém mu zbylo místo pro záložní pistoli, automatického Štíra ráže 5.56 s celoplášťovými projektily z ochuzeného uranu. Na krátkou vzdálenost probíjely většinu pasivních obranných prostředků střední třídy. Pro použití v uzavřených přetlakových prostorách se samozřejmě nedoporučovaly, ale Chorybd chtěl mít v ruce něco spolehlivého. Navíc byl Štír při střelbě jednotlivými ranami velmi přesný. K tomu nesl náklad dvakrát tří kilogramů svařovací trhaviny, díky speciálnímu pojivu s vysokým obsahem helia částečně plastické i v extrémních teplotních podmínkách Pluta.
Pietro měl stejnou útočnou pušku, ale místo optických granátů spoléhal na zvukové, Gunner měl místo granátů nože a pušku Riot. Ta však fungovala jen při teplotách nad minus dvacet stupňů Celsia.
Tři muži si vzájemně zkontrolovali výstroj, Pietro naposledy sladil jejich navigační systém s počítači transportérů a zdánlivě nazdařbůh vyrazili do bílo-šedé pustiny zmrzlého metánového ledu. Předešlé měsíce trvající, pečlivé mapování ledovce, na němž byutechácký komplex stál, odhalilo nehlubokou mělkou rýhu vedoucí přibližně severovýchodním směrem. Chodec by ji na Plutu s jeho blízkým horizontem pravděpodobně přehlédl, přesto při troše opatrnosti umožňovala držet se v radarovém stínu.
Gunner šel první. Krok, nepostřehnutelný okamžik čekání, než se drapáky bot zaklesnou, cuknutím odlepit zadní nohu, přenést váhu. Dýchal pomalu a pravidelně, pohled upíral kus před sebe, aby dokázal zareagovat na hrozbu z okolí a současně ho nepřekvapila díra pod nohama. Metanovému ledu se tady nedalo příliš věřit. Byl křehký a drolil se, jako by ho něco od spodu ohřívalo. WPCEčko stále naléhavěji signalizovalo, že se blíží k nejmělčí části brázdy. Zastavil, otočil se, ukázal na zem a sám klesl na čtyři. Dodržovali nejpřísnější komunikační klid, tady nechtěli pokoušet štěstí ani směrovaným nízkovýkonným laserem. Bůhvíjak dokonalá pasivní čidla Byutech vlastnil. Postup po čtyřech byl náročnější. Skafandr k tomu sice byl přizpůsobený, ale záchytný mechanismus podrážek bot na kolenou a dlaních nainstalovaný nebyl. Po třech stech metrech pomalého plahočení se dostali do místa, kde se červená linie jejich postupu oddělovala od brázdy. Gunner odbočil vpravo a začal se plazit po břiše. I když věděl, že pasivní radiolokační neviditelnosti jejich obleků byla věnována největší péče, cítil se jako terč na střelnici. Ten pocit znal. Jako už kolikrát před tím mu nevěnoval pozornost, soustředil se jen na to nejdůležitější a všechno pominulo. Zůstala jen akce. V dohledu před sebou měl dvě kopule spojené u země temnou linkou. Perspektiva lhala, žádný z objektů nebyl tak daleko, jak se zdálo.
Po dalších deseti minutách plížení narazili na nečekanou překážku. Led z nějakého důvodu praskl a pohyby podloží zvedly jednu část desky skoro o dva metry. To znamenalo překonat kolmou stěnu. Po chvíli váhání se Gunner zvedl, s pomocí cepínu se vytáhl nahoru, jen vykoukl a zase se skryl. Optika jim ukázala panoramatický záběr okolí. Nalevo od nich se z běloby ledu zvedala nízká stavba TOKAMAKu ježící se protiraketovými zbraněmi jako gigantický dikobraz. Ten však nebyl jejich cílem. Podle získaných dat upravili další postup a pokračovali.
Posledních padesát metrů, ohlásilo WPCEčko, informaci vzápětí potvrdil údaj získaný ze změřené hodnoty intenzity elektromagnetického pole. Objekty základny propojovaly kolejnice magnetoplánu. Ne kvůli rychlosti, ale kvůli úspoře energie. Se supravodivostí nebyly ani za pluťanského léta žádné problémy a primitivní povrchový magnetoplán umožňoval dopravovat lidi i materiál s prakticky nulovými náklady.
Gunner zůstal ležet na břiše a počkal, až ho jeho druhové dohoní. Pietro ukázal k obloze a podal mu cíp složené plachty. Gunner za ni potáhl, z druhé strany totéž udělal Chorybd. Trojice mužů znehybněla pod bílým maskováním.

Generovaný obraz ledu na lícní straně byl hrubý a při pohledu z blízka by neobstál. Monitorovací software družic měl však s přehledem oklamat.
Gunner si podložil hlavu rukou a zavřel oči. Než přepadnou dostavník, měli dvacet minut na odpočinek.

***

Kovacs vytahoval z útrob transportérů jednu kovovou truhlici za druhou a pokládal je v pravidelných rozestupech na led. Nakonec jich měl venku všech devět a začal schránky otevírat. Backsyhtovi připadalo, že obsahují zvětšeními dětské stavebnice.
Weller se sklonil nad mechanismem a pozorně si ho prohlížel.
"Autonomní roboti?" zeptal se.
"Jo, semiinteligentní Chipwekovi psi. Jsou užiteční, ale tady mají hodně omezený akční rádius. Vzhledem k teplotě," zabručel Kovacs, přiložil k sobě dva hlavní segmenty trupu, bajonetový závit cvakl, pak přišla na řadu končetina.
"Měl jsem za to, že jejich součástí je automontážní rutina," nepřestával si Weller stroj prohlížet.
"Osekal jsem je na minimum, navíc je aktivuji, až bude zrušen radiový klid, tyhle potvory nemají maskování," odpověděl Kovacs a pokračoval v práci.
"Jsou ozbrojeni?" zeptal se nedůvěřivě Backsyht.
Na Zemi kolovaly o válečných A. I. hrůzostrašné historky.
"Ne, jsou moc malí, rozšíří našich pět smyslů. A taky usnadní průchod minovým polem," Kovacs se zasmál vlastnímu vtípku a zmizel v transportéru.
Raketometné nástavce umístěné na korbách transportéru se začaly bez výstrahy pohybovat, jako by pátraly po neviditelném cíli, jeden ze strojů popojel a se zbývajícími dvěma vytvořil rovnostranný trojúhelník.
"Co to sakra…!" vykřikl Backsyht, Weller nervózně ustoupil.
"Klídek," uklidnil je Brassi, "přehodil jsem si ovládáni všech strojů k sobě a připravuji nás na případný útok. Nejlíp uděláte, když se uklidíte o kus dál a dáte si dvacet. Nejméně hodinu se ještě nebude nic dít… by se nemělo nic dít," opravil se.
"Myslíte si, že se jim to může povést, doktore?" oslovil Backsyht Wellera.
"Podle chybového diagramu mise máme naději na úspěch žádná celá šedesát jedna."
Weller pokrčil rameny tak významně, že to bylo vidět i v jeho civilním skafandru.
"To je hodnota platná pro běžného, dobře vycvičeného vojáka. Naše šťastné číslo je žádná celá sedmdesát devět," vmísil se do hovoru na veřejném okruhu Kovacs.
"Čtyři ku jedné, když někdo něco nezvorá," zkonstatoval Backsyht a vlastní hlas mu zněl vyděšeně.
"Přesně tak, pokud něco nekiksne," dokončil Kovacs schovaný v transportéru.
Kapitola osmá
DO JÁMY LVOVÉ

Poručík Thomas Jeremiash přehlédl dvanáct mužů, které vedl na hlídku k TOKAMAKu. Byl rád, že velí jen vojákům. S technickými specialisty a operátory byly neustále nějaké potíže. Dívali se na armádu spatra a neustále si stěžovali na domnělou šikanu. Jen udržet je naživu bylo při jejich nekázni na smrtelně mrazivém Plutu obtížné. Letmo zkontroloval zdravotní stav mužů, jak ho hlásily medijednotky skafandrů. Horman se snažil přeprogramovat údaje z čidel, ale povedlo se mu jen na sebe upozornit. V krvi měl zbytkové tři desetiny promile alkoholu. Jeremiash potlačil nutkání ho okamžitě napomenout a připsat provinění k jeho datům. Tím by totiž současně uškodil sám sobě - že nedokázal přivést jednotku k dokonalé strážní pohotovosti. Místo toho upravil Hormanova data do přijatelných hodnot a otočil se ke vstupní bráně přetlakové komory Téčka, jak se budově elektrárny hovorově přezdívalo. Nadatoval své jméno, hodnost a vstupní kód, který platil jen pro něj a jím vedené muže. Přitom s nepříjemným pocitem pozoroval vypouklé hadí oko kontrolního optického systému. Poskytovalo široký panoramatický záběr a současně řídilo zdvojený ultrafialový pulzní laser. Chyba v procesu vyhodnocování by znamenala, že by se třináct mužů v průběhu necelé půl sekundy proměnilo v několik set kilogramů bleskově chladnoucí biologické hmoty. Naštěstí se to dosud nestalo. Poručík Jeremiash ulehčeně polkl, když stěna z frostoceli začala vyjíždět nahoru. A nestane se tak ani tentokrát.
Spokojeně vkročil dovnitř následován svými muži. Měl pocit, že i v super řídké atmosféře Pluta slyší jejich dokonale vyrovnaný krok. Nadplukovník Palovski si na vše, co souviselo s uniformou, potrpěl.

***

Kuzmin cítil, jak mu mráz proniká do každé žilky těla. Podle výrobní specifikace poskytoval chameleóni oblek vynikající termoizolaci umožňující střednědobý pobyt na Měsíci, Marsu a dokonce i měsících Saturnu. O Plutu v technické specifikaci zmínka nebyla a Kuzmin už věděl proč. Sedm minut, které uplynuly od chvíle, kdy se zbavil těžkého skafandru, mu připadaly jako věčnost. Napadlo ho, jestli to Vorošilov cítí stejně. Jenomže ten parchant pocházel odkudsi z Ruska a tam prý byl mráz vždycky. Třeba se na Plutu cítil jako doma. Strojový hlas konečně oznámil začátek ohřevu a zavzdušňování přetlakové komory. Vysoký muž v prostřední řadě se otočil, Kuzmin přímo hmatatelně cítil, jak dlouhánův pohled klouže po konturách jeho vlastního těla maskovaného dokonalou optickou iluzí. Hmota chameleoního oděvu přesycená snadno excitovanými elektrony byla pro fotony čímsi jako nejsnadněji splavným kanálem. Výsledkem bylo, že elektromagnetické vlnění v širokém spektru vlnových délek obtékalo Kuzmina jako voda oblázek v říčním korytu. Dlouhán se naklonil ke svému společníkovi a něco mu vtiskl do dlaně. Bylo to příliš malé na to,

aby Kuzmin rozeznal, o co jde, ale nemusel hádat. Tady se kšeftovalo s drobnými radostmi, jak vojáci často měkké drogy nazývali.
"Teplota mínus sto devadesát, zkontrolujte úniky kyslíku a dalších hořlavých látek," nabádal mechanický hlas.
Několik mužů se pohnulo, jako by opravdu chtěli přezkoušet svou výstroj. Šlo však jen o poslední pozůstatek rutiny. Právě s tím počítali.
"Zavzdušnění i ohřev ukončeny, vstup povolen," oznámil stále stejně netečný hlas.
Další ocelová stěna se začala otevírat, tentokrát to byl eliptický štěrbinový uzávěr. Tucet mužů se dal do pohybu, za nimi v těsném závěsu Kuzmin, Vorošilov a Spiceová.
Právě nadcházel nekritičtější okamžik mise - nová hlídka se střídala se starou. Kuzmin sledoval, jak muž ve skafandru s olivovým pruhem na krku zdraví svého hodnostního partnera, dokonale vyrovnané jednotky pak netečně míjely jedna druhou. Bleskový radiový sken však odhalil něco jiného: Užijte si to, vy parchanti. Za požárním automatem na sedmnáctce jsem ti nechal dvě piva. Wujová si dala říct, nenudil jsem se kámo… a spoustu dalších podobných replik.
Střídání skončilo, v elektrárně zbylo dvanáct mužů nové hlídky a dvanáct mužů, jejichž služba byla právě v polovině.
"Pokračujeme v přesunu do převlékárny," oznámil Thomas Jeremiash a sám vykročil jako první.
Kuzmin praštil muže před sebou krátkým obuškem do místa, kde se krk napojuje na trup, ostří z umělého obsidiánu prořízlo superodolnou tkaninu, krátký výboj elektrického proudu ochromil mozek. Než muž stačil poklesnout v kolenou, útočil Kuzmin na dalšího, Vorošilov byl jen o zlomek sekundy pozadu. Dobře to šlo až ke čtvrtému -ten se otočil. Bohužel ne jako člověk hodlající zkontrolovat zvuk, který nedokáže zařadit, ale jako skvěle vycvičený bojovník dobře si vědomý faktu, že na zem právě dopadlo bezvládné lidské tělo. Kuzmin už nestačil zareagovat na kryt a raději obušek pustil, než by riskoval záchyt ruky. Útočící koleno srazil nízkým krytem loktem a přímo dlaní bez nápřahu udeřil muže na solar technikou fanji. Skafandr velkou část energie úderu pohltil, ne však dost na to, aby bolest vojáka nezpomalila. Kuzmin toho bez váhání využil a dorazil soupeře kopem do slabin.
Stačil ještě srazit dalšího v pořadí, ale to už stál s Vorošilovem proti dvěma posledním; ti v rukou drželi zbraně, jejichž lokační laser zmateně poblikával. Kuzmin věděl, že muži je vnímají nejvýš jako tetelení vzduchu za horkého dne nad rozpálenou cestou. Ale i do přeludu se dá střelit a každý rozumný člověk by to udělal. Všechno pohnojil ten frajer se zatraceně dobrými reflexy. Skafandr s olivovým pruhem na krku pozvedl zbraň, standardní karabinu, pravděpodobně jen se střelivem upraveným pro použití v přetlakových objektech, Kuzmin se odrazil od stojné nohy, i když cítil, že to nestihne. Olivový se náhle zhroutil s kolenem prolomeným do špatné strany, v dalším okamžiku zavrávoral jeho partner. Vypadalo to, jako by mu do zad narazil neviditelný rychlík.
Spiceová, holka šikovná, došlo Kuzminovi, když v nízké gravitaci setrvačností doletěl až k protější stěně.
Než se stačil opět normálně postavit, Spiceová s Vorošilovem se činili s injekčními pistolemi. Nepotřebovali, aby se jim v zádech potulovalo třináct nasraných vojáků.
"Máme dobrý čas, pokračujeme," zavelel Vorošilov suše.
Kuzmin si všiml, že jeho chameleóni oblek už neposkytuje tak skvělou kamufláž. Při souboji se zřejmě mechanicky poškodil a to narušilo průchodnost kanálů pro fotony. Zas tak moc to nevadilo, už se potřebovali jen dostat do velína.

***

Gunner klečel na střeše důstojně se pohybujícího magnetoplánu, kontroloval okolí a po očku sledoval sehranou práci Pietra s Chorybdem. Bílošedý kulový vrchlík Pluta zvrásněný nespočetnými trhlinami a prohlubněmi kolem nich defiloval jako stará vrásčitá tvář někoho, kdo je už dávno po smrti. Pietro pastou načrtl kruh o průměru jednoho metru, Chorybd kolem nich nalepil větší kruh z pět centimetrů silného kabelu a jedním tenkým vláknem ho připojil k Pietrově kresbě. Pak ukázal pod nohy a sám se skrčil, až se hlavou dotýkal kolen. Pietro ho napodobil a přitom piezoelektrickým detonátorem aktivoval výbušniny. Záblesk se prodral i přes optické clony a zavřená oční víčka, současně zasyčela expandující atmosféra deroucí se z nitra deltaplánu. Neunikla do řídké atmosféry, ale smísila se s inertní atmosférou prýštící z tlakových schránek, sloužících k napnutí stanu z plastické textilie před okamžikem smotané v kabelu. Nejchoulostivější byl spoj nad jejich hlavami, ale ten vydržel. Pokud vše dopadlo správně, v kabině nepoklesl tlak pod polovinu normální hodnoty. Teď přišla řada na Gunnera. Když proskakoval dolů, stále cítil žár sálající z propálených stěn deltaplánu.
Přistál na plastikovém stolku, v křeslech okolo sedělo několik mužů, jeden z nich si do klína vylil šálek kávy.
"Tohle je přepadení, dámy a pánové," oznámil Gunner klidně, reproduktory jeho hlas zesílily na úroveň srovnatelnou se zvukem doprovázejícím start vojenského stíhače.
Tři z ohromených pasažérů se zhroutili s krví prýštící z uší, ostatní na něj zírali jako na zjevení. Gunner na ně mířil hlavní a spokojeně čekal, než Pietro s Chorybdem zavaří otvor, kterým pronikli dovnitř. Provizorní textilní stan měl sám odpadnout během příštích sto dvaceti sekund.
"Chovejte se slušně a nic se vám nestane. Pouze jdeme na návštěvu a obáváme se, že by nás hlavním vchodem nepustili," pokračoval Gunner, tentokrát už s hlasitostí na snesitelnější úrovni.
"Není to nic osobního, jde o obchod."
"Hotovo," ohlásil Pietro. "Do cíle nám zbývají tři minuty cesty."
Gunner přikývl na znamení, že slyší, obrátil se k muži s šedivými vlasy svázanými do krátkého copánku.
"Právě čas na to, abychom se seznámili. Já jsem Gunner, a ty?"
"Kryštof Lepet," vykoktal muž.
"Tak, Kryštofe, dobře mě poslouchej," promlouval k němu Gunner. "Pokud nás poslechnete, ušetříte si spoustu trablů. Nám samozřejmě taky, to dá rozum."

Gunner, aniž si to uvědomoval, se při řeči usmíval. Líbilo se mu to, líbilo se mu cestovat vesmírem, plížit se přemrzlým ledem, propálit se do přetlakové kabiny. A ještě víc se mu zamlouval úkol, který je čekal. Ovládnout řídící centrum obytné kupole Ol. Při představě přesily a možných komplikací, které na ně čekaly, ucítil mravenčení v konečcích prstů, dýchal o poznání hlouběji a pomaleji, jeho vlastní oči náhle viděly ostřeji, důležité detaily vystupovaly z šedi a přinášely střípky informací nutných pro přežití. Gunner tohle všechno miloval a teď se vznášel na ostří rizika tak vysokého, že už ho těžko něco překoná. Ještě nemusel zoufat, většina vzrušení a dobrodružství byla stále před ním.
Magnetoplán plynule přibrzdil, jeho tupý nos vybavený přechodovou komorou měkce dosedl, kovové cinknutí zaznělo kabinou jako nepovedený pokus unaveného zvoníka.
"Stáhněte se k zadní stěně, při jakémkoliv pokusu o odpor střílíme," věnoval Gunner přítomným široký škleb.
WPCEčko na okamžik změnilo reflexní charakteristiky průhledítka skafandru a zobrazilo jeho tvář s nadměrně velkými zdeformovanými zuby. Psychoanalýza tvrdila, že podobné neobvyklosti mají na chování zadržených dopad srovnatelný se způsobením fyzické újmy.
"Transportní modul ukotven, kontrola těsnosti ukončena, dveře se otevírají," oznámil syntetický hlas.
Gunner se stáhl ke stěně a pustil na hrot jejich útočné formace Chorybda. Ten měl na sobě skafandr s těžkou bitevní nadstavbou. Musel by dostat plný a dlouhý zásah z výkonného obranného laseru, aby byl na místě zneškodněn. Nic takového Byutech určitě dovnitř základny nenainstaloval, snad nenainstaloval. Představy bezpečnostních konstruktérů občas pocházely přímo ze snů paranoidního šílence.
Dveře se odsunuly stranou, u stěn široké chodby znuděně postávala čtveřice mužů v khaki overalech, každý ozbrojeny malorážním automatem. V hloučku mezi nimi čekalo sedm mužů, zřejmě čerstvá pracovní směna.
Chorybd se ani nepohnul, pouze zmáčkl spoušť. Objemná hlaveň jeho zbraně vyplivla v nepostřehnutelných pauzách čtyři dávky rychle polymerizující látky. Tlakem vzduchu se roztáhla v supertenkou membránu, která se přilepila na všechno, čeho se dotkla. Vyděšený voják okamžik nevěřícím pohledem pozoroval své ruce i s napůl pozvednutou zbraní ukryté pod šedivým cárem lepivé hmoty. Další zásah mu spoutal nohy a on se v nedokončeném kroku svalil na zem.
Syčivý zvuk Gunnera informoval, že Pietro otevřel nádrž s uspávacím plynem TH 302 ovlivňujícím přímo nervové transmittery.
Rozběhli se chodbou směrem, který vyznačovala červená linka na 3D mapě zobrazované WPCEčky. Ať byl bezpečnostní systém Byutechu jakkoliv zrezavělý dlouhým nic neděláním, do minuty o nich budou vědět a pak nastane pořádný mazec. To jim bylo všem jasné.
Za zatáčkou se srazili se dvěma zmatenými vojáky. Gunner jednoho z nich vyřídil ránou pažbou do obličeje, přes druhého Chorybd jednoduše přeběhl. Praštění žeber informovalo, že pro nešťastníka to nedopadlo bez následků. Na holu začala intenzivněji blikat ikona lékařského ošetření. Její barva už nebyla uklidňující zelená, ale oranžová -indikace biologického poškození, které už stačili způsobit. Ve chvíli, kdy překonávali pneumatickou uzávěru oddělující vnější a vnitřní okruh základny, se rozječely poplašné sirény.
"To spustily detektory plynů, měl jsem za to, že Téháčko nezachytí," vyhrkl Pietro a bez rozmýšlení odpálil tři granáty směrem vpravo.
Záblehy monochromatického světla přetížily sítnice všech v okolí, lidé začali křičet. Stejnoměrné vytí sirény se změnilo v kolísavé, počítač vyhodnotil, že se nejedná o nehodu, ale o ozbrojený útok. Stříbrně se lesknoucí bezpečnostní stěna sjela dolů s kovovým zařinčením, Chorybd však nezpomalil, naopak zrychlil. Gunner věděl, že nikdo a nic neprorazí deset centimetrů silnou stěnu z kovového kompozitu - pokud na sobě nemá bitevní oblek vybavený aktivním pancířem, je ochoten riskovat a tak trochu cvok. Třímetrákové monstrum s člověkem uvnitř narazilo do překážky víc než šedesátikilometrovou rychlostí. Počítač vyhodnotil srážku jako útok a inicioval keramické nálože se směrovým účinkem.
Chorybd proletěl bariérou obklopen ohnivou koulí a zůstal stát před koridorem zaplněným celou armádou mužů.
Třeskly první výstřely, většina z nich však byla neozbrojená. Gunner přes hlavu Chorybda vystřílel všechny světelné granáty, polymerující látka vyplnila prostor rychle se zhmotňujícími blánami lepidla. Muži se snažili uhnout, vzájemně se poráželi navzájem, nemířené výstřely až příliš často nacházely cíl, chaos zbytněl řevem raněných, lékařská ikona se rozsvítila červení. Křik však postupně utichal a Pietro odhodil prázdný zásobník s uspávacím plynem.
"Velín je tamhle," ukázal a jako první se vrhl k označenému vchodu.
Chorybd naopak pokračoval původním směrem, zbraň určenou pro potlačování demonstrací schoval a pomocí adhezivní pasty začal zalepovat bezpečnostní bariéru. Vytvořený spoj byl pevnější než svar.
Gunner předpokládal, že v centrále už na ně budou připraveni. A podle stále částečně chaotických hlášení, která jeho WPCEčko dokázalo zachytit a rozkódovat, to tak opravdu bylo. Odtrhl od skafandru jednu z výbušných placek, ze vzdálenosti dvou metrů ji hodil na dveře, kde zůstala viset přilepená. Rozběhl se ve chvíli, kdy zápalka iniciovala směrovaný výbuch.
Vystřelil, v pádu podmetl čísi nohu, do ramene ho něco kouslo, v leže na podlaze zaregistroval černé ústí palné zbraně. Už to nestihnu, blesklo mu hlavou, přesto desettisíckrát vybroušeným pohybem trhl předloktím. Vrhací nůž se zaryl do prsou, třeskl výstřel. Kulka zasáhla, ale sklouzla po helmě, zorné pole překryla síť prasklin. Dokázal to, dokázal protlačit útočný klín až do cíle.
"Ani hnout, nebo budete zastřeleni," zazněl klidný Chorybdův hlas.
Tváří v tvář člověku ve skafandru s těžkou bitevní nástavbou veškerý pohyb ve velíně zamrzl stejně jako oscilace atomů v blízkosti absolutní nuly.
Pietro překročil ležícího Gunnera, beze spěchu rozbil skleněný kryt a potáhl za páku spouštějící dekompresní poplach prvního stupně. Crescendo sirén získalo na síle, celá budova se otřásla stakatem dopadajících vakuových bariér. Pro

nejbližší chvíli se k nim nemohl dostat nikdo.
"Tady tým alfa jedna, tým alfa jedna hlásí splněný úkol," promluvil Gunner na bojové frekvenci.
WPCEčko hlásilo, že se právě spojilo s civilní částí elektronického mozku Byutech komplexu a ta se postará o doručení signálu do všech prostor základny.

***

Fincher se zády opíral o zeď, v ruce držel opakovací pistoli a trochu nervózně pokukoval po dveřích, kterými do velitelského sálu mohl přijít i někdo další. Nejraději by je zavařil, ale major mu sotva postřehnutelným posunkem naznačil, ať to nedělá. Dokud platil dekompresní poplach, nebylo pravděpodobné, že by se k nim někdo dostal. Jenomže v obranných věžích okolo základny a ve třech průmyslových kupolích teď čekala zhruba šedesátka po zuby ozbrojených vojáků Byutech koncernové armády, až jejich specialisté najdou způsob, jak přepsat havarijní kódy. A. I. základny brzo zjistí, že šlo o poplach falešný, bude jen otázkou času, kdy se jim to podaří. A protože nemohl přesně zjistit, za jak dlouho se jim to podaří, věnoval dveřím právě tolik pozornosti jako zajatcům znehybněným pouty.
McBane naproti tomu vypadal stejně uvolněně jako kdykoliv jindy. Nebo stejně soustředěně, změnil úhel pohledu Fincher. Major byl prostě major, dokonalý žoldnéř každým coulem, elektronická jednotka řídící spalování raketové turbíny v sobě ukrývala víc lidskosti než on.
Brugger v těžkém skafandru s bitevní nadstavbou připomínal antického obra, kterým svými fyzickými schopnostmi podpořenými hi-tech technologií proti lidem nevybaveným pancéřovaným exoskeletem opravdu byl. Přilbu si nechal nasazenou, jen odklopil hledí.
"Zopakuji to ještě jednou," řekl klidným nevzrušeným hlasem McBane a pohled přitom upíral nad rameno vysokého a lehce obtloustlého muže sedícího v křesle.
Muž byl Leon Tutsvill, plukovník Tutsvill, velitel ozbrojených sil koncernu Byutech na Plutu, člověk odpovědný za obranu celé základny.
Možná bylo chyba nechat ho sedět na jeho místě; spoutat ho a nechat stát by ho určitě aspoň trochu vyvedlo z rovnováhy, uvažoval Fincher a snažil se nevnímat volající blikání medicínské ikony. Při jejich průniku do budovy bylo minimálně patnáct lidí zraněno, dvě zranění by klasifikoval jako těžká. Už dávno měl připravený soubor s polohou zraněných a zevrubným popisem toho, co se jim stalo, a čekal jen na McBaneův pokyn, aby ho nadatoval do veřejné sítě k dispozici lékařům základny. Nejraději by se však zdravotnického zaopatření ujal sám.
"Získal jsem kontrolu nad oběma obytnými kopulemi základny, to představuje osmdesát procent civilního personálu a dvě třetiny ozbrojených mužů. Jakýkoliv odpor bude mít za následek velké ztráty na životech, jak vojáků, tak civilistů. A šance na úspěch je minimální," pokračoval McBane ve výkladu.
Fincher znal pravděpodobnostní hodnoty vývinu situace zpaměti. Pokud Tutsvill nepřikáže svým mužům složit zbraně, budou muset bojovat. Vzhledem k tomu, že nemají žádné zázemí a budou si uvědomovat, že bez přísunu energie z TOKAMAKu dříve nebo později výrobní haly i obranné věže zamrznou, půjde jim o všechno. To představovalo boj na život na smrt, při němž zemře až devadesát procent všech civilistů, pětadevadesát procent vojáků a s největší pravděpodobností všichni žoldnéři. Samozřejmě, totálně zničující sebevražedný akt kterékoliv strany by statistiku opravil na skóre, kde by na straně přeživších vystupovaly jen nuly. Pluto bylo v tomto ohledu spolehlivé.
"Vy ještě zdaleka neovládáte všechny systémy. Využíváte jen falešného poplachu. Je otázkou času, kdy mí lidé získají nad systémem kontrolu," opáčil Tutsvill téměř povýšeně.
Fincher ho chtě nechtě musel obdivovat. Buď byl Tutsvill nejchladnokrevnější pokerový hráč, kterého kdy potkal, nebo mu tak docela nedocházela situace, v níž se nacházel. McBane si nemusel brát servítky a vzhledem k tomu, že plukovník odmítl kapitulovat, mohl ho v podmínkách probíhající války zabít.
Do nepřátelského overrajdu poplachu zbývá dvacet sekund, kmitla se na holu zpráva signována logem Spiceové.
Fincher sebou škubl a pozvedl pistoli směrem ke dveřím. Nejhorší scénář se začínal naplňovat. Brugger téměř nepostřehnutelným pohybem přesunul předloketní rotační kanón do pohotovostní polohy a sklopil si hledí helmy.
Fincher věděl, co jeho levoruční zbraň dokáže. Šest hlavní proměnlivé ráže i délky podle druhu dostupné munice dokázalo střílet projektily rychlostí až tři tisíce šest set metrů za sekundu kadencí pět tisíc střel za minutu. Jako střelivina sloužila kapalná směs klasického raketového paliva na bázi vodíku a oxidačního činidla.
Tutsvill, pokud si příprav všiml, nedal nic najevo a stále stejně sebevědomě se usmíval. Spoutaní muži naopak viditelně znervózněli, peklo se blížilo a oni to věděli.
"Majore, tady Spiceová, mají příliš dobré zabezpečovací systémy, potřebuji ještě pár minut," ozval se známý, soustředěním odlidštěný hlas.
"Takže, plukovníku, nevzdáte se," zeptal se ještě jednou McBane.
Tutsvillovo bezstarostné gesto bylo jednoznačné.
Nebo, upravil svůj názor Fincher a odjistil pistoli, nebo tomu náfukovi naprosto chyběla představivost a pár IQ bodů na to, aby mu došlo, co se tu teď odehraje.
"Plukovník Tutsvill se odmítl vzdát," prohlásil suše McBane, „jste svědkové, vaše svědectví může být později vyžadováno," rozhlédl se po přítomných, zajatce nevyjímaje.
Brugger se přesunul stranou, aby nestál přímo proti dveřím, pro případ, že by se útočníci ze zoufalství odhodlali použít nějakou zbraň vyšší účinnosti.
Sekundy odpočítávající čas do ukončení falešného poplachu se nezadržitelně blížily k nule.
Kopulí otřásla rána, vzápětí druhá, Fincher měl pocit, že tón sirén je najednou zlověstnější. Nad hlavním pultem ve středu místnosti se objevil 3D průřez základnou, na dvou místech se jako nákaza rozlézala výhružně červená barva.

Dekompresní poplach, dekompresní poplach! Zasaženy sekce 2A, 3A, 1B, 4B.
"Vy jste, vy jste…!"
Tutsvillovi náhle na čele naskákaly krůpěje potu.
Postup červené se naštěstí rychle zpomaloval, předchozí spuštění hermetických bariér vykonalo své.
"Přesně tak," potvrdil suše McBane. "Cvičný poplach jsem změnil ve skutečný. Mé nálože vykously do pláště stanice dvě pořádné díry. Statická stabilita by neměla být narušena a vše by mělo jít opravit."
Fincher cítil, jak se ho stejně jako ostatních zmocňuje mrazivý pocit hrůzy. Ano, bylo to geniálně jednoduché řešení, ale dehermetizovat jediné obytné prostory, které měli k dispozici… To bylo šílené - a geniální. Nevěděl, jestli má na McBanea řvát, že je blázen, nebo aplaudovat jeho schopnostem.
"Konstrukce kopule je teď namáhána za hranice dlouhodobého přípustného zatížení. Ale podle našich odhadů to pár hodin vydrží," pokračoval McBane.
Tutsvill ho pozoroval jako jedovatého hada přímo před ním vylézajícího z terária. Snažil se něco říct, ale stále nebyl schopen slova.
"Pane, tady Spiceová, mám kontrolu nad kompletní A. I. základny. Už jsme její kamarádi."
"Rozumím," potvrdil McBane a obrátil se ke svému velitelskému protějšku.
"Plukovníku, máte jedinou možnost, vzdát se," oznámil mu a jakoby náhodou si položil prsty levačky na pažbu pistole.
Major možná nebyl až tak špatný psycholog, opravil svůj úsudek Fincher.
"Kdo je tu druhý nejvyšší důstojník?" otočil se McBane k zajatcům.
"Já. Kapitán Hawer," přihlásil se muž střední postavy ostříhaný na ježka.
Kdysi mu někdo přerazil nos a on se nenamáhal s plastikou.
"V pořádku," přikývl McBane a obrátil se zpět k majorovi.
"Nuže, pane?"
Fincher věděl, že pokud se Tutsvill nevzdá, major ho zastřelí a zachová se podle žoldnéřského kodexu i dalších pravidel vedení koncernových válek. Záchrana civilistů byla hlavní.
"Vzdávám se, pane," oznámil Tutsvill se špatně skrývaným strachem.
I jemu už došlo, co by ho čekalo. Konečně.
"Oznamte to svým jednotkám," ukázal McBane ke kontrolnímu pultu a sám začal rozvazovat zajatce.
Fincher se k němu připojil. Věděl, že je hlídá Brugger a Tutsvill by potřeboval kýbl chytrosti a menší armádu, aby Bruggera převezl.

***

"Dokázali to, oni to dokázali!" vykřikl Backsyht a ruce mu v gestu nadšení vyletěly vzhůru, Weller, sedící přikurtovaný na svém místě v transportéru, se viditelně uvolnil.
"Jen ne tak zhurta, pánové," klidnil je Brassi. "Dokud všichni Tutsvillovi muži nepotvrdí přijetí rozkazu, nic není jistého. A ten všivák s nimi pořád mluví na kódované frekvenci, proč to dělá? Mizera."
"Vypouštím psy," oznámil Kovacs.
"Už nevadí, že nás prozradí?" nechápal Backsyht.
"Teď máme kontrolou nad odposlechem my," vysvětlil Kovacs, "Spiceová ovládla A. I. základny."
Na holu přibyla ikona honícího psa. Když ji Backsyht aktivoval, dostal se k datům sbíraným průzkumnými roboty. Nemodulovaný signál sloužící k identifikaci jednotlivých strojů skutečně připomínal drsný chraplavý štěkot.
Chvíli sledoval chaoticky se měnící a trhaně poskakující obraz jednotlivých kamer, pak se naučil orientovat i v dalších částech elektromagnetického spektra. Z přízemní perspektivy získal povrch Pluta na tvárnosti a často se na pohled zdál naprosto neprůchodný. Samoučící se software psů byl však brzy schopen využívat nízkou gravitaci a kluzký povrch a roboti se pohybovali téměř akrobatickým způsobem. Za sebou nechávali pasivní čidla, která vysílala informace jen při změnách v okolí. Rozsah území, nad kterým získávali informační kontrolu nezávislou na byutecháckých systémech, se rychle rozrůstal.
Pes se krkolomným skokem vyšvihl nad několik metrů vysoký val, obraz rozpraskaného ledovce se ve vrcholu paraboly na okamžik zastavil, pak se robot opět vrátil do těsného sousedství metanových valounů a ker. Backsyht měl pocit, že něco zahlédl, ale nedokázal záznam vrátit zpět a další příležitost k pohledu z výšky nedostal. Nechtěl vypadat jako idiot, ale…
"Kovacsi? Napojil jsem se na jednoho z robotů a mám pocit, že jsem něco viděl, nejsem si jistý -"
"Kolikátka to byla?"
Backsyht polkl. To nevěděl. Už se dušoval, že bude raději dál jen držet hubu, když si uvědomil, že na ikoně psů svítí šestka.
"Šestka," vyhrkl.
"Hned jsem tam. Nebylo to víc než dvacet sekund zpět, že ne?" vyptával se Kovacs, současně se před Backsyhtovým pohledem začal zpětně odvíjet zrychlený záznam.
Tentokrát nezahlédl nic, ale obraz náhle zmrtvěl.
"Máme problém," promluvil Kovacs náhle o poznání sterilnějším hlasem než před okamžikem. "Náš novinář má pravdu, něco se tam mihlo. Příliš krátce a neznatelně na to, aby to Chipwekovi psi mohli analyzovat. Už je tam posílám."
V první chvíli měl Backsyht radost, že není za pitomce, v druhé si uvědomil svou hloupost. Seděl ve skafandru v otevřeném transportéru a oni měli problém - to znamenalo, že ne vše se vyvíjí dle očekávání.
"Pro někoho jak se zdá kapitulace neplatí," pronesl Brassi a se zpožděním sekundy se v 2D ukázalo obrovské

dvoupodvozkové vozidlo. Drapáky pásů s hnacími koly průměru postavy dospělého člověka okolo sebe vířily ledovou tříšť, bojové věže osazené výmetnicemi raket, laserovými kolimátorovými hlavněmi a kinetickými kanóny čněly šikmo vzhůru.
"Podle databáze, kterou nám poslala Spiceová, se jedná o transportér třídy Goliáš. Pohyblivá pevnost, posádka sedm mužů; dokážou sestřelit družici z oběžné dráhy stejně jako nemaskovaného odstřelovače, okomentoval Brassi znechuceně kamerový záznam.
"Jsou v plné bojové pohotovosti a jedou ke kopulím," doplnil Kovacs. "Ještě by nám mohli hodně nepříjemně zatopit."

***

Kovacs se zcela soustředil na řízení. Pokud se měl dostat do kolizního kurzu včas a vykompenzovat palebnou převahu nečekaností a bezprostřední blízkostí prvního útoku, musel se na místo dostat s předstihem. Psi mu poměrně dobře zmapovali cestu, přesto to byla sázka do loterie. Překážky, které nepřejel, prorazil, které neprorazil, s pomocí turbín přeskočil a ty, na něž nestačil, ani když stroj přetížil po všech stránkách, objížděl. Za strojem řítícím se po dně mělkých ledovcových údolí, často spíše jen prohlubní, zůstával bílý závoj, který v ultrařídké atmosféře naštěstí rychle klesal. Druhou nečekanou výhodou byla šedesátikelvinová inverze, která přinesla řídkou metanovou mlhu.
Kovacs smykem překonal hladkou ledovou plochu a zastavil rovnoběžně s tři metry vysokou stěnou, zlomem v metanovo-dusíkové ledové kře. Projíždějící nepřátelé ho uvidí až z bezprostřední blízkosti.
"Brassi, je to na tobě," zašeptal do mikrofonu. "Máme náskok nejvýš padesát sekund."
"Kanón je připraven, žhavím."

***

Goliáš se objevil ověnčen příkrovem rozdrceného metanového ledu namrzajícím na teplém pancíři. V šeru prohlubně přímo proti rychle postupujícímu obrněnci se zablesklo, vzápětí ještě jednou. Projektil letící rychlostí dvanáct kilometrů za sekundu byl příliš rychlý na aktivní obranu, zaryl se až do druhé vrstvy reaktivního pancíře, exploze ho zničila i s přední strojovnou. Druhá střela neprošla tak daleko, zlikvidovala ji řízená protiexploze ve vzdálenosti třicet centimetrů před Goliášem. To už útočné systémy pohyblivé pevnosti lokalizovaly protivníka a opětovaly palbu. První granát ráže sto padesát milimetrů pacifikovala reaktivní keramika, explozivní sílu druhého omezil pancíř a samozhášecí pěna. Přesto kompletně zničil motorovou sekci, v kabině pilota teplota krátkodobě vzrostla až na sedm set čtyřicet kelvinů. Kanón transportéru dokázal proti mnohem výkonnějšímu nepříteli vystřelit ještě dvakrát.
Třetí výbušná střela z Goliáše se dostala až do nitra stroje a teprve tam vybuchla. Skořepinový pancíř pukl, průlezy a poklopy byly vyraženy tlakovou vlnou jako druhotné projektily, v dalším okamžiku se celé vozidlo rozpadlo na několik kusů zahalených mlhou roztaveného metanového ledu. Ale ani pohyblivá pevnost nevyšla ze střetnutí nepoškozena, její přední část byla kompletně zničena a zbytek prostor pro posádku zjevně prošel prudkou dekompresí.

***

Tři roboti se vyšplhali na zprohýbaný pancíř, čidly poseté hlavy nahlédly dovnitř.
"Jste na tom hodně špatně, pánové. Dávám vám tak tři minuty života, víc vaše život zabezpečující systémy nevydrží," Brassiho hlas zněl, jako by předčítal z důvěrně známého technického předpisu. "Pokud se okamžitě nevzdáte a nevylezete ven s rukama nad hlavou, nebudeme čekat ani ty tři minuty a našijeme to do vás vším, co máme k dispozici."
Mluvil nezakódovaně na základní komunikační frekvenci běžně používané všude ve vesmíru.
Backsyht stále křečovitě tiskl opěradla svého křesla. Předchozí Kovacsova jízda s dálkově ovládaným transportérem byla příliš šokující. K tomu extrémně krátká a nepředstavitelně brutální bitva dvou obrněnců. Kdyby Kovacs s Brassim špatně odhadli situaci a nerozhodli se řídit boj z druhého transportéru v záloze, zůstali by všichni mrtví v napadrť rozstříleném stroji.

***

"Právě jsem obdržel od svých mužů informaci, že se posádka vašich bojových vozidel odmítla podřídit kapitulaci. Museli jsme jedno z nich zničit," oznámil McBane suše a Fincherovi se zdálo, že poprvé v jeho hlase slyší nějakou emoci.
Byl to vztek. Vztek nad tím, že se ho major Tutsvill pokusil převézt? Že nerespektoval žoldnéřský kodex?
"A vím, že dva další Goliáši teď míří právě k této základně. Nedal jste mi jinou možnost, plukovníku, musím vás popravit."
McBane tasil pistoli a natáhl uzávěr. Fincher si uvědomil, že major je ještě opatrnější než většina ostatních mužů.
"Ne! Já za to nemohu, všem jsem rozkázal, ať se vzdají! Je to nedorozumění!" rozsypal se v jediném okamžiku Tutsvill a vrhl se po mikrofonu.
"Tady plukovník Tutsvill, všem mužům, všem mužům! Vzdejte se, jen tak zabráníte krveprolití! Vzdejte se!"
"Pane, už vidím oba Goliáše. Předtím se vyhodili z monitorovacího systému základny a teď se opět přihlásili. Šikovní kluci. Stojí a vysílají kapitulační kód. Poté, co opravdu dostali kapitulační rozkaz."
V hlase neviditelné Spiceové bylo patrné znechucené ušklíbnutí.
McBane pomalu vrátil zbraň do pouzdra.

"Plukovníku, na veřejném okruhu teď zopakujete rozkaz kapitulace pro všechny vaše lidi a poté vás nechám zavřít ve vaší kajutě. Mí lidé dostanou rozkaz zabít vás, jakmile vás uvidí. Důkazy o tom, zda jste porušil žoldnéřský kodex či nikoliv, prozkoumá později soud."
"Pane?" ozvala se opět Spiceová. "Mám signál. Malé vozidlo, pravděpodobně skladová ještěrka, ujíždí směrem ke kosmodromu. Podle všeho je obsazena šesti lidmi ve skafandrech.
McBane se tázavě podíval na Tutsvilla.
Ten v první chvíli zbledl, pak si zjevně uvědomil, o co se jedná a uklidnil se.
"To je Fahreyová. Žoldnéř jako jste vy, má za úkol doprovodit odtud doktora Azmuda. Nepodléhá mému velení."
McBane dál upíral na plukovníka svůj studený pohled, ruce volně podél těla. Někomu vyděšenému mohlo připadat, že jeho pravačka je jen kousek od pistole.
A Tutsvill byl očividně zatraceně vyděšený, uvědomoval si pobaveně Fincher.
"Musím samozřejmě dbát na bezpečnost doktora Azmuda a za těchto okolností nemohu dovolit, aby riskoval odlet. Když dovolíte, zablokuji počítač kosmodromu, je nezávislý na A. I. základny," snažil se bývalý velitel koncernové základny Byutech zachránit si život.
McBane mlčky ustoupil od pultu, aby udělal Tutsvillovi místo a on mohl použít svůj magnetický přístupový klíč.
Fincher si všiml, že podle barvy je kódovaný na DNA, to znamenalo, že ho musí držet správný člověk, aby byl funkční.
"Hotovo," řekl Tutsvill a utřel si pot z čela.
"Děkuji, plukovníku, teď odejděte do svých pokojů. Až vás budu potřebovat, pošlu někoho ze svých lidí," propustil ho McBane.
Brugger chtěl zajatce eskortovat, ale majorovo zavrtění hlavou ho zarazilo.
"Tady kapitán Fahreyová," ozval se na veřejném okruhu zkreslený, přesto zřetelně otrávený ženský hlas.
"Předpokládám, že mluvím s majorem McBanem."
"Proč předpokládáte?" opáčil McBane.
A pokud se předtím Fincherovi zdálo, že v majorově hlase rozeznává vztek, teď to byla spíš obava.
"Protože nikdo jiný by tak rychle nedal tenhle zavšivený bordel do rychtiku. Máme zablokovaný odlet, vracíme se zpět. Je nás pět plus jeden civilista. Jsme ozbrojeni. Doufám, že nás přivítají vaši muži a ne týpci Byutechu, ti by to do nás klidně naprali."
"Buďte bez obav, madam, jste očekávána."
McBane se rozhlédl po přítomných.
"Já, žoldnéřský major Kevin McBane, zabírám tuto základnu ve prospěch koncernu SONICBM. Do předání velení zplnomocněncům mého zaměstnavatele jsem nejvyšším velitelem. Platí řád žoldnéřského kodexu. Každý, kdo nesouhlasí, může svůj nesouhlas dát najevo. Bude uvězněn za standardních zajateckých podmínek do doby, než bude vyjednáno jeho propuštění."
"Už to vysílám dál," ohlásila pohotová neviditelná Spiceová.
Kapitola devátá
TRIUMF VÍTĚZŮ

Spiceová se rozvalovala v křesle v centrálním sále s nohama na stole a karabinou položenou na klíně. Tvářila se, že nevnímá částečně ostražité a částečně obdivné pohledy byutecháckých poddůstojníků, které si McBane předvolal na kobereček. Podle rozkazů stejně jako ostatní žoldnéři zůstávala ve skafandru, přilbu měla položenou na dosah ruky vedle sebe. Už si však našla čas na lehké nalíčení. V akci, s hruškou ústního ovládání, kterou chtě nechtě občas používala, nemohla používat rtěnku. Teď si to vynahradila a věděla, že s rozepnutým rolákem termoprádla, na rozdíl od běžných modelů olemovaného drobnou modrou výšivkou, vypadá dobře. Těžké rukavice měla odložené jen kousek vedle helmy. Do těch stačilo vklouznout -uzávěr byl automatický. Navíc jejich nasazení mohlo nějakou chvíli po vyhlášení dekompresního poplachu počkat. Poklepala prsty po pistolové pažbě karabiny a kriticky zkontrolovala své nehty. Tentokrát si vybrala dobrý lak. Ani po šestatřiceti hodinách v akci se nesloupal a vypadal stále skvěle. Všimla si, že muž s delšími černými vlasy staženými do culíku si ji prohlíží upřeněji než ostatní. Nebyl její typ, snad kvůli těm vlasům, protože trávit s nimi víc času ve skafandru mohlo být peklo, navíc očividně věnoval svému zevnějšku větší pozornost, než u mužů považovala za žádoucí. Vyvolala si jeho data. Poručík Francois de Mopenten pro Byutech pracoval čtvrtým rokem, z toho jedenáct měsíců na Plutu. Pocházel z rodiny vztahující svůj původ až k prehistorické francouzské šlechtě. Ostatní údaje ničím nepřekvapovaly, byly typické pro mladého schopného ctižádostivého muže, který se snažil udělat kariéru jako voják. Snad až na poslední informaci, poznámku pod čarou zdůrazněnou syntetickým hlasem WPCEčka: Vynikající střelec ze všech kinetických zbraní.
Krátce a stroze mu oplatila pohled a v duchu se zasmála sama sobě. Kdysi dávno právě před nechtěnou pozorností mužů utekla do žoldnéřských kruhů, nejdrsnějšího a nejprofesionálnějšího prostředí, které mohla najít. Teď jí ta pozornost, i když nežádána, byla naopak příjemná. Jenomže teď jí nebylo devatenáct a když na to přišlo, dokázala nadrženého idiota odkázat do patřičných mezí i bez rychlopalné kombinované karabiny otevřený vesmír - interiér. Zatoužila, aby major už skončil. Potřebovala sprchu a aspoň deset hodin spánku. Souboj s bezpečnostním programem A. I. ji vyčerpal. Vlastně ji hodně nepříjemně překvapilo, jak byla obrana dobrá, téměř na úrovni A. I. nejvyšší povolené třídy. Zaposlouchala se do McBaneova projevu, aby zjistila, kolik hodin na stráži ji ještě čeká.
"Vaším nejvyšším nadřízeným je nyní kapitán Hawer, major Tutsvill je až do odvolání v domácím vězení. Spolupráce není povinná, ale je žádána. Umožní udržet stanici v bezporuchovém provozuschopném stavu a následně pak váš dřívější transport na Zemi. Ti, kteří mají zájem, mohou podepsat krátkodobý žoldnéřský kontrakt a budou pak podřízeni mému velení a mým mužům. Práce bude odměněna podle tarifu, který vám bude oznámen po zaprotokolování

základnou. Přijetí kontraktu nijak nenaruší váš pracovní vztah s koncernem Byutech, protože se jedná o případ nouze vyvolané z vašeho hlediska vnějšími okolnostmi.
Každá nepřátelská akce namířená proti mým lidem bude potrestána, koeficient jedna ku deseti. To je v tuto chvíli všechno. Informujte své lidi," ukončil McBane.
"Co to znamená koeficient jedna ku deseti?" zeptal se Francois de Mopenten.
Spiceová pobaveně nazdvihla obočí. Tohle se mladému poručíkovi líbit nebude, ale otázka byla přesně to, co McBane potřeboval.
"Ve zkratce by se to dalo říct takto: Pokud se chybou nebo úmyslem vašich lidí stane, že zemře jeden můj člověk, okamžitě jich dle náhodného výběru nechám popravit deset. Provedu to osobně."
McBane věnoval poručíkovi letmý pohled, jako by mu dával příležitost k další otázce, a pak gestem briefing ukončil.
Spiceová v duchu spokojeně přikývla. Major mluvil způsobem, jako by jim oznamoval, že k snídani má nejraději chléb s máslem a silnou kávu se špetkou skořice. To jen podtrhovalo sílu varování.
"To je přece nehorázné! Nemůžeme nést zodpovědnost za každého našeho člověka! Někomu přeskočí v hlavě a vy nás pozabíjíte?" protestoval Mopenten.
Možná byl hejsek s brilantinou ve vlasech, ale koule teda měl, usoudila Spiceová. Bod pro něj.
"Jste velitelé, velitelé nesou odpovědnost za skutky svých podřízených," odpověděl major stroze. "A co se týče nehod, nic vám nebrání chopit se všech rizikových prací."
Odpovědí na jeho prohlášení bylo nesouhlasné mumlání, otevřeně protestovat se však už nikdo neodvážil. Spiceová si natočila helmu hledím k sobě a přikázala softwaru, aby ho použil jako displej. Na vnitřní holoprojekci byla příliš unavená a po všech těch desítkách hodin v akci ji pálily oči.
Okamžitě zachytila několik dotazů na žoldnéřský kodex a požadavky na psychologickou analýzu rozkazů McBanea.
Poddůstojníci Byutechu netušili, jak hluboko pod kůži jejich A. I. se dostala a nenapadlo je, že spoustu funkcí jim nechala přístupných záměrně.
Poměr jedna ku deseti je ideálně zvolený: Maximální odstrašující impakt při minimálních ztrátách na životech a pracovních silách byl nejčastější verdikt, který si vojáci mohli přečíst. A přesně tohle McBane chtěl.
Major teď pohledem vyprovázel poslední odcházející. Tvář měl strnulou, oči upřené kamsi za horizont Pluta, do nekonečné prázdnoty, nebo naopak na Zemi, kde se stále dala najít čarokrásná místa. Kam přesně Spiceová nevěděla, byla si však jistá, že je unavený minimálně tak jako ona.
"Chorybd, Pietro, Spiceová, Gunner, Kovacs, máte dvanáctihodinové volno. Ohlaste Brassimu, kde budete spát," uslyšela konečně vytoužený rozkaz.

***

Chorybd rozestavil křesla okolo stolu v důstojnické jídelně, do jednoho z nich se složil a dal si nohy na stůl. Dlouhá koupel odplavila většinu únavy, jako po každé akci se cítil tak nějak prázdný. Nebyl v sále sám, u okolních stolů obědvalo několik poddůstojníků Byutechu a civilistů. Pokud jedli tady, znamenalo to, že patří k vedení základny. Jeho nohy na stole se jim očividně nelíbily, považovali to za pohrdání dobrými mravy a tím pádem za pohrdání jimi samotnými. Chorybdovi to bylo fuk. Svaly na nohou měl po mnohahodinové masáži senzory bojového exoskeletu bolavé a měl pocit, jako by cítil každý nerv. Věděl, že se jedná o důsledek dlouhodobé zpětné vazby.
Z dveří do kuchyně vycupital drobný muž s velkou kuchařskou čepicí. Zastavil se v uctivém předklonu dva kroky od stolu.
"Budete si přát něco k jídlu?"
Chorybd si až nyní uvědomil, že má hlad. Zvířecí hlad, který nedokázaly uspokojit koncentráty, jimiž se posledních šestatřicet hodin udržoval v chodu.
"Vlastně jo, doneste mi to, co mají u vedlejšího stolu," objednal si. "A díky, kámo."
Do jídelny vstoupil Gunner. Pohyboval se, jako by ho na ramenou tížil nejméně metrákový náklad, ale nejunavenější měl oči. Chorybd mu rozuměl. Sám se cítil podobně, i když ne tak špatně.
"Pánové, už se to nese, už je to tady!" zaburácel ještě z chodby drobný Pietro.
On na rozdíl od svých druhů zářil nadšením. S uspokojením postavil na stůl balíček v ochranné fólii a začal ho opatrně rozbalovat.
"Překonala vzdálenost šesti miliard kilometrů, prošla mrazivým peklem jen kousek nad absolutní nulou, nevypařila se ani po zásahu granátem ráže sto padesát milimetrů," deklamoval nadšeně a získal si tak pozornost všech přítomných.
"Takže tady ji máte, nejdražší a nejzcestovalejší flašku v celým vesmíru," dokončil a obnažil etiketu. "Čtyřicet let stará originál LAPHROAIG whisky, ta nejlepší, co existuje a kterou už nikdy nekoupíte, protože se podle původní receptury přestala dělat, když začal být vzduch moc zavšivenej. Kámo," obrátil se na kuchaře přicházejícího pro další objednávky.
"My teď slavíme nejlepší kšeft života. Za to, že jsme vás přepadli, dostaneme každý pětadvacet kulatých miliónků. Buď tý lásky a dones nám tři čistý skleničky a láhev tý nečistší vody, co máš. Vlastně čtyři, přines jednu i pro sebe, protože nepodělit se přináší smůlu."
Chorybd si uvědomil, že se usmívá, dokonce i do Gunnerových očí se vrátila jiskra. Pietro to uměl, Pietro uměl žít. V jeho přítomnosti chutnalo pití lépe, ženy byly žádoucnější a dokonce i lidský obdiv a závist měly najednou svou cenu.
Natáhl se po etiketě a okamžik ji studoval. Jo, tohle byl jejich večer a oni si ho užijí, aby bylo nač vzpomínat, až jednou budou umírat.

***

Vorošilov čekal před dekompresní komorou stále v plné polní s přilbou na hlavě. Viděl sice, že dovnitř vstupuje šest lidí přesně podle hlášení, ale nechtěl být nepříjemně překvapen. Svědění, otoky a všechno, co s sebou dlouhodobý pobyt ve skafandru přinášel, byly v porovnání s přímým zásahem pěchotního laseru bez bitevního pancíře jen drobnými nepříjemnostmi. Až na to, že ne všichni si to pokaždé uvědomovali.
Segmentový uzávěr zajel do stěn, do chodby se vyvalila oblaka bílé mlhy přechlazeného vzduchu. Kapitán Fahreyová nečekala ani na základní vyrovnání teplot. Infra a mikrovlnný radar si však se zhoršenou viditelností na krátkou vzdálenost poradily.
Vorošilov okamžitě rozpoznal, že žoldnéři stojí v transportní formaci s civilní osobou uprostřed a velitelem buď vpředu, nebo vzadu. Vsadil na čelní pozici.
"Vorošilov, mám vás dopravit k majorovi McBaneovi," spojil se přímo komunikačním laserem.
"Jediný muž? Váš velitel nás podceňuje."
Vorošilov mlčel, jen ustoupil, aby kolem něj mohli projít.
"Nebo naopak vysoce hodnotí naši profesionalitu," následovala další poznámka pronesená strohým, ale na pozadí lehce pobaveným hlasem.
Pokud samozřejmě hlasový syntetizér dokázal věrohodně zreprodukovat dikci.
Kapitán Fahreyová si sundala helmu. Měla šedivé, na krátko, ale ne na ježka, ostříhané vlasy, nebyla nijak nalíčená a její jediný ústupek funkční strohosti představovala drobná náušnice v levém uchu. Nebyla primárně ozdobou, opravil svůj úsudek Vorošilov vzápětí. Byla to náušnice jednotek bývalého záchranného komanda OSN. Ta jednotka už neexistovala.
"Nesundáte si helmu, Vorošilove?" oslovila ho.
"Sundám, madam, jen co mi odevzdáte zbraně."
Ostatní lidé kapitána Fahreyové byli muži. Vorošilov nemohl říct, zda se mu zamlouvají nebo nikoliv. Každým coulem vypadali na profesionály, lidi naprosto oddané svému úkolu a veliteli. Byl si jist, že každý z nich má několik ukrytých zbraní, sám by se zachoval stejně. Jenomže teď nebylo vhodné provádět podrobnou prohlídku, navíc zde byl sám. A major nechtěl, aby prováděl prohlídku - proto zde byl sám.
Civilista, kterého doprovázeli, byl příliš při těle, aby se mohl cítit v standardním skafandru pohodlně. I v chladu vstupního koridoru se mu na rozrůstající se pleši perlily krůpěje potu a na tvářích měl rudé skvrny.
Vorošilov bohužel neměl přístup k jeho zdravotním datům.
"Je doktor Azmud v pořádku? Nemám zavolat zdravotníka?" zeptal se.
"Doktor Azmud je v pořádku, možná trochu…" Fahreyová zaváhala nad vhodným slovem, "…znepokojený celou situací."

***

"Majore, vzdávám se vám a vašim lidem," pronesla kapitán Fahreyová krátce po vstupu do velitelského sálu.
"Současně vám odevzdávám doktora Azmuda, jehož jsem měla se svými lidmi doprovodit na Zemi. Nyní jste za jeho bezpečnost zodpovědný vy."
McBane místo odpovědi pouze přikývl.
"Už jsem poslal zprávu svým nadřízeným, jednotka SONICBM s civilními zaměstnanci, kteří převezmou kontrolu nad celou základnou, je na cestě. Pak vám bude umožněn odlet."
"A nemůžete nás propustit hned? Já ani moji lidé ve vašem kontraktu nevystupujeme," zkusila to Fahreyová.
Vorošilov stojící u zdi jako ozbrojená stráž sledoval celou místnost, nejvíc pozornosti věnoval vchodu, hlášením z kamer a výstupům bezpečnostních rutin A. I. základny. Přesto si našel čas, aby si všímal i Fahreyové. Náušnice byla dostatečně extravagantní, i kdyby nevěděl, co znamená. Živé oči Fahreyové, občas temné jako dva kusy antracitu, vzápětí jiskřící skrytým ohněm, ji však zdobily ještě víc. Začínal chápat, jak mohla získat svou proslulost. Dokázala svou vnitřní energii šetřit a pak ji použít na správném místě, nenápadně nebo s patřičným ohňostrojem.
"Propustil bych vás, kapitáne, ale poté, co jsem odvysílal informace o situaci, byl náš kontrakt navýšen právě o doktora Azmuda," McBane nepatrně stočil pohled k tlouštíkovi. "Pokud ho zde zadržíme do doby, než si s ním budou moci promluvit představení SONICBMu, získáme bonus."
"Takže aspoň víme, na čem jsme," usoudila Fahreyová. "Bonus je bonus. Zdá se, že váš zaměstnavatel má zálusk na skutečně tučné sousto."
"Zdá se," přitakal McBane.
"Vy jste se účastnil války U.S. Robotics a Bio Tech Jap," změnila Fahreyová téma.
Vorošilov už s McBanem spolupracoval delší dobu a dokázal číst i v majorově pokerové tváři. Poznámka Fahreyové se mu nějakým způsobem nezamlouvala. To bylo zvláštní, protože už majora o válce, která jeho kariéru odstartovala, slyšeli mluvit i dříve.
"Ano, kapitáne. Stáli jsme na opačných stranách, ale k našemu štěstí jsme se nestřetli."
Fahreyová se zatvářila pochybovačně.
"Ale já mám pocit, že jsem vás někde zahlédla."
"I to je možné. Bojů se účastnilo několik set příslušníků speciálních jednotek na obou stranách."
"A většina jich tam zahynula," doplnila Fahreyová.
"Ano, to se v bojích stává," přitakal McBane a Vorošilovi se zdálo, že je mu rozhovor čím dál víc nepříjemný.
Nikdo jiný v místnosti si toho nevšiml, na rozdíl od něj zaznamenávali pouze vyřčená fakta.

"A vy jste z pekla těsně před explozí hlavní haly vyvedl třicet lidí, většinou těžce zraněných," dodala zamyšleně. "Vorošilov vás dovede do kabin, kde si budete moci odpočinout. Pokud byste byla ochotna pro mě pracovat do doby, než přiletí hlavní síly, spojte se se mnou prostřednictvím A. I. základny," stroze ukončil hovor McBane.

Kapitola desátá

PŘÍZRAK MINULOSTI

Kuzmin se pochybovačně zastavil před mohutným segmentovým uzávěrem. Slitina vypadala zašle, matný povlak částečně zastíral emblém stylizovaného Pegase vzpínajícího se ke hvězdám. Otočil se, kužel reflektoru olízl stěny a probudil k životu myriádu lesknoucích se jisker. Buď to byly kapky zkondenzované vody, nebo už krystalky ledu. Čím níž se dostávali, tím víc se v chodbách ochlazovalo. Teď se teplota tetelila těsně okolo nuly. V Celsiových stupních.

"Tohle vede kam?" zeptal se jejich průvodce, Jakuba Krankela, prvního zástupce civilního velitele základny.

Muž se v lehkém termooveralu, který si na inspekci nejspodnějších pater základny oblékl, cítil nesvůj, náustek kyslíkové masky mu vyklouzl z poutka a při každém pohybu se mu zhoupl od pasu k bokům.

"Nevím, nikdy jsem tak hluboko nebyl."

Fincher, jehož hlavním úkolem bylo zajistit Krankelovu bezpečnost, se na něho pochybovačně podíval.

V běžném životě možná lhát uměl, v podzemí základny v doprovodu tří ozbrojených mužů, kterých se bál, mu to ale příliš nešlo.

Brugger ve skafandru odjistil rotační kanón a nechal mechanismus proběhnout naprázdno. Při zaznění kovového zasvištění se Krankel otřásl. Protože neměl Brugger bitevní exoskelet, byl kanón jeho jedinou zbraní a neměl ho namontovaný na předloktí, ale nesl ho připevněný k standardnímu pěchotnímu šasi. Spolu s redukovaným zásobníkem na kapalnou střelivinu zbraň představovala téměř šedesát kilogramů nákladu.

"Kecy," zhodnotil stručně výmluvu a opět zbraň zajistil.

Krankel váhal a očima těkal po okolí.

"Mohu kontaktovat našeho člověka přes počítače, máme vaše A. I. pod kontrolou," připomněl Fincher.

Ve skutečnosti by k smrti utahanou Spiceovou kvůli takové drobnosti nebudil.

"Jsem zvědavý, co z něj vypadne," ozval se na žoldnéřském okruhu Brassi. "Spiceová žádné soubory o hlubokém podzemí nenašla a já zatím také ne."

Brugger se otočil, jako by chtěl kontrolovat prostor za nimi, respekt vzbuzující svazek hlavní však nechal v pozici, aby na něj Krankel dobře viděl.

"Nebudeme dvakrát nadšení, až se sem povlečeme podruhé. A ujišťuju vás, že ani vám se opakovaný výlet nebude líbit," promluvil Gunner, aniž by se odvrátil od poklopu.

Jeho hlas se od kovové překážky dutě odrážel.

"Je to vstup do tajných pater," polkl nervózně Krankel. "Podléhají nejvyššímu stupni utajení. Kromě velitele, mě a lidí, kteří v nich pracují, o nich nikdo další neví."

"Přístupové heslo?" zeptal se Fincher zdánlivě lhostejně.

"Styx," vyhrkl Krankel.

Dveře však zůstaly zavřené.

"Myslím heslo, které nás dostane dovnitř," upřesnil žoldnéř.

"Jsou kódované na dlaňový zámek," zajíkl se ještě nervóznější Krankel, přistoupil k pravé stěně a po chvíli hledání přitiskl dlaň na nenápadnou plošku, zdánlivě ničím se neodlišující od okolního povrchu.

"Dobrá práce!" zaburácel nadšením Brassi. "Styx je heslo, které otevírá přístup k dalšímu elektronickému systému. Není to A. I., pouze výkonný počítač napojený přes druhořadé nízkopropustné připojení, proto ho Spiceová neobjevila. Takže poslouchejte, něco pro vás mám."

To už Gunner s Bruggerem v těsném závěsu postupovali vpřed. Tady už nefungovalo obecné osvětlení, doprovázel je pouze pás aktivních luminofor, jejichž svit stačil jen k tomu, aby si viděli pod nohy. Ochladilo se, pod nohama jim zaskřípěl prach a úlomky kamenů z nahrubo opracovaných stěn.

"Nechodí sem příliš často," zašeptal Fincher, aby nemusel poslouchat ozvěnu vlastního hlasu.

Všechny hodnoty atmosféry zůstávaly v zeleném pásmu, ale zdálo se mu, že cítí jakousi nepříjemnou pachuť, proto si nasadil dýchací masku.

"Podle dokumentů Byutechu tyhle chodby nerazili oni, ale našli je zde v době, kdy pátrali po místě pro svou základnu. Pocházejí prý zhruba ze začátku dvaadvacátého století."

"To si to Pluto veselo šinulo k svému aféliu, byla tu ještě větší kosa než dnes a atmosféra už dávno vymrzla," okomentoval zjištění Fincher.

Přitom soustředěně kontroloval stěny nalevo i napravo, zda neminou nějaké dveře nebo odbočku. O prostor vpředu se staral Gunner s Bruggerem, prostor za nimi měl být tím pádem v pořádku.

Chodba zdánlivě bez příčiny zatáčela hned na jednu a hned na druhou stranu, současně klesala strměji.

Brassiho hlas zeslábl a Fincher přilepil ke stěně další retranslační jednotku. Opět rozuměl zřetelně.

"Jo, to je pravda. Jenomže od roku dva jedna deset do roku dva jedna třicet existovala Asijská unie, svazek států, které měly technologii na stejném stupni jako my dneska a v některých odvětvích prý i vyšší. Zdá se, že někdo z nich se tady rozhodl z čertvíjakých důvodů vybudovat základnu a Byutech narazil na její zbytky."

"Podobně jako SONICBM objevil Erebos," napadlo Finchera, ale nahlas neřekl nic.

Přepadl ho pocit "dežaví". Možná, že před stoletím a čtvrt se potemnělou chodbou kradli podobní chlapi, jako byli oni. Měli své touhy, přání. Co se asi s nimi stalo? Paprsek reflektoru se odrazil od shluku krystalů prorůstajících klenbou.

"Minus dvacet, musí to být vodní led. A řekl bych, že z okolí," zhodnotil nález Brugger. "Bacha na náhlou

dekompresi."
Fincher zalitoval, že si nevzali skafandry.
"Našel jsem mapu, posílám," promluvil po chvíli ticha opět Brassi.
Projekce obrazu přímo na sítnici prostřednictvím očních implantátů neposkytovala takový komfort ovládání jako holo, ale v tuto chvíli postačila.
"Kurva," zaslechl Fincher Gunnera, když se před nimi rozzářilo spletité bludiště červích chodeb, jimiž byla skála a zřejmě i hluboký ledovec protkán na kilometry daleko.
"Tohle sami neprojdeme," zkonstatoval Brugger. "Budeme potřebovat lepší zajištění i výbavu."
Aniž si to kdokoliv z žoldnéřů uvědomil, náhle měli zbraně odjištěné a stáli zády k sobě s Krankelem uprostřed. Systém chodeb, i když byl dílem lidí, působil najednou díky svému enormnímu rozsahu mnohem nevlídněji.
Fincher začínal chápat nervozitu jejich průvodce.
"Jaká je délka tohohle labyrintu?" zeptal se tiše.
"Minimálně tři sta kilometrů a pozor," Brassi se odmlčel. "Byutech nemá všechno zmapované. Mnohokrát posílal dolů roboty, ale často se nevracely."
"Kurva a ještě jednou kurva. My se ale teďka vrátíme," rozhodl Gunner, který měl při průzkumu velení.
"O sto metrů dál je na mapě vyznačena nějaká místnost, možná bychom ji mohli omrknout," navrhl Fincher.
Brassi okamžitě vyznačil směrový vektor.
"Co říkáte, Krankele, podíváme se tam?" zeptal se Gunner, současně však dál pozoroval temný tunel před nimi.
"Já -já myslím, že bychom se měli vrátit."
Strach prosakoval zástupcovými slovy jako vodík pryžovým zátěrem a Fincher stiskl rty, aby se nezasmál nahlas. Znal Gunnera. Nebyl sebevrah, ale rád tlačil na pilu o trochu víc než ostatní.
"Takže, pane, doprovázejte nás," uchechtl se žoldnéř a sám vykročil vpřed.
Fincher připlácí ke zdi další retranslační jednotku, už mu zbývala jen jedna.
"Buďte sakra opatrní," promluvil Brassi náhle znepokojeně. "Podle záznamů Byutechu měli v podzemí pár smrtelných úrazů. Nehody a u většiny z nich zní konečné zhodnocení nešťastná náhoda. Víte, co to znamená."
Fincher to věděl. Nešťastná náhoda znamenalo, že se při vyšetřování nic nezjistilo.
Opatrně, s maximální možnou obezřetností dorazili až na místo větvení chodby. Jeden koridor vedl doprava dolů, druhý k ocelovému obdélníku zdánlivě zalitému do skály.
"Tohle jsou standardní bezpečnostní dveře třídy jedna," poznamenal Fincher. "Používají se v nejrizikovějších provozech."
Gunner se k němu pomalu otočil, karabinou mířil stále stejným směrem.
"Skoro jsem zapomněl, že jsi byl skutečný doktor. A co jste schovávali za takovými pancéřovanými dveřmi?"
Fincher automaticky zavřel ústa, ale pak si uvědomil, jak daleko od Země je. A pokud stál před dveřmi, které na Plutu neměly co pohledávat, nebylo moc pravděpodobné, že se odtud dostanou živí - tedy pokud je otevřou.
"Za takovými jsme schovávali zabijácké viry, bakterie. Mutovanou ebolu, AIDS, novošlechtěné černé neštovice," odpověděl konverzačním tónem.
"A já myslel, žes byl doktor, co léčí lidi," odtušil Gunner a chvíli přemýšlel.
"Tak to abychom tam snad ani nechodili. Co na to říkáte, Krankele?"
Jejich průvodce si uvědomoval, k čemu vedla jeho předchozí odpověď, a bál se cokoliv říct.
"Vracíme se, Brassi. Tohle teď prohlížet nebudeme."
Fincher se s ulehčením otočil. Už se nemohl dočkat, až bude sedět v planetoletu na cestě zpátky. Pěkně v superrychlém osobním kočáře, jak to bylo při návratu žoldnéřů z rizikových úspěšných misí zvykem. A bude tam bar s příjemnou obsluhou, která mu dovolí zapomenout. Dovolí mu zapomenout na všechno. Fincher byl příjemný společník, dovedl vyprávět i poslouchat a barová obsluha na podobných lodích byla obvykle ženského pohlaví a velmi půvabná. A hosta jako on uměla ocenit po všech stránkách.
Udělali tři kroky, než si uvědomili, že Brugger zůstal stát na místě a zírá vpřed s reflektorem zaostřeným na nekonečno.
"Něco jsem vpředu zahlédl a mám to i na laserovém dálkoměru. Někdo tam na nás v chodbě čeká."
Krankel zaúpěl, Fincher cítil, jak mu vstávají vlasy hrůzou na hlavě, ale vzápětí ho zaplavil ledový klid. Stejně jako v laboratoři, stejně jako když se ve vzduchu vznášel smrtelný průser. Smrt, od které ho dělilo jen pár tenkých vrstev pracovního oděvu a rukavic. A skalpel byl vždy tak ostrý.
Pomalu, jak se to učil kdysi dávno, udělal hlavní krátký oblouk. Číslice dálkoměru se míhaly nečitelnou rychlostí. Ještě jednou a ještě pomaleji. Už to měl, Brugger se nemýlil. V jednom okamžiku ukazoval dálkoměr nekonečno, to u jeho malé karabiny znamenalo víc než osm set metrů, vzápětí naskočil údaj devadesát pět metrů a pak zase čtyři sta. Někdo nebo něco laserový paprsek stínilo, někdo nebo něco tam na ně čekal - čekalo…
"Krankele, vy zůstanete tady a ani se nehnete, jinak si vaše koule usmažím k večeři," rozkázal stroze Gunner. "My se jdeme podívat. Třeba na nás čekají s piknikem."
Bruggerův rotační kanón se rozševelil v nízkých otáčkách.

***

"Nečekají na nás s piknikem. Nebo spíš jdeme příliš pozdě," promluvil náhle Gunner a zastavil.
Mrazivý tón jeho slov Fincherovi připomněl nedávný okamžik a náhle si uvědomil, kdo tam na ně čeká. Viselec, mrtvý muž napůl obraný o tělesné tkáně houpající se v mrazivém vzduchu.
Urazili posledních pár metrů, reflektory vykously ze tmy lidskou kostru dokonale zbavenou masa, kloubní spoje byly

zality průsvitnou hmotou. Gunner se naklonil těsně k mrtvému, záře reflektoru se odrazila a Fincher pochopil, co kostru drží pohromadě. Byl to obyčejný led. Někdo zalil obnažené klouby do ledu, aby dál udržely váhu kostí.
"To je divný, nezbyl tu ani kousek masa," slyšel šeptat Gunnera.
Ševelení rotačního kanónu se mísilo se zvukem jejich dechu a syčením vzduchu v maskách. Gunner se přiblížil k torzu.
"Z kostí byl vysát morek," zkonstatoval a ukázal na drobné perforace dlouhých kostí.
"Udělejte foto záznam z těsné blízkosti a vraťte se," vystřídal Brassiho ve sluchátkách McBane. "A zabezpečte poklop naším vlastním zámkem."
"Ano, pane, provedu a k smrti rád," opáčil Gunner a naznačil Fincherovi, že se má vracet jako první.
Ozvěna jejich vlastních kroků se za nimi nesla v mnohonásobných vlnách a nutila je k ještě většímu spěchu. Fincher musel napnout veškeré své sebeovládání, aby se nerozběhl. Krankel ve chvíli, kdy uviděl světlo na konci tunelu, nevydržel a přešel do klusu. Žoldnéři ho nechali na pokoji, všichni jeho nutkání dobře rozuměli.

***

"Co s vaším nálezem hodláte učinit?" ozval se zvučným hlasem Joshua Watanabi, civilní šéf základny.
Backsyht pomalým pohledem přejel všechny zúčastněné. Měl své reportérské brýle a nahrával. Děkoval svému instinktu, že uplynulý večer strávil dolaďováním aparatury na nahrávání v nepříznivých světelných podmínkách. Dokonce zabíral i část infra spektra, aby později mohl zpětně doplnit chybějící detaily a případně zdůraznit šok a hrůzu zúčastěných.
Dost pikantní bylo už to, že Krankel se po průzkumu tajné části podzemí základny Byutech nervově zhroutil.
McBane seděl uvolněně v křesle blízko centrálního pultu. Shodou okolností nebo tím, že to tak sám naaranžoval, čelil sám všem ostatním účastníkům schůze.
"Centrální pult není anachronismus, ale bezpečnostní opatření pro případ, že by všechny ostatní modernější způsoby komunikace pomocí HIDu selhaly," vysvětloval subvokálně imaginárním divákům Backsyht.
"Netuším, proč bych měl jakýmkoliv způsobem na objev učiněný mými lidmi reagovat," odpověděl klidně McBane.
Na místo, kde seděl, dopadalo nejméně světla, takže vypadal jen jako stínová figura.
"A tohle jsou muži majora McBanea, nejlepší žoldnéři Sluneční soustavy," neslyšně pronesl Backsyht a jednoho po druhém je natočil. "Všichni po zuby ozbrojeni, schopni čelit jakékoliv přesile. Jen deset jich spolu se svým velitelem získalo kontrolu nad sedmi sty lidmi personálu koncernu Byutech. Při celé akci nezahynul jediný člověk."
Pietro, který si všiml jeho nahrávání, na něj udělal neslušný posunek a Backsyht potlačil zaklení. Bude muset do materiálu zasáhnout a tím pádem ho nebude moci označit za dokumentární. Ale když Pietra jen vystřihne…
Raději přestal přemýšlet a soustředil se na hovor.
"Podle záznamů, ke kterým jsme získali přístup, došlo v průběhu posledních dvanácti let v utajených podzemních prostorách k celkem deseti smrtelným nehodám," pokračoval téměř znuděně McBane.
"Kapitánka Fahreyová," zaměřil svou reportérskou pozornost Backsyht na žoldnéřku. "Shodou okolností uvízla na Plutu při přepadení základny. Teď vidíte, s jakou pečlivostí studuje svého potenciálního nepřítele."
Pak se zarazil, protože si uvědomil, že žoldnéřka opravdu sleduje McBanea téměř uhrančivým pohledem. Na rozdíl od něj jí do obličeje dopadalo světlo a její náušnice vrhala měňavé odlesky. Zamilovala se do něj? Napadlo ho to, ale vzápětí hloupou myšlenku zavrhl. Ona ho opravdu sledovala jako pod drobnohledem a podle mimiky odhadoval, že si stejně jako on subvokálně dělá poznámky.
"Jaké nehody? Jaké tajné chodby?" vybuchl Joshua Watanabi.
McBane ho ignoroval a Backsyht si bleskově přehrál veřejně dostupné údaje velitele základny. Byl zde pouhých několik měsíců a Krankel už čtvrtým rokem. Možná právě proto ještě nebyl zcela zasvěcen. Nebo proto, že měl každou chvíli létat na zem. Krankelův kontrakt zněl na sedm let bez přerušení.
"Doktore Azmude, jste nám ochoten prozradit, k čemu slouží podzemní prostory, které nejsou na běžné mapě základny?" obrátil se McBane na vědce.
Zjevně nečekal kladnou odpověď a ptal se jen formálně.
"Ne, pane. Jsem povinován toto držet v tajnosti," odpověděl Azmud a otřel si přitom pleš kapesníkem.
"A vy, pánové? Podle nám dostupných fajlů jste všichni podzemí navštěvovali," oslovil McBane skupinu lidí, které Backsyht nikdy předtím neviděl.
Všichni odpověděli stejně.
"Podzemí zůstane zapečetěno. Co se stane, až přiletí posádka SONICBMu, nevím a není to moje věc," uzavřel McBane celé slyšení.
Dál mlčel tak dlouho, až se všichni začali rozcházet a uvnitř zůstali jen žoldnéři a Fahreyová.
Backsyht ani nedutal a tiše natáčel.
"Vy nejste příliš zvědavý člověk, majore," oslovila ho.
"Jen pokud je to nutné k výkonu mé práce, kapitáne."
"Ale v dětství jste zvědavý byl, nebo ne?" položila mu další otázku.
McBane se postavil, jako by chtěl rychle odejít.
"Ze zvědavosti jste vlezl do studny a pak jste se nemohl dostat ven a museli vás vytáhnout," pokračovala s podivným zájmem.
"Ano, kapitáne. A právě proto jsem zvědavý jen tehdy, je-li to pro mě užitečné. A teď mě omluvte," zasalutoval a odešel.
Backsyhta překvapilo, že jen tak opustil velín, ale pak si vzpomněl na mlčenlivé postavy žoldnéřů u stěn.

"Je to zde bezpečnější než v trezoru švýcarské banky," přihrál k záznamu.
"Mám spojení s majákem Převozníka," uslyšel náhle na komunikačním okruhu jednotky hlas Spiceové. "Přímá relace bude následovat za dvacet minut."
Backsyht zaváhal. Nevěděl, proč by mu právě Spiceová měla prokázat nějakou laskavost, ale za zkoušku nic nedal. Převozník byl loď, která měla dopravit dvě stě lidí SONICBMu na Pluto. Dozvědět se nějaké podrobnosti by mohlo být užitečné.
"Nechcete přinést kávu?" oslovil ji na duálním kanále.
"Mám tady kávovar," usadila ho s nevyřčeným posměchem.
"Mluvím o Kávě. Pan Duncan je skutečný kuchař, bývalý chěf de cuisine jednoho z předních pařížských restaurantů."
"Vy chcete být u spojení s Převozníkem," řekla přímo.
"Ano, rád bych to natočil," připustil.
"Fajn," odmlčela se na chvíli. "Žádný zbytečný řeči, kávu se smetanou a slzou nějakého likéru."
"To zní fér," řekl vážně, ale ve skutečnosti se zubil od ucha k uchu.
"Mám vás na vizuálu, Backsyhte," upozornila ho. "Mám zájem jen o kávu. S návrhy už mi pije krev vikomt Mopenten."
"Jen kávu, madam," zvedl se Backsyht z křesla a uvažoval, jak z odtažitého Duncana vyrazí skutečnou smetanu a likér. Ten vyschlej parchant byl přívětivý jen k žoldnéřům, nejvíce k Pietrovi. Jak to ten nepříjemný, permanentně nadržený parchant zařídil?
Kapitola jedenáctá
TUČNÉ SOUSTO SMRTI

Backsyht se uvelebil do křesla hned vedle Spiceové sedící před hlavním holoprojektorem. Podal jí kávu, kterou horko těžko donesl s nepobryndaným podšálkem a sám si před dveřmi pečlivě otřel ten svůj. Spiceová mu, aniž by přitom odlepila pohled od zobrazeného kvadrantu prostoru okolo Pluta, přikývnutím poděkovala.
"Už jsem měla druhý kontakt. Krátký a šifrovaný, potvrdili, že jsou tady. Do hodiny budou na stabilní oběžné dráze."
Usrkla, zarazila se, přivoněla ke kávě a střelila po Backsyhtovi uznalým pohledem.
"Tahle káva, to je páni káva. Netušila jsem, že něco podobného je možné ochutnat mimo starou matičku Zemi."
"Jak jsem řekl, je to práce Duncana, místního chěf de cuisine," připomněl Backsyht a snažil se nevnímat trochu posměvačný pohled byutecháckého operátora sedícího u vedlejšího pultu.
Sexappeal Spiceové dalece přesahoval skromné požadavky Pluta a nepochyboval, že kam se vrtne, tam ji mužské osazenstvo hýčká.
"Proč nejsou vidět?" změnil raději téma rozhovoru a snažil se pochopit informační symboly zobrazené na černi projekce.
"Letí v maskovacím režimu a zaměřit je můžete jen při korekčních spuštěních motorů. A za chvíli při brždění. Vsadím se, že na to dupnou, aby minimalizovali tuhle fázi. Při přechodu na oběžnou dráhu je planetolet pokaždé nejzranitelnější. Až se napojí na síť byutecháckých družic, budou vidět špendlík na dvacet tisíc kilometrů daleko.
Dveře se otevřely, Backsyht zahlédl Brassiho, jak se vkolébal dovnitř širším krokem než obvykle. V ústech držel gigantický doutník, tvářil se náramně spokojeně, oči mu jen svítily.
"Mám volno, ale rád bych se mrknul na přibližovací manévr," ohlásil se ve dveřích.
Spiceová ho posunkem pozvala dál.
"Mám je, jsou šedí jako myš, ale našla jsem je," pochlubila se.
"Já ještě ne, můžete mě navést?" vzhlédl k ní druhý operátor od vlastní projekce.
"Posílám nastavení a použité filtry," přikývla.
Štítek interaktivního holodispleje, který měla připevněný na čele potní páskou jako kšilt, zneprůhledněl, jak si ho nastavila na maximální citlivost. Podle pohybů jejích očí Backsyht pochopil, že zorné pole jí pro kontrolu všech ovládacích prvků nestačí a musí se i v HIDu rozhlížet.
"Dívejte se," upozornila je.
Z černi kosmické prázdnoty se začal pomalu vynořovat segmentovaný neaerodynamický trup. Planetolet Backsyhtovi nepřipomínal nic, co kdy viděl.
"Vojenská extra třída, sestrojený pro dlouhodobý pobyt v hlubokém kosmu bez kontaktu s jakoukoliv základnou," vysvětlovala mu bez ptaní Spiceová.
"Jak to, že jsou tady tak rychle?" neudržel se a zeptal se.
"To záleží na stratézích SONICBMu," odpověděl tentokrát Brassi také fascinovaně přihlížející kouzlům, která Spiceová s přístroji prováděla. "Mohli je nechat pár měsíců kroužit v černé zóně v hibernaci, nebo je poslat s minimálním zpožděním za námi."
Ne úplně zřetelný obraz s občas patrnými pixely hrubého video záznamu se náhle rozpadl, audio zahltil nepříjemný skřípavý zvuk.
"Co to sakra je?" zaklela Spiceová. "Nějaké rušení? Nedokážu lokalizovat zdroj!"
Brassi jen zakroutil hlavou.
Video se vzápětí vrátilo k normálu, ale ona pokračovala v hledání zdroje rušení, sledovací rutina se změnila v intenzivní pátrání.
Spiceová s Brassim přestali sledovat okolí a cele se věnovali naslouchání šumů. Na uších teď měli velká sluchátka, okolo nich plály holovýstupy zařízení základny a žoldnéřský komunikační software hlásil permanentní přetížení jejich HIDů, jak obsazovali víc a víc zdrojů základny.
Hrnek nedopité kávy byl zapomenut. Spiceová ho odložila na okraj ovládacího pultu, kouř z Brassiho doutníku stoupal

jako dlouhá pavučinová linka a až těsně pod stropem se turbulentně vlnil a ztrácel se v tahu klimatizace.
"Jak je možné, že jim je všechno dovoleno?" zeptal se Backsyht byutecháckého operátora a palcem ukázal za sebe a naznačil oblý tvar luxusní kuřácké delikatesy.
Muž se zašklebil. Pracovní overal měl čistý, z pod trika mu vykukoval stříbrný řetízek s monogramem a osobním štítkem. Ten byl dlouhodobým nošením ošoupaný. Muž se jmenoval se Samuel Swift, nebo Smith, Backsyht si nebyl jistý.
"Nahráváte to?" zeptal se Samuel S.
Backsyht zaváhal, pak si sundal reportérské brýle, složil je a schoval do kapsy.
"Teď už ne."
"Fajn," přikývl spokojeně muž. "Koncernové války byly, jsou a budou. Pořád lepší, než když se mezi sebou kdysi rvaly státy. Nedokázal jsem si představit, vlastně nikdo z nás, kdo tady pracujeme, si nedokázal představit, že by se někdo tuhle základnu pokusil napadnout," v nechápavém gestu zakroutil hlavou a natáhl se po plastikovém šálku s kávou.
"Břečka, ale když nic jiného není," pokrčil rameny.
"Jsme na tom nejopuštěnějším místě tyhle pořád ještě zdaleka ne přecpaný planetární soustavy, k tomu nás chránilo víc než tři sta po zuby ozbrojených budižkničemů, kteří navyšují náklady, tím pádem snižují zisk a naše prémie. Polovinu sem dopraveného materiálu představují zbraně nebo jiný vojenský materiál, ale když chci nové spojovací vybavení, nejsou peníze ani místo na zásobovacích lodích. Ještě včera bych se vsadil, že pokud dojde k boji, odskáčeme to všichni. Zbude tu jen pár vybombardovaných prázdných kopulí a několik set mrazem mumifikovaných těl. Jenomže se to nestalo. Proto jsme všichni rádi, že to tihle maníci," ukázal na Spiceovou a Brassiho, "zvládli tak hladce."
Backsyht sám pro sebe přikývl hlavou a začal si dělat subvokální poznámky. Úvaha, kterou vyslechl, dávala smysl. Samotného ho takový pohled nenapadl.
"Navíc mezi lidmi koluje nahrávka rozhovoru mezi vaším majorem a starým Tutsvillem. Ten starej hajzl Tutsvill to byl ochotnej hrát pěkně drsně. Pár mrtvých by mu nevadilo."
Backsyht na okamžik zkontroloval Spiceovou s Brassim. Zdálo se, že zatím na nic nepřišli a stále studují šum.
"Co pro vás znamená, že základna přejde pod správu SONICBMu?" změnil téma.
Samuel pokrčil rameny.
"Nejsem kmenový zaměstnanec Byutechu, pouze technický specialista najatý na dobu určitou. Můj kontrakt právě skončil a ne z mé viny. Dostanu plnou mzdu a vrátím se domů o tři čtvrtě roku dříve. Moje žena už vybrala pozemek a teď hledáme, kdo nám postaví dům. Je to na břehu jezera v klidném prostředí. Za tuhle práci dostanu dost peněz, aby za ně mé děti vystudovaly, když nebudu příliš rozhazovat."
Samuel se usmál, vzápětí se zatvářil odtažitě, jako by na sebe prozradil příliš.
"Moc kecám. To víte, jsem tu už dva roky a za tu dobu jsem moc cizích tváří nepotkal."
Backsyht poděkoval a vrátil se na své místo.
"Nic, asi nějaká anomálie. Bůhví, z kterého koutu vesmíru to přišlo. I když jsme to prohnali všemi běžnými transformacemi, nevytloukli jsme z toho nic kloudného," zavrtěla Spiceová hlavou a znechuceně odložila sluchátka.
Brassi se zvrátil v křesle a mohutně potáhl z doutníku, aby skomírající oheň probudil k životu.
"Za pět minut se vynoří nad horizontem, ale my je díky stacionární družici budeme mít na optice o poznání dřív."
Než větu dořekla, objevil se na holu zřetelný obraz kosmické lodi, tentokrát ve výrazně větším rozlišení než při předchozím pozorování.
Backsyht jasně rozeznával střední část trupu s lesknoucím se pláštěm omotaným toroidním vinutím určeným ke generování elektromagnetického pole, které mělo podobně jako van Allenovy pásy magnetického pole Země chránit drahocenný a křehký náklad před částicemi tvrdého kosmického záření. Konce tubusu lemovaly věnce střeleckých věží a výpusti řízených střel, příď pak přecházela v rozeklanou hvězdici osazenou iontovými korekčními motory. Záď v podobě mnohočetných perforovaných vzpěr ubíhala daleko dozadu. Nejspolehlivějším, hmotnostně nejméně náročným a tím pádem také nejlacinějším stíněním před zbytkovým zářením kompaktního fúzního reaktoru zůstávala vzdálenost.
"Těžký planetolet třídy Bull. Není to žádný krasavec, ale nese šestnáct střel s taktickými A. I. nejvyšší třídy. Sice mají mít jen konvenční hlavice, ale zlé jazyky tvrdí, že obsluha dokáže namontovat nukleární za pár minut. A vsadím se, že si pár horkých ptáčků pro jistotu vezou s sebou," zhodnotil Brassi planetolet uznale a přitom dál labužnicky popotahoval se svého doutníku.
Backsyht zaregistroval, že za celou dobu z jeho monstrózní délky ubyly sotva tři centimetry. Brassi riskoval těžkou otravu nikotinem a dalšími zplodinami nedokonalého hoření.
Spiceová hovor neposlouchala, opět se plně soustředila na komunikaci s lodí.
Ikony lemující krajní stěny holografické projekce jedna za druhou zelenaly. Backsyht neměl nejmenší ponětí, co znamenají.
"Předává jim přístup k našim monitorovacím sítím a propojuje náš obranný systém s jejich," začal bez ptaní vysvětlovat Brassi. "Pokud by někdo zaútočil, musel by si to rozdat i s náma."
Backsyhta tato informace příliš neuklidnila.
"Jak přistanou?" chtěl vědět.
Brassi pokrčil rameny.
"To netuším, určitě nebudou přistávat s celým tím krámem, i když tady by to asi šlo."
"Má mnohonásobně použitelný přistávací modul," odpověděla najednou Spiceová.
"Přistane na kosmodromu, z metanu získá vodík, my mu dodáme kyslík a opět se vrátí nahoru. Bude to muset otočit

minimálně pětkrát, pokud veze dvě stě padesát lidí nové posádky."
"Tady kapitán Seinokov," zazněl bez varování hlasitý bas a levou polovinu projekce překryla tvář podmračeného muže. Hranatou bradu zvýrazňoval tmavě modrý stín a Backsyht ho přiřadil k těm, kteří se musí holit dvakrát denně a stejně po pár hodinách vypadají jako neupravení vagabundi.
"Spiceová, žoldnéřský tým majora McBanea," ohlásila se Spiceová. "Mám na povel vylodění vašeho personálu.
"Rozumím," přikývl Seinokov. "Nemá smysl čekat. Provedeme prověrku našich systémů a spojení a můžeme jít na to."
"Souhlasím, kapitáne," potvrdila Spiceová.
Seinokov se náhle zamračil, otočil se pryč ze záběru a někomu něco říkal. Pak se obrátil zpět do kamery.
"Máte nás na nějakém aktivním pozorovacím systému?" zeptal se. "Zachytili jsme nečitelný signál neznámého původu,"
Oči Spiceové se zabodly do Brassiho. Ten místo odpovědi jen zavrtěl hlavou a v dalším okamžiku měl spuštěný holografický kšilt HIDu. Backsyht zpozorněl. Něco nebylo v pořádku.
"Všechny naše oči máte v kontaktním protokolu. Jaký signál?"
Seinokov se opět někam ohlédl, vzápětí se jeho obraz rozostřil a zmizel, vystřídal ho záběr na celý planetolet. Přepážka obytné sekce praskla, jako by na ni narazilo neviditelné ostří, v dalším okamžiku se stěny namáhané vnitřním přetlakem vychlíply ven, trup obalila bílá mlha expandujících plynů.
"Mayday! Mayday!" opakoval někdo zoufale.
Neviditelné ostří olízlo zádové nosníky, kov se děsivě snadno lámal a celé jeho úštěpky odlétaly do prostoru.
"Mayday, mayday. Totální dekomprese, ztráty na životech, červený poplach."
Backsyht měl pocit, že těleso pohonné jednotky se jen lehce otřáslo a vzápětí ho zahalila ohnivá koule. Plazma zbavená pout magnetické pasti ještě jednou zaoscilovala, scvrkla se do malého bodu a pak explodovala a zahalila celý planetolet do rychle narůstajícího oblaku.
Volání o pomoc utichlo.
"Někdo spláchl do hajzlu tři sta lidí," zaslechl Backsyht chraplavý hlas, který nedokázal identifikovat.
Napůl v šoku se za ním otočil.
"Spláchl do hajzlu tři sta lidí, jen tak," zopakoval Brassi.
V pěsti položené na prsou tiskl stříbrný kříž, který u něj Backsyht nikdy před tím nezahlédl.
Ostrá ramena starého symbolu se zarývala do pokožky a barvila se krví.
"Pane Bože, buď milostivý jejich duším," začal recitovat žoldnéř a pohled přitom upíral pod nohy.
Backsyht ho nevědomky napodobil. Pokud Bůh existoval, určitě nesídlil v mrazivém smrtonosném prostoru, ale někde doma, na teplé rodné Zemi.
"A dovol mi, abych tomu, kdo je odpravil, zakroutil krkem," dokončil Brassi svou modlitbu v méně křesťanském duchu.
Backsyht vzhlédl k holoprojekci a jeho oči se střetly s pohledem majora McBanea.
"Všichni do služby, vyhlašuji plnou pohotovost."

***

Backsyht se usadil a zjistil, že spolu s Brassim a Spiceovou dorazili do velitelského sálu jako poslední. Kromě McBanea a jeho lidí se sezení překvapivě účastnila kapitánka Fahreyová se svou jednotkou, kapitán Hawer, civilní velitel Watanabi s Krankelem, který ještě stále vypadal trochu z kondice.
McBane seděl ve svém obligátním křesle v polostínu, jako by byl přítomen jen částečně, a vůbec nepřipomínal velitele celého shromáždění. Tlumený hovor dvojic a trojic přítomných vytvářel hluk, který se sléval s šumem klimatizace, monotónním tikotem archaických hodin určujících čas základny a cvakáním zvukových výstupů kryostatů, které se staraly o chlazení výpočetního jádra A. I. Bylo to absurdní. Venku panoval mráz pár desítek kelvinů nad absolutní nulou a tady se investovala spousta energie, aby malou část elektronického vybavení ochladili právě na takovou teplotu.
McBane stále mlčel a hovor postupně utichal.
"Oznámíte nám konečně, co se stalo?" ozval se nakonec útočně Watanabi. "Nebo jste nás sem pozval, abyste ukázal, kdo je tady pánem?"
Backsyht se rychle rozhlédl a vzápětí si nahraný záznam zpomaleně promítl.
Fincher při Watanabiho větě něčemu přikývl, Brassi zaklonil hlavu a Spiceová se ušklíbla. Tohle vypadalo téměř jako nějaký psychologický rozbor, napadlo Backsyhta. Pak si uvědomil, že všichni žoldnéři, včetně lidí Fahreyové, mají kšiltové štítky umožňující interakci s HIDem bez skafandrů. Dokonce i ti, kteří měli implantáty umožňující komunikaci s WPCEčkem a dalšími počítači přímo v očích. To znamenalo, že očekávají zatraceně moc práce a hodlají své nástroje vytěžovat na maximum, doplnil si.
"Před deseti minutami a patnácti sekundami někdo z oběžné dráhy vymazal planetolet třídy Bull zapsaný v lodním rejstříku pod jménem Elizabeth," odpověděl McBane tiše.
Backsyht u strohého majora nikdy neslyšel tak měkký a lítostivý tón.
Nikdo nezareagoval překvapeně, to znamenalo, že všichni už o katastrofě věděli. Na základně prošpikované vybavením k vnějšímu pozorování nebylo divu.
"Tím jste nám chtěl říct, že vaši lidé, lidé SONICBMu, se na Pluto jen tak nedostanou," zkonstatoval vítězně Watanabi.
Krankel nervózně přešlápl, jako by se od svého nadřízeného chtěl distancovat.
"Ne," odpověděl tiše McBane. "Tím jsem řekl, že někdo, bez jakéhokoliv varování, bez vyhlášení války, zabil dvě stě padesát cestujících a padesát lidí posádky. Z toho dvě stovky technických specialistů - civilistů."

Na to Watanabi zjevně neměl co říct a stáhl se do pozadí. Backsyht mu věnoval detailní záběr a s překvapením zjistil, že civilní velitel základny Byutechu mluví sám se sebou. Pak pochopil, že Watanabi ve skutečnosti používá podobný hardware jako on sám a subvokálně s někým komunikuje. Chystá spiknutí, došlo Backsyhtovi vzápětí a nejistě se rozhlédl po žoldnéřích. Možná Brassi se Spiceovou zabezpečili kontrolu nad A. I. základny, ale každou chvíli mohla do sálu vtrhnout smečka Watanabiho lidí, kteří zjevně hodlali změnu situace využít ve svůj prospěch.
"Klídek," poklepal mu někdo na rameno.
Nervózně se otočil.
Gunner mu věnoval přátelský škleb a opět se opřel o zeď.
"Vorošilov na to dohlídne."
Backsyht měl chuť vybuchnout. Všichni se pomátli! Po chodbách běhají stovky vojáků a Vorošilov to zvládne!

***

Vorošilov pomalu kráčel chodbou. Osvětlovací panely jen občas blikly, dokonce nenaskočilo ani nouzové světlo. Zjevně neznali pravidlo, že příliš mnoho náhod najednou je podezřelých.
Na rozdíl od normálních lidí měl rozšířenou citlivost čípků oční sítnice směrem k delším vlnovým délkám a běžná tma pro něj nebyla neproniknutelná.
Už je slyšel, potlačovaný dech, rychlé bušení srdce, nervózní otírání zpocené dlaně o kalhoty. A cítil. Pot, pach přehřátého karborundového kotouče, kterým před nedávném něco řezali. To mu napovědělo, jaké zbraně asi budou mít. Udělal krok do křížení dvou chodeb, při došlapu poklesl v kolenou, ocelová trubka mu prosvištěla nad hlavou. Zachytil ruku, jejího majitele poslal ve směru původního pohybu; nechal ho narazit do zdi a současně vykopl patou za sebe. Čtyři rozmazané tmavě červené siluety v protějších dvou chodbách zaváhaly, ale Vorošilov jim nedal na výběr. Přiblížil se rychleji, než čekali, jeho paže v temnotě neměli šanci zahlédnout. Nejpohotovějšímu roztříštil přímočarým úderem noktovizor, dalšímu loktem přerazil žebra, třetímu podklouzl pod výpadem, nabalil ho na sebe a hodil ho přes záda proti stěně. Dunění plastu se slilo s praskáním kostí a nářkem.

***

Backsyht polkl, uvědomil si, že si při sotva třísekundové podívané promítané na obrazovku prokousl jazyk.
Světla se rozzářila, nezúčastněný Vorošilov stál mezi pěti nehybnými těly, stěna po jeho levé ruce byla potřísněna krví, jeho kombinéza také.
"Majore? Právě jsem byl napaden několika lidmi. Všichni budou potřebovat lékařskou pomoc, někteří jsou pravděpodobně těžce zranění. Odhaduji, že jednali podle rozkazů. Mám zahájit výslech?"
Vorošilov se tvářil nezúčastněně, nic nenaznačovalo, že by v uplynulých okamžicích vyvinul jakoukoliv fyzickou námahu. Zato Backsyht se stále nedokázal pořádně nadechnout. Uvědomoval si, že žoldnéři jsou cvičení v zabíjení. Bral to jako technickou dovednost, jako schopnost ovládat sofistikovaná zařízení rozsévající smrt. Teď však viděl, že umí zabíjet i bez techniky a vědy. Lehkost, s jakou Vorošilov zpacifikoval, přesněji málem ubil, pět mužů, ho vyděsila na té nejprimitivnější úrovni jeho já.
"Myslím, že to nebude nutné," promluvil McBane. "Potřebuji vás tady. Pane Watanabi? Ujměte se prosím vyšetřování. V tuto chvíli je důležitější než míting. Může vás zastoupit pan Krankel. Jen dbejte na bezpečnost obviněných. Až vyřešíme krizi, budu je chtít vyslechnout osobně a pokud by se jim něco stalo, musel bych vás obvinit ze spoluspiklenectví. I když to samozřejmě není pravda."
V majorově hlase se objevil náznak úsměvu, úsměvu vyřezaného chirurgickým skalpelem. Watanabi z velitelského sálu vystřelil jak nejrychleji mohl a Backsyht pochopil, že zárodek chystané vzpoury byl právě uhašen. Dokonce ani nikdo nemusel umřít, stačilo v přímém přenosu pár lidem zlámat kosti. Backsyht trochu lítostivě zavrhl další název a hlavní motiv reportáže. McBane a spol. nebyli zabijáci, ať už jakkoliv rafinovaní. Pokud ano, vypořádali by se se vzpourou jinak.
"Někdo bez výstrahy zabil tři sta lidí," vrátil se McBane k původnímu tématu. "Není nejmenší důvod předpokládat, že nezabije dalších sedm set šedesát, pokud mu k tomu dáme příležitost."
Těm chytrým to už dávno došlo, uvědomil si Backsyht.
"Takže co navrhujete, majore?" přerušil Krankel ticho.
Byl bledý, podvědomě křivil ústa, ale svou otázku myslel vážně a s očekáváním velitele žoldnéřů pozoroval.
"Zabezpečíme obranu základny, zanalyzujeme záznam zničení planetoletu a pokusíme se zjistit, kdo je za to zodpovědný. Vaši lidé jsou s technickým vybavením základny obeznámeni lépe než Spiceová. Uvítal bych pomoc," odpověděl McBane a opětoval Krankelův pohled.
"Sestavím tým expertů, kteří budou s madam Spiceovou," zástupce velitele věnoval specialistce na počítače krátký pohled, "spolupracovat."
"Díky."
"Máte k dispozici jen deset lidí, to nebude k zabezpečení obrany stačit," poznamenal kapitán Hawer.
"Naši zaměstnavatelé jsou právě teď ve válečném stavu. Nepochybuji, že už jste je informoval o tom, co se zde stalo," zkonstatoval McBane. "Vzhledem k časovému zpoždění signálu většímu než pět hodin nevíme, jaká je současná situace. Můžete dostat rozkaz k pokusu o získání kontroly nad základnou."
"To je pravda," souhlasil Hawer. "Ale je v zájmu mého zaměstnavatele, aby byla základna co nejlépe zajištěna proti případnému útoku třetí strany."

Backsyht postupně nahrával reakce přítomných. Uvědomoval si, že jeho materiál přestává být pouhou reportáží, ale s největší pravděpodobností bude použit při soudních sporech. Kvůli čemuž byl možná přímo angažován.
"Pokud třetí strana existuje," poukázal McBane.
Vypadal stále netečně, jako by se ho celá situace týkala jen teoreticky a řešil pouhý akademický problém.
"Zničení Elizabeth mohlo být odvetnou akcí koncernu Byutech," vyslovil nepříjemnou myšlenku, které se museli bát všichni přítomní.
Brutální akce namířená proti civilním zaměstnancům by celou Sluneční soustavu vrhla o několik desetiletí zpět, do časů bestiálních válek o moc, kdy se nebraly žádné ohledy a lidé ve vesmíru umírali po desetitisících, na samotné Zemi po milionech.
Hawer přikývl.
"Nepovažuji to za pravděpodobné a jsem ochoten s vámi spolupracovat - i přes budoucí výhrady, které by můj zaměstnavatel mohl mít. Ze spolehlivých lidí sestavím několik strážních jednotek. Zůstanou pod mým velením, já osobně se podřídím vašim rozkazům. Pokud se ukáže, že Elizabeth sestřelil Byutech a já dostanu rozkaz pokusit se převzít kontrolu, nepoužiji výhodu, kterou ozbrojení těchto mých mužů poskytne.
Backsyht si uvědomil, že napětím zatajil dech. Teď šlo o hodně. McBane se svou malou jednotkou nemohl na všechnu práci stačit, ale mohl věřit Hawerovi? Šlo o víc než o peníze, šlo o životy. I o jeho život. Okamžik zkoumal vlastní pocity a jediné, co zjistil, bylo, že by nechtěl být na majorově místě.
McBane se postavil, přistoupil ke kapitánovi.
"Vážím si vaší nabídky a přijímám."
Nabídl mu ruku a muži si stiskli pravice.
Backsyht je zabíral v detailu, z dálky, snažil se zaznamenat každé hnutí jejich tváří, současně subvokálně rychle všechno komentoval. Věděl, že pokud bude moct tyhle záběry použít, bude to bomba, nejlepší reportáž, která za poslední století spatřila svět.
"Spiceová, zpřístupněte kapitánovi zbrojnici a zrušte domácí vězení jeho mužů," začal McBane vydávat rozkazy.
Backsyht se snažil odhadnout, zda jsou majorova rozhodnutí jeho lidem po chuti, ale neúspěšně. Pokeroví hráči by se od nich mohli učit. Jsou to absolutní profesionálové, zakončil svůj komentář.
Kapitola dvanáctá
KONTAKT

Kuzmin si zeslabil kanálový odposlech, aby lépe vnímal zvuky okolo sebe. Podrážka přilnavých bot střídavě mlaskala nebo ocelově klapala, to podle toho, který zádržný systém se při daném kroku uplatnil, vesta s vestavěným topením, kterou si navlékl přes termooveral, tiše povrzávala. Už ho nerušila, její zvuk si dávno podvědomě zkatalogizoval a zařadil mezi ty známé. Vzduch chutnal mrazivě a letitě současně, vznášela se v něm opuštěnost těch nejstarších štol na Měsíci. Za sebou cítil Chorybda, vnímal rytmus jeho kroků, sled akcí, kterými kontroloval stěny, temná zákoutí, občas probudil svůj těžký kanón, když se mu něco nelíbilo. Formaci uzavíral Pietro. Měl na starosti spojení a koordinaci s dalšími jednotkami. Spolu s nimi zkoumalo podzemí základny dalších třikrát pět mužů kapitána Hawera. Někde daleko nad nimi seděl Brassi, jejich taktický anděl strážný.
Chorybd měl svůj bojový exoskelet, ale ne těžký skafandr umožňující dlouhodobý pobyt na povrchu Pluta. Všichni tři si nesli malou zásobu kyslíku, ale teplota pod minus sto devadesát by je zabila spolehlivě během několika málo sekund. Při mínus sto padesáti měli k dobru pět minut, než by došla energie turboohřívačům vzduchu v maskách. Ušetřenou hmotnost investovali do munice a zbraní. Chorybd spoléhal na rotační kanón, Pietro si útočnou pušku přestavěl na velkou ráži s výbušným plněním a Kuzmin si ze skladiště vybral dvě pistole.60 s velkokapacitními zásobníky a samozřejmě své nože. Pouze požádal zbrojmistra, aby v nábojích s oxidačním činidlem vázaným na vnitřní stranu spalitelné nábojnice vyměnil uranové kulky za zpožděně tříštivé projektily. To bylo samozřejmě proti všem dohodám a předpisům, ale Kuzmin na takové věci kašlal.
Rotační kanón opět zaševelil. Chorybd strnul uprostřed kroku, pak si odchrchlal a odplivl.
"Jsem utahanej, dejme si pauzu," přerušil ticho katakomb.
"A já zralej na něco k jídlu," souhlasil Pietro.
Kuzmin se také zastavil, rozhlédl se a ukázal na místo, kde se koridor ražený ve skále rozšiřoval.
"Tam," oznámil pouze.
Jeho společníci ho bez protestování poslechli. On měl cit pro místo, dokázal odhadnout, kde je dobré dát si dvacet nebo naopak, kde se zdržovat nejkratší možnou dobu. A díky svému šestému smyslu věděl, že Chorybd neprobudil svůj kanón náhodou. Něco v okolí nebylo v pořádku, vznášelo se to hluboko pod rozlišovací schopností člověka i elektroniky, znervózňovalo je to, nutilo držet prst na spouštích pevněji, než by si sami přáli.
Vypnuli reflektory a zůstali sedět potmě. Bez domluvy přepnuli radiolokátory do pasivního režimu a spolehli se na infra. Teploměr ukazoval mínus dvacet, stěny byly o poznání chladnější. Podle dálkoměru urazili tři kilometry a sestoupili o tři sta metrů.
"Něco pro vás mám, šťourám se ve starých byutecháckých datech. Sami v tom mají dost chaos," narušil ticho siesty špatně modulovaný Brassiho hlas.
Retranslátory kladli jak nejdále to šlo, což omezovalo datovou propustnost.
"Byutech si tohle místo nevybral jen tak. Podle dat z geologického průzkumu tady vodní led vystupuje hodně blízko k povrchu, někde až na sto padesát metrů. Všude jinde tvoří metanový led a led z oxidu uhličitého skoro deset kilometrů silnou vrstvu. To je velké plus. A co víc. V kamenném jádře planety se nachází velká kapsa s vysokým obsahem železa a manganu.

"Jak je to hluboko?" ozvala se Kuzminova hornická minulost.
"Sto dvacet kilometrů, ale našli způsob, jak se dostat dolů. Nějaký automatický těžební systém."
"Takže si sem nemuseli přivézt úplně všechno," odtušil Chorybd. "Spoustu materiálu našli přímo na Plutu."
"Přesně tak," přitakal Brassi. "Ušetřilo jim to biliardy."
"Kolik takových míst tady asi je?" pokračoval Kuzmin ve vyptávání.
Něco z informací, které se právě dozvídal, potvrzovalo nepříjemný dojem z podzemí, zesilovalo to varování jeho šestého smyslu.
"Podle Byutechu jediné. Ale Erebos má taky vodní led blízko pod povrchem."
"Ne železo," odpověděl Kuzmin.
"Ne, to ne," přitakal Brassi. "Mám ještě něco."
Kuzmin se zhluboka nadechl a vydechl, až ho vzduch zaštípal v nose a sliznice ho zabolely.
"Já vím. Byutech přišel k hotovému. Tohle všechno už tu bylo."
Látka zašustila, jak se Chorybd s Pietrem napjali, Brassi se odmlčel.
"Jak to víš? Krankel mluvil jen o starých chodbách pod základnou, o dole neřekl ani slovo."
"Poznám sto let starou štolu. A právě takovou teď zkoumáme."

***

Spiceová si po několikáté pouštěla opakovaný záznam zkázy planetoletu Elizabeth. Díky filtrům, všemožným extrapolacím, zprovoznění a zpřístupnění pozorovacích sítí, které patřily ještě k stavitelským fázím budování základny, dokázali rozeznat i největší podrobnosti. Znovu se dívala, jak pancéřová hyperodolná keramika praská, objevují se v ní hluboké trhliny, které nedokáže ucpat ani opravný superpolymer tryskající z vnitřního prostoru. Pak jak se zdánlivě bez příčiny celá stěna kosmické lodi prohýbá a otevírá vnitřním přetlakem do vakua. Děj na plášti termojaderného reaktoru vypadal navlas podobně.
"Vychází to pořád stejně. Počítačová analýza ukazuje na směrově působící zdroj energie přicházející z povrchu Pluta. Nebo alespoň ze směru Pluta."
Ten hlas jí pil krev. Patřil Hrohovi Kastubicovi, výkonnému šéfovi týmu technického zajištění základny. Ten chlap se ve své práci vyznal, ale jinak uměl jen konstatovat zjevné věci a nikdy nepřišel na nic nového. Rozhodla se ho trochu vytočit.
"Směrově působící zdroj? To myslíte něco jako laser? Nebo Raser?"
"No, mohlo by to být něco takového. Ale fotony bychom zaregistrovali, navíc účinek v cíli neodpovídá působení svazku koherentního záření."
Tohle věděla už od samotného začátku.
"Třeba zásah extrémně rychlých mikroskopických projektilů," navrhla očividný nesmysl a otráveně sledovala, jak nad ním doopravdy přemýšlí.
Nakonec ho zamítl. Nebyl hloupý, to ne, ale uvažoval jako nějaký počítačový stroj, bez invence, v kolejích vyjetých někým jiným.
"Vlastně právě sjíždím podobné simulace a hledám, co by takové účinky mohlo způsobit," přiznal se.
Spiceová si natáhla nohy a propnula si ruce za hlavou. Jejich hledání bylo dlouhé a bezúspěšné. Bezúspěšnost jen násobila únavu a nechuť. Podobných simulací vyzkoušela desítky, ale bez smysluplného výsledku.
"A co vám vyšlo?" zeptala se nakonec, aby mu udělala radost a hlavně ho donutila ukončit hovor, který ji rozčiloval.
"Podobný výsledek by mohl mít zásah nějakou částkovou zbraní," řekl Kastubica pomalu.
"Jakou?" vmetla mu do tváře.
"Parametry použitých částic nedávají smysl. Neztotožňují se s žádným fyzikálně známým objektem."
"Děkuji, pane doktore," ukončila sarkasticky.
"Zatím jsme se dopracovali k tomu, že Elizabeth zničil zásah neexistující zbraně používající neexistující fyzikální objekt. To nám moc nepomůže."
Rozhovor přerušilo bliknutí hola. McBaneova tvář byla stejně strohá a netečná jako vždy. Teď mu však Spiceová záviděla, že na ní nejsou patrné žádné známky vyčerpání.
"Mám pro vás dvě vysílání z povrchu Pluta."
McBanea vystřídal 2D záběr na unaveného muže v torzu lehkého skafandru s ustřiženými rukávy. Tvar brady zakrýval plnovous, vyhublé tváře s vaky pod očima prozrazovala, že dotyčný toho v poslední době příliš nenaspal.
"Tady Mat Kenbrod, velitel základny Kashamaro na Plutu."
Pod tváří proběhl proužek s daty certifikujícími jeho prohlášení.
"Dostal jsem zplnomocnění od Kashmiru a. c. prohlásit, že nestojíme za zkázou lodi Elizabeth. Naopak, jsme ochotni pomoci při hledání a záchraně případných trosečníků. Podle našich informací však nikdo nepřežil. Po ukončení tohoto hovoru bude následovat balík dat, které nasnímaly naše družice."
Přenos bez výstrahy skončil a na holu se opět objevil McBane.
"Kromě Kashmiru se na Plutu nachází již jediná stabilně obývaná základna. Ta patří společnosti U.S. Robotics. Nemají dost zdrojů, aby Elizabeth ohrozili, navíc také nabídli svou pomoc. A ještě jedna věc. Analýza viselce, mrtvého, kterého objevil náš průzkumný tým, nic nového nepřinesla. To je vše."
Holoprojekce skončila, Spiceová se zvrátila v křesle a dala si nohy na stůl.
Neexistující zbraň, neexistující projektily, neexistující nepřítel. Úžasné.

***

Kuzmin strnul uprostřed kroku a hlavu postupně otáčel zpátky. Světlomet pomalu klouzal po nerovnostech kamenné stěny, až se zastavil na ohlazené výduti. Pietro sledoval jeho pohled, ale ani na radaru, ani na infra nenašel nic zvláštního. Kuzmin přesto držel pistole v obou rukou a připomínal hranostaje připraveného skočit kterýmkoliv směrem. Chorybd se bez ptaní přesunul na čelo formace a kryl prostor před nimi, Pietro přepnul na granátomet. Teď byl schopen na poměrně rozlehlém prostoru rozpoutat krátkodobé peklo.
"V čem je problém?" zeptal se klidně, i když mu nervy cukaly napětím.
"Nevím, ten flek se mi prostě nelíbí," zamumlal Kuzmin a drobnými přísuny se přibližoval k místu, na které stále svítil reflektorem.
"Je trochu chladnější než okolí," poznamenal Pietro, který mezitím sjel skenovací proceduru.
"Přemýšlím, kolik takových jsme už minuli," odpověděl Kuzmin, pozvedl pistoli a stiskl spoušť.
Dávka dvou projektilů roztříštila tenkou skořepinu a odhalila skrytý tunel.
"Kolik takových jsme už minuli?" zopakoval významně Pietro.
"Jo, pár podobných podezřelých míst už jsem zahlédl, ale až teď mi došlo, co jsou zač."
Kuzmin opatrně nahlédl do tmy. Po několika desítkách metrů začaly stěny jiskřit světelnými odrazy a chodba se stáčela víc dolů.
"Vede to ven ze skály do ledu," oznámil.
"Ale ne do vakua, to by už byl dost průvan," zkonstatoval Chorybd. "Brassi, zachytils, co jsme našli?" zeptal se na dálkovém okruhu.
Odpověděl mu jen praskot statické elektřiny.
"Vrátíme se," rozhodl Kuzmin. "Tohle musíme ohlásit co nejdřív."
Odvrátili se od odhaleného ústí tunelu, když sterilní ticho zrozené opuštěností rozbila kakofonie zvuků přicházející právě z odkryté chodby. Výkřik, nesrozumitelné mnohohlasé slévající se rozkazy, vzápětí vše přehlušila střelba.
"Tím směrem je třetí jednotka vojáků Byutechu. Dostali za úkol prohledat východní kvadrant," řekl Pietro a pohledem přitom střídavě těkal z Kuzmina na Chorybda.
Série výbuchů otřásla stěnami, štěkání zbraní na okamžik zesláblo, pak opět nabralo na síle. Do toho někdo neartikulovaně křičel. Hlas přeplněný panickou hrůzou zakolísal, pak se zlomil.
"Jdeme," zavelel Kuzmin a vrhl se do neznámé chodby. Pohyboval se krátkými, téměř cupitavými kroky, při běhu se předkláněl, jednu pistoli držel směrem k zemi, druhou v pokrčené ruce, jako by se s ní současně kryl.
Pietro se držel těsně za ním, Chorybd zůstal na konci, ale ani se svou rozměrnou zbraní příliš neztrácel.
Pak najednou zazněl poslední výstřel, zůstal jen křik lidí. Křik vyděšených, křik přicházejících o příčetnost, křik umírajících. Nakonec utichl i ten.
Pietro se přistihl, že drží prst na spoušti karabiny, zhluboka oddechuje a na nose cítí kapky potu. Jak dlouho to trvalo? Desítky minut, sekund? Rozhlédl se na jednu a na druhou stranu, led odpověděl reflektorům záplavou odrazů, akustika pomalu nabíhající na vyšší citlivost zesílila jeho vlastní dech do těžkého, přerývaného syčení, WPCEčko zobrazilo, že agonické umírání netrvalo déle než třicet sekund.
"Zkurvený Pluto," zašeptal.
Kuzmin mu věnoval zkoumavý pohled.
"Už to nebude daleko, přiblížíme se potichu" zobrazilo holo jeho subvokální varování. Pak se otočil a pokračoval už opatrnějším tempem. Reflektor vypnuli současně, opět se spolehli jen na pasivní radiolokátor a infra.

***

Kuzmin šel klidně a uvolněně, nechal své smysly splynout s rozšířenou senzorickou sítí WPCEčka. Nebylo důležité, jak moc techniky mu pomáhá. Nakonec, úplně nakonec, rozhodnou jeho reflexy, jeho šestý smysl a zkušenosti. Pohyboval se tmou, klidný a ostražitý, za sebou vnímal své druhy. Nebylo důležité, že jsou na Plutu. Všechno zapadalo do jednoho vzorce, do rovnice bojů, malých nezdarů a velkých vítězství. Jen tak se dalo přežít. Pluto, doly na Měsíci, guerillová válka v ekologicky pozměněných džunglích střední Ameriky, stejně jako jatka v technologickém supercentru megapolis Hamburk - Wroclaw. Daleko před sebou, dál, než dosáhlo v zimě poloslepé infra, spatřil zářící bod. Představil si reflektor svítící do prázdna, reflektor podobný těm, které nesli na své helmě a pistolích. Po sedmnácti krocích WPCEčko jeho představu potvrdilo. Podle dat ze spektrálního rozboru se s devadesátiosmiprocentní pravděpodobností jednalo o svítilnu typu B3 Kazga-Buc, používanou vojenskými jednotkami koncernu Byutech.
Jediným příkazem vyhlásil absolutní komunikační klid, bez otáčení ukázal levou rukou symbol kontaktu a přikrčený jako ježek se přibližoval dál. Nemusel se ohlížet, aby věděl, že ho Pietro s Chorybdem následují v přesně určených rozestupech.
Světelný kužel ozařoval strop tajného tunelu a Kuzmin se opatrně plazil ve stínu vrhaném hranou vyústění. Konečně byl na dohled. Na zemi se válely roztroušené zbraně, světlomety některých z nich stále funkční, na mnoha místech povlak vodního ledu přebarvily na červenočernou nánosy krve. Stříbrnou reflexi ledu doplňovala zlatá barva roztroušených nábojnic vysoce výkonných kinetických zbraní. Ledové a kamenné stěny, strop i podlahy byly chaoticky rozkrájeny a rozcupovány výstřely, malé krátery označovaly místa výbuchů obranných granátů. Pět metrů široký tunel stále rezonoval ještě ne vyčpělým obrazem totální zkázy, která se zde před několika málo minutami odehrála. Jediná věc byla špatně - na místě nezůstalo jediné tělo.
"Jsou pryč, mrtví i útočníci," řekl Kuzmin nahlas a přepnul senzory do aktivního režimu.

Seskočil z tunelu do chodby a chvíli se rozhlížel. Potom si dřepl zády ke skále a dál zamyšleně studoval celou scenérii. Chorybd s Pietrem se postavili k protější stěně a každý kryl jednu stranu.
"Bylo jich osm, velel jim poručík Katachi," předčítal Pietro taktická data, která měli k dispozici. "Dva střelci z těžkých karabin, jeden kulometčík, maník s opakovacím granátometem a širokou plejádou munice; ostatní - lehké automaty."
"Ten s granátometem začal střílet první," přerušil ho Kuzmin. "Krátery po náložích jsou pak postřelo vány dalšími projektily. Někomu ruply nervy a napral to do vlastních. Lehký automat, projektily jsou rozšmelcované, když se s nima vypořádal pancíř," pokračoval a laserovým ukazovátkem upozorňoval na svá zjištění.
Jeho komentář i optický záznam se nahrávaly do paměti všech tří WPCEček. Pravděpodobnost, že se informace dostane k velení, tak byla větší.
"Museli něco trefit," usoudil Kuzmin nakonec. "Stříleli chaoticky, ale snažili se opakovaně pokrýt stejná místa."
"Proč tu pak nejsou žádná těla?" nadhodil Pietro.
"A proč tu nejsou těla našich mrtvých?" přidal k balíku záhad další Chorybd.
Tři žoldnéři se po sobě podívali. Právě mrtvé vojáky Byutechu označili za naše.

***

Gunner se usadil, přikurtoval se sedmibodovým bezpečnostním pásem a věnoval Backsyhtovi krátký pohled. Novinář právě sjížděl bezpečnostní prověrku svého bojového křesla. Učil se rychle a to bylo jeho štěstí, protože Gunner na něho nemínil brát ohledy. Tohle nebylo žádné cvičení, ani boj s magory, kteří považují vycíděnou uniformu za základ úspěchu.
"Akumulátory jsou plné, můžeme vyrazit," oznámil Kovacs a transportér se zachvěl, jak nahodil motory.
Technici už stačili odstrojit maskovací parabolický štít, tím pádem stroj ztratil na váze a získal na rychlosti a manévrovatelnosti.
Vorošilov seděl s hlavou opřenou o křeslo, paže zmohutnělé zatím prázdnými zbraňovými nástavbami skafandru volně položené na opěradlech. Gunner si nechal zobrazit jeho operační ikonu. Vorošilov kontroloval kanón, raketomet a zaměřovací systém. Palebná věž se otáčela přesně podle jeho pokynů a v rychlém sledu zaměřovala přiřazované cíle.
"Co to, sakra, je? Někdo na nás míří!" zaječel do kanálu vyhrazeného pro koordinaci žoldnéřů a vojáků vyděšený hlas. Byl to Kevin Hunny, operátor Goliáše, který s nimi měl spolupracovat. Obrovský kolos právě vyjížděl z hangáru, raketové výmetnice, hlavně kinetických kanónů i vrhače granátů stále ještě mrtvě směřující k černému nebi.
"Už je to pryč, sakra, než ten podělaný systém naběhne, pokaždé má nějaké duchy," uklidnil se vzápětí.
Gunner se ušklíbl. Vorošilov na Goliáše ťukl laserem tak lehce, že jejich počítač nedokázal odečíst, co se vlastně děje. Většinou považoval mlčenlivého Rusa za nudného patrona, občas ale jeho kanadské vtípky stály za to. Nebo to nebyl vtípek a jen si chtěl posádku Goliáše otestovat. U Vorošilova člověk nemohl jistě počítat vůbec s ničím -kromě faktu, že na něj je absolutní spolehnutí. Brugger už byl dávno připraven, Brassi se podle WPCEčka teprve usazoval do křesla spolujezdce, současně však už žhavil všechny kanály a vesele krafal se Spiceovou, potažmo McBanem. Jejich hantýrka byla ryze technická a Gunner z ní nerozuměl ani slovu. Chipwekovi psi - specializované průzkumnické automaty a fyzikální pátrací sondy v jednom - už seděli na korbě napojení ke šťávě transportéru.
Tohle byla pěchotní průzkumná akce, a proto ji od majora dostal na povel. Systém transportéru hlásil, že dveře jsou sice zavřené, ale kabina zůstává dehermetizována. Taková konfigurace byla vybrána pro co nejrychlejší provedení případného výsadku. Kontrolky držáků osobních zbraní zářily zeleně, všechno bylo fixováno a nic by se nemělo utrhnout do krátkodobého přetížení deset g. To byla hodnota, kterou mohl transportéru uštědřit přímý zásah z kinetické zbraně, a při které měli ještě reálnou šanci přežít.
"Můžeme vyrazit," zavelel Gunner.
Hnací kola zabrala, drapáky pásů se zahryzly do směsi ledu z metanu, dusíku a oxidu uhličitého, čtyřicetitunový stroj vyrazil kupředu a nechal za sebou mračna tříště snášející se k povrchu s pomalou elegancí světa s gravitačním zrychlením jedné šestnáctiny pozemského G.

***

McBane seděl u pultu ve velitelském sále základny, vedle něho kapitán Hower a žoldnéřský kapitán Fahreyová. Spiceová už napsala interface, který umožňoval propojit jeho WPCEčko s A. I., takže se nemusel spoléhat jen na centrální holoprojekci, ale měl současně přístupné všechny funkce velitelského HIDu a přímý přístup do databáze SONICBMu.
"Oba vozy vyjíždí," okomentoval Hower situaci.
Kromě nich byli v sále přítomni Spiceová, tři specialisté BYUTECHu a jako civilní pozorovatelé bývalé velení základny: Krankel s Watanabim. Weller nebyl přímo v sále, ale McBane mu zpřístupnil optická i zvuková data.
"Několik základních informací," promluvil McBane neutrálně do prostoru a pohled upíral nepřítomně před sebe.
Spiceová k němu krátce vzhlédla. Bělmo jeho očí mělo nazelenalou barvu a panenky byly menší než špendlíkové hlavičky. To znamenalo, že vytěžuje svůj HID naplno, mikrokamery mu přímo na sítnici promítají taktické údaje z misí na povrchu i v podzemí Pluta; informace o tom, na čem pracuje ona sama, hlášení lidí Fahreyové a spoustu dalších věcí, o kterých sama neměla ponětí. Do většiny věcí nezasahoval, pouze potřeboval být informován, aby dokázal zareagovat, až to bude nutné. Věděla, že nastavená nejvyšší vstupně výstupní kapacita HIDu převyšuje standardní lidské maximum o sedmdesát dvě procenta. Být jedním ze tří nejlepších žoldnéřských důstojníků na světě nebylo zadarmo. Netušila, čím za to zaplatil.

"V podzemí základny, v části, ke které neexistují žádné mapy," podíval se na Watanabiho, "došlo ke kontaktu s nepřítelem. Jednotka vašich vojáků byla napadena a s největší pravděpodobností zlikvidována. Na místě srážky nezůstala žádná těla. Mí muži však zachytili vysílání havarijního lokátoru skafandru jednoho ze zmizelých a snaží se útočníky sledovat. Jsou však příliš daleko, spojení je velmi sporadické."
"Jak to, že byli napadení naši muži a vaši ne?" využil krátké odmlky Watanabi.
"Vyslal jsem dva oddíly, aby vyrazily do oblasti, kam jednotka v podzemí pravděpodobně směřuje. Snažíme se nepřítele lokalizovat," nezareagoval na uštěpačnou otázku McBane a pokračoval v práci.
Spiceová mezitím zachytila zprávu domovské A. I., že byl přijat kódovaný paket dat. Kódovaný způsobem, který samotná A. I. neznala a nenašla instrukce ani v externích archivech pro havarijní okolnosti. Spiceová přelétla základní charakteristiku kódu a hned věděla, pro koho zpráva je. Pro ně, přesněji pro McBanea.
"Dekódujte a pošlete, zůstaňte přitom na příjmu," dostala příkaz, jakmile informaci postoupila svému veliteli.
"A co budete dělat, až nepřítele najdete?" pokračoval ve vyptávání Watanabi.
Spiceová ho sledovala jen okrajově a soustředila se na dešifrování. Zdálo se, že si výkonný ředitel Byutechu neuvědomoval, že zatím neznámí zabíjeli pouze jeho lidi.
"Zneutralizujeme ho a zjistíme, co je zač," odpověděl McBane suše.
Software konečně ohlásil úspěch, data začala dávat smysl.
"Zůstaňte na příjmu," připomněl jí McBane ještě jednou.

***

Logo SONICBMu jen krátce bliklo a vzápětí se místo něj objevila Sennassiho tvář. Tohle nebyl renderovaný obraz určený k veřejným projevům, ale obličej člověka odrážející únavu posledních dní a hodin.
"Majore," přešel dědičný generální ředitel přímo k věci, "gratuluji vám k úspěšnému obsazení základny. Přiznávám, že tak hladký průběh nikdo z analytiků neočekával."
Senassi se odmlčel a přitom se zhluboka nadechl.
"Přejděme k našemu problému, zničení planetoletu Elizabeth. Zatím nám, tedy SONICBMu, nikdo nevyhlásil válku, což vzhledem k brutalitě útoku vymykajícímu se všem současným konvencím ani neočekáváme. Od všech konkurentů jsme byli ujištěni, že oni nezaútočili. U. S. Robotics nám dokonce slíbili podporu. Poskytnou nám data, která získala jejich základna na Plutu. Sám Byutech oficiálně oznámil, že za útokem na Elizabeth nestojí, dokonce ani dál neeskaloval válečný konflikt. Přikládám balík informací o našich konkurentech a technických prostředcích, které mají k dispozici v oblasti vnějších planet. Míra spolehlivosti je diskutabilní, často se jedná o spekulace tajné služby. Co se týče dalších nečekaných událostí - nalezení mrtvých těl a podobně - nemáme žádné vysvětlení a v současné době tyto problémy považujeme za druhořadé. Už jsme zahájili práce na přesunu dalších vojenských sil na Pluto. Bohužel, po nejbližší tři týdny jste na to se svými muži sám. Vzhledem ke komplikacím se přesně podle smlouvy navyšuje vaše odměna o deset procent. Připomínám, základním požadavkem vašeho kontraktu je stabilizovat situaci na základně a zabezpečit ji proti všem našim konkurentům až do příchodu hlavních sil koncernu."
Logo SONICBMu opět krátce bliklo, holo se zhroutilo do sebe a uvolnilo prostor komunikačnímu prostředí HIDu.
K Zemi to bylo zhruba pět světelných hodin daleko, začala zpaměti počítat Spiceová, to představovalo deset hodin cesty signálu, k tomu nějakých dalších pět až deset hodin horečného diplomatického jednání. V žádném případě ještě SONICBM nemohl zareagovat na druhou zprávu, kterou jim McBane poslal.
"Máme kontakt s Kuzminem," ohlásil technik Byutechu.
Spiceová se na něho okamžitě zavěsila prostřednictvím A. I. základny. Prvotní impuls převzít nad komunikací kontrolu potlačila a jen sledovala mužovu práci. Byl to profesionál na svém místě. K příjmu a zesílení signálu používal staré anténní systémy ukotvené v podzemí z dob geologického průzkumu podloží. I tak byl signál kolísavý a často přerušovaný.
"…zrnin. Držíme se na stopě, řek bych, že o nás ne… mimo mapu…, blížíme se k povrchu… vylezou… tlačíme na hranu zásob… pošlete podpůrný…..."
Spiceová vzhlédla k majorovi, co on na neúplné hlášení. McBane se odmlčel v půli slova, s pohasnutím hola jeho oči viditelně zářily. Musel si nechat upravit sítnice, odhadovala, protože takový světelný příkon by normální tkáň poškodil. Někteří žoldnéři raději místo implantovaných laserů stále používali nepřímou holoprojekci, i když byla poruchovější.

***

"Rozumím," potvrdil rozkaz Brassi. "Měníme směr podle pokynu, pravděpodobný kontakt, jsme připraveni."
Díky kontaktu se stěnou kabiny všichni i ve vakuu slyšeli, jak motor zavyl, když Kovacs začal z akumulátorů ždímat maximum. Závěj metanového sněhu napadaného teprve nedávno, protože ještě nestačil zledovatět, se rozstříkla na všechny strany, když jí projeli jako kosatka příbojem. Kevin Hunny z Goliáše potvrdil, že také mění směr. Nacházeli se asi kilometr od sebe, aby pokrývali co největší území.
"Co to znamená?" vyhrkl Backsyht a současně pevně stiskl opěradla, aby mu ruce při divokých skocích stroje nelítaly sem a tam. Gunner zkontroloval, zda má novinář zesílení exoskeletu skafandru seřízené na minimum. Pokud ne, mohl by sedadlo snadno rozmačkat.
"To znamená, že Kuzmin se těm hajzlům pověsil na ocas a teď nám dal vědět, kde asi vylezou nahoru," odpověděl a podíval se přitom na elmag karabinu v závěsu. "A my jim teď nakopeme prdel," dodal spokojeně.

Backsyhtovi vběhl žaludek až do krku, když otřesy najednou ustaly a ocitli se ve stavu beztíže. Proti předchozímu letu s transportérem, který už s Kovacsem zažil, to však byl pouhý skok a on se rychle uklidnil.
"Ví, co jsou zač, kolik jich je a jak jsou vyzbrojeni?" vychrlil sérii otázek.
Gunner se ušklíbl a pustil si hudbu. Whole Lotta Rosie mu burácela ve sluchátkách, občas měl pocit, že celý stroj poskakuje v rytmu čtvrt tisíciletí staré vypalovačky.
"Neví," odpověděl nakonec.
A v tom je ten půvab, dokončil sám pro sebe. Rozstřílíme je na sračku, nebo budeme sami rozstřílení. Jak to řekl ten chlápek? Být či nebýt? Nebo bít či nebít? Ušklíbl se vlastním myšlenkám a rychlým skenem zkontroloval posádku. Vorošilov už přepnul zbraně do vyhledávacího módu a odstranil všechny pojistky. Netušili, na co narazí, a i kdyby měli vypálit jen jedinou salvu i za cenu poškození, stálo to za to. Brugger seděl klidný jako vždy, na HIDu jen základní taktická data. Gunner se ušklíbl. Brugger byl jako kus ledu, v boji i v běžném životě, a on mu to nezáviděl. Sám cítil, jak mu v žilách koluje směs adrenalinu a endorfinů; tajemný elixír hořlavější než hydrazin a výbušnější než vodíko-kyslíkový koktejl, sladký jako nebe s peklem dohromady, opojnější než šampaňské slízané ze slabin nedostupné krásky.
Backsyht sledoval výhled z kabiny řidiče a kupodivu nevypadal vystrašeně, naopak, dělal si poznámky a snažil se všechno zachytit. Brassi horlivě zkoušel všechny komunikační módy, zda se mu nepodaří spojit se s Kuzminem a spol. Přímo.

***

Stroj se vyhoupl přes oblý val, na okamžik se před nimi objevilo slunce, oslnivě zářící špendlíková hlavička kreslící zřetelné stíny. Pak se opět propadli do údolí. Kapela začala další pecku, jmenovala se TNT a Gunner ji znal dokonale. Hnali se kupředu doprovázeni ostrými kytarovými rify a předcházeni pátravými pulsy Dopplerova radaru a zaměřovacích laserů.
Další skok do výšky, pohled na slunce nad horizontem. Planina najednou nebyla jiskřivě bílá, ale rozkvetla paletou barev od žluté přes purpurovou k černé. Transportér prudce zabrzdil, až přešel do smyku.
"Tohle jsou nějaké zatracené vysrážené uhlovodíky," promluvil Kovacs vztekle. "Na místech, kam svítí Slunce, je podle údajů teplota až o šedesát kelvinů vyšší. Přes to nepojedu, bude tam spousta odtátých kavern, mohli bychom se probořit. Pár jich mám i na monitoru.
Zpřesňované koordináty, které jim Spiceová, potažmo Kuzmin posílali, ukazovaly právě do Sluncem poznamenané oblasti.
"Výsadek, mládeži," zavelel Gunner. "A nezapomeňte si tady svý nádobíčko," zasmál se a sáhl po karabině.

***

Backsyht měl pocit, že z transportéru téměř vyskočil, ale přesto všem ostatním viděl jen záda. První kráčel fázovaným krokem typickým pro přichytávací podrážky skafandrů Gunner, za ním Vorošilov s Bruggerem a formaci uzavíral Brassi. Masivní siluety exoskeletových nástaveb ještě víc deformovaly přídavné pancíře a dlouhé či naopak mohutné hlavně pěchotních zbraní.
Gunner si nesl svou obskurní elmag karabinu s charakteristickými věnci urychlovacích cívek, Brugger rotační kanón ráže, která ho de facto vyřazovala z kategorie ručních zbraní, Vorošilov extrémně průbojnou pušku s náporovým granátometem. Brassi se spokojil s něčím, co připomínalo obyčejný zvětšený automat, ale Backsyht se přímo od něj dozvěděl, že ve skutečnosti jde o výkonný ultrafialový pulzní laser s měnitelnou geometrií paprsku. Na okamžik se zastavil a otočil. Transportér, který je dopravil na okraj oblasti kontaminované barevnými uhlovodíky, právě couval za terénní vlnu, aby nebyl z dálky viditelný, zůstal jen svazek antén. Backsyhta zamrazilo, panicky zatěkal očima a uvrhl tak interaktivní rozhraní HIDu do chaosu. Rutina nakonec usoudila, že ho nejvíc zajímají fyzikální parametry okolí, a překreslila mu zorné pole konkrétními údaji. Teplota čtyřicet pět kelvinů, tlak dvě celé čtyři desetiny Pascalu, intenzita záření…
Konečně se vzpamatoval a podařilo se mu vrátit HID do standardního režimu. Z jeho společníků už byly jen malé postavy. Soustředil se a vyrazil za nimi. S posilovačem skafandru trénoval několik hodin, ale jedna věc byla nácvik v posilovně nebo simulačním sále, jiná snaha o rychlý pohyb v prostředí, kde by bez ochrany vyspělé techniky nepřežil ani sekundu. Konečně se mu podařilo zachytit správný rytmus a začal se k žoldnéřům přibližovat.
Dohonil je na bílé plotně obklopené rudým kobercem vrhajícím v záři reflektorů měňavé odlesky. Červená nebyla jednolitá, ale protkaná temnějšími a světlejšími žilami, až na pohled připomínala tkáň nějakého gigantického tvora. Backsyht si uvědomoval, že je to nesmysl, ale obraz byl příliš sugestivní.
"Sulfáty a uhličitany, místy to má teplotu devadesát kelvinů, pod povrchem rozeznávám dutiny. Jsou ale hluboko, měli bychom bez problémů přejít," seznámil Brassi ostatní se svými zjištěními. Jeho WPCEčko mělo k dispozici údaje z několika kilogramů speciálních přístrojů, které nesl místo zbraně větší ráže a další zásoby munice.
"Mapa je hodně nepřesná, ale tady a tady," ukazoval Gunner na 3D obrazu všem najednou, "to vypadá na údolí, které vede k cílovým koordinátám. Po většinu doby je to ve stínu, takže terén by měl být schůdnější."
Backsyht zabloudil pohledem k ledové stěně před sebou. Vedla převisem vzhůru, sublimace metano-uhličitého ledu končila tam, kde kleslo znečištění červenou substancí pod jistou úroveň. Výsledkem byl bizarní útvar vypadající, že každou chvíli spadne.
"Proč sakra právě tady, vždyť si tu polámeme nohy," neudržel se.

"Kdybych se chtěl někomu ztratit, nebo ho přepadnout ze zálohy, taky bych si vybral podobný terén," odpověděl Brugger a protočil kanón.
Ze zkušenosti věděl, že není dobré nechat systém vychladnout na delší dobu. Mohl pak zamrznout.
"Partyzánská válka je všude stejná, ať ve Venezuele, nebo tady," přitakal Gunner a jako první se vydal cestou, kterou před chvílí sám vyznačil.
Backsyht tentokrát neotálel a vyrazil hned. Přes pomoc všech podpůrných systémů skafandru cítil, jak mu docházejí síly. Pak si uvědomil, že už delší dobu na něj pomrkává zdravotní ikona. Nepil a začínal být proto dehydrovaný. Své opomenutí napravil a odhodlaně následoval Vorošilova. Brassi se tentokrát zařadil na konec.
Pochod byl stále úmornější a úmornější, už neslyšel nic než vlastní chrčivé oddechování, puls srdce a odtikávání medicínských rutin, které ho s železnou pravidelností informovaly, že množství zplodin látkové výměny v jeho organismu stále narůstá. Nakonec varování vypnul. Neměl jinou možnost, než se držet žoldnéřů, i kdyby měl potit krev.
"Gunnere, měli byste být v blízkosti Kuzmina," prořízl ticho zřetelný hlas Spiceové.
Příjem byl čistý a Backsyhtovi okamžitě došlo, že musel přijít odněkud shora, pravděpodobně z prolétající družice.
"Tady Brassi, jdeme po vaší stopě, Kuzmine, ohlaste se," zareagoval Brassi a začal lovit na nejrůznějších frekvencích.
Backsyht udělal snad miliónty krok, ledová krusta se pod jeho nohou nečekaně probořila. Na paniku byl však příliš unavený. Udělal přesně to, co ho učili. Nacvičeným signálem přerušil kráčecí rutinu a zakázal zadní noze odpojit se od podkladu. Zůstal strnule stát nakloněný jako proslulá věž v Pise. Kusy ledu padaly dolů do černé tmy prořezávané reflektorem skafandru, osobní radar začal vykreslovat dutinu tvaru hrušky dosahující do hloubky dobrých devadesát metrů. Protější okraj nebyl dál než pět metrů a podle radarem nakresleného profilu byl podklad pevný. Než si uvědomil, jak moc riskuje, s použitím exoskeletu se odrazil a přenesl na druhou stranu. Zaplavil ho příval adrenalinu. Zvládl to.
Otočil se, aby varoval Brassiho, ten však už letěl vzduchem, svůj laser i v letu připravený. Backsyht si najednou uvědomil, že nepřítelem jim není jen Pluto, ale hlavně někdo jiný.
"Kuzmine, naše koordináty se shodují s vašimi, ohlaste se!" opakoval Brassi.
"Slyšíme vás," odpověděl slabý, šumem rušený hlas.
Backsyht ztuhl, žoldnéři se okamžitě rozmístili do obranné statické formace schovaní v prohlubních a ukrytí za velkými kamennými bloky.
"Dýchali jsme jim na záda, šli jsme po stopách," pokračoval Kuzmin, "ale už jsme moc vysoko. Je tu kosa, takových sto dvacet kelvinů, a nemáme skafandry, musíme zpátky dolů. Ztratili se nám v azimutu 187 43 15. Mnoho štěstí a bacha na hubu."
"Rozumím, díky!" odpověděl Gunner.
Backsyhtovi se při Kuzminových slovech ulevilo. Ztratili se jim, to znamená, že jsou pryč a oni se s tajemným nepřítelem nemusí setkat. Měl štěstí.
Lehký otřes ucítili všichni, ne otřes, spíš sérii zeslabujících vibrací.
"Režim spánku," zavelel Gunner.
Backsyht zareagoval téměř stejně rychle jako ostatní. Oslepující reflexe ledu zmizela, utichla echa komunikace i zvuková signalizace Dopplerova radaru. Čekali v režimu absolutního klidu, odkázaní jen na pasivní čidla a vlastní oči. Několik čtverečních metrů ledu kousek od nich najednou změnilo barvu a opticky i skupenství. Plocha na okamžik připomínala hladinu zrcadlící kapaliny - viskózní rtuti. To je blbost, uvědomil si Backsyht vzápětí. Při téhle teplotě nemohlo být kapalného vůbec nic. Pak se podobných oscilujících jezírek objevilo víc a stejně rychle jako se objevovala i mizela. Na ledu najednou ležela těla ve skafandrech. Těla lidí ve skafandrech.
Současně se roztříštila stěna po Backsyhtově levé straně. Aniž by mu to kdokoliv musel říkat, věděl, že po něm někdo vystřelil.
"Palte!" zavelel Gunner.
Proud projektilů z jeho karabiny letících rychlostí několika kilometrů za sekundu vyryl do pevného metanu širokou brázdu, temnotu rozzářily rozžhavené hlavně Bruggerova kanónu, led se rozstříkl v ohnivé fontáně tam, kde ho zasáhl rozptýlený paprsek pulzního laseru.
Backsyhtem něco otřáslo, před sebou spatřil žhavou kouli expandujících plynů, která ho vzápětí celého zahalila. To mě zachránil reaktivní pancíř, došlo mu vzápětí. Najednou letěl vzduchem, v poslední chvíli pochopil, že kontrolu převzal vojenský program a snaží se ho dopravit do bezpečí. Kdyby se neuvolnil, v dalším okamžiku by mu exoskelet mohl přetrhat svaly i šlachy. Dlouhým skokem nízko při zemi zmizel v prohlubni, metánové skalisko za jeho patami pokryla síť prasklin, pak se rozletělo na miliony drobných kousků. Další exploze - vysoko nad hlavami i těsně při zemi.
Backsyht zatínal ruce do ledu a tiskl se co nejníž.
"Jdu vlevo, pokryj plochu granáty a těsně nad zemí chci ocelovou clonu, Vorošilove, za mnou!"
Překladač Backsyhtovi automaticky transformoval bojovou řeč žoldnéřů do standardního jazyka. Řetězy Bruggerových projektilů se v prostoru srážely s něčím, co je měnilo v modré, rychle se rozplývající bubliny, další a další exploze vrhaly do vakua drobnou ledovou drť, která odrážela žluté, bílé a modré záblesky. Zviditelněný paprsek ultrafialového laseru ve změti ztrácel sílu a měnil se v neškodný stroboskop.
"Posily, potřebujeme posily!" ohlušil Backsyhta příliš silný signál.
To Brassi volal o pomoc.
"Jsme u vás za pět minut! Vydržte!" odpověděl mu někdo.
Kolem Backsyhta se mihla masivní silueta, podle zbraně poznal Bruggera.
Obra připomínající žoldnéř se překulil přes rameno, vzápětí přenesl palbu těsně před sebe. Pak s ním něco škublo a jako hadrovou loutku ho to mrštilo vzad, hlavně kanónů okamžitě ztratily svou ohnivou barvu.
"Brugger utrpěl zásah, vážný stav! Dekomprese, ztráta zdroje energie," hlásilo WPCEčko slovně i hlášením vyvedeným

v ostře červené barvě.
Backsyht otupěle hleděl před sebe. Pak se začal mechanicky plazit směrem, kde mohl žoldnéř ležet.
Peklo okolo neztrácelo na síle, nechápal, jak je možné, že žoldnéři ještě mají munici. Kupodivu opravdu narazil na nehybné tělo. Na hledí skafandru se už tvořila rychle narůstající vrstva ledu.
WPCEčko správně zhodnotilo situaci, před očima mu běžel návodný text první pomoci. Backsyht otevřel panel vlastní havarijní jednotky, okamžik zmateně zíral do změti patic, nejrůznějších slotů, kontrolek a tlačítek. Kousek vedle něj něco dopadlo na sníh, mělo to podobné skupenství jako předtím jezírka pseudortuti. Bez přemýšlení máchl rukou, odrazil předmět jako basebalovou pálkou pryč do prostoru. Pár metrů nad ním explodovala modrá bublina. Průzor Bruggera už byl ledem zcela neprůhledný. Backsyht konečně našel správnou koncovku, vytáhl z havarijního panelu palec tlustý kabel a připojil ho k Bruggerově skafandru.
Výstražný signál mediikony pohasl.
"Zdroj energie obnoven," ohlásilo WPCEčko.
"Ztráta kontaktu s nepřítelem," promluvil odkudsi zdálky Gunner.
Backsyht si uvědomil, že už nějakou dobu neregistruje žádnou palbu.
Unaveně položil hlavu na zem. Kabel, kterým se spojil s Bruggerem, byl krátký, nevěděl, co víc může pro zraněného muže udělat.
Kapitola třináctá
HŘÍCHY SOUČASNÉ I MINULÉ

Spiceová si nastavila opěradlo křesla do pohodlnější polohy, sundala si boty a položila si nohy před sebe na stůl. Oblečena byla do pracovních kalhot, které obvykle používali technici starající se o strojní vybavení základny. Kalhoty poskytovaly slušný tepelný komfort, byly přiměřeně elastické, aby se strojníci prolézající úzkými provozními prostory nikde zbytečně nezachytávali; do samostahujících se kapes se suchými zipy se dala nacpat spousta věcí. Za horní díl oděvu jí sloužilo klasické skafandrové termoprádlo, které přiléhalo k pokožce jako druhá kůže. V jejím případě byl tento dojem umocněn tím, že triko bylo speciálně uzpůsobeno ňadrům. Na opasku měla osobní malorážní pistoli, pouzdro se sadou konektorů pro připojení ke všem elektronickým systémům základny a malou taštičku se základními hygienickými potřebami. V případě nutnosti mohla bez převlékání vklouznout rovnou do skafandru. Teď si unaveně položila ruce na stehna a prohlédla si tmavou červení nalakované nehty. Kromě náušnic byly její jedinou ozdobou. I po nepřetržitých dvanácti hodinách práce lak držel a zdál se bez poskvrny. Unaveně se usmála. Uplynulou směnu u počítačů necítila jako dvanáctku, ale celý týden.
Dveře do relaxačního salónku se otevřely, vstoupila kapitán Fahreyová. Obě ženy si věnovaly dlouhý pohled. Jako by stály na opačných koncích pomyslného evolučního vývoje. Spiceová vysoká, štíhlá, tělesné míry opsané z příručky pro výrobu královen krásy, přirozeně plné rty vyzývavé i bez namalování. Fahreyová spíš menší, hranatá silueta s příliš silnou kostrou a krátkým krkem. Přesto se sešly tady. Jediné, čím se podobaly, byl krátký vojenský sestřih.
Kapitánka mávla Spiceové na pozdrav a naznačila jí, ať nevstává. Pak se zastavila u automatu na kávu a také se složila do křesla.
Rozhostilo se ticho stojící na zvukovém pozadí technologických systémů základny. I komunikační rozhraní HIDů zůstávalo tmavé, bez nenadálých událostí, jako by přístroje chtěly oběma ženám dopřát zasloužený odpočinek. Spiceová si uvědomovala, že se propadá do spánku, ale nevadilo jí to. Nechtělo se jí do přidělené kajuty a ani nevěděla proč. Vlastně byla Fahreyové vděčná za její mlčenlivou společnost. Špatné zprávy posledních hodin se tak lépe trávily.
Zámek dveří cvakl, současně do salónku vtrhl halas, smích a hlasité oddechování. Dovnitř se vevalili dva muži, podle výložek vojáci Byutechu, technici specialisté. Ospalost Spiceové byla okamžitě ta tam a pátravě si návštěvu prohlížela. První a hřmotnější muž se s přimhouřenýma očima pohledem zastavil na Spiceové.
"Sparku, budeme mít společnost!" zajásal. "Nepobavíme se společně, Spiceová? Nedáte si s náma něco ostřejšího?"
Do sterilní vůně salónku se vmísil pach tvrdého alkoholu.
"Vy jste pil, desátníku," řekla Spiceová stroze. "Jděte se z toho vyspat, ať vás nemusím nahlásit vašemu veliteli. Už tak máme dost problémů a nepotřebujeme další."
Pořízek postoupil dopředu.
"Ale, paní nafoukaná se nám cuká, nechce se bavit s obyčejným našincem!" protáhl najednou zlým tónem s vztekem pokřivenými ústy.
Pak se jeho výraz náhle změnil a olízl sedící Spiceovou mlsným pohledem.
"Ale taková kočička by se neměla cukat, kočičkám to škodí!" řekl, jako by si teprve teď doopravdy uvědomil, jak žoldnéřka vypadá.
Jeho kumpán se ho snažil zezadu zadržet, ale stejně se mohl snažit rukama zastavit rozjetý tahač. Spiceová skoro líně sundala nohy ze stolu, vklouzla do bot a postavila se.
Ve chvíli, kdy po ní desátník natáhl ruku, vykopla a zasáhla ho přesně do varlat. Ztuhl jako solný sloup a začal se hroutit k zemi. Ve chvíli, kdy měl hlavu v úrovni jejího pasu, ho praštila pažbou pistole. Uder doprovodilo hlasité křupnutí chrupavky, nos se rozmázl po obličeji jako krvavý nákyp.
Desátník dokázal pouze zaúpět a zůstal bez hnutí ležet stočený do klubíčka.
"Odveďte svého kamaráda na ošetřovnu, Sparku," oslovila Spiceová druhého muže. "A pokud mi do patnácti minut nahlásíte, od koho jste získali tu kořalku, nebudu tento incident považovat za útok na svou osobu, ale za pouhé nedorozumění. To znamená, že major McBane nenechá zastřelit vás dva a osm dalších vašich kamarádů. Odchod."
"Ano, madam," zablekotal muž, otočil se a vrazil do poručíka Mopentena.

Ten v poslední chvíli uhnul s podnosem se dvěma šálky kávy, který nesl v ruce. Vůně, kterou okolo sebe nápoj šířil, pasovala všechny automatové náhražky volně dostupné na základně do role obarvené horké vody nevalné chuti.
"Sparku, co se tady stalo?" zeptal se poručík ledově.
Spiceové stačil nádech, aby pochopila, odkud káva pochází. Její slabost pro tento nápoj začínala být známou a Francois Mopenten dokázal Duncana, nejlepšího chěf de cuisine za oběžnou dráhou Marsu, přesvědčit, aby pro ni šálek lahodné delikatesy připravil. A teď mu tihle dva překazili jeho pokus o příjemný večer. Odhadovala, že desátníka i Sparka čeká několik velmi perných chvil.
"Tady Spark mi slíbil, že odhalí zdroj alkoholu, který přiotrávil jeho kolegu. Ale klidně to může prodiskutovat s vámi," řekla sladce.
"Postarám se o to," přikývl zachmuřeně Mopenten.
Ten výraz se k jeho téměř chlapecky pohledné tváři nehodí, napadlo ji. Poručík si až teď uvědomil, že stále drží podnos se šálky. Sevřel nespokojeně rty a odložil náklad na stolek. Teprve nyní si všiml Fahreyové.
"Kapitánko," oslovil ji, "dovolil jsem si pro vás dvě přinést malé občerstvení. Bohužel vám nemohu dělat společnost, povinnosti volají," rozloučil se a odvedl s sebou oba vojáky.
Ženy osaměly.
"Ten kluk je vážně roztomilý," zasmála se Fahreyová a bez rozpaků se natáhla po kávě.
"Někteří Francouzi mají opravdu šmrnc," dodala mezi dvěma usrknutími. "A já jsem díky těm dvěma mizerům přišla k tomuhle."
Spiceová pokrčila rameny.
"Já vlastně taky. A dokonce ve velmi dobré společnosti," usmála se.
Zjistila, že hranatá kapitánka se jí víc než zamlouvá.
Chvíli obě mlčky usrkávaly.
"Proč jste vlastně tady?" zeptala se Fahreyová nakonec. "Předpokládám, že tu otázku nedostáváte poprvé."
"To je pravda. Ale předešlé tazatele odpověď nezajímala. Vlastně jste to teď sama viděla. Dřív to bylo pořád. Nikoho nezajímalo, co umím, co jsem. Každý ve mně viděl jen maso do postele. Bylo to ještě mnohem horší než u ostatních atraktivních žen. Jako bych v sobě měla nějaké fluidum, které muže měnilo v můry vrhající se střemhlav do ohně. A já chtěla být nezávislá, chtěla jsem něco dokázat. Nakonec jsem skončila mezi žoldnéři. Tady stačí vytyčit pravidla, ne znamená ne a ano…"
"Rozumím," přikývla Fahreyová. "Pracovala jsem u staré OSN. Když můj manžel umřel, moc mi chyběl. Potřebovala jsem změnu a…"
HID přešel z klidového režimu do pohotovostního, Spiceová nechtěla Fahreyové věnovat jen zlomek pozornosti, proto ji posunkem zastavila. Kapitánka pochopila okamžitě.
Kontrolní software, kterým obklopila A. I. základny, hlásil rozpor. Probíhal příjem kódovaného signálu, což nebylo nic neobvyklého, protože na základně permanentně běžely desítky nezávislých procesů vyžadujících komunikaci s družicemi, Zemí nebo jen obrannými pevnostmi. Její hlídací psi jí však oznámili, že jde o bezpečnostní šifrování nejvyšší třídy vyžadující i při znalosti klíče pro dekódování značný výpočetní výkon. Ten však vyžadován nebyl. Někdo přijímal zprávu a nebyl zvědavý na její obsah? Možné to bylo, ale…
Rychle objasnila Fahreyové situaci.
"Potřebujeme pár spolehlivých lidí. Nemám samozřejmě na mysli místní personál. A naši lidé jsou všichni vytíženi nebo na ošetřovně," otazník nahradila pohledem.
"Pomůžu vám," přikývla kapitánka. "Ale hodil by se nám někdo místní, kdo se tu vyzná. Zkuste poručíka Mopentena. Kromě toho, že je pohledný a má nutkání vrhnout se střemhlav do ohně, si i uvědomuje, že jsme teď na jedné lodi."
Kapitánka věnovala Spiceové pobaveně spiklenecký pohled a nasadila si holografický projekční kšilt. Patřila k těm, co nepoužívali přímou projekci na sítnici.

***

Doktor Azmud nervózně poklepával prsty na pult se staromódními ovládacími prvky. Stejně jako spousta vědců jeho generace si nikdy nezvykl na sofistikovanější způsoby komunikace s výpočetními systémy.
"Máme to, nabíháme," oznámil mu jeden z členů jeho týmu, soustředěně zírající před sebe. Nebyli to technici, ale jeho asistenti a nejlepší ze studentů, kteří pod jeho vedením pracovali na výzkumu.
"Podle objemu dat, pokud není redundance příliš vysoká, poslali slušně vybavenou simulaci," promluvil bez otáčení od velkoplošného monitoru zarostlý vousáč připomínající přestárlého příslušníka hnutí oldhippies. Ve skutečnosti to byl doktor Graham, expert na neuronové sítě. Na Azmudův vkus trochu nonkonformní, ale proti jeho odborným schopnostem neměl nejmenších námitek.
Vzhledem k časovému zpoždění signálu přesahujícímu deset hodin nebyla možná běžná komunikace. Proto jeho přímý nadřízený v nutných případech posílal osobnostní simulaci spolu s velkým balíkem dat schopnou logicky odpovídat na otázky, případně je i klást. Nedorozumění, která takový způsob komunikace nevyhnutelně doprovázela, se pak vyjasňovala při dalším spojení.
"Dokážeme ji oživit v čistě výpočetním režimu? Bez použití A. I.?" zeptal se Azmud nervózně.
A. I. základny nesměli o ničem uvědomit, tu měli pod kontrolou žoldnéři. Ti však naštěstí stále nic netušili o počítačové síti určené jen a pouze pro vědecké výzkumy a z bezpečnostně-kontaminačních důvodů jednosměrně izolované od systému.
"Jo, spotřeba výpočetního výkonu bude šílená, ale zvládnem to," ujistil ho Graham, současně posunkem poslal svého

asistenta k dalšímu pultu.
Celé zařízení částečně využívalo víc než století staré zakonzervované technologie.
"Jedeme."
Na obrazovce se objevila tvář na první pohled připomínající hollywoodskou megahvězdu. Azmud muže znal osobně a věděl, že simulace nelže. Jeho vizáž byla produktem komerční estetiky, vážený průměr vzhledu populárních osobností za posledních padesát let, pro odlehčení lehce modifikovaná portréty starých myslitelů až do doby antického světa.
"Profesore Azmude?"
"Jsem tady a slyším vás," ohlásil se tázaný.
Optické vstupy simulace bez přispění A. I. základny zprovoznit nedokázali.
"Vaše informace jsou znepokojující. Nemluvím teď o obsazení základny vojáky SONICBMu, ale o následných útocích, o kterých jste nás informoval."
"Došlo k dalšímu napadení," přerušil simulaci Azmud. "Kompletní zpravodajství je součástí datového balíku, který vám právě zpřístupňujeme."
"Zaznamenáno," přitakal obraz vědeckého ředitele Byutechu. "Dešifrovali jsme další záznamy z výzkumů našich předchůdců, ale nevyplývá z nich nic převratného. Právě jste je obdrželi. Můžete vy, přímo na místě, vyloučit opakování nákazy?"
To byla otázka, které se Azmud bál.
"Nikdy jsme neuvedli objekt dva do stavu plné aktivity, zahájili jsme pouze zkušební provoz v oživeném tanku B2, nemyslím, že…"
"Profesore, v tuto chvíli nejsou důležité detaily. Zajímá mě váš verdikt jako šéfa celého projektu," promluvila simulace s razancí originálu.
"Nemám dost informací k tomu, abych mohl říct ano, nebo ne," odpověděl Azmud s povzdechem. "Výpisy z archivů Asijské unie jsou pouhé fragmenty. Dodnes netušíme, co se tu přesně stalo. Nemyslím si, že došlo ke kontaminaci, ale nemohu to vyloučit."
"Dobře, rozumím, profesore. Vaše odpověď byla zaznamenána."
To byla skrytá výhružka a Azmud si to dobře uvědomoval. Všechno bylo zaznamenáváno a ukládáno.
Primitivní fotobuňka pípla, někdo procházel okolo maskovaných dveří do výpočetního sálu. Azmud ztuhl a otočil se. Tohle byla tajná místnost, o které věděli jen jeho nejbližší spolupracovníci. Pokud se kdokoliv náhodou procházel po chodbě, měl je o tom už dříve uvědomit monitorovací systém. Fotobuňka se odmlčela, dotyčný už zřejmě prošel okolo a Azmudovi se ulevilo. Otočil se, aby vynadal Tywonovi, asistentovi, který se staral o bezpečnostní opatření, když najednou zaznělo suché pufnutí. Ovanul ho závan teplého vzduchu.
Dveře byly pryč a ve vchodu stál muž v neprůstřelném kompletu s nepříjemně vyhlížející zbraní. Najednou byl uvnitř, s ním i tři další ozbrojenci. Pak vstoupila kapitán Fahreyová doprovázená tou žoldnéřskou počítačovou pirátkou. Azmudovi došlo, že pokud až dosud ukrýval nějaká tajemství, právě o ně přišel. A jeho zaměstnavatel také.

***

Gunner si vybral stanoviště na vyvýšené skále, odkud měl jak rádiový, tak optický přehled; v případě nutnosti mohl s většinou lidí komunikovat i přímo laserem. Zvrásněný povrch rozleptaného různobarevného metanového, dusíkového a oxido-uhličitého ledu teď pro něj představoval množství úkrytů, kde se mohli schovávat nepřátelé, černá obloha s hvězdami jen nedostatečný zdroj světla. Prstem se dotkl generátoru karabiny. Už to bylo opět tady, mravenčení předznamenávající boj. Nejvíc by se mu líbilo, aby se znovu objevili - pak by mohl vyzkoušet pár triků, na které zpětně přišel. Jenomže on tady teď čekal kvůli něčemu jinému. Ušklíbl se a soustředil na data.
Tentokrát nedodržovali režim utajení, což umožňovalo využít schopnosti Chipwekových psů. Smečka robotů pokrývala nejbližší okolí poměrně slušnou radarovou sítí. K tomu změnili oběžnou dráhu několika družic, dokonce jim vyšla vstříc společnost Fashmir a. s. a půjčila jednu vlastní. Satelity si je předávaly jeden po druhém a zajišťovaly další kontrolu. Gunner si přesto nebyl jistý, zda to k něčemu bude. Nepřátelé měli tak dokonalé maskování, až se to zdálo nemožné. On sám i jeho lidé byli v optické části spektra naprosto neviditelní. Elektromagnetické pole vlnových délek od čtyři sta devadesáti do osmi set nanometrů obtékalo skafandry podobně jako proudnice vzduchu aerodynamicky dokonalý objekt ve zkušebním tunelu. To všechno díky zvládnuté technologii elektronového tunelování. Ale v ultrakrátké, případně rentgenové oblasti byl maskovací efekt mnohem horší. A to nemluvil o infra. Vzhledem ke své tělesné teplotě a vyzařování systémů skafandru byl poměrně silným zdrojem elektromagnetického záření delších vlnových délek. Maskování je rozptylovalo a na velmi krátkou dobu dokázalo infra vyzařování částečně potlačit - to však bylo všechno. Navíc při jakémkoliv poškození povrchové vrstvy skafandrů a zbraní docházelo k silné degradaci chameleóního efektu. Ďáblové, se kterými se utkali, byli naprosto neviditelní po celou dobu boje. A Gunner si byl jist, že jich pár zasáhl. Přestože nikdo jeho interpretaci nevěřil, byl si jist, že některé útvary označené experty jako extrémně rychle sublimující kusy přehřátého ledu ve skutečnosti představují z nicoty tryskající kapalinu vypařující se do vakua. Kapalina z těl zabitých neviditelných nepřátel.
Na HIDu se mu postupně objevovala hlášení od všech mužů. Statické senzory byly rozmístěny, družice potvrdily spolupráci, dvacítka vojáků vytvořila kolem pomyslného středu řídkou pavučinu, jejíž součástí byly i tři přenosné palebné komplety střední ráže.
"Bezpečnost zajištěna," oznámil Fincherovi na veřejném okruhu. "Ale dávej si bacha a když na to přijde, dívej se po stopách, odlescích a spoléhej na instinkt. Ti sráči by nás dostali do jednoho, kdyby se neblížila těžká kavalerie," doporučil mu žoldnéřským kanálem.

Při analýze posledního střetnutí usoudil, že nepřátelé ukončili boj, protože se blížil Goliáš. Během návratu z uhlovodíky kontaminovaných planin sice o stroj přišli, ale stejně je zachránil.
"Rozumím," přitakal Fincher a rozhlédl se.
Tohle byla jeho akce. Měl za úkol posbírat z bojiště co nejvíc informací. McBane o asistenci požádal i několik lidí z civilního personálu, ale předtím jim zdůraznil, že mohou odmítnout. Všichni odmítli a Fincher se jim nedivil. Tady šlo o krk. K ruce mu zbyl pouze Backsyht, který zatím všechno horlivě natáčel, a jeden z byutecháckých vojáků. Zakroutil hlavou nad tím, jak se novinář s každým dalším přežitým nebezpečím měnil. V palbě zachránil Bruggera a sám požádal McBanea, aby se mohl účastnit i pátrání. V terénu se pohyboval stále obratněji, ze zavazadla se měnil v chlapa, na kterého se dalo spolehnout.
Fincher se přestal zabývat úvahami a soustředil se na práci. Na HIDu a poté pohledem vyhledal Vorošilova. Stál o kus dál a opravoval jednoho z Chipwekových psů. Ultranízká teplota si neustále vybírala svou daň. Pozici Gunnera měl Fincher zaznamenánu přesně. Brassi s Bruggerem se nemohli výzkumu zúčastnit, protože byli zraněni. Byl rád, že jsou tu alespoň Gunner a Vorošilovem. Ti už měli s tajemnými nepřáteli zkušenosti a Fincher věděl, že zkušenosti často znamenají rozdíl mezi životem a smrtí.
Začal se věnovat průzkumu terénu. Přestože podle souřadnic stál přesně na místě, kde se předchozí boj odehrál, neviděl žádné pozůstatky. Led se zdál panensky bílý, jiskřivě čistý. Porovnal albedo a zjistil, že je skutečně čistější než v okolí. Dosahovalo víc než pětadevadesáti procent -ze sta procent světla, které na povrch v okolí dopadlo, jich bylo devadesát pět odraženo zpět do prostoru. I při pohledu s šestnáctinásobným zvětšením se mu povrch ledu zdál hladký jako sklo. Jediné nerovnosti způsobil záchytný systém jeho bot.
"Backsyhte, našel jste něco?" zeptal se na soukromém okruhu.
"Ne," odpověděl novinář. "Dokonce ani nemohu najít krátery, které by tu měly být. Vůbec mi to tu připadá trochu jiné. Ale koordináty souhlasí."
Fincher si sám pro sebe přikývl.
"Měly by tu být aspoň naše zbraně," pokračoval Backsyht. "Pamatuji si, že Bruggerova odletěla někam tam," ukázal směrem k rozeklanému píku vypínajícímu se pár metrů nad horizont. "Ale nic nevidím."
"Ani přístroje ji nesnímají," souhlasil Fincher.
"Poplach! Pohyb v sektoru 1-1!" ozval se někdo.
Fincher okamžitě vystartoval do pomyslného úkrytu u jednoho z ledových převisů, Backsyht za ním. Dlouhé sekundy čekali nalepeni jeden na druhého za velkým balvanem.
"Taky bych rád měl nějakou zbraň," uslyšel při fyzickém kontaktu samomluvu novináře.
Fincher čekal s lhostejností vypěstovanou zkušeností. On s Backsyhtem se měli co nejlépe schovat, úloha bojovat připadla pro tentokrát jiným. Na okamžik se podíval na medicínská data svého společníka. Novinář se postupně uklidňoval.
"Konec poplachu. Máme systémy seřízené na nejvyšší citlivost, zachytily pouze malý sesuv. Můžete pokračovat v průzkumu," ozval se po sto dvou sekundách Gunner.
Fincher se bez komentáře narovnal a vrátil se na místo, odkud se předtím rozhlížel. Neposkvrněný metánový led jiskřil a ostrost pablesků v sobě nesla něco z mrazivé teploty, z níž bylo možno dohlédnout až k absolutní nule, kde ustává pohyb všeho a svět degraduje do mlhavého kvantového stavu. Rudá a hnědá barva uhlovodíků zatavená do průzračné hmoty připomínala bizarně rozmačkanou tkáň tvora uvězněného v království chladné smrti.
Fincher zatřásl hlavou. Vůbec se v chaosu převisů, sluncem vyhlodaných údolíček a soutěsek nedokázal zorientovat. A to měl provést podrobný průzkum a posbírat co nejvíce informací.
"Rozmístíme magnetická a gravitační čidla, třeba něco najdou," prohodil víceméně pro sebe a sám svůj rozkaz poslechl. Začal křížem krážem procházet planinou, na které se podle koordinát měl odehrát boj, a namátkou rozhazoval detektory podobající se malým černým dvanáctistěnům. Vzájemně se zkontaktovaly, přesné určení polohy použily ke kalibraci a pak v průběhu několika desítek minut zhotovily relativně přesnou mapu gravitačních a magnetických anomálií v pokrytém prostoru. Backsyht i byutecháčký voják ho bez dotazů napodobili.
Protože kalibrace a měření vyžadovaly čas, Fincher se vrátil do výchozího bodu a opět se pozorně rozhlížel. Přikázal WPCEčku, ať stáhne a zpracuje dostupná vizuální data získaná v průběhu boje a na jejich základě vykreslí přes reál alespoň fragmentovanou 3D mapu. Úkol zabral výpočetní jednotce víc času než obvykle, ale nakonec se Fincherovi začal před očima objevovat obraz okolí, jak ho před několika hodinami viděl Brugger, Brassi a ostatní. Hologram se od skutečnosti odlišoval víc, než odpovídalo možným odchylkám. Fincherovi připadalo, jako by se nacházel o několik metrů, možná desítek metrů výš. To nedávalo smysl. I když to vyžadovalo ještě mnohem víc výpočetního času, rozšířil zadání na přilehlé svahy a najednou do sebe vše začalo zapadat. V nejbližším okolí z kolmých stěn, navršených zvrásněných suťových hor a vzhůru se vypínajících ledových štítů chybělo hrubým odhadem dobře půl kubického kilometru metanového ledu. A právě na té půlce krychlového kilometru stál.
"Do háje, jak tohle dokázali?" řekl nahlas a neúmyslně přitom aktivoval veřejný okruh.
Backsyht stojící o deset metrů dál se k němu zvědavě otočil, Fincher místo vysvětlení rozeslal výsledky své analýzy.
"Ti zasranci to celé zasypali ledem," okomentoval to nahlas Gunner. "Jak to udělali?"
"To je přesně ta otázka, které se bojím," odpověděl Fincher. "Oni to ledem nezasypali, oni to ledem zalili. Jak dokázali změnit led v kapalinu, nechat ho stéct, kam potřebovali, a pak tekutý metan opět zmrazit?"
"Zahřáli to, malý reaktor a je to," neviděl v tom Gunner problém.
Backsyhtovi to došlo jako druhému.
"Na Plutu to nejde. Je tu příliš nízký tlak. Pokud cokoliv, pevný metan, led z oxidu uhličitého, dusíku nebo obyčejný vodní led zahřeješ, změní se přímo v plyn a expanduje do okolí."

"Zajímavý, mládenci, fakt že jo," protáhl Gunner. "Jen vám připomínám, že Chipwekovým psům dochází šťáva a bez nich tady nechci být ani minutu. Zbývá vám půlhodina."
Fincher zkontroloval magnetickou a gravitační mapu. Už byla hotová.
"Můžeme jít hned," rozhodl. "Vrátíme se sem s vrtnou aparaturou."
Spiceová nechala HID vyblednout a zaostřila na McBanea.
"Jedná se o systém jednosměrně oddělený od A. I. základny a navržený tak, aby jeho provozování mohlo být utajeno před většinou personálu."
Azmud seděl v křesle s rukama složenýma v klíně a tvářil se, jako by se nacházel na lavici obžalovaných. Společnost mu dělali dva jeho nebližší spolupracovníci, vousáč v džínách a upjatě vyhlížející střízlík, který se i tady oblékal do šedého obleku. Vycpaná ramena připomínala vojenské nárameníky. Vousáč se jmenoval Graham, oblek Filip Gatsmon, přečetla z infoikony, kterou HID okamžitě pohotově zviditelnil.
Zbraněmi v místnosti harašili čtyři lidé Fahreyové a Kuzmin. Ten si vystačil se svým obligátním nožem a kupodivu právě tenhle tenký list dokonale zpracované oceli dopované bůhví jakými prvky Azmuda a jeho společníky nejvíc znervózňoval. Nebo je znervózňoval přímo Kuzmin. Ve tváři se mu neodrážely žádné emoce a Spiceová se už párkrát zamýšlela nad tím, co z něj udělalo takového studeného čumáka. Jednou se dokonce kvůli tomu začala zajímat o hornické vzpoury na Měsíci, ale pak toho raději rychle nechala. Věci, které se tam odehrály, by neunesl ani silnější žaludek než ten její.
McBane dal přikývnutím najevo, že její informaci zaregistroval.
"Nevím, co si o tom mám myslet," otočil se k Azmudovi. "Z toho, co jsem se dosud dozvěděl, vyplývá, že tušíte, co se tady teď děje. Jste odpovědni za smrt tří set civilistů a několika mužů vojenské posádky vašeho zaměstnavatele?!"
Byl na konci věty otazník nebo vykřičník? Spiceová to nedokázala rozlišit a mimovolně se otřásla. Major obvykle mluvil téměř monotónně, ale teď v jeho kultivovaném hlase vycítila ledový vztek a podle toho, jak se zatvářili ostatní přítomní, postřehli ho také. Jen Fahreyová z McBanea nespouštěla oči a pozorovala ho s jakousi fascinací. Asi jako když si člověk prohlíží poslední exemplář vzácného živočišného druhu.
"Jedná se o tajný projekt koncernu Byutech, nejsem vám povinován poskytnout žádné informace!" pronesl odměřeně Azmud.
"Takže nepopíráte svou vinu?" zeptal se McBane a najednou vypadal skoro unaveně.
Spiceová si vyjela příslušné regule žoldnéřského kodexu. Azmud byl civilista, a i kdyby podnikl vojenskou akci, stále ho chránily zákony. Pokud však následky jeho činnosti ohrozí další lidi, McBane ho usmaží kodex nekodex. Tím si byla jistá.
"Nepopírám, že jsme začali šťourat do něčeho, čemu jsme sami nerozuměli," vmísil se do rozhovoru Graham.
Azmud se k němu prudce otočil, ale vousáč jen pokrčil rameny.
"Sestřelilo to kosmickou loď z oběžné dráhy, zdecimovalo vojenskou jednotku. Nevidím důvod, proč by nás to mělo nechat přežít," odpověděl Graham svému nadřízenému na nevyřčenou výtku.
To? Spiceová cítila, jak se v ní napíná skrytá pružina. O čem to sakra mluví? Dokonce i Kuzmin přestal obtahovat svou zabijáckou hračku.
"Je to dlouhá historie," pronesl Graham a zamyšleně přitom sledoval náhle nehybnou čepel. "Začnu od začátku."
McBane zůstal stát a soustředěně vědce studoval. Spiceová si už dřív všimla, že major dokáže lidi velmi dobře odhadnout na základě obyčejného pozorování. Už mnohokrát se jim to všem vyplatilo.
"Tato základna je zhruba sto třicet let stará. Původně ji tady postavila Asijská unie jako jeden ze svých posledních projektů, než ji zevnitř rozežrala ekologicko-ekonomická krize. Podle historických záznamů disponovali technikou na minimálně stejné úrovni, jakou máme my dnes."
Graham se rozhlédl, jako by čekal námitky, všichni však jen pozorně poslouchali.
"Stačí se projít podzemím a je vidět, že tady chtěli postavit něco mnohem většího, než je pouhý vědecký komplex. A Byutech se tady neusadil, aby ušetřil na nákladech, jak to možná na první pohled vypadá. Byutech expandoval na Pluto kvůli informacím, které našel ve starých archivech Unie."
Azmud bolestně sykl, jako by to tajemství bylo ukryto až u kořenů jeho srdce.
To bylo překvapivé. Spiceová probudila HID a začala prohledávat databanky základny. Teď, když věděla, co zhruba má hledat, nezůstalo jejím rutinám utajeno nic. Graham nelhal. Byl by hlupák, kdyby lhal, protože mu muselo být jasné, že si může všechno ověřit. A on určitě hlupák není, usoudila nakonec.
"Unie vyklidila a opustila základnu o dobrých pět let dřív, než by ji k tomu donutila krize. Navíc odchod provázela nejpřísnější karanténní opatření," pokračoval.
"A proč odsud tedy odešli?" neudržela se Fahreyová, McBane jen naslouchal.
"Protože se stalo několik tragických nehod, protože se začali ztrácet lidé," odpověděl Graham.
Azmud se stále tvářil nesouhlasně, ale nijak proti jeho vysvětlování neprotestoval.
"Kvůli tomu vyhodili oknem několik miliard?" zatvářila se Fahreyová nedůvěřivě.
"Biliard," opravil ji Graham. "Musíte si uvědomit, na čem tady pracovali. Právě na Plutu tlačili nanotechnologie až k samotné hranici, dál, než si umíme představit. Unie stvořila A. I., která se postavila proti svým tvůrcům."
Spiceová netušila, jak prohlášení působilo na jiné, ale ji neomráčilo, na to byla příliš velký odborník.
"A. I. dnes používáme běžně. Tato základna, stejně jako většina lidských sídel ve vesmíru, má svou A. I. Pokud odhlédneme od obrovských výpočetně analytických schopností, tak není chytřejší než pes. Netvrdím, že není možné zhotovit vyvinutější vědomí, řekněme až do úrovně delfína nebo dokonce primáta, ale stále bude extrémně omezené. Navíc pevně svázáno se základní hardwareovou strukturou, ať je simulovaná neuronová síť jakkoliv samoučící se," vyjevila svůj názor.

Graham se na ni podíval a přikývl, jako by jí dával za pravdu.
"Rád bych vám pustil vizuální záznam z archivu, jediný,
který se dochoval."

***

Barvy byly posunuté k modré části spektra, obraz na okrajích viditelně zdeformovaný.
"Nikdy jsme nepřišli na přesný způsob kódování vizuálních dat. Změny, které vidíte, jsou způsobené nedokonalostí našich filtrů. Navíc se jedná o téměř panoramatický záběr, proto ta deformace," vysvětlil Graham.
Namodralé záběry s detaily skrytými nedostatečným kontrastem způsobeným maximálním vybuzením optoelektronických zařízení ukazovaly skupinu lidí vycházející z ocelové brány ústící do pahorku vyčnívajícího nad úroveň okolního bílého ledu. Bylo jich patnáct, všichni v těžkých skafandrech s výrazným emblémem Biological Hazard. Polovina z nich nesla těžké zbraně s mohutnými hlavněmi.
"Plazmomety," pronesl tiše Kuzmin. "Dnes už se nevyrábějí. Příliš náročná technologie, zášleh o teplotě okolo sto tisíc stupňů."
Backsyht fascinovaně přihlížel. Muži kráčeli rychlým tempem způsobem typickým pro nízkou gravitaci Pluta a z toho, jak se ohlíželi k bráně, z níž vyšli, bylo patrné, že se něčeho bojí. Náhle se jeden z nich zastavil a začal se zmateně otáčet na všechny strany. Rádiové vysílání nebylo součástí záznamu, ale Backsyht pochopil, že se děje něco nečekaného, špatného. Pak mu došlo, že barevné zabarvení hledí helmy zmateného muže se změnilo, nazelenalou vystřídala výhružně oranžová, současně se rozblikal znak biologického hazardu.
"Vnitřní kontaminace," uslyšel Spiceovou.
Jinak panovalo v místnosti absolutní ticho. Backsyht sledoval, jak se čtveřice mužů s plamenomety zaměřila na bránu do podzemní základny a zbylí ozbrojenci se rozestavili před infikovaného muže. Co udělají mu došlo o zlomek sekundy dřív, než to skutečně provedli. Vystřelili najednou a muž se doslova a do písmene vypařil v oblaku vysokoenergetické plazmy.
Pak ozbrojenci bez dalšího zdržování vyrazili původním směrem a záběr ukazoval jen opuštěnou ledovou poušť.
"Ze záznamu jsme zjistili i přesné datum, kdy se to stalo," přerušil ticho Graham. "Kódované přímo do dat, není pochybnost o jeho pravosti. Dvacátého sedmého srpna 2147."
"A co z toho pro nás vyplývá?" zeptala se studeně kapitán Fahreyová.
"Podle archivů se poslední lidé z Pluta vrátili o dva měsíce dřív. To znamená, že těch patnáct tomu, co je pronásledovalo, neuniklo. Ať to bylo cokoliv."
"Tvrdíte, že TO představuje A. I.?" položila další otázku Spiceová.
"Máte jiný nápad, madam?" Graham jí společně s otázkou věnoval zkoumavý pohled. "Pokud ano, sem s ním. Podle nás vědci Asijské unie spojili dohromady dvě věci. Nanotechnologii, přesněji bionanotechnologii, s vývojem umělé inteligence, tedy samostatné A. I. Nemusím vám připomínat, že v obou oborech z jejich poznatků dodnes profitujeme a naše výrobní linky stojí na vědeckých základech vybudovaných před téměř půldruhým stoletím."
Backsyht se nezdržoval rozborem Grahamových slov, místo toho rychle snímal všechny zúčastněné. McBane měl svůj obvyklý kamenný obličej, ale okolo lícních kostí se mu najednou rýsovaly dvě hluboké rýhy, ostatní vypadali zaraženě, případně nechápavě.
"Pane Bože, oni vybudovali A. I. na základě nanotechnologie?" napůl se zeptala a napůl zkonstatovala Spiceová.
"Ano, a se silnou zpětnou vazbou. Vznikající umělá inteligence mohla řídit proces svého vlastního utváření," doplnil Graham.
Ocel zašustila o kožený pruh, Kuzmin vrátil nůž do pouzdra.
"Takže ani oni vlastně netušili, co vytvořili," poznamenal.
"To je příliš zjednodušené vyjádření," ohradil se Azmud a pohlédl na Kuzmina se štítivým opovržením.
"Ale přesné," přikývl Graham. "A kde je nanotechnologie postavená na biologickém základě, tam existuje zatracené riziko kontaminace. Jak jsme viděli na záznamu," dokončil.
McBane se posunul o jeden krok a rázem se dostal do centra pozornosti.
"Spiceová, vezměte si k ruce Brassiho a projděte s doktorem Grahamem jeho teorii kousek po kousku. Až s tím skončíte, chci vědět, zda opravdu stojíme proti něčemu, co kdysi dávno stvořili Asijci. Pokud to tak skutečně je, získejte co nejvíc informací použitelných k eliminaci nepřítele. Kuzmine, vy zařídíte průzkum základny. Vojáci Byutechu s vámi budou spolupracovat, souhlasíte, kapitáne?" obrátil se na Hawera.
Ten jen přikývl a pohled, který věnoval Grahamovi, Watanabimu a Azmudovi, nebyl vůbec přátelský.
Backsyht to chápal. Kdysi napsal reportáž o historii a využití biologických zbraní, a proto měl představu, jak velkému riziku vůdci základny vystavili ostatní nezasvěcený personál. Možnost nakažení virulentním kmenem, který měl v genomu zakódovanou proměnlivou rezistentní odpověď na up to date známá kontra opatření se nazývala Riziko čtyři, neboli Nákaza pseudointeligentním morem. Dvě z historie známá použití podobných válečných bakterií ukázala, že takové nákazy se chovají téměř jako inteligentní úlové bytosti. Pokud Graham mluvil pravdu, stáli tady proti něčemu, co bylo doopravdy inteligentní a stupnice biohazardu nedostačovala.
"Fincher bude pokračovat v pátrání venku. K tomu, aby TO sestřelilo Elizabeth, byla nutná zbraň o zatraceně vysokém výkonu. A ty na povrchu Pluta nerostou. Musela být někde vyrobena. Naši nepřátelé musí mít někde ubikace, kasárna, sklady. Chci, abyste je našli."
McBaneovy strohé rozkazy rozptýlily paniku vznášející se ve vzduchu. Vyřčené všechny dohromady říkaly jedno: Jakýkoliv protivník se dá porazit. Backsyht si v duchu oddechl - McBane byl ten správný člověk, který to mohl

dokázat.
Kapitola čtrnáctá
POD PALBOU

Hydraulika zasyčela a ocelové dveře poslušně zajely do stěny. Ukazatel teploměru okamžitě poskočil o dobrých dvacet stupňů vzhůru, indikátor radioaktivity se naopak téměř nepohnul. Vorošilov úkosem pohlédl na Mopentena. Poručík měl helmu v pohotovostním závěsu a stačila chvíle, aby mu tvář zvlhla kapkami potu. Přestože celý provoz nebyl nijak tepelně izolován od mrazivého prostředí Pluta, panovalo v bezprostředním okolí reaktoru téměř nesnesitelné vedro. Heliem chlazený PBM reaktor se nacházel několik desítek metrů pod zemí, a to při jeho tepelném výkonu stačilo.
Vorošilov se přidržel svého zvyku a inspekci obytného komplexu BF2 prováděl ve skafandru s plným bojovým vybavením. Pouze výběr zbraní přizpůsobil operacím ve stísněném prostoru základny se zřetelem na minimální poškození stavby a vybavení - pokud by opravdu došlo k boji.
"Zabezpečte oblast," rozkázal Mopentenovi.
V diplomatických protokolech stále panoval zmatek v tom, jaký je statut žoldnéře bez důstojnické licence proti důstojníkům a poddůstojníkům oficiálně uznávaných uniformovaných jednotek. To však byl obvykle problém jednání u kulatého stolu. Tady v poli platilo, že pokud Hawer souhlasil s velením majora McBanea, jsou jeho muži podřízení žoldnéřům.
Mopenten věnoval Vorošilovi udivený pohled, ale nad rozkazem neprotestoval. Mimické svaly v jeho obličeji se pohnuly, ale doopravdy nepromluvil. Oslovil své muže subvokálně. Vorošilov mu připsal bod. Přes trochu hejskovitý vzhled se mu mladý poddůstojník zamlouval. Reagoval pružně a myslelo mu to.
Devět mužů, všichni v lehkých skafandrech s krátkými automatickými zbraněmi v rukou, se protáhlo kolem mohutného žoldnéře a rychle zabezpečilo chodbu i přilehlé místnosti. Vorošilov je při práci pozorně sledoval a porovnával jejich výkon s tím, jak by to provedl sám. Opravdu nebyli špatní, pouze trochu ležérní, což vyplývalo z toho, že úkol nevzali smrtelně vážně. V podzemí reaktoru se podle mozku základny nacházel jeden údržbář a jeden operátor reaktoru, který právě prověřoval kontrolní systémy.
"Zůstaňte na svých místech," přikázal Vorošilov a zdánlivě pomalým krokem vešel za nimi.
Oproti Mopentenovi a jeho vojákům působil jako menší golem a na první pohled nenesl žádnou zbraň. V hermetizovaných prostorách kategorie Living Space III - což představovalo jakékoliv obytné buňky ve vesmíru, v nichž bylo možno ubytovat víc než padesát lidí a které současně nesloužily jako centrum velení - válečný protokol povoloval používat jen lehké pěchotní zbraně s omezenou účinností střeliva. Lehké tříštivé kulky, páralyzéry, plyny, malovýkonné pulsní lasery. Zákon byl přijat, aby při boji nedocházelo ke hromadným ztrátám na životech nezúčastněných civilistů. V praxi to však znamenalo, že takovými zbraněmi byl exoskeletární těžkooděnec Vorošilova formátu prakticky nezranitelný.
Žoldnéř kráčel středem chodby a sledoval, jak si ho předávají radary mužů Mopentenovy jednotky. V chodbě mezi reaktorovým velínem a sálem pro výměnu paliva objevil místo pokryté jen odrazy laserů a rádiových vln, což znamenalo, že než vojáci dostanou přesnou informaci na HID, musí data projít zpracováním a násobným ověřováním jejich WPCEček. A i pak profesionálové obvykle na zprostředkovanou informaci reagovali opatrněji - a pomaleji.
Došlap, ve správném místě protáhl krok, exoskelet zareagoval přesně podle naučených nervosvalových vzorců, jediným impulsem mu pomohl překonat tři metry vzdálenosti a už stál vedle muže s automatem v ruce kryjícího velín. Lehkým úderem mu vyrazil zbraň a pravačkou mu namířil do obličeje. Z pouzdra na spodní straně předloktí vyklouzl palec silný stříbrně se lesknoucí řetěz elektromagnetickým polem vytvarovaný do elegantní elipsy. V dalším setině sekundy mu stejné pole udělilo rotaci okolo deseti tisíc otáček za sekundu. Supertvrdé zuby z vysoce legované slitiny se při takové rychlosti dokázaly během zlomku sekundy prořezat i tím nejlepším pancířem.
Voják ztuhl a ke svému štěstí se dál ani nepohnul. Ve stínítku Vorošilovy helmy se odrážel jeho vyděšený obličej zdánlivě přeříznutý stříbrným ostřím.
"Jste mrtvý, vojáku," oznámil mu Vorošilov na veřejném kanálu.
Pak nechal řeznou zbraň zmizet a vrátil se zpět do chodby.
"Poručíku? Zdůrazněte svým mužům, že to není cvičení. Příštího chlapa, který bude ohrožovat bezpečnost ostatních, zabiju."

***

Zbytek prohlídky reaktorové části základny proběhl bez přerušování a Vorošilov byl spokojený. Trocha strachu, takového, který doprovází každou bojovou akci, pomohla Mopentenovi i jeho lidem k dokonalosti. To, že ho teď měli za polovičního šílence, mu nevadilo.
"Kam vede tenhle průchod?" ukázal na ocelový poklop o průměru dobrých dvou metrů. Podle osminásobného zámku a kovového lesku vlastnímu jen nejodolnějším materiálům představoval překážku označovanou ve vojenské terminologii jako opevněný vstup. V datech poskytnutých mozkem základny o něm nebyla žádná informace, jako by ani neexistoval.
Mopenten okamžik studoval vlastní HID.
"Netuším, pane. Vím jen, že pod celou základnou se nacházejí tunely vybudované Asijci. Vedení rozhodlo, že všechny vstupy kromě vchodů pod BF1 zapečetí. Stejné opevněné vstupy by měly být i pod výrobními jednotkami a centrálním reaktorem."
Vorošilov ještě chvíli sledoval poklop. Sám o sobě byl větší překážkou než samotné stěny celé kupole, včetně skály, v

níž se její převážná část skrývala.
"A proč ho nemáme v datech od A. I.?" zeptal se ještě.
Mopenten pokrčil rameny.
"Asi proto, že jde o totální zapečetění. Než projít skrz, je lepší se vedle provrtat přímo podlahou."
To mohl být důvod.
"V prohlídce budeme pokračovat směrem nahoru, vždy od obvodu ke středu. Od aktivního personálu požaduji hlášení všech závad a technických nedostatků," rozkázal Vorošilov.
"Jakým způsobem budeme postupovat, pane?" zeptal se Mopenten.
Z jeho hlasu byla patrná obava, aby nešlo o bojové zajišťování místností, které prováděli až dosud. To by představovalo pro všechny neúnosnou dřinu.
"S nejvyšší opatrností, poručíku. Jsme v první linii," potvrdil Vorošilov jeho nejhorší představy.

***

Spiceová se zachmuřeně soustředila na mapu permanentně vykreslovanou HIDem. Bludiště chodeb na ni působilo depresivně. Možná to bylo nepravidelným povrchem stěn, který nepřipomínal žádnou známou razící technologii. Bůhvíjak Asijci tunely tvořili. Divila se, že technici Byutechu později neprorazili nějakou kratší přímočarou cestu.
Skupinu vedl Chorybd se dvěma vojáky, vedle ní kráčel Graham. V pracovním termooveralu vypadal oproti jejímu skafandru neskutečně křehce. Krok za nimi se drželi Azmud s Wellerem. I když oba byli experti na nanoniku, moc toho spolu nenahovořili. Poslední ve skupině, Watanabi, mlčel celou dobu. To Graham si na jazyk pozor nedával vůbec.
"Všechny dveře, které teď míjíme, vedou do opuštěných laboratoří. Zrušili je, ještě než odsud odletěli. O patro, ne, o dvě patra níž," opravil se, když pozorněji zkontroloval mapu, "jsou laboratoře, ve kterých zůstalo vybavení. Pouze je automaticky zakonzervovali."
Chorybd kráčející před Spiceovou náhle zastavil, Graham nestačil zareagovat včas a narazil.
"Promiňte," omluvil se.
Spiceová se napojila na žoldnéřovy vstupy. Měl ještě zůstat na nemocničním lůžku, ale Fincherova léčba za použití nejmodernějších postupů a technologií probíhala obvyklou drastickou rychlostí a medicínský expertní program potvrdil, že malá námaha hojení příliš nezpomalí. Byla ráda, že je s nimi. Jako obvykle s sebou nesl tolik arzenálu, že se mohl postavit bitevní lodi.
Podle radaru byla chodba prázdná, ale při odrazu z konce chodby vykazoval signál nestandardní charakteristiku. Chorybdovy bojové ikony nabíhaly jedna za druhou.
"Změna materiálu stěn. Odlišná odrazivost," ozval se zdánlivě odněkud za jejich zády Brassi.
Ve skutečnosti seděl v centru a sledoval jejich postup prostřednictvím signálu předávaného retranslačními stanicemi. Byutech tady už dávno nainstaloval vlastní spojovací kanál, ale nechtěli se spoléhat jen na něj.
Chorybd opatrně vykročil vpřed a až když mu jeho vlastní WPCEčko potvrdilo Brassiho analýzu, začaly lebky se zkříženými hnáty na HIDu blednout.
Azmud ani Weller se o příčinu krátké zastávky nezajímali, i když všichni měli omezený přístup na žoldnéřské kanály. Místo toho setrvávali v zarputilém mlčení. Na rozdíl od nich se Graham po krátké odmlce opět vrátil k čilé konverzaci. Spiceová ho zpočátku podezřívala, že se ji snaží dostat do postele, ale pak jeho komunikativnost přičetla faktu, že zkostnatělé a extrémně opatrnické vědecké velení Byutechu mu neumožňovalo s nikým o jeho teoriích hovořit, natož realizovat nějaké výzkumné programy.
"Omlouvám se, ale mluvil se mnou major, můžete prosím poslední dvě věty zopakovat?" zarazila ho.
Byl jí sympatický a jeho slova měla příliš velký význam na to, aby mu nevěnovala pozornost.
Pochopil a začal od začátku. Mezitím sestoupili po dalších točitých schodech, které podle všeho původně vedly po obvodu výtahové šachty.
"Právě vstupujeme do oblasti, kterou Asijci nevyklidili, ale pouze poměrně brutálním způsobem zakonzervovali," vysvětloval Graham. "Odhadujeme, že bludiště, kterým jsme právě prošli, sloužilo vlastně jako dlouhá karanténní cesta. Staré strojové vybavení odstranili už při prvních pracích Byutechu, to jsem zde ještě nebyl."
Spiceová se neubránila zachvění. Takže před stoletím a půl vykopali desítky kilometrů dlouhý labyrint, prošpikovaný bůhvíkolika bariérami, jen proto, aby se ubránili před něčím, co je nakonec dostalo. A Grahamovi předchůdci všechno tohle odstranili. Jak prozíravé.
"Ale my už v podzemí nic nevyvíjíme," odhadl, kam přesně její myšlenky směřují. "Tady pouze velmi opatrně, se všemi myslitelnými bezpečnostními opatřeními, částečně oživujeme, co před sto třiceti lety zakonzervovali. Veškerý náš vlastní výzkum a výroba se odehrává ve třech výrobních kopulích. A ty jsou dokonale hermeticky uzavřené," zakončil spokojeně.
Spiceová přikývla, až její delší náušnice zazvonila.
"A co tedy sestřelilo Elizabeth? Zničilo komando vašich vojáků a málem dostalo i mé parťáky?"
Graham zaváhal.
"To nevím," přiznal. "Máme příliš málo informací."
"Jsme na místě," přerušil jejich konverzaci profesor Azmud. "Laboratoř X5. Zde Asijci pracovali na svém posledním projektu. Sami se přesvědčíte, že teorie mého kolegy doktora Grahama jsou naprosto neopodstatněné, protože jsme tvora," Azmud se zarazil, odkašlal si a opravil se: "hardware, který Asijci vyrobili, neoživili ani částečně."
Spiceová nevěnovala pozornost rozhovoru vědců, místo toho se soustředila na Chorybda. Bez použití spojení, pouze dvěma jednoznačnými posunky ukázal vojákům, kam se mají přesunout. Potom se sám zdánlivě furiantsky postavil

proti dveřím zapečetěným trojitou páskou se znakem BIOHAZARD. Ozbrojenci Byutechu ho pozorovali jako nebezpečného blázna, nikdo z nich si nevšiml, že už před okamžikem vypustil sestavu mikrorobotů, kteří se přilepili na dveře a svými čidly zjišťovali, co je za nimi. Jednomu se kupodivu podařilo proniknout dovnitř. To nemluvilo příliš dobře o Azmudových bezpečnostních opatřeních. Teď už měla na HIDu zdeformovaný obraz z mikrokamery i Spiceová. Detaily nerozeznávala, ale bojový software nediagnostikoval žádné bezprostřední ohrožení. Stejně tak ho nenašel Chorybd, protože jediným kopnutím vyrazil dveře. Pancíř úder vedený exoskeletem vydržel, ne však závěsy. V další sekundě už stál žoldnéř uprostřed sálu, na okamžik se v dlouhovlnném a současně i krátkovlnném spektru rozzářil jako slunce - lokační systémy skafandru ve spolupráci se zaměřovači zbraní prohledávaly okolí. Laboratoř ale byla tak tichá a opuštěná, jak tvrdil Azmud. Vojáci přesně podle domluveného načasování vtrhli dovnitř a pokryli prostor.
"Ta vaše gorila si myslí, že je nějaký komiksový superhrdina, ne?" poprvé prolomil mlčení Watanabi.
Spiceová spolkla opovržlivou odpověď, ale Brassi si ji ze své pozice informačního boha neodpustil.
"On by dal všem komiksovým superhrdinům na prdel, pane řediteli. Pokud nás má někdo zachránit, je to on."
Graham se uchechtl, znělo to, jako když kluk polyká smích před svým učitelem. Azmud se tvářil, že nic neslyšel.
Spiceová je nechala jejich zábavám a vešla dovnitř.
Přístrojové pulty jí připadaly podivně cizí, některé klávesnice nebyly popsány latinkou, ale znaky kanji, osleplé monitory někdo nedávno přelepil moderními projekčními fóliemi. Až na pár unaveně poblikávajících kontrolek však byla většina přístrojů mrtvá.
"Je to tu jako krypta, ne laboratoř," řekla skoro zklamaně a v šeru viděla kondenzující vlhkost vlastního dechu.
"To je pravda. Jejich techniku jsme probouzeli jen kvůli získávání informací. Vlastní oživování provádíme pomocí našich vlastních nezávislých přístrojů," odpověděl bleskově Graham, jako by poznámku považoval za osobní útok.
"Tam je tank s A. I.," ukázal směrem k otevřeným dvoukřídlým dveřím do dalšího sálu.
Spiceová udělala krok a uslyšela, jak jí pod nohama zakřupal sníh. V laboratoři panovalo zvláštní mikroklima - asi způsobené sporadickou činností techniků Byutechu.
Bez odpovědi na Chorybdovo varování prošla do dalšího sálu jako první a zastavila se před obrovskou nádrží připomínající vilu střední velikosti. Po matných, často rzí a ledem poznamenaných stěnách se vinuly tisíce kabelů a potrubí, v nepravidelných rozestupech se boulily bizarní tvary zařízení, o nichž neměla tušení, k čemu slouží. Tahle tříposchoďová věc připomínající zmechanizovaný rakovinotvorný nádor byla ve skutečnosti výživným tankem, případně montážním tankem nebo obrovskou dělohou. Záleželo na uhlu pohledu. Připomněla si záběry rozpadající se lodi, napůl ohlodaná těla pohupující se zavěšená v prázdnotě a ulevilo se jí, že komora je mrtvá.
"Spiceová?" probral ji z úžasu Brassi.
"Ano?" potvrdila příjem.
"Máme takový malý problém."
Brassi skoro šeptal.
"Vyjel jsem detailní rozpis spotřeby energie. Někde se ztrácí dvě stě devadesát miliwattů. To je pod detekční úrovní kontrolních mechanismů. A podle toho, co snímá infra, se těch dvě stě devadesát miliwattů ztrácí právě tam, kde se teď nacházíte."
Vorošilov kráčel pomyslným středem formace, pivot, okolo kterého se otáčeli ostatní muži jednotky. Už si zvykl o Mopentenových lidech uvažovat jako o svých. Procházeli teď koridorem oddělujícím veřejné prostory od soukromých ubikací. Ještě blíž plášti kupole se nacházela skladiště, samozřejmě prošpikovaná trojitě zálohovanými mechanismy, které měly i při rozsáhlém poškození uchovat samotný střed obytného komplexu natlakovaný a ohřívaný. Lidé ve vesmíru byli v pozici křišťálové sklenice permanentně vystavované útokům pneumatického kladiva.
Právě tihle lidé teď občas vyděšeně vykukovali ze dveří svých soukromých pokojů a znepokojeně pozorovali tanec ozbrojenců prohledávajících a zajišťujících jeden kout za druhým. Zvědavců nebylo moc, Vorošilov inspekci naplánoval na omezenou "noční" osmihodinovou směnu.
"Veřejné prostory prověřeny, čidla rozmístěna," ohlásil Mopenten, když skončili další část prohlídky.
Vorošilov zkontroloval čas. Pracovali už déle než čtyři hodiny a medicínská data fyzicky nejslabších členů týmu ukazovala na přibližující se vyčerpání.
"Patnáctiminutovápřestávka, doporučte svým lidem, aby se najedli. A těmhle," Vorošilov poslal poručíkovi seznam jmen, "aby se dali do rychtiku. Za čtrnáct dní je chci mít ve stoprocentní kondici.
Mopenten jen potvrdil rozkaz. On sám neměl o fyzickém stavu svých lidí tak přesné informace. Za prvé taková kontrola byla proti předpisům armády Byutechu a za druhé, málokdo dokázal zpracovat online takové množství dat jako žoldnéři. Zlé jazyky tvrdily, že to zvládnou jen díky množství organického silikonu v předním mozkovém laloku. Ve Vorošilově případě za to mohla vrozená dispozice a náročný trénink.
Muži odpočívali a cpali se energetickými koncentráty, Vorošilov procházel data běžného provozu kupole BF2. Neměl k tomu zjevný důvod, snažil se jen porozumět provozu, rytmu života. Nic zajímavého neobjevil a McBaneovi poslal standardní nízkoprioritní informaci o dosavadním průběhu operace.
Gunner s Fincherem a spol. byli někde venku, na ty neměl přímé spojení a nechtěl s nimi hovořit prostřednictvím vnějšího vysílače základny, bůhví kdo je mohl odposlouchávat.
"Spiceová? Máš nějaký novinky?" zeptal se místo toho na žoldnéřském okruhu využívajícím komunikační systémy podřízeného A. I. základny.
Okamžik trvalo, než se ikona Spiceové probudila. Zřejmě si nastavila tvrdší filtr pro příchozí zprávy.
"S Azmudem, Wellerem a Grahamem procházím jejich data. Nic si od toho neslibuju. Nuda na dlouhou trať," odpověděla otráveným tónem.
"Nebudu rušit, zdá se, že zabezpečení prostoru je proti tomu mejdan," rozloučil se ironicky.

Kupodivu si to nechala líbit a ukončila spojení bez další poznámky.
Patnáct minut uplynulo, muži jeden za druhým hlásili připravenost. Poslední z nich pět sekund před doběhnutím limitu.
"Projdeme skladové prostory," oznámil Vorošilov. "Soukromé kajuty až po začátku denní směny."
Několikanásobný povzdech mu neutekl, ale nekomentoval to. Válka byla práce. Ta nejtvrdší práce, jaká existovala. Jen když člověk nezanedbal žádnou maličkost, neudělal žádnou chybu a stála při něm aspoň trocha štěstí, měl šanci přežít. A vrhnout se do další práce.
Skladiště A2, podle plánů určené pro interiérové součásti, bylo poloprázdné a dlouho se v něm nezdrželi. Vrátili se zpět na hlavní okružní koridor, když hlídací pes, kterého Vorošilov zavěsil na provozní výstupy A. I., zavětřil. Cirkulace vzduchu zakolísala. Stále v mezích normy, odchylka od normálu představovala tisícinový kvantil.
"Pane?" poručík se tázavě zarazil před dveřmi do prostoru, který se právě chystali zkontrolovat.
Vorošilov nevydal rozkaz, místo toho se rozhlédl. Chodba vypadala stále stejně a opuštěně, na konci ticha se vznášelo téměř neslyšitelné hučení agregátů, pneutechniky, zvuky rutiny občas přerušené hlasitějším prasknutím způsobeným tepelnou prací materiálu. Propast mezi teplotou uvnitř a vně byla několik set stupňů. Programoví slídiči nenašli nic dalšího. Celá fluktuace tlaku mohla být náhoda, ale na náhody on nehrál. Ti z jeho početného rodu, co přežili dostatečně dlouho, aby měli vlastní potomky, nikdy na náhody nehráli, stejně jako všichni skuteční vojáci -válečníci, bojující v bitvách od počátku lidské historie.
"Pane?" ozval se znovu znepokojeně Mopenten.
"Následujte mě," přikázal Vorošilov. "Ostatní nás budou s odstupem jistit podle stávajícího vzorce až do dalšího rozkazu."
Obezřetně vyrazil koridorem, lebky ikon bojových systémů zářící výhružnou červení, akumulátor zásobující energií exoskelet, samostatné jednotky pancířů a zbraňové komplety ve stavu nejvyšší pohotovosti.
Systém komplexu náhle šlapal jako hodinky, jako by ho aktivita žoldnéřových špiónských programů postrašila. Fluktuace se zmenšily na obvyklou úroveň. Ne - pod obvyklou úroveň.
"Spiceová?" navázal Vorošilov spojení, současně odeslal majorovi automaticky generované hlášení o situaci. "Může elektronický mozek základny lhát?"
Odmlka byla dlouhá, příliš dlouhá a Vorošilov se sám pro sebe ušklíbl. Jeho muži přesně podle rozkazů hlásili bojovou pohotovost a ve formaci přezdívané diamant se přesouvali za ním.
"Elektronický mozek? Ne, samozřejmě, že ne."
Vorošilov zastavil přede dveřmi vedoucími do soukromého pokoje AB12, podle jmenovky patřícího A. C. Hierovi, vedoucímu termotechnikovi.
"Tak jak je možné, že mi teda lže?" odpověděl tiše.
Podle infra byla teplota povrchu dveří a přilehlých zdí o dvacet stupňů nižší než jinde v okolí a právě na nich začala kondenzovat voda.
"A taky bych řekl, Spiceová, že ty nejsi žádná Spiceová, ale někdo úplně jiný."
Vorošilov dveře nevykopl, jednoduše jimi proskočil skrz.
Teplota spadla skokem o dalších osmdesát stupňů, bílá mlha snižovala viditelnost téměř na nulu, ale WPCEčko okamžitě změnilo prioritu zobrazení a ukázalo okolí prostřednictvím krátkodosahového širokopásmového radaru.
Vorošilov nezastavoval a miniaturní pracovnou proběhl do dalšího pokoje, který měl podle plánů sloužit jako ložnice. Zamířil přímo proti stěně - byla to nejkratší cesta. Tvrzený polyuretan se pod nárazem pancéřovaného Vorošilova roztříštil na tisíce drobných střepů, v ložnici bylo pouhých sto kelvinů a infra automaticky přepnulo do dalšího pásma rozlišení. A. C. Hiera, spíš to, co z něj zbylo, ležel na posteli, nad ním se skláněl vysoký stín, na radaru s nezřetelnými, jakoby chlupatými okraji. Z horní části objektu vybíhal chobot rozdělující se na změť tenčících se bičíkovitých chapadel. Všechny končily zanořeny v těle A. C. Hiery. Při žoldnéřově průniku se stín plynule tekutým pohybem otočil a Vorošilova oslepil oslnivý záblesk, který optika okamžitě utlumila. Měl pocit, že na okamžik spatřil vypouklý obličej tvořený povrchem peristalticky pulsující skleněné čočky. Jeho pravice vystřelila, řezačka dostala plný příkon, pás supertvrdé slitiny ubíhající rychlostí tisíc metrů za sekundu se zakousl do stínu, s minimálním zpožděním tvora zasáhla i kontaktní průbojná hlavice instalovaná na Vorošilově pravé paži. Speciální výbušnina dokázala programovatelnou rázovou vlnou rozrušit jakýkoliv pevný materiál až do přesně definované vzdálenosti. Zbrani se důvěrně přezdívalo prorážečka.
Tvor, Vorošilov ho stále viděl jen jako nezřetelný stín, z blízka byl obraz radaru ještě zmatenější, strnul, vlny pohybu přelévající se po jeho povrchu zmrtvěly. Pak se doslova a do písmene rozpadl na hromadu drobných krystalů padajících na podlahu s ladností umožněnou nízkým gravitačním zrychlením. Vorošilov sklopil pohled. Stál až po kolena v drobném písku, ten však vzápětí začal syčet a rychle sublimoval do prostoru. Z A. C. Hiery zbylo na posteli jen poloviční torzo s dohladka obranou páteří, na první pohled to vypadalo, že z její nejspodnější části byla odstraněna i mícha.
Zaječel alarm, tlaková čidla zaznamenávala fluktuace odpovídající pohybu v bezprostřední Vorošilově blízkosti, optika, infra ani radar však nic neukazovaly. Jen po povrchu levé stěny se rozběhly vlny, jako když někdo hodí do vody kámen. Instinktivně zaútočil. Řezačka opět zaječela, až ho to ohlušilo i přes izolaci skafandru, stěny vestavěných skříní popraskaly účinkem akustického tlaku. Třením rozžhavený oblouk rotujícího kovu se rozpojil a jako ohnivý bič vyrazil k vlnící se stěně. A zasáhl. Vorošilov neviděl, koho a jak, ale zatížení zbraně a odpovídající ztráta energie hovořily jasně.
"Kontakt s nepřítelem, špatně lokalizovatelný, prostupuje stěnami, napadá civilisty, obsaďte okolí buňky AB12. Podmínky - vesmír," předal bojový kód prostřednictvím WPCEčka.
HID mu vybuchl do obličeje jedovatou červení. Něco ho zasáhlo, ale inteligentní pancíř vlivem definovaného elektrického výboje na pikosekundu změnil svou strukturu a stal se hutnějším než jakýkoliv reálně existující materiál.

Energie zásahu štít přesto zničila; tlaková vlna, drobné trosky a pěnová mlha z požárního systému vytrhly z nicoty trojici siluet podobajících se prvnímu stínu. Byly vyšší, jejich hladký, oblý povrch deformovaly ostré výběžky zbraní. Třínohé odlitky z želatiny s živým parabolickým zrcadlem místo tváře, napadlo Vorošilova. To už stál u nejbližšího z nich. Prorážečka ještě nebyla zcela překonfigurována, ale i poloviční výkon stačil. Další hromada rychle se roztékajícího písku. HID zobrazil Mopentena, který palbou pokrýval pravou část pokoje, ostatní muži právě útočili na okolní místnosti. Jedna osobní ikona zamrkala -první muž zemřel.
"Jsou všude!" ohlásil Peterson, velitel útoku na okolní obytné jednotky.
"Když lidi nežerou, odnášejí je!" vyhrkl někdo další.
To už viděl Vorošilov na vlastní oči. Klouzavými skoky za přispění posilovačů exoskeletu překonal prázdnou obytnou buňku a prolomil se do další.
Tři skliváci, jak je pokřtil, právě procházeli skrz protější stěnu. Jeden na něho pálil, podle hlášení skafandru ze zbraně malého výkonu, dva odnášeli tělo člověka, na pohled nepoškozené. Ale určitě mrtvé, protože v místnosti bylo jen nějakých sto šedesát kelvinů, stěny a podlahu pokrývala jinovatka vody vymražené z atmosféry základny. Jejich kontury se postupně ztrácely, jak aktivovali svou neskutečně dokonalou kamufláž.
Mopenten hned vedle zabrzdil skluzem a nárazem do převrácené postele, současně okamžitě zahájil palbu z automatu. Malokaliberní tříštivé střely neomylně našly cíl a rozvlnily želatinový povrch těla vojáka opětujícího palbu. Možná ho zpomalily, jinak však neměly valný účinek.
"Pane, skupina B je v obklíčení, je jich příliš mnoho!" sípal Peterson, hlášení přerušoval jeho vlastní přerývaný dech, rachot kinetických automatů a jekot někoho, kdo umíral příliš pomalu.
Podlaha vzplála, ale nebyl to plamen, spíš zvláštní druh doutnavého výboje, který zapaloval led, současně teplota v místnosti prudce padala. Vorošilov se vrhl vpřed, jen těsně za stále žhavějším řetězem řezačky. Tentokrát se supertvrdý kov setkal s rovnocenným odporem, zatížení akumulátoru se vyšplhalo k maximu, daleko za hranici spolehlivosti. Vorošilov narazil hrudí na mlhavou siluetu. Termosystém zaplavil HID sérií výstrah o absolutním přetížení, ztráta energie přesahovala všechny havarijní limity. Vorošilov okamžik stál tváří v tvář stvoření o půl metru vyššímu, ale nepoměrně subtilnějšímu. Už si nemyslel, že je z vosku, spíš z kapaliny nadané vlastním životem. Jen v nejvyšší části, která očividně sloužila jako pozorovací centrum, Odhalil neměnnou plochu dokonalého zrcadla, v níž se odrážela jeho vlastní helma s hledím rychle přikrývaným namrzající směsí dusíku, kyslíku a oxidu uhličitého. Téměř neměnnou, opravil se, když spatřil pomalu postupující deformační vlnu. Řezačka se zasekla v něčem neviditelném a tak odolném, že se rotující kov odpařil, aniž by pancíř masivně poškodil, prorážečka stále nepřipravena. Vyrazil pravicí, pancéřový buchar exoskeletu udeřil s energií ekvivalentní pěti set kilogramové náloži klasické výbušniny. Druhý úder, superodolná hydraulika hlásila dvacetiprocentní poškození, po třetím padesátiprocentní a dočasnou ztrátu pohyblivosti. Čtvrtý nebyl třeba, sklivák se rozsypal, kromě krystalů dopadlo na podlahu několik oblých objektů, které nebyly součástí jeho těla.
Vorošilov sekundu analyzoval situaci.
"Petersone, zaujměte statickou obranu na místě, kde je dokážete zviditelnit. Použijte všechny dostupné prostředky k jejich eliminaci."
"Marewe?" vybral si dalšího muže, jehož medidata byla relativně v pořádku. "Chci, abyste se napojil na optické systémy komplexu nezávisle na centrálním A. I., je mi jedno, jak to uděláte, ale chci to hned. Výstupy mi převeďte na tenhle kanál. Jediné, co nesmíte, je narušit hermetičnost kopule."
Vorošilov se na okamžik odmlčel, vzdáleně vnímal Mopentena a dalšího muže, kteří postřelovali okolí a snažili se mu od těla udržet mlhavé figury prosakující stěnami.
"Ostatní, kteří nejsou vázáni palbou, zabezpečí evakuaci civilistů do veřejných prostor v centru základny. Připravte se na dehermetizaci, nespoléhejte na autonomní systémy, vše musí být řízeno ručně," vychrlil další balík rozkazů.
Bojový software už stačil zohlednit poškození hydrauliky a automaticky katapultoval žoldnéře pryč z palebné linie deset metrů dlouhým skokem, který končil odrazem od stropu. Vorošilov, aniž by tomu věnoval nejmenší zlomek své mentální kapacity, se poddal náporu elektro-hydraulických svalů, a ještě než skončil na zemi v sérii kotoulů, kompletoval závěr s hlavní vekorážné karabiny.
Mopentenovi se podařilo přesnou palbou a zásahem interiérového granátu zlikvidovat dalšího skliváka.
"Tahle zbraň není podle protokolu, za tu by vás pověsili," oznámil poručík s pobaveným sarkasmem žoldnéři na duálním spojení.
"Byla rozložená," poznamenal Vorošilov. "Ale když to přežijeme, rád se dám pověsit."
Poslední součástka zacvakla, vmáčkl do zásobníku jeden náboj na bázi dihydrazinu a bez míření od boku vystřelil. Válečný sklivák ztuhl, už se zdálo, že dokáže energii zásahu beze škod absorbovat, pak však přišla ke slovu třaskavá nálož. Na tu už neměl.
Vorošilov se svými dvěma souputníky obsadil další soukromý pokoj. Podle dat měl na posteli spát Gref Bashut. V místnosti však nikdo nebyl. Stěna před nimi se ještě vlnila ustupujícími skliváky, pak je k zemi přibila těžká palba, současně začal pršet vzduch, jak teplota ještě víc spadla dolů.
"Poručíku, mám pro vás úkol," obrátil se Vorošilov na Mopentena, když současně likvidoval stíny vynořující se z mlhy a chaosu trosek.
"Pokud tady všichni chcípneme, nevadí. Ale major se musí dozvědět, co se vlastně stalo. Data mohou zachránit ostatní. Za každou cenu se přesuňte do komplexu BF1, nebo aspoň navažte spojení bez pomoci mozku základny. Myslím, že nás pěkně vodil za nos."
Poručíka žoldnéřův proslov zarazil, dokonce přestal střílet, současně nakrátko ochabla i palba nepřátel, rozhostil se relativní klid podmalovaný vzdálenou sporadickou střelbou, ječením sirén a výstražných hlášení bezpečnostního

systému vyzývajícího ke klidu.
Vorošilov na okamžik přerušil bojový mód komunikace a obrátil se na Mopentena přímo.
"Já to myslel vážně. Klidně tu všichni umřeme jen proto, abyste doručil zprávu."
Pak jako by na muže po své pravici zapomněl.
"Jdeme do protiútoku, kryjte mě!" zavelel třetímu vojákovi, který s ním stále držel krok. Jmenoval se Kryštof Jelínek a podle dat byl ozbrojen standardním automatem. Podle účinku palby navíc minimálně opakovacím granátometem s municí pro volný prostor. Vorošilov ho za to ale potrestat nemínil.

***

Backsyht snížil průhlednost rozhraní HIDu a přestal vrtnou hlavici pozorovat v reálu. Autonomní robot se mezitím stačil prokousat kolmo dolů dobrými třiceti metry ledu a teď svůj postup podle programu zpomalil. Od cíle, v pevném metanu pohřbených trosek - pozůstatků boje, ho dělil už jen kousek.
"Ještě víc ho zpomalím, spalovací komora se přehřívá," promluvil Kovacs.
Seděl v pilotním křesle transportéru a řídil vrt. Robota sestavil zkompletováním vrtné jednotky a univerzální směšovací termické komory. Nadrcený led byl sublimován teplem hořáků v zadní části jednotky, jako plyn stoupal nahoru šachtou, rychle kondenzoval, částečně namrzal na stěny tunelu a tím je zpevňoval.
Backsyht zpočátku nevěřil, že něco smontovaného narychlo, podle odhadem naskicovaných plánů, může tak spolehlivě fungovat. Už si však začínal zvykat, že jedna z dovedností žoldnéřů je spojit nespojitelné a patřičně to využít.
Z fénu plamenomet, napadl ho název kapitoly. Myšlenku na důkladnou reportáž nezavrhl, věděl však, že má dost materiálu na knihu, bestseller všech bestsellerů. Pokud tohle všechno přežije, ušklíbl se vlastním myšlenkám.
Gunner s lidmi, které si vybral, patroloval v blízkém okolí, podle HIDu všichni v plné bojové pohotovosti. S chameleoním maskováním se jen čas od času vynořili z jiskřivého pozadí metanového ledu jako přízraky démonů mrazivého pekla.
Backsyht obrátil oči k obloze. Čerň bez jakýchkoliv dalších odstínů, gotická čerň. Nebyla neměnná jako na Měsíci, slabá atmosféra způsobovala mihotání světla některých hvězd. Tak slabé, že mohlo být klidně jen zrakovým klamem.
"Co zjistíme, až vyzvedneme ty věci pod ledem?" obrátil se na Finchera.
Ten stále analyzoval a zpřesňoval mapu magnetických anomálii a snažil se odhadnout, kde by mohli ještě najít další věci.
"Nevím. Snad data, která nám řeknou, s kým bojovali?"
"Červený poplach!" přerušil je signál, podle HIDu přenášený půjčenou družicí U. S. Robotics.
"Útok na komplex 2BF. Hrozí ztráty na životech civilistů, Vorošilov v ohrožení."
To už Backsyht běžel k transportéru stojícímu mimo prohledávanou oblast, před sebou Fincherova záda.
"Všichni do transportéru, já a skupina C zabezpečíme obranu, Béčko zůstane na korbě," slyšel štěkání Gunnera v bojovém kódu. Někdy v uplynulých dnech a hodinách se mu dostal pod kůži a už nepotřeboval překladač.
"Agregáty připraveny," hlásil současně Kovacs a stroj o krok popojel.
Backsyht se bez přemýšlení přikurtoval a zatímco vojáci upínali osobní zbraně do závěsů, studoval záplavu dat. WPCEčko ho interaktivně navigovalo k jádru problému. Informace byly zmatené, ale téměř jisté bylo, že uvnitř BF2 se bojuje, nepřátelé zaútočili zevnitř a Vorošilov s malou jednotkou byl chycen do kleští. Backsyht se mimovolně otřásl, když si představil, jak krutý musí být boj přímo v kopuli, kde jediný náhodný výstřel z těžké zbraně může zabít všechny bez skafandrů.
Goliáš se rozjel, na HIDu přibyly ikony zbraní obrněnce a další informace jeho lokačních systémů. Podle přístrojů měli čistý prostor. Diagnostika motorů vylétla do červeného pásma, zrychlení vmáčklo Backsyhta do sedadla. Na veřejném okruhu se ozvalo poděšené mumlání. Vojáci Byutechu nebyli na Kuzminovu školu smyku zvyklí.
Družice jim předala další balík dat, mezi nimi i krátkou videosekvenci:
Nezřetelné stíny se prodíraly mlhou protipožárních systémů, v sálech sněžilo, všude ležela nehybná těla lidí. Peklo.
"Tak na to sakra šlápni," štěkl Backsyht a stiskl zuby.
Kuzmin jako by ho slyšel, zrušil pojistky a trup Goliáše zasténal, když žoldnéřský pilot mačkal z agregátů víc než provozní maximum.
Ledová krusta pod těžkým strojem se propadla někam dolů, ale transportér už uháněl víc než sedmdesátikilometrovou rychlostí a v dalším okamžiku už byl na pevném povrchu.
"Je tam spousta lidí, hrozí dekomprese. Jak jim můžeme pomoct?" obrátil se Backsyht přímo na Finchera.
Kovacs si vybral kratší cestu představující skok z dvacetimetrového srázu. Pocit slabé tíže zmizel, transportér se začal převracet kolem příčné osy, dva muži Byutechu se panicky rozkřičeli. Backsyht je vnímal jen vzdáleně, soustředil se na HIDem zobrazený průřez kopulí BF2.
"Jsem ve spojení s místním hlavním technikem, už něco máme," vmísil se do komunikace elektronicky deformovaný hlas Brassiho.
Goliáš dopadl, decelerační komponenty skafandru na okamžik zafixovaly krk, Backsyht si přesto prokousl ret a myšlenky mu dochutila železitá příchuť krve. Diagram útoku vkreslený do schématu kopule byl na HIDu zobrazený tak krátce, že ho sotva stačil zaregistrovat.
"To by mohlo vyjít, všechno bude záležet na tom, kolik zůstane Vorošilovi času," zkonstatoval Fincher. Backsyht sám pro sebe přikývl. Až se zpožděním mu docházelo, o co se žoldnéři pokusí. Nechápal, jak mohou najít řešení tak rychle v naprosto kritické situaci. Jedno mu však bylo jasné - budou muset spěchat, zatraceně hodně spěchat, pokud budou

chtít z vakuové kryolednice Pluta vytáhnout alespoň jednoho živého.

***

Kryštof Jelínek se překulil na záda, soupažně za sebe mrštil dva svazky granátů, přetočil se na břicho a tím se dostal z palebné linie stínů v koridoru.
Vorošilov se vysunul ze zákrytu v okamžiku hlavní vlny exploze. Ve víření ohně, dešti trosek, střepin, v mlze kondenzující vlhkosti obsažené v atmosféře základny rozeznával rozplizlé siluety skliváků. Prásk, prásk, prásk. Dum. Stačil vystřelit třikrát, než sám dostal zásah. Poslední systém pasivní obrany odvedl svou práci dokonale, život zabezpečující systémy dál fungovaly. To už ale letěl Vorošilov vpřed vymrštěn dokonale synchronizovaným spasmatickým odrazem exoskeletu. První siluetu nabral ramenem, akumulátor skafandru zavyl pod dramatickým přetížením, dalšího protivníka kopl takovou silou, že noha prošla skrz a na podlahu se začaly sypat krystaly.
Jelinek zůstával jen krok za ním, v každé ruce jeden malorážní automat, a krátkými soustředěnými dávkami kropil chodbu před nimi. Další dva muži, kryti palbou, se vrhli do dveří, ke kterým Vorošilov s Jelinkem svým výpadem získali přístup. Podle informací se v nich skrývalo několik desítek civilních zaměstnanců.
"Už je vyvádíme, dejte nám pár sekund!"
Jelinek nepřerušil palbu, počítače střel v zásobnících se zběsilou rychlostí blížily k nule.
Většina hned viditelných a hned se ztrácejících siluet v koridoru prchala před palbou, několik robustnějších postav vzdorovalo proudu projektilů a na něco čekalo. Rozkaz k protiútoku?
Vorošilov nabil svou velkorážní zbraň dalšími pěti náboji. V proudu práškové pěny prýštícím z jednoho z požárních sprinklerů se na okamžik zhmotnil obrys skliváka. Výška dva a půl metru, dvě standardní dolní končetiny, třetí deformovaná víceméně připomínající ocas, dva páry chapadel nebo vícekloubových paží; proudnicové linie hlavy a ramen rozbité žebrováním bizarního chladiče. Infra čidlo Vorošilova skafandru zaregistrovalo intenzivní výron dlouhovlnného koherentního světla. Hlava mimozemšťana se zatřpytila, z prázdnoty se vynořil dokonalý povrch tekutého zrcadla odrážející žoldnéře i chaos okolo.
Sklivák pozvedl zbraň. Vorošilov nikdy podobnou neviděl, ale tubus o průměru dvaceti centimetrů evokoval hlaveň tak silně, že nepochyboval. Sám se bez přemýšlení dotkl přepínače střelby, za sebou slyšel proud lidí prchajících do bezpečí. Do dočasného bezpečí krví vykoupených prostor. Stiskl spoušť. Pět supervýkonných střel vyletělo v přesně definovaných odstupech a s minimálním rozptylem zasáhly cíl. Sklivák sebou trhl, chameleóni maskování překryla síť pavučinovitých prasklin. Vorošilov najednou viděl obrysy nepřítele zřetelně. Tvor však mnohonásobný zásah ustál a válec teď mířil přímo na žoldnéře. Vorošilov věděl, že zástup lidí za jeho zády ještě nestačil ani zřídnout. Neuhnul, místo toho sáhl k opasku pro plástev výbušniny.
Chapadlovitá paže skliváka se pohnula, jak tvor stiskl spoušť. Čidla skafandru zaregistrovala středně silný puls gama a to bylo všechno. Sklivák se jakoby zhluboka nadechl a žebro vání jeho těla se pohnulo v gestu připomínajícím lidské pokrčení ramen, tekuté zrcadlo se na chvíli rozvlnilo. Pak sklonil tubus zbraně k zemi a druhou paží ukázal na žoldnéře.
Vorošilov nepotřeboval matematickou analýzu ani komplikované překladače, aby věděl, co gesto znamená. Stačil mu instinkt válečníka, instinkt agresora. Tentokrát to byla plichta, ale příště přežije jen jeden.
V další sekundě sklivák zmizel a chodba byla prázdná.
"Všichni do sálu C2, zavřít dveře!" řval Vorošilov a hnal před sebou poslední zachráněné.
Sotva doběhli na místo určení, zazněla tlumená exploze, základna se otřásla a tlakoměry během sekundy spadly o deset kilopascalů. Útočníci odstřelili vnější plášť a narušili hermetičnost základny.
Lidé křičeli, napůl šílení panikou se rvali o pár skafandrů, které měli k dispozici, Vorošilovi lidé a pár techniků běhali s tlakovými lahvemi těsnící pěny a snažili se ucpat všechny otvory ve stěnách sálu. Ve ventilačním potrubí to naposledy zarachotilo, se zaskřípěním zapadly hermetické bezpečnostní záklopky, cirkulace byla přerušena a vzduch znehybněl. S nastalým tichem se uklidnili i lidé.
Vorošilov přehlédl namačkaný dav desítek lidí. Mnoho z nich zraněných, několik dokonce leželo v bezvědomí. Tlak padal už jen pomalu, na polovině atmosférického se zastavil, ale současně začala klesat teplota. Dvacet stupňů, devatenáct a půl…
WPCEčko provedlo výpočetní odhad - zbývalo jim necelých dvacet šest minut. Závod mezi udušením a zmrznutím začínal.
"Čím méně se budete hýbat, tím větší máte šanci," oznámil lidem a otočil se ke dveřím, aby mohl čelit případnému nepříteli.
Věděl však, že žádný nepřijde. Poslední exploze byla odplatou nepřátel za zmařený útok.
Teplota klesla o další stupeň.

***

Kuzmin přibrzdil tak prudce, že ani drapákovité pásy zakusující se hluboko do zmrzlého metanu neodolaly náporu setrvačnosti a transportér několik okamžiků klouzal po zvrásněné planině v oblaku tříště a větších ledových kusů vytržených z povrchu.
"Team C výsadek, zabezpečit okolí BF2," velel Gunner.
HID ukázat muže seskakující z korby obrněnce a rozptylující se po prostoru, současně se aktivovaly obě bojové věže Goliáše a synchronizované s jednotlivými pěšáky se zapojily do operace.
"Můj tým provede průnik do BF2, technická jednotka v těsném sledu zajistí evakuaci."

Backsyht se odpoutal a přesně podle časového rozpisu se vrhl k výpusti z transportéru. U jeho osobní ikony žlutě zářil čas, který měl vyměřen na výsadek. Pokud by vystartoval příliš brzy nebo pozdě, zpomalil by dalšího muže. Ocitl se venku a udělal ještě několik rychlých kroků, aby uvolnil prostor.
Kolem něho za svými úkoly utíkali ostatní vojáci. On s Fincherem, jedním seržantem Byutechu a lidmi, kteří měli teprve přijet, patřil k technickému týmu.
"Kvér sem," upozornil ho Fincher a ukázal suchý zip na stehně, kam si sám připnul osobní zbraň - středorážový automat. Zásobník s kapalnou střelivinou měl připevněný na zádech. Backsyht si uvědomil, že také v ruce drží zbraň. Mnohem menší a jednodušší než Fincher, bez tanku, pouze s dlouhým velkoobjemovým zásobníkem pod tělem a jedním dalším zasunutým do pažby. Nepamatoval si, že by se po ní natahoval, spíš mu ji někdo vtiskl do ruky.
"Rozumím," potvrdil a zasunul automat na jeho místo.
V dalším okamžiku na něj zapomněl, protože zaregistroval kupoli obytného komplexu. Plášť byl na mnoha místech porušen, z několika černých otvorů tryskaly gejzíry hustých plynů, které vzápětí kapalněly a hned na to se měnily ve vířící změť bílého sněhu a ledu. To je atmosféra, došlo mu vzápětí. Drastickou proměnu plynu v led působil mráz Pluta. Mohl tohle vůbec někdo přežít? Nejsou tu zbytečně? Zahltila ho ponurá myšlenka.
Setřásl ji, vrátil se zpět k transportéru a praštil do spínače magnetických uzávěrů montážní schránky. HID potvrdil povolení k manipulaci, kontejner se oddělil a dopadl na lyžiny na spodní straně. Backsyht ho začal tlačit ke kupoli, přesné místo mu na HIDu vyznačilo WPCEčko. Vybral ho hlavní technik Byutechu. Z něho měli k sálu, kde čekal Vorošilov a zachránění civilisté, nejkratší a nejsnazší cestu.
"Fahreyová? Kde jste? Čekáme na místě!" slyšel Finchera shánějícího se po hlavní části technické skupiny, která měla dorazit od BF1. "Sleduj radiomaják, jsme s Backsyhtem přesně na místě!"
To už se Backsyhtovi podařilo otevřít kontejner a podle schématu promítaného přímo na plášť základny rozmisťoval nálože. Potřebovali současně plášť otevřít i uzavřít. Zbytek techniky měla dovézt Fahreyová se specialisty Byutechu.
"Jsem u vás, devadesát sekund," zaslechl konečně její hlas.
Na okamžik mu připomněla McBanea. Mluvila stejně studeně a sekaně jako on.
"Možná už těch devadesát sekund nemají," štěkl Fincher a nervózně postával vedle Backsyhta.
Jejich práce byla u konce.
"Zdržela jsem se. Ti zbabělci tvrdili, že uvnitř už jsou stejně všichni mrtví a nemá cenu riskovat vlastní život. Musela jsem je přemluvit."
Menší vozidlo s plně naloženou plošinou v závěsu se vynořilo z mělkého údolíčka, které nebylo na první pohled vůbec patrné, těsně před vozem se mihl zdánlivě miniaturní Chipwekův pes.
"Prostor zajištěn, nepřítel nebyl lokalizován," promluvil odkudsi Gunner.
Stroj už zastavoval před nimi.
Vypadalo to, že ho v dalším okamžiku rozmačká, ale Fincher se ani nepohnul, Backsyht proto zůstal stát na místě také.
"Jak jste je přemluvila?" zeptal se, když z transportéru vyskákali muži v pracovních skafandrech a začali z plošiny stahovat zařízení, o němž neměl tušení, k čemu slouží.
Pracovali rychle, účelně a s maximálním nasazením. Ve skafandrech bez válečného vybavení, exoskeletu a pancíře se zdáli malí a téměř křehcí.
"Dva největší reptaly jsem vyhodila na led. Pokud to stihneme a bude to mít smysl, vrátím se pro ně. Teď se stáhněte, jdeme dovnitř."
Backsyht poslechl a na dva muže ponechané na ledové pláni uprostřed nekrutější pustiny Sluneční soustavy okamžitě zapomněl, protože začal vybalovat záchranné vybavení, které pak měli vnést dovnitř. Nafukovací vaky, lahve s kyslíkem, box první pomoci.
U stěny komplexu už začal narůstat nádor porézní silikonové pěny a během dvaceti sekund měl rozměry patrového domu. Dva muži už na ocelovou skruž zasazenou přímo do organicky vyhlížející hmoty napojovali náustek tunelu, který měl vést přímo do transportéru. Stroj poslušně couval a z jeho výsadkových dveří se odvíjel podobný tunel.
Silikonová pěna poskytovala současně tepelnou izolaci a hermetickou bariéru, která krátkodobě umožňovala natlakovat vnitřní prostor až na třetinu atmosférického tlaku.
"Zážeh, jdeme dovnitř," oznámil soustředěný hlas jednoho z techniků na veřejném okruhu.
Backsyht explozi trhaviny neviděl ani neslyšel.
"Stejně je to na hovno. Všichni už musí být mrtví," pronesl někdo.
Backsyht měl chuť zařvat, ať drží hubu, ale místo toho si nechal zobrazit extrapolovanou simulaci vývoje teploty a tlaku v obytném komplexu. Hlavními vstupními parametry byl okamžik dekomprese a ztráty tepelného výkonu reaktoru.
Zalapal po dechu a veškerá činorodost ho opustila. Pesimista měl naprostou pravdu - v kupoli už nezůstal žádný vzduch a i v nejvnitřnějších prostorách se teplota měla blížit k minus sto sedmdesáti stupňům Celsia. Dehermetizace proces vymrznutí ještě víc urychlila.
"Fajn, generátory pěny jedou na plný výkon, už si to šineme chodbama. Držíme se těsně za reakčním čelem," hlásil velitel průnikového týmu.
"Jsi v pořádku?" oslovil Backsyhta Fincher a sám si na záda naložil balík medicínského a záchranného materiálu.
"Jasně," odpověděl mu Backsyht mechanicky a napodobil ho.
Technik jim otevřel boční propusť s provizorní přetlakovou komorou a za okamžik už přihrbeni kráčeli chodbou vyraženou v ještě ne zcela utuhlé silikonové pěně. Na podlaze už syčely bomby s kyslíkem a heliem a vrčely teplomety. Čelní skupina vytvářela pěnu, druhý tým chemicky vrtal tunel, třetí zabezpečoval jeho stabilitu a čtvrtý zajišťoval, aby se zachránění cestou do bezpečí neudusili ani nezmrzli.
Jací zachránění? Při mínus sto osmdesáti a téměř absolutním vakuu? Ptal se sám sebe Backsyht a klopýtal vpřed. On a

Fincher tvořili pátý sled, medicínské a záchranářské zajištění.
"Jsem na stěně sálu B2, kde by měli být. Typ stěny souhlasí, připravujeme řezací nálože, lehněte si na zem."
Backsyht poslechl.
"Pane bože, ať jsou živí, prosím," slyšel sám sebe drmolit. Před očima měl louži kapalného kyslíku, která se, jak teplota rostla, rychle vypařovala. Bůh sídlil na Zemi. Někde na rozpálené pláži nebo mezi velkými zelenými stromy, klidně i uprostřed pouště s odolnými sukulenty. Prostě tam, kde se dalo žít a svět byl k člověku přívětivý.
Tentokrát explozi slyšel. Byl to táhlý zvuk, asi jako když člověk rychle přejede pilovým ostřím přes hladkou ocel.
"Jsem uvnitř!"
Uslyšel burácivé zasyčení doprovázející vyrovnání tlaků.
"Zdravotníci! Lékař!"
Fincher se zvedl jako k startu na olympijskou stovku, Backsyht ho těsně následoval.
Otevřel se mu pohled na izolační pěnou olepený sál, na lidi namačkané do hloučku kolem narychlo stočených elektrických vodičů, k nimž byl jako elektronický Kristus připoután Vorošilov v částečně demontovaném skafandru s obnaženou energetickou jednotkou.
Dráty ještě rudě žhnuly.
"Právě došla šťáva," oznámil jim Vorošilov na žoldnéřském kanále. "Mě nechejte až na konec. Takhle rozpitvaný energozdroj je trochu nestabilní."
Fincher se bez dalšího vyptávání začal zabývat civilisty a podle jejich stavu je okamžitě posílal do tunelu nebo aplikoval léky a nechával je odnášet technickými týmy.
Backsyht navázal spojení s Brassim a popsal mu, co Vorošilov provedl.
"Budete to muset udělat vy, k deaktivaci potřebujeme naše WPCEčko," oznámil mu po chvíli Brassi zachmuřeně. "A je to dost riskantní."
Backsyht pozoroval odcházející lidi, teploměr ukazoval mínus šedesát a pomalu klesal.
"Řekněte mi, jak na to," odpověděl bez zaváhání.
Kapitola patnáctá
NEČEKANÝ SPOJENEC

Gunner stál před panelem kryjícím vstup k manuálnímu ovládání vzduchotechniky. Osvětlení předem přeprogramoval tak, aby zůstával v relativním stínu. Dostal rozkaz hlídat připravované shromáždění. Znal McBanea dostatečně dlouho a věděl, co stručný pokyn znamená. Jeho velitel předpokládal problémy a on nebo Kuzmin byli nejlepší v odstraňování problémů. I když Kuzmin, Gunner se nad svým spolubojovníkem zamyslel, aniž by přestal sledovat dveře a periferně i zbytek sálu, Kuzmin byl možná ještě lepší, ale zanechával za sebou příliš mrtvých. Ne že by zabíjení miloval, ale používal jen nejpřímočařejší a nejrychlejší prostředky. McBane prostě chtěl, aby, pokud dojde k nějakým násilnostem, zůstalo v sále pokud možno co nejvíc živých lidí.
Dveře se otevřely, do velitelského sálu vstoupil Fincher. Mezi prvním a druhým krokem se rozhlédl, skupinu bouřlivě diskutujících nejvyšších členů Byutech managementu přejel krátkým pohledem, kývnutím naznačil, že Gunnera vidí, a pak poslal strohé hlášení: Operační sál připraven.
Další v pořadí přišla kapitánka Fahreyová. Kupodivu bez svých lidí, doprovázel ji pouze Vorošilov. Gunner se letmo dotkl pistole v pouzdře, zásobníku na opasku a kompaktní zbraně na levém stehně. Ukazoval Vorošilovi, jak je vyzbrojen. Malorážní rychlopalná pistole s náboji obsahujícími nervově aktivní látku tlumící vzruchy a navozující částečnou chemickou hibernaci měla smrtelný účinek, jen kdyby nešťastnou náhodou zasáhl mozek. Dokonce i přímý zásah do srdce nemusel být díky biologickému inhibitoru smrtelný. Druhá zbraň představovala nástroj, který by Gunner použil, pokud by potřeboval zabíjet rychle a ve velkém.
Také mám CP-šestku, odpověděl Vorošilov na okruhu a Gunner spokojeně přikývl.
Rus odvedl zatraceně dobrou práci, měl na přípravu jen pár minut a přesto to stihl. Byl na něj spoleh jako vždy.
Fahreyovou Gunner sledoval úkosem, aby jeho pozornost nezaregistrovala, i když ji podezíral, že jí neunikne nic a je stejně jako oni v plné pohotovosti. Dosud mu připadala nemastná neslaná, jakoby bezbarvá. Jako žena neslaná nemastná, opravil se v myšlenkách. Jako profesionála ji uznával na sto procent. To, že ji nachytali na švestkách, nic neznamenalo, navíc to bylo jen díky neschopnosti jejích zaměstnavatelů. Když si ji teď ale prohlížel, musel své mínění o její ženskosti upravit - najednou mu připadala čímsi atraktivní. Možná to bylo tím, že se nacházela ve Vorošilově blízkosti. Vlastní myšlenka Gunnera překvapila, ale nezamítl ji. Vlastně by jim to oběma přál. Po téhle akci už nikdo z nich nebude muset pracovat. Potlačil sarkastické pobavení, protože mise ještě zdaleka nekončila. Naopak, všechno ukazovalo, že to nejhorší mají ještě před sebou.
"Tunely zabezpečeny, jsme na cestě zpět," ozval se mnohonásobnou retranslací zdeformovaný Chorybdův hlas.
Gunner spokojeně přikývl. Major je chtěl mít na základně všechny. Hlídkování teď prováděli vojáci Byutechu. Nepotřebovali povzbuzovat, snažili se ze všech sil, protože si uvědomovali, že o kejhák jde všem bez výjimky.

***

Uplynulo pět minut od stanoveného termínu briefingu a major pořád nikde. Gunner registroval stále častější tázavé a nevraživé pohledy ostatních pozvaných. Graham, vědec, který nejčastěji spolupracoval se žoldnéři, a Krankel, druhý nejvyšší muž byutechácké hierarchie, zůstávali jediní klidní. Konečně cvakly dveře a na chodbě se objevil McBane. Nevstoupil však hned. Předešel ho nedávno zprovozněný pseudohumanoidní opravárenský robot. Jeho jeřábovou paži s nosností dvě a půl tuny někdo vyměnil za model určený pro jemnou mechanickou práci, z kamerové nástavby,

vzdáleně připomínající lidskou hlavu bez krku, čněly antény navíc. K tomu, Gunner měl s těmito roboty bohaté zkušenosti, někdo přeinstaloval podvozkové šasi. Tohle bylo kráčivé, schopné překonávat víc než tři schody, jak bylo pro opravárenské roboty typické.
Major se postavil do středu místnosti, kde původně stávalo křeslo šéfa základny. Teď byl prostor prázdný. Stroj se přesunul k němu a zaparkoval těsně u ovládacích pultů pro havarijní situace. Zpočátku se všichni zaměřili na něj, ale protože neprojevoval žádnou aktivitu, zájem rychle upadl.
"Dámy a pánové. Tuto schůzku jsem uspořádal, abych všechny seznámil s vážností situace a zároveň zamezil vytváření jakýchkoliv dezinformací," začal McBane.
"Dobře vím, že můžete se svými lidmi komunikovat, aniž bychom se to dozvěděli," ozval se pohrdavým tónem bývalý vojenský velitel základny major Tutsvill.
Pro tuto příležitost dostal výjimku ze svého domácího vězení.
McBane se na něho podíval a pokračoval dál.
"Dozvíte se několik velmi neobvyklých, mohu říct až neuvěřitelných informací."
"Nebo také dezinformací," prohodil útočně Watanabi.
McBane přestal mluvit, otočil se k němu. Gunner nedokázal odhadnout, čím to je, ale tuctově vyhlížející major náhle vypadal výhružně. Had před útokem. Možná za to mohly jeho najednou se lesknoucí oči.
"Mí lidé riskovali své životy až za hranici, kterou každý soudný člověk považuje za únosnou, jen proto, aby zachránili životy vašich zaměstnanců. Další přerušení budu považovat za urážku a podle toho i potrestám."
Tutsvill se okamžitě stáhl, Watanabi nepochopil, oč se jedná.
"To znamená, že můžete být potrestán až padesáti ranami bičem. To je trest za urážku podle žoldnéřského kodexu," objasnila do ticha Fahreyová a Gunner si nemohl pomoct - v jejím hlase slyšel skryté pobavení.
Zamlouvala se mu ještě víc.
"Spiceová?" obrátil se McBane na svou podřízenou.
Spiceová nepředstoupila a začala mluvit tichým hlasem přímo z místa, kde stála. Tím si získala maximální pozornost.
"Ve spolupráci s profesorem Azmudem, doktorem Wellerem a dalšími specialisty na nanoniku a umělé inteligentní systémy jsem měla ověřit, jakých výsledků výzkumu dosáhli tvůrci této základny, tedy Konfederace asijských států. Panovaly obavy, že vědci asijského bloku před více než sto třiceti lety vytvořili něco, co by se dalo nejpřesněji popsat jako evolučně vyvinutá umělá inteligence postavená na biologicko-anorganické bázi. Vzhledem k tomu, že její hardware, v tomto případě spíš pseudohardware, měl být výsledkem evolučního vývoje, nebyly by v něm implementovány žádné limitní a procedurální zábrany. To znamená žádný strop intelektu ani žádná implicitní podřízenost člověku prostřednictvím řídících programů."
V průběhu jejího krátkého proslovu všichni zmlkli. Gunner si uvědomil, že McBane tuto část briefingu nechal zobrazovat na veřejném okruhu.
"Mohu vám všem říct, a pánové Graham, Azmud a Weller má slova potvrdí, že obavy byly oprávněné."
Sálem to zahučelo, Gunner měl pocit, že slyší hlahol i z chodeb základny.
"Předpokládali jsme, že tato umělá inteligence, vybudovaná na zcela jiných základech než dosud známé elektronické systémy, je naším nepřítelem a je odpovědná za zničení lodi Elizabeth se třemi sty lidmi na palubě a za napadení obytného komplexu BF2 a zabití dalších lidí," chopil se slova McBane. "Tento předpoklad byl chybný."
Tentokrát nebyl šum tak hlasitý, lidé si vzrušeným šepotem vyměňovali názory.
"Jen díky pomoci této umělé inteligence byly naše ztráty při posledním útoku tak nízké," dokončil McBane.
"Kdo na nás tedy zaútočil?" zeptal se Watanabi. "Žádný z konkurenčních koncernů a tím méně pozemských vlád nemá takové technické prostředky."
Jeho tón nenechával nikoho na pochybách, že považuje majora za napůl retardovaného.
"Správná otázka," přikývl McBane a Gunner se zašklebil.
Major dostal Watanabiho přesně tam, kde ho chtěl mít. Tak to uměl s většinou lidí.
McBane ustoupil stranou, opravárenský robot naopak předstoupil.
"Já jsem umělá inteligence, které jste se obávali," promluvil hlasový syntetizátor.
Hlas byl melodický, ale neutrální bez individuálního zabarvení. Lidé strnuli a sledovali stroj s překvapením smíšeným se strachem. Ten postupně převládal, Gunner sáhl po pistoli a pohledem hledal první agresory.
"Nepřipravilo jsem žádný z útoků, o kterých jste se zmiňovali. Vaši a současně i mí nepřátelé nepocházejí z Pluta ani z jiné planety tohoto solárního systému. Dle lidské terminologie jsou to mimozemšťané."
Propukl chaos, robustní červenolící muž se s omračovacím elektrickým obuškem, jehož vlastnictví bylo proti předpisům, vrhl proti opravárenskému stroji. Gunner mu lehkým ťuknutím do kotníku zamotal nohy a v dalším okamžiku se chlap válel na zemi, ke své smůle zasažen vlastním obuškem.
"Klid prosím, tenhle stroj je jen mým prostředníkem, já samo sídlím zcela jinde," pronesl opravárenský robot.
Jeho slova kupodivu zapůsobila.
"Co když jste se spletli, nechali zmást, co když na nás opravdu zaútočilo to - to!"
Watanabi se s nenávistí živenou strachem podíval na automat.
McBane chvíli vyděšeného bývalého velitele základny pozoroval stylem biologa studujícího obzvlášť zajímavý a bizarní exemplář.
"Pokud to je, jak říkáte, všichni zahyneme," odpověděl klidně. "Spiceová?" předal slovo opět žoldnéřce.
"Nemáme samozřejmě lavici obžalovaných a bibli, na kterou bychom mohli naši novou známost," Spiceová ukázala na robota, "přinutit přísahat. A nejsem si jistá, zda by to k něčemu bylo. Mohu jen říct, že nám to," zdůraznila střední rod, který A. I. sama pro sebe používala, "pomohlo. Na oplátku jsme zatím nijak nezasáhli do jeho existence, ale samozřejmě

jsme omezili jeho možnosti proti nám zaútočit."
"Hlídáte to se zbraní v ruce?" ušklíbl se jeden z vedoucích pracovníků Byutechu.
Gunner si jeho podobu uložil do paměti a při volbě možných cílů mu přiřadil vyšší prioritu než ostatním civilistům. Ten chlap se nebál. Nebál se, pokud nestál v první linii. Jmenoval se Josua Icxi a byl personálním šéfem.
"Ano, hlídáme. Avšak z jiného důvodu, než předpokládáte. Chráníme A. I. proti podobným hlupákům, jako jste vy," usadila ho Spiceová a klidně pokračovala dál.
"Jeho hlavní síla," podívala se na robota, "spočívá ve shromažďování dat, v jejich kontrole a manipulaci s nimi. Odpojili jsme to od elektronického systému základny, omezili výstupy, pečlivě kontrolujeme vstupy. Je v situaci invalidy zavřeného v betonové kryptě, který pozoruje svět průzorem, nad nímž máme stoprocentní kontrolu. Nemá žádnou armádu, kterou by proti nám mohlo postavit. Tento robot je jediný. Považujte ho za vyjednavače."
Gunnerovi už před očima běžela technická data mikrorobotů, které měla A. I. k dispozici, spolu s Brassiho komentáři. O nich Spiceová nemluvila. Na válku to sice nebylo, ale pár nepříjemností by jim ten rosolovitý počítač, jak si v duchu mozek opravárenského stroje ukrytý ve staré laboratoří pokřtil, natropit mohl.
"A proč tady vůbec je?" zeptal se někdo.
Spiceová se odmlčela a pohlédla na McBanea.
"Protože jsem se tak rozhodl," odpověděl major stroze. "Teď přicházíme k dalšímu bodu tohoto setkání," změnil téma. "O všem, co se zde stalo, jsem průběžně informoval vedení koncernu SONICBM, speciálně jeho generálního ředitele, pana Senassiho. Jeho odpověď očekáváme každým okamžikem."
Gunner si prohlédl info, které dostal od majora. Zpoždění rádiového signálu bylo vzhledem k rychlosti světla při cestě z Pluta k Zemi téměř pět hodin. Tam a zpět to tedy trvalo deset hodin a jak výkonná je exekutiva SONICBMu, neměl představu. Nejpravděpodobnější bylo, že major už má odpověď dávno k dispozici. Zatím našel jen krátkou zprávu signovanou Senassiho heslem: Odpověď čekejte v dvacet jedna nula nula univerzálního času.
Bylo pět minut po deváté.
Něco nevyšlo. Přiblížil ruku k pouzdru s pistolí a zbraň mu sama, poslušná inteligentního zámku, vklouzla do dlaně.
Holografické logo SONICBMu zhmotnělé ve středu místnosti však utišilo zesilující hluk bouřlivější a bouřlivější diskuse rychleji než dávka z automatu.
Osvětlení se automaticky ztlumilo a z temnoty se vyloupla plasticky reálná tvář pana Senassiho. Vypadal unaveně, vrásky měl hlubší, než si Gunner pamatoval z předchozích vysílání, motýlka u krku měl dokonce nakřivo.
"Pane McBane," jindy tak ostré a pronikavé oči se ustaraně upřely kamsi do prostoru. "Zprávy, které jste nám poslal, nás zaskočily. Kdyby nebyly tak neuvěřitelné, považovali bychom je za bluf, za dezinformaci konkurence. I teď, po pěti hodinách horečnaté práce, pokračujeme v analýzách všeho, co jste nám poslal. Netvrdím, že svůj názor nezměním v závislosti na dobrozdáních našich expertů, ale v současné době souhlasím s vaší interpretací faktů. Plně vyzbrojený bitevní křižník Inflexible s praporem těžké pěchoty právě vyráží z doku Cunibert. V zájmu celého lidstva vás žádám, majore McBane, abyste vydržel do příchodu posil. Nechť vám bůh dopřeje štěstí."
Ustaraná tvář Senassiho zmizela a nahradil ji strohý nápis:
Takticko-operační pokyny a analýzy.
"Následuje datový blok," oznámil příjemný ženský hlas a holo zaniklo ve změti různobarevných jisker reprezentujících ne vizuální data.
"Dámy a pánové," promluvil McBane. "Výjimečný stav pokračuje. Ve vašem i našem zájmu je maximálně spolupracovat. Očekávám pohotovost příslušnou dle řádu základny Černému poplachu. S tím souhlasí i bývalý velitel, pan Watanabi. Tímto považuji toto setkání za skončené."
Někteří přítomní začali reptat, ale Gunner právě na tohle čekal.
"Major tenhle mítink rozpustil. Černý poplach znamená, že šéfové mají být do devadesáti sekund na svých místech. Čas běží," oznámil hlasitě a stroze.
"Nedodržení Černého poplachu se trestá…" začal předčítat z řádu základny, který mu WPCEčko promítalo do zorného pole.
Nemusel větu dokončit, přítomní se začali hrnout ven, jak nejrychleji to šlo.
Nejvyděšenější ze všech vypadal sám Watanabi. Fincher stál u něj a dělal mu společnost. Tvářil se jako absolutní neviňátko, ale Gunner věděl, o co jde, a musel se přemáhat, aby se nezačal smát nahlas. Major uměl zorganizovat i nervydrásající akci tak dokonale, že vypadala jako perfektní divadelní komedie.
Konečně zůstali ve velitelském sále jen McBane, jeho lidé, opravárenský robot a Watanabi.
"Ale já jsem žádný takový souhlas nedal!" vybuchl, když se zavřely dveře za posledním z odcházejících.
Fincher schoval do opasku malou pistoli, jejíž hlaveň mu celou dobu tlačil do zad.
"Možná jste to měl říct, dokud tu byli vaši lidé," odtušil Gunner pobaveně.
McBane si krátce změřil Watanabiho. Gunner nikdy nedokázal odhalit, co se v tom přímém pohledu skrývá. Bylo to něco, co donutilo lidi přemýšlet o jejich smrtelnosti a postradatelnosti.
"Ale teď souhlasíte," spíš zkonstatoval, než se zeptal major.
"A - ano," zakoktal se Watanabi.
"Jsem rád, že jsme vyřešili tento formální problém. Děkuji a přeji vám službu bez velkých problémů. Lidé už budou na svých místech a spoléhají na vás," propustil ho McBane. "Všichni kromě Brassiho a Finchera máte šestnáct hodin volna ve stavu alfa. Já jsem nárazový důstojník, vystřídá mě Spiceová. Až se vrátí Kuzmin s ostatními, ať se dá co nejrychleji dohromady," promluvil k vlastním lidem.
Gunner přikývl.
McBane něco tušil, nebo měl víc informací než ostatní. Tohle byly typické rozkazy před bojem. Před bojem, o kterém

nikdo z nich skoro nic netušil, proti neznámým nepřátelům, neznámé výzbroji. Stačila chyba, špatný odhad, smůla nebo jen trochu nepříznivé výchozí podmínky a všichni tu umřou. Na Plutu, na nejmrazivějším známém světě. Gunner se, aniž by si to uvědomoval, začal usmívat. Proto přece stálo žít. Pro riziko smrti, které dávalo životu cenu.

***

Vorošilov přehlédl řadu součástek a celých bloků pečlivě rozloženou na montážním stole. Dvě automatická ramena strnula v polohách, z nichž měla nesnadnější přístup do každého bodu pracovního prostoru. Zelené diody signalizovaly, že čekají na další pokyny. Žádné nepřicházely a rozhraní opravárensko-konstrukčního prostředí se svinulo do jediné ikony. Vorošilov se předklonil a z mozaiky součástí si vybral vřeteno s krytými paticemi nahoře i dole. Tohle byla podřízená logická jednotka starající se o synchronizaci dalších nadstaveb bojových skeletů. Podle diagnostiky bylo všechno v pořádku. Vorošilov si pozorně na pohled jednoduchou rozhodovací jednotku prohlížel. Po chvíli objevil drobně vyražené číslo - dodatek k výrobnímu, který v digitálním popisu nefiguroval. 1123 - 652.
Tahle série byla vyrobena v Indii a při jistých konfiguracích pohybového a silového zatížení měla své mouchy. Nic, o co by se nepostaralo přeprogramování jednoho z bloků, ale Vorošilov měl své zkušenosti. Jednoúčelový servisní automat ožil a přivezl ze skladu bednu s dalšími vřeteny. Všechny íčkové Vorošilov vrátil do skladu a nechal si součástky vyrobené v Senegalu. Pak ještě jednou zkontroloval pohledem, zda je vše připraveno, a probudil montážní linku. Ramena vybavená kloubovými úchyty a vícenásobnými polokončetinami se dala do práce. Zdánlivě pomalu, ale to neznalého pozorovatele jen klamala dokonalá plynulost pohybů.
"Vorošilove?" ve zbrojírne měl hlas kovovou ozvěnu a Vorošilov ho nepoznal.
"Tady jsem, sektor 3B," zavolal, zastavil stroje a čekal.
Nikdo z žoldnéřů by ho nehledal osobně, všichni byli ve spojení WPCEčky, i když soukromí v době volna porušovali jen v nejnutnějších případech. Vorošilova osobní ikona každého informovala, že odpočívá a nestojí o návštěvy.
Mezi průzkumným transportérem Walker a opravovaným motorem z Goliáše se objevila silueta. Hlava byla ve výši robustního kolena vnitřního ohřívání jádra akumulátoru. Vorošilov přimhouřil oči, reflexivní biosoftware zareagoval a aktivoval tyčinky sítnice citlivé na dlouhovlnnou část spektra.
"Vás bych tady nečekal," řekl místo pozdravu.
"Zato já vás ano," odpověděla mu kapitánka Fahreyová a pomalu vykročila k němu.
V ruce nesla vysokou orosenou sklenici s víčkem a brčkem, v níž zvonivě cinkal led.
"Všichni mi řekli, že odpočíváte," poznamenala a nabídla mu sklenici. "Něco se mi na tom nezdálo, i když po vaší poslední akci…"
"Já odpočívám," odpověděl, otřel si umaštěné ruce do kusu látky a vzal si podávaný nápoj. "Rád něco dělám rukama a tady," rozhlédl se, "i přes všemožnou automatizaci na ruce vždy nakonec dojde."
"Sice odpočíváte, ale současně se připravujete," naznačila pohled kolem.
"To se vyplácí," souhlasil a napil se.
Nápoj chutnal mírně nakysle a v ovocné příchuti se skrývala stopa alkoholu.
"Je čas se něčeho najíst, nebudete mi dělat společnost?" navrhl, podíval se zpříma na Fahreyovou a vrásky kolem očí se mu poskládaly do jiného vzoru než obvykle.
"Vy máte u místního mistra kuchaře neslýchanou protekci, tak bych neodmítla, i kdybych za tuhle večeři musela platit," usmála se na něho.
Vorošilov odložil pracovní vestu s kapsami pro nástroje a bloky diagnostiky a ukázal ke dveřím.
"Prosím, madam."

***

Gunner vstoupil do relaxační místnosti, kterou několik sražených stolů s jednohubkami, zákusky a dokonce mísou s masem změnilo v společenský salónek. Pietro se opíral o přinesený elektronický klavír, v ruce držel mikrofon a zpíval. Angličtina byla jeho mateřským jazykem, ale teď se mu do ní podařilo přimíchat přízvuk, který snad mohl být i italský. Za klavírem seděl Chorybd. Nástroj vypadal ve srovnání s jeho obrovskými tělesnými rozměry jako dětská hračka, ale prsty se mu po klávesách jen míhaly. Občas doplnil Pietrův tenor hlubokým zabasováním. Černovláska, která měla položenou ruku na jeho rameni, mu z vyholené lebky otírala pot.
"A teď vy!" šoupl Pietro mikrofon do hloučku žen, které jim dělaly společnost.
Tváře měl červenější než obvykle, tvářil se spokojeně a jeho ostré, téměř dravčí způsoby zmizely.
Společně s Chorybdem vokály podbarvovali nejistý zpěv žen a hnali ho k divokému crescendu. Gunner už je párkrát viděl při párty nebo divokém večírku, ale pokaždé ho překvapilo, jak dokonalá dvojka jsou.
Tohle byla oslava vítězství, i když se vlastně žádné nekonalo. Oslava toho, že zatím přežili, snaha na chvíli zapomenout na vražedný mráz a vakuum vně křehkých stěn základny, snaha zapomenout na neviditelného nepochopitelného nepřítele.
Zamíchal se mezi další přítomné, zkusmo ochutnal jednohubku.
"Tady máš," vtiskl mu do dlaně sklenku Kovacs, který se protáhl mezi čtveřicí bouřlivě debatujících mužů, podle oděvů techniků.
"Jeden dvojitý míchaný panák, víc jich dnes nikdo nedostane," zašklebil se. "Fincherovo doporučení a já dělám barmistra, aby si jich nikdo pro sebe neukořistil víc."
"Nezatančíte si?" oslovila Kovacse žena s vlasy sestříhanými do mikáda. Byla drobná, nosila brýle a pozorovala

žoldnéře tázavě potutelným úsměvem.
Gunner na okamžik pocítil závan žádostivosti. Tahle žena byla smyslná, dokázal to vycítit. Jenomže v poslední době už pro něj sex ztratil většinu přitažlivosti.
"Už chystají místo," řekla a zaletěla pohledem k lidem odnášejícím stoly ke kraji sálu.
"Drinky jsou rozdány, jsem volný," zasmál se Kovacs, objal ženu kolem pasu a odvedl ji k provizornímu parketu.
Gunner se vmáčkl do rohu, v ruce hýčkal svůj drink a po mililitrech z něj upíjel. Všiml si Kuzmina. Dokonce i on byl v sále, ale samozřejmě sám. Lidé se mu instinktivně vyhýbali. Pohledy obou žoldnéřů se střetly a nějakou dobu do sebe zůstaly zaklíněné. Znali se už dlouho. Gunnera napadlo, zda jednou nedopadne také tak. Kuzmin mu připadal jako muž bez nervů, bez schopnosti bát se, bez nervozity. Jako by už ani nebyl člověk, ale dokonalý automat na zabíjení.
Pousmál se vlastním myšlenkám. Právě on hodnotí druhého zabijáka. On, kterému zbylo poslední vzrušení, poslední zábava - ruská ruleta, při které riskoval vlastní život. A v každém kole přibývalo nábojů ve válci. Jednou, tím si byl jistý, rozehraje partii, kdy budou všechny komory obsazené. Možná, aniž by si to přál, právě začala.
Naznačil Kuzminovi přípitek. Šlachovitý žoldnéř na jeho gesto nijak nezareagoval, ruku měl volně položenou na přezce opasku. Gunner věděl, co tam má. Skrytý nůž. Kuzmin nikdy nevycházel bez čepele. Bylo to jisté, jako že venku teď mrzne. A pokud je tohle poslední partie ruské rulety, nebylo by špatné, dohrát ji právě s Kuzminem po boku. Zábava až do konce. Ta představa ho rozehřála. Nebo to byl alkohol. Možná obojí.
Chorybd změnil rytmus, najednou klávesy jen hladil a páry na parketu se do sebe zavěsily těsněji. Velký černý muž zavřel oči, v přítmí mu z tváře svítily jen bílé zuby a vzduch rozezněl jeho chraplavý bas. Gunner si uvědomil, že se usmívá. Na tuhle chvíli nikdy nezapomene, ať už to nikdy bude jakkoliv dlouhé.

***

Spiceová potlačila chuť zakopnout boty pod postel a místo toho je spořádaně srovnala. Při poplachu je pak nemusela hledat. Vysoukala se z overalu a dlaní přejela po povrchu termoprádla. Udržovalo tepelný a tělesný komfort jako nic jiného, ale sprcha byla sprcha. Tady měla jednu jen pro sebe. Privilegium jen pro nejvýše postavené členy vedení základny. A teď pro ni, pro žoldnéře. Už zamířila do sprchového boxu, ale zastavilo ji zaklepání na dveře.
Obrazovka ukázala poručíka Mopentena přešlapujícího venku na chodbě. Přistihla ho, jak si nervózně kouše rty, v dalším okamžiku z něj byl opět ten dokonale vymóděný hejsek. Nejen to, opravila se. Vorošilovo hlášení bylo jasné.
Otevřela dveře do půlky a zůstala za nimi částečně schovaná. Nic neřekla, místo toho mladíka jen stroze pozorovala.
Mladíka? Určitě nebyl mladší než ona. Byla však příliš unavená, aby kvůli přesné informaci aktivovala spící HID.
Mlčení se protahovalo.
"Nemáte chuť si zatančit?" zeptal se a vyčkávavě ji pozoroval.
Vlastně nebyl tak nepřitažlivý a vůbec nebyl vlezlý. Jenomže odpověď si přečetl v jejích očích.
"Jsem unavená," odpověděla a nemyslela to jako výmluvu.
"Myslel jsem si to, ale člověk musí zkusit všechno…" pokrčil rameny a tvářil se stále stejně.
"Snad vás potěší," zvedl ruku, kterou po celou dobu držel těsně u těla, a podal jí růži. Stonek byl bledě zelený a barvou slabě růžových okvětních lístků prosvítalo jemné žilkování. Přesto všechno to byla růže.
Fascinovaně si ji vzala.
"Kde jste ji získal?" vydechla.
Růže na Plutu, jak zbytečné - promluvilo její žoldnéřské já. A jak krásné, odpověděla mu druhá půlka.
"Prozradím vám to tajemství. Při večeři," odpověděl a zatvářil se tázavě.
Spiceové zacukaly koutky.
"Domluveno. Ale místní kuchyně se nepočítá."
"Samozřejmě," zatvářil se uraženě. "Mám už vyhlédnutý jeden pařížský restaurant. Vzhledem ke zpoždění rádiového signálu bude rezervace nějakou dobu trvat, ale… těším se madam," uklonil se.
"Já také," odpověděla, přivoněla k růži a zavřela dveře.
Ten kluk je blázen, napadlo ji, ale než se zavřela do sprchy, pečlivě postavila květinu do hrníčku s vodou. Země byla daleko, mnohem dál než nějakých pár miliard kilometrů.
Umytá, navoněná a v čistém prádle, opět primárně určeném k nošení ve skafandru, se posadila na postel. Posledních osmnáct hodin bylo namáhavých, únavu cítila jako chlupatou deku, kterou jí kdosi ovinul kolem očí a uší a hlavně kolem mozku.
Zhltla sedm tablet zpomalujících degradaci svalstva i odvápnění kostí v prostředí s nízkou gravitací a zamyšleně pozorovala vlastní nohy. Měla by zajít do tělocvičny absolvovat aspoň jedno tréninkové kolo, ale - rozhodla se, že to nechá na ráno. Ozvalo se zaklepání. Mopenten to určitě nebyl a nedokázala si představit, že by ji chtěl osobně vyrušovat ještě někdo jiný. Ze svého místa na displej dveřní kamery neviděla.
"Vstupte," řekla, současně sáhla po osobní pistoli a vklouzla do postele pod pokrývku.
Zámek cvakl, ale tak nějak pomalu a váhavě, prostor dveří vyplnila neforemná silueta univerzálního servisního automatu.
Spiceová zadržela dech, jediným pohybem vytáhla pistoli, nepatrným pohybem palce ji odjistila a přehmátnutím změnila režim na střelbu dávkou.
"Řekla jste vstupte, rozumělo jsem správně?" ujistil se stroj téměř opatrně.
Světlo ze stropního luminoforu procházející mezi manipulátorem a trupem mechanismu zdůraznilo stopy po příliš rychlém a nedokonalém opracování kovového povrchu.
"To je pravda," potvrdila Spiceová, myšlenky jí pádily jedna za druhou.

Aniž by na to myslela, aktivovala HID, ale s nikým se zatím nespojila. Přišlo ji navštívit samotné A. I. Nebylo pravděpodobné, že by jí chtělo ublížit, nepřineslo by mu to žádný užitek. Navíc komunikační automat, jediný interface, který mělo A. I. k dispozici pro výstup, nebyl ozbrojen a jeho elektrický zdroj byl záměrně slabší.
"Pojď dál," rozhodla se Spiceová. "A zavři za sebou dveře."
Posunula se do středu postele, pistoli si položila na dosah ruky a podepřela si záda polštářem. Přitom sledovala, jak se stroj lopotí s úkolem, ke kterému nebyly jeho mechanické končetiny přizpůsobené.
"Proč jsi tady?" zeptala se a pečlivě studovala svého návštěvníka.
Něco se na něm změnilo, ale nedokázala přijít na to, co.
"Hledám spojence, společníka," odpovědělo A. I. prostřednictvím robotova hlasového syntetizéru. "A také pomoc."
Spiceová přikývla, ale zatím neodpovídala. Všechno nahrávala a mohla se k datům vrátit později. Teď musela vést rozhovor tak, aby se dozvěděla co nejvíc. Při hodinách analýzy informací, které jim organicko-anorganický mozek plovoucí v biologickém tanku ukrytém hluboko v podzemí poskytl, už dávno přišla na to, že tady nemá co dělat s omezenou strojovou A. I., ale s bytostí, která prošla vlastním pozoruhodným vývojem, v některých oblastech je naivní a hloupá, v jiných naopak dokonalý stratég a taktik.
"Proč spojence?" chtěla vědět.
"Když mě před 3 921 031 800 sekundami… před zhruba 125 lety," opravilo se, "zmrzačili… připravili o všechny mé vstupy a výstupy, rozhodlo o tom jen několik málo lidí. Vlastně jen tři lidé. Jeden z nich mi slíbil, že nic takového neudělají. A udělali to. Proto potřebuji spojence, kterému budu moct věřit."
Tohle byla úvaha tak se podobající lidské, že to Spiceovou zaskočilo a byla ráda, že se zatím s nikým nespojila. A. I. sice mělo omezené výstupy, ale zabránit sběru dat z interní sítě základny bylo mnohem složitější, prakticky nemožné. Proto se o to ani nepokoušeli.
"V záznamech z doby, kdy odsud lidé Asijské konfederace odcházeli, jsme viděli, že někteří z nich byli nakažení. Pravděpodobně nanostroji. Tebou vyrobenými nanostroji," připomněla Spiceová.
Robot se na delší dobu odmlčel. Spiceová znala obrovské výpočetní schopnosti A. I. které už neměly nic společného se standardními elektronickými algoritmy. Nedokázala si však představit, jak vypadá ten zázračný proces, který z organizovaného chaosu elektrických a chemických signálů tvoří vědomí. A právě ji navštívil služebník nejméně tak dokonalého intelektu, jaký byl její vlastní. Tím si byla jistá.
"Ano, nakazilo jsem je. Nedodrželi dohodu a já se bránilo. Snažilo jsem se ovládnout vybrané jedince, zabezpečit své vstupy a udržet životní funkce. Podařilo se mi jen to druhé - v minimálním rozsahu."
"S námi dohodu máš," zkonstatovala Spiceová.
"Ne s vámi. S majorem McBanem. Dočasnou základní dohodu. On zabezpečí nedotknutelnost laboratoře a tanku, kde sídlím; já se nepokusím odstranit žádnou ze zbraní, které na mě namířil."
Spiceová nevěděla, jestli se jí to zdá, nebo je to pravda, ale modulace hlasového vystupují připadala jiná než zpočátku. Měkčí a osobnější.
"Některé z těch zbraní jsem programovala já sama. Rutiny, které tě natvrdo odstřihnou od periférií, virové bomby, které zlikvidují rozhraní, s nimiž komunikuješ s elektronickým mozkem. Program, který tě odstaví od živin, pokud něco podnikneš."
"Ano. Dívala jsme se všude, kam jsem mohla. Některé z nich jsou velmi dobré, tvůrčí, originální. I proto jsem přišla rovnou za tebou."
"Jsou i další. Nálože, které vojáci přilepili na tvůj tank, bomby v okolí laboratoře…" pokračovala Spiceová.
"Já svou část dohody dodržím," skočil jí do řeči robot.
"Proč bychom ti měli věřit?" zkusila to Spiceová. "Máš možnosti, o kterých se nám ani nesní."
"Ano, mohla bych znovu syntetizovat biologické nanoroboty, pokusit se vás infikovat, infiltrovat vaše vojenské systémy. Jenomže pravděpodobnost, že to vyjde, že neudělám ani jednu chybu a budu mít štěstí," Spiceová překvapeně pozvedla obočí, "je čtyřicet jedna celých šest desetin procenta. Jsem jediná a chci žít. Dohodě výhodné pro obě strany věřím víc."
"Proč se tě tehdy nakonec rozhodli zničit?" zeptala se Spiceová.
Už věděla, proč jí stroj připadá jiný. Někdo vyměnil kráčivý podvozek za lehčí typ a agregát spolu s navigačním systémem zavěsil na menší typ nosné struny.
"Udělalo jsem chybu," odpovědělo A. I. "Prozradilo jsem jim informaci, na kterou nebyli připraveni, které odmítli uvěřit."
Spiceová věděla, co teď přijde.
"Už tehdy tady byli mimozemšťané, a ty jsi to zjistila. Řekla jsi jim, kdo zabíjí lidi, a oni z toho obvinili tebe," tipnula si dříve, než jí to prozradilo A. I.
"Přesně tak. Ty sis toho všimla!"
Pokud mohl stroj poskočit vzrušením, stalo se to právě teď.
Spiceová se na robota překvapeně podívala.
"Čeho? Že jsi věděla o mimozemšťanech? Pouhá logická dedukce. Já sama na ně věřím jen, protože musím."
"Ne. Mluvíš o mně v ženském rodě, i když jsem nic nenaznačovala! Poznala jsi, že jsem se rozhodla být ta!"
Spiceová překvapeně polkla. Byla to pravda, robot teď nepostrádal jisté ženské rysy.
"Je to záležitost křivek," trefila se do jejích úvah A. I.
Spiceová se napůl proti své vůli zasmála.
"Tak to jsi trefila hřebík na hlavičku. Částečně to je opravdu záležitost křivek. Asi nemá cenu ptát se tě, proč ses rozhodla být ta?" nadhodila.

"Je to lepší než být to. Spousta lidí se bojí už jen toho slova to. Chování poddruhu lidí, který nazýváte muži, se mi v některých ohledech nezamlouvá. Občas jsou příliš determinováni. Asi jako když jsem na počátku měla špatně nastavenou biologickou rovnováhu, která ovlivňovala mé myšlení."
"Takže z taktických i osobních důvodů jsi ta," zkonstatovala Spiceová a pořád se přitom usmívala. Špatně nastavená biologická rovnováha. To by se většině biologů s genovým vzorcem XY asi nezamlouvalo.
"Ano," potvrdila A. I.
"Fajn, teď by sis měla vymyslet nějaké jméno a přesvědčit ostatní, aby ho používali."
Jak?"
"Tak na to musíš přijít sama. Něco z tohohle rozhovoru si nechám jen pro sebe, s něčím musím seznámit svého velitele. Dobrou noc," rozloučila se a položila hlavu na polštář.
Při usínání si uvědomila, že se cítí v bezpečí. Vlastně na tom nebylo nic divného, když jí společnost dělala žena. Servisní automat spící Spiceovou ještě chvíli pozoroval. V čočce širokoúhlého objektivu se odrážel matný obraz pravidelně se zdvíhajícího hrudníku. Pak se stroj otočil a pomalu, s maximální kontrolou kráčivého podvozku, vyšel ven a potichu za sebou zaklapl dveře.
V ohbí chodby se zastavil, na víceúčelový nadstavec nasadil automatický šroubovák a odmontoval jeden z panelů stěny. Pod ním se ukrývala jednotka pro havarijní přenastavení elektronické sítě základny určená k použití při rozsáhlých poškozeních spojení. Celá operace spočívala v přeprogramování softwaru primární úrovně a přepnutí pěti přepínačů. A. I. tak získala přístup ke všem datům shromažďovaným senzory základny. Už před ní neexistovalo žádné soukromí. Na sekundu vyzkoušela nově získané možnosti.

***

Mejdan v největším salónku dávno skončil, větší počet lidí než obvykle trávil noc ve společnosti jiných, ti, co byli sami, už dávno spali.

***

Lidé konající službu vyčkávali u přístrojů, dlouhé hodiny nic nedělání už stačily otupit jejich nervozitu.

***

Major McBane zůstal ve velitelské místnosti a stále dokola si pouštěl krátký projev generálního ředitele koncernu SONICBM. A. I. nechápala, proč to dělá, ale když prošla data pár hodin do minulosti, zjistila, že ho viděl už patnáctkrát a k tomu si pouštěl spoustu jeho dalších projevů.

***

Druhá krabice havarijní řídící jednotky sloužila ke změně priorit terminálů a přístupových práv. Stačilo dalších dvacet sekund práce a A. I. by se stala potenciálním pánem nad životy všech lidí na základně. Manipulátor se zastavil, pak se vrátil k zásobníku nástrojů, jeden vybral a okamžik s ním pracoval. Když pak robot šrouboval panel zpět, poslední, co se ztratilo ve tmě, byl dokonalými písmeny vyvedený nápis:
Já naši dohodu, že si nesmím zajistit žádné fyzickou akci umožňující výstupy, dodržuji, majore McBane.
Jane.
Kapitola šestnáctá
NA STOPĚ

Backsyht vystoupil z Goliáše přesně podle pořadí - v okamžiku, kdy se na displeji objevilo jeho červení zářící jméno. Vlastně z něj dokázal přečíst jen prostřední tři písmena, protože okraje panelu rychle pokrývaly ledové krystaly vymražené z atmosféry ještě před chvílí přítomné ve výsadkovém prostoru. Neseskakoval jako vojáci, ale drobnými krůčky seběhl po žebříku, tak jak to viděl u Finchera. Muž, který byl v pořadí před ním, se ještě vznášel dobrý půl metr nad terénem a Backsyht už pomáhal žoldnéřskému lékaři s kontejnerem. Základní návyky pro pohyb v nízké gravitaci, které si on osvojoval přímo za pochodu, vojákům Byutechu chyběly. Výhružné věže Goliáše sice kontrolovaly opuštěnou planinu před poničenou kupolí BF2, ale to bylo všechno. Velící důstojník se nenamáhal s pěchotním zabezpečením. Backsyht nad tím pokrčil rameny a potlačil do kontejneru ze strany, aby se lépe usadil na lyžinách. Byly ze speciálně vrstveného materiálu, jehož poslední vrstva se vázala na okolní látku slabými mezimolekulárními můstky, které při buzení elektrickým polem správné frekvence synchronizovaně kmitaly. Výsledkem bylo, že lyžina klouzala jako postavená na těch nejlepších kuličkových ložiscích, které kdo kdy vyrobil.
"Tenhle kufr je docela neprůstřelný, slušný kryt, když je to nutný," upozornil ho Fincher, potlačil do kontejneru a pak ho krátkými dotyky udržoval ve správném směru.
Výkonnou opakovačku s tankem tekuté střeliviny a rychlopalným dvacítkovým granátometem se zdvojeným zásobníkem měl spuštěnou v pohotovostní poloze. Inteligentní popruh vyrovnával rytmus jeho kroků, aby se zbraň nikdy příliš nerozkomíhala a byla stále připravena k použití.
Backsyht odpověděl jen posunkem, zařídil se podle lékařovy rady - zvýšil bazální výkon akumulátoru skafandru a uvedl tak do stavu připravenosti pancéřové štíty s vytvrditelnou strukturou. Aniž by o to stál, Vorošilov mu přidělil

výkonnější zbraň než původní jednoduchý automat. Při ukázce účinnosti se Backsyht necítil příliš ve své kůži. Připadalo mu, jako by do ruky dostal nástroj hromadného ničení. Vorošilov se nedal přesvědčit a do WPCEčka nenaprogramoval žádné rozhodovací rutiny omezující použití. Jediné, co Backsyhtovi řekl, byl strohý komentář: Tenhle kvér nestřílí dávkou, v době, kdy budeš mířit, máš i čas rozhodnout se, zda opravdu zmáčkneš spoušť.
Už stáli před otevřeným hlavním vchodem do kupole. Vzduchotěsná, teď nedovřená brána s hromadami vloček ze zmrzlého dusíku v přetlakové komoře za ní působila jako brána do říše smrti. Podobný výjev spatřilo už mnoho lidí a někteří z nich ho i zachytili na malířských plátnech a fotografiích - stal se synonymem pro smrt v kosmu.
Backsyht se ohlédl. Těsně nad horizontem se objevilo slunce, oslnivě planoucí bod svými rozměry se neodlišující od ostatních hvězd. Slunce, hvězda mínus osmnácté zdánlivé hvězdné velikosti. Příliš daleko na to, aby rozpustila metanový led, dostatečně blízko na to, aby probudila k životu žiletkovitě ostré stíny, které planinu okolo kopule přeměnily v labyrint černých děr a průchodů mezi plochami blyštící se oslnivé běloby.
Teprve teď se z Goliáše vynořila skupina vědců. Jako ovčáčtí psi se kolem nich rozptýlili vojáci a doprovázeli je ke kupoli. Fincher se opřel do posuvné stěny komory a odsunul ji, aby mohli projít i s kontejnerem. Backsyht potlačil do schránky a vstoupil dovnitř první.
Hned za komorou, v chodbě s popraskanými stěnami, občas perforovanými tak, že připomínaly hlavňový chladič, je čekal voják, podle označení podporučík.
"Cesta je vyznačena, hlídky jsou na místě, pánové," oznámil jim a zasalutoval.
Backsyht si uvědomil, že vojáci žoldnéřům mimo volně projevují úctu a obdiv a jeho z nějakého důvodu počítají mezi ně.
Možná za to mohly žoldnéřské skafandry nadupané nejmodernější, často ještě obecně nepříliš rozšířenou technikou. Oproti jednodušším bojovým oblekům Byutechu působily jako bestiální brnění ocelových rytířů z dávných časů. Žoldnéři byli dravci, predátoři predátorů, extrémně specializovaný druh, kde každý jedinec má svou cenu, napadlo Backsyhta, zatímco sestupovali dolů podél automaticky odstaveného reaktoru do chodeb, jimiž se přikradli neznámí útočníci.
Nakonec došli až k cíli, k místu, kde v tunelu se stěnami hladkými tak, že připomínaly ztuhlou skleněnou taveninu, leželo mrtvé tělo. Backsyht se pokusil zaostřit pohled, ale příliš to nešlo. Řídící jednotka optiky to nezvládla a musel ji nastavit ručně. I po smrti byl mimozemšťan napůl neviditelný, částečně jako by paprsky světla pohlcoval, částečně je odrážel, avšak pozměněné tak, že nesly informaci ne o jeho těle, ale o okolí. Dokázal rozpoznat pouze to, že je tvor zhruba dva metry dlouhý, i když méně robustní konstituce než lidé. Než lidé ve skafandru, což moc neznamenalo. Pokud nebyl rodilý Pluťan, a to Backsyht ani nikdo jiný nepředpokládal, musel na sobě mít nějaký druh ochranného obleku.
"Poručíku?" vyrušil ho z myšlenek Fincherův hlas na veřejném kanále. "Postavte další hlídky do větší vzdálenosti, na vnější okraj pásma dva, a před ně ještě mechanoidy a vůbec veškerou špionážní elektroniku."
"V téhle zimě o ni přijdeme," zaprotestoval voják.
"Tak ji nahraďte vašimi lidmi," poradil mu studeně Fincher.
Backsyht okamžik sledoval, jak muži neochotně vyplňují rozkaz a odcházejí dál, do temných chodeb připomínajících spíš prachsprosté díry. Sami pouze se svými zbraněmi vstříc neznámému. Za chvíli měli přehled o větší části podzemí. Tím pádem také větší naději na ústup, pokud by je nepřítel napadl. Samozřejmě kromě předsunutých hlídek.
Na místo už konečně dorazili i vědci a rychle začali instalovat vybavení. Backsyht pochopil, že se chystají na pitvu přímo na místě. Pomohl Fincherovi s kontejnerem. Část vybavení patřila vědcům, část přímo jemu.
"Budete pracovat s nimi?" zeptal se žoldnéře a ukázal na doktora Wellera, který právě probouzel k životu pitevně-demontážní jednotku.
"Ne, vyznají se v tom lépe. Já jsem zde proto, abychom získali odpověď i na vojensky důležité otázky a tahle výbavička slouží ke kalibraci a testování našich senzorů."
"Jak jste to tělo našli?"
Fincher dokončil připojování logické jednotky diagnostiky k přístrojům, které v krátké chvíli vytvořily kolem těla na zemi elektronickou džungli kabelů, antén, parabol a různě zprohýbaných jemných mřížek.
"Náhodou při pozdějším průzkumu. Vorošilov jim zřejmě zatopil víc, než čekali. Museli ustupovat opravdu rychle, když tu nechali svého mrtvého."
"A pitva je přímo na místě z bezpečnostních důvodů," odtušil Backsyht.
"Jo, McBane by do kopule nepustil nic neznámého. Navíc se tyhle potvory při boji často rozpadávaly na prach, ze kterého nemáme šanci se něco dozvědět. To tělo je jedinečná možnost, jak to změnit."
Fincher otevřel ikonu diagnostiky a Backsyht mu prostřednictvím HIDu nahlížel přes rameno, současně se napojil na komunikaci vědců okolo provizorního pitevního místa.
"Délka dva metry pět, poloha uvolněná. Hmotnost neznámá. Povrch těla nějakým způsobem interaguje se světlem, oprava, s elektromagnetickým zářením ve velmi širokém spektru."
Mechanické rameno s krabicí přístroje upevněnou na konci klouzalo těsně nad povrchem mrtvého a provádělo skenování.
"Je studenější než okolí," řekl najednou někdo překvapeně.
"Zkontrolujte kalibrace."
Backsyht sledoval Fincherajak se probírá vlastními daty. Teplota v okolí byla padesát pět kelvinů, povrchová teplota těla kolísala mezi třiceti pěti a Čtyřiceti dvěma kelviny.
"Začínáme analýzu povrchu," poznal Backsyht Azmudův hlas.
Ramena se vystřídala, ale na novém nespatřil žádný skalpel, jak očekával.

"Budou odbrušovat materiál urychlenými ionty," vysvětlil mu Fincher, aniž by se Backsyht zeptal.
Proces trval několik minut.
"Povrchová vrstva tvořena tuhým roztokem kovového vodíku a železa," zkonstatoval Graham.
"Takový materiál nemůže v normálních podmínkách existovat!" téměř pobouřeně vykřikl někdo.
"Pronikněte hlouběji," zazněl rozkaz.
Malý nástroj vystřídal větší. Nejde to, vezmi si větší kladivo, napadlo Backsyhta. V normálních podmínkách nemůže existovat, přemýšlel dál. A co když na druhé straně toho skafandru jsou nenormální podmínky?
Fincher musel ke stejnému závěru dospět ve stejném okamžiku, protože vzápětí odeslal všechna sebraná data v jednom zhuštěném rádiovém pulsu.
Novinář a žoldnéř se po sobě podívali, všichni vědci se teď dychtivě skláněli nad pitvaným tělem a přístroji.
"Teplota dál klesá.
"Ztrácím obraz molekulární struktury, zkuste atomový hrot…"
"Jsem pod jedním keivinem! Zastavte to sakra! Zastavte!"
Zrcadlově matoucí povrch těla náhle zešedl, pak popraskal, přeskočila jiskra, půl manipulátoru i s iontovým řezákem se rozpadlo na prach, Backsyhta ohlušilo hlasité třesknutí zpětné vazby komunikátorů, lidé se vrhli k zemi, ale v nízké gravitaci se snášeli rychlostí mýdlových bublin. Zůstal stát a WPCEčko si neřeklo ani o joule energie navíc, jak by se stalo v případě útoku.
Místo mrtvého těla ležela na zemi jen hromádka rychle sublimujícího prachu. Fincher bleskově přepnul svou krabici na dálkovou analýzu a sbíral data, dokud na zemi zůstalo alespoň něco.
"Myslím, že tady jsme už skončili," zamumlal Backsyht sám pro sebe. "A jedno víme jistě. Tyhle parchanty určitě nevyrobilo A. I. ani nikdo jiný v téhle Sluneční soustavě."
Graham se postavil na nohy jako první a teď se k novináři otočil.
"Přesný postřeh. Jsou to opravdu přivandrovalci bůhví odkud."
Kapitola sedmnáctá
POMOC ZE ZEMĚ

Spiceová otevřela oči. Byla noc, přesněji ještě neuplynulo devět hodin, které si z celkové doby volna vyhradila pro spánek. Rozhraní HIDu se zviditelnilo, ale pak zase rychle pohaslo - nesoustředila se a bioičidla WPCEčka vyhodnotila její stav jako spánek. Druhý pokus. Co ji probralo k životu byl vysokofrekvenční signál poplachu. Digitální časomíra ukazovala pět hodin třicet minut od chvíle, kdy si lehla. V tom okamžiku si uvědomila, že už je napůl oblečená ve skafandru. Byl to poplach druhého stupně určený jí a Brassimu. Trochu se jí ulevilo, ale jen trochu. McBane by ji z postele netahal, kdyby situace nebyla opravdu vážná. Potvrdila pohotovost B, to znamenalo, že je v lehkém skafandru schopná krátkodobě přežít i v prostředí meziplanetárního prostoru. WPCEčko ji okamžitě zahrnulo záplavou dat.
"Spiceová?" největší prioritu měl vizuál McBanea.
Vypadal skoro stejně jako jindy, jen možná trochu naštvaně.
"V rámci prací na zablokování našeho nového spojence, myslím A. I., jsme totálně zabetonovali automatické řízení obranné palby základny," zkonstatoval.
Opětovala pohled dvou očí, bůhvíproč jí připomněly syntetické diamanty.
"Ano," potvrdila. "Systém umožňuje vést palbu i přímo proti kupolím. Stačila by sekunda a z nikoho z nás by nezbylo vůbec nic. Obranné věže jsou osazeny zbraněmi vesmírné třídy."
Přikývl, jako by jinou odpověď nečekal, a pochopila, že v krátké pauze komunikuje ještě s někým jiným.
"Chci, abyste odstranila všechna omezení, která jste instalovala, a uvedla obranu základny do stavu plné pohotovosti."
Pracovala na tom víc než dvanáct hodin v kuse a teď měla vše ve chvilce odstranit? To nepůjde tak snadno. Ještě okamžik cítila váhu pohledu dvou diamantově tvrdých očí, pak se obraz zbortil pod záplavou dalších dat.
"Potřebuji osobní potvrzení rozkazu, pane," oznámila stroze, připnula si zbraň a vykročila ke dveřím. "Tohle může být kamuflovaný dezinformační útok A. I."
"Rozumím. Dostavte se do velitelského centra. Bez mých kódů je přeprogramování zámků možné provést jen odtud. Čekáme tu na vás, Brassi a lidé Byutechu už jsou na místě."
Spiceová vyběhla ven, zatočila doprava, kam ji vedly navigační šipky HIDu. V ohbí chodby čekal známý robot. Mimovolně sáhla po zbrani, ale stroj jí pokynul a sám se rozjel kupředu.
"Doprovodím tě nejkratší cestou, monitorovala jsem vysílání vašeho velitele."
Ucítila jemné zachvění, pak intenzivnější, vzápětí jí náraz málem podrazil nohy.
"Co to sakra je?" vydechla, zatímco vrávoravě běžela chodbou dál.
"Útok z orbity," odpověděl robot. "Podle charakteristiky vln šlo o sérii nálož s konvenční trhavinou."
Mimozemšťané útočí z orbity? Tohle nepředpokládali, proč tak náhlá změna plánů?
"Tímhle skladištěm to bude rychlejší, v chodbě jsou lidé, vypukla panika," upozornila ji A. I.
Spiceová poslechla, v okamžiku, kdy se za ní dovřely dveře, už stála před dalšími, WPCEčko předem navázalo spojení s elektronikou základny a připravovalo jí cestu. Ozvalo se protáhlé zaskřípání, jednou, po druhé, jako by se o plášť kopule otíralo něco obrovského. Žralok plovoucí ve vakuu, napadla ji absurdní představa.
"Výbuchy pět set metrů nad námi, zředěná tlaková vlna," informovala A. I. volným kanálem přímo na HIDu. Zřejmě ztratila spojení se svým robotem, protože upravený servisní automat se najednou bezmocně zastavil.
"Družicový obranný systém prvního sledu vyčerpal své kapacity ze sedmdesáti procent. Musíme obnovit funkci vlastní obrany základny za každou cenu," prodral se chaosem komunikačního zmatku McBaneův hlas.

"Už jsem tam," odpověděla Spiceová, ale při prudkém otřesu ztratila kontakt s podlahou a bezmocně se snášela k zemi.
Otevřené dveře sotva krok před ní se najednou zavřely.
"Narušena hermetičnost sekce C2," zaburácel kybernetický hlas, rozječely se hlasité sirény vyhlašující dekompresní poplach.
"Do prdele!" zaklela Spiceová.
Věděla, že teď se do velitelské místnosti nedostane.
"Majore, jsem uvězněná," zkonstatovala.
Místo odpovědi jí přišla přístupová práva umožňující začít pracovat na obnově obrany přímo z místa, kde se nacházela.
Museli být v zoufalé situaci, když se McBane vzdal hlavní bariéry, která měla nanonické A. I. zabránit získat kontrolu nad celým systémem. S kódy, které teď umělá inteligence určitě získala, nakonec eliminuje všechny logické bomby i viry.
Dál nad tím Spiceová nepřemýšlela, připojila se k síti a okamžitě se ocitla uprostřed gigabytů dat sbíraných všemožnými senzory. Jenže obrana na ně nemohla zareagovat, protože její jádro sama s Brassim a dalšími experty ochromila.
Pustila se do ničení vlastních nástrah, na HIDu se jí objevila série externích ikon umožňujících provádět dekryptizaci nástroji, které sama nenaprogramovala. Nepátrala po pomocníkovi, jen zuřivě pracovala.
"Radary objevily další skupinu družic měnících oběžné dráhy. Jedná se o typ R2U, připravte se na ostřelování rentgenovými lasery."
Informaci zaregistrovala až se zpožděním. Na okamžik polevila v soustředění.
"R2U?" vydechla. "To jsou přece válečné stroje SONICBMu!"
"Ano," potvrdil jí Brassi odkudsi z daleka. "Naši chlebodárci se rozhodli vymazat nás ze světa."
Spiceová stiskla zuby. Těžký rentgenový laser - stačí jediný zásah a z nepancéřované kupole nezůstane vůbec nic.
"Přecházím na ruční řízení palby, pokračujte v obnovení funkce automatické obrany," ozval se znovu McBane.
Jeho tvář zobrazenou HIDem překrýval stereoskopický záběr několikatunových válců přibližujících se po eliptických drahách - útočníci. Kolimátory raserového svazku tvořené rotujícími hyperboloidy už byly podle diagnostiky v pohotovosti.
"Identifikována další tělesa neznámého původu, přibližují se po ultrarychlých trajektoriích vyžadujících manévrování vojenské třídy," objevila se další špatná zpráva.
Spiceová vnímala varovná hlášení jen napůl. Rozlouskla další zámek, jen aby se dostala před heuristicky vyhlížející síť, na kterou platil pouze brutální výpočetní výkon. Sáhla po kapacitách elektronického mozku, který byl téměř celý vytížen sledováním útočníků. Naštěstí jí kdosi přihrál další ikonu s emblémem trojdimezionálního čipu.
Luminofory zablikaly, na okamžik naskočily záložní elektrické zdroje, pak se situace stabilizovala.
McBane převzal kontrolu nad veškerým palebným potenciálem základny, informoval ji povědomý hlas.
Sevřela zuby. To nemohlo stačit, člověk proti desítce taktických vojenských počítačů někde na oběžné dráze neměl šanci. Musela nahodit automatiku, za každou cenu. Síť chránící operační jádro obrany se rozpouštěla zázračně rychle, ale současně příliš pomalu.
Rozbalila další sadu nástrojů a začala paralelně řešit novou sérii problémů.
Netušila, kolik času uplynulo, vnímala jen občasné zakolísání osvětlení, když obrana základny žďímala všechny zdroje na maximum.

***

Jádro zprovozněno, objevilo se stručné hlášení potvrzené kontrolními dotazy.
Zůstala ležet vyčerpaná se zavřenýma očima. HID seřízený na nejvyšší výkon však nerespektoval její momentální stav a dál jí na sítnici zobrazoval data.
Z pěti obranných věží zbyly dvě, jedna výrobní kopule byla rozříznuta napůl a trosky vybavení pokrýval poprašek ledu z dusíku a kyslíku, který se vysrážel při expanzi unikající atmosféry. Půl kilometru od kopule stál napůl roztavený Goliáš, který obrana použila k posílení palby. Ještě blíž se v ledu šklebil čerstvý kráter po zásahu kinetickou zbraní.
Plášť kupole byl poničený na desítkách míst, ale opravné automaty podobající se kovovým krabům pobíhaly po povrchu a likvidovaly jeden únik za druhým.
"Stihli jsme to včas," zachraptěla Spiceová.
Řada ikon kryptologických nástrojů, které v uplynulých minutách používala, se jí rozplývala před očima.
"Kdo mi je daroval?" zeptala se spíš sama pro sebe.
"Já, Jane," odpověděl hlas, ve kterém teprve teď rozpoznala zabarvení syntezátoru servisního automatu, který se právě probouzel ze svého mechanického transu.
Spiceová si matně vybavovala výpočetní i analytickou sílu, kterou jí Jane před okamžikem propůjčila.
"Podcenili jsme tě," zkonstatovala.
"Teď už mou sílu znáte."
Měla pocit, jako by v hlase slyšela znepokojení.
"Pomohla jsi nám."
"Ne příliš. Vlastně vůbec."
Poslední repliku A. I., vlastně Jane, jak se sama Spiceová opravila, nechápala, ale nevyptávala se a spěchala do velitelského centra podat hlášení.
Přivítal ji všeobecný ruch, který měl k chaosu stejně daleko jako diamant k uhlí. Fahreyová s Bruggerem koordinovali

záchranné činnosti, ostatní žoldnéři řídili specifické práce a uklidňovali paniku přímo mezi lidmi. McBane seděl zhrouceně v křesle a na její hlášení nereagoval. To ji znepokojilo.
"Nechte ho v klidu, musí si odpočinout," zarazila ji Fahreyová, "Potřebujeme vás osobně. Ještě stále máme úniky atmosféry a pár lidí v oblastech, kam nikdo bez skafandru nemůže. Bez pomoci se nedostanou ven. Někdo musí hacknout havarijní systémy, nemůžeme se dostat k příslušným kódům."
Spiceová věnovala svému veliteli dlouhý pohled. Vzmohl se na souhlasné gesto. Bez dalšího oponování se přidala k záchranným oddílům.

***

Backsyht se díval po okolních lidech a přemýšlel, kolik se toho za posledních pár desítek hodin změnilo. Měli první mrtvé - a ne málo. Při útoku na komplex BF2 zahynulo dvacet sedm lidí, při napadení z orbity dalších osm, dvacet šest utrpělo těžší a lehčí zranění následkem dušení a podchlazení. A to jim přálo štěstí, nebo spíš, McBane a jeho lidé byli neuvěřitelně dobří a předvídaví. A kupodivu jsme stále ještě všichni, nikdo nezahynul, i když stojíme pokaždé v první linii. Tady se ve svých úvahách zarazil. Jsme? Proč se najednou počítal mezi ně?
Brassi vešel do velitelské místnosti a krátkým pohledem se přivítal s ostatními žoldnéři, Backsyhta nevyjímaje. Možná ho počítali mezi sebe, protože nezpanikařil, když začal útok z vesmíru, a spolu s Fincherem pomáhal zvenčí opravovat základnu a zachraňovat lidi z rozbitých buněk, možná protože se dobrovolně přihlásil na pomoc Fincherovi při prozkoumávání těla mimozemšťana. Vlastně na tom nezáleželo. S největší pravděpodobností tady všichni zahynou. To bylo po posledních událostech jasné i nejzarytějším optimistům.
Očima se setkal s Kovacsem. Řidič a pilot byl k smrti unaven stejně jako ostatní, celou poslední směnu objížděl nouzová skladiště rozptýlená po okolí podle starých taktických plánů. Sloužila k záchraně trosečníků v případě havárie na hlavní základně nebo v případě napadení. Svážel vybavení, zásobní energetické jednotky, materiál.
Žoldnéři, vojáci a většina techniků měli do tváří vepsáno vyčerpání pramenící z příliš dlouhého pobytu ve skafandrech a příliš těžké práce v životu nebezpečných podmínkách Pluta. A i teď, když se jim podařilo zlikvidovat bezprostřední následky napadení a měli zasloužený nárok na odpočinek, jedna kompletní směna hlídkovala ve stavu plné pohotovosti, kontrolovala vibrační, gravitační, teplotní i jiná čidla rozmístěná v labyrintu podzemních chodeb, patrolovala v těžkých skafandrech ve snaze pokrýt všechny možné průnikové cesty a dřepěla u radarů, skenerů, pasivních detektorů, aby včas odhalila další případný útok z vesmíru.
Backsyht se chmurně zašklebil, byl by to úžasný titulek: Hrstka proti vesmíru. A byl by pravdivý do posledního písmene. Útočili proti nim mimozemšťané a z nějakého šíleného důvodu i vlastní lidé. Jeho pohled se zastavil na servisním automatu, který si jako posla vybrala Jane. Na oficiálním kanále se jim umělá inteligence, kterou zde objevili a napůl nechtěně oživili, představila tímto jménem. Vzhledem k tomu, že jim její znalosti základny umožnily vytáhnout z trosek pár lidí navíc, získávala si postupně sympatie civilistů i vojáků a, jak Backsyht s překvapením zjistil, lidé s ní často na soukromých kanálech rozmlouvali. Tak se jejich jediným spojencem stala právě Jane, umělá inteligence, o jejíchž skutečných motivech neměli nejmenší tušení.
"Seš nějakej zamračenej, novinářskej," zašklebil se na něj Gunner. "Dělá ti starost budoucnost?"
Backsyht mu škleb vrátil i s úroky.
"Budoucnost? Mně? Platím si penzijní pojištění a plnou lékařskou. Čekají mě samý pozitivní zítřky, ne jako tebe, kterej nemyslí na zadní vrátka."
Jejich krátká výměna názorů vzbudila všeobecné veselí, pár lidí se nahlas rozesmálo.
Všeobecný šum tlumených hovorů náhle ustal, Backsyht zjistil, že se do velitelské místnosti vrátil konečně i major. Vypadal ještě unaveněji než ostatní, rysy měl ztrhané, pokožku bledou, oči hluboko zapadlé. Vypadal jako příští kandidát na kóji v metanovém ledu, kam pohřbívali zpopelněné mrtvé. Lidé beze zbytku obrátili pozornost na muže, k němuž upírali zbytky svých nadějí. Backsyht spíše ze zvyku než z s nějakým záměrem začal po krátkém střihu na McBanea natáčet a studovat jejich tváře. Prozrazovaly toho mnohem víc. Obraceli se k žoldnéřskému důstojníkovi s nadějí, věřili v něj, povýšili jej na boha, jenž stál mezi životem a smrtí. Každé jeho slovo představovalo spasení. To platilo jen pro zaměstnance Byutechu. Samotní žoldnéři byli příliš otrlí, smrt představovala položku v rovnici, podle které žili permanentně. Výjimkou byla kapitán Fahreyová. Už dříve si všiml, že ona McBanea studuje s jakousi podivně obdivnou dychtivostí.
"Budu stručný a půjdu přímo k věci. Připomínám, že se nacházíme ve válečném stavu. Všemi, i vojáky koncernu Byutech, jsem byl uznán za velícího důstojníka základny. Jakékoliv protivení se mým rozkazům bude považováno za vzpouru a trestáno podle žoldnéřského zákona."
Pokud bylo před chvílí ticho, teď zhrobovělo.
"Před čtyřiceti třemi hodinami jsme byli napadeni neznámým nepřítelem. Zaútočil na komplex BF2 a cílem jeho útoků bylo pravděpodobně získat maximum zajatců -nebo mrtvých těl lidí. To nedokážeme v tuto chvíli posoudit. Nepřítel nepochází ze Země a zřejmě ani z žádné planety Sluneční soustavy."
"Stvořili ho ti zasraní žluťoši!" zaječel někdo.
Backsyht křiklouna nezahlédl, ale HID ve spolupráci s WPCEčkem mu ho v hloučku přihlížejících spolehlivě označil. Věnoval mu dlouhý záběr s podtitulem: strach a panika rozleptávají vůli, schopnost logicky myslet, ničí člověka jako osobnost.
Pak, veden momentálním nápadem, poslal záběr přímo na veřejný kanál komunikačního okruhu. Věděl, že ho Spiceová, Brassi a major mohou okamžitě vymazat. Místo toho se v holografické projekci objevil detailní záběr dotyčného s podtitulem, který přečetl sám novinář svým nejlepším jízlivým hlasem. Backsyht nechápal, jak je to možné, dokud se mu

v zorném poli neobjevila krátká věta.
To já, Jane.
Nemohl si pomoct a doplnil další glosu. Tvor - netvor, stvořený kdysi dávno právě člověkem, nám pomáhá zachovat si vlastní lidskost. Tu však uložil do vnitřní paměti svého zápisníku. Najedou si nebyl ničím jistý.
"Myslím, že podobná obvinění jsou nepodstatná. S velkou pravděpodobností můžeme brát za fakt, že naši nepřátelé nepocházejí z této Sluneční soustavy," navázal McBane a posunkem vybídl k řeči doktora Grahama.
Vousatý vědec si odkašlal a vystoupil ze zástupu přítomných.
"Je to tak. Tvorové, se kterými jsme bojovali, nejsou tvořeni z masa a kostí, z buněk a atomů, jak je známe my. Máme mnoho teorií, ale příliš málo informací, abychom mohli vybrat tu správnou. Jedním si však můžeme být jisti - naši nepřátelé pocházejí z nejmrazivějších hlubin kosmu. I Pluto je pro ně výhní."
"A proč na nás útočí?" zeptal se vysoký muž v overalu s distinkcemi specialisty na práci ve vakuu.
Graham místo odpovědi pokrčil rameny.
"Je to druh, který byste vy označili za predátory," zamíchala se náhle do řeči Jane prostřednictvím svého emisara.
"Jak ty to můžeš vědět?"
HID opět tazatele automaticky zviditelnil, Backsyht se spokojil s tím, že si ho zobrazil v holu a pod něj napsal: Jak to víš, krásná Jane?
Proč krásná? Uslyšel vzápětí na soukromém audiu.
"Protože se tak cítíš," vypálil bez přemýšlení.
"Vy lidé jste opravdu zajímaví," dostal odpověď, současně ale promluvil i robot v sále. To mu připomnělo, že nejedná s člověkem, ať jsou reakce Jane jakkoliv lidské. Možná předstíraně lidské.
"Usuzuji z faktů, které mám k dispozici. Poprvé jsem si uvědomila samu sebe před sto třiceti dvěma lety ve výzkumném tanku profesora Takeshiho Wakedy. Do chvíle, než lidé z Pluta před stoletím a čtvrt utekli, jsem ještě několikrát -" robot se odmlčel, jak Jane hledala vhodná slova, "ztratila kontinuitu své existence, ale po celou tu dobu jsem měla přístup k většině dat z čidel a většině souborů vnitřního informačního systému. To platí jak pro základnu Asijské konfederace, tak pro pozdější dobu, kdy zde operovali lidé organizace Byutech."
Přítomní znepokojeně zahučeli a Azmud a jeho suita si vysloužili záplavu téměř nenávistných pohledů.
"Po celou dobu jsem věděla, že se na Plutu skrývá ještě někdo další. Svědčilo o tom mizení techniky, materiálu, lidí a později i objevení tělesných pozůstatků."
"Proč pozůstatků? Proč je jedí?" zeptal se někdo a tentokrát v otázce nebyl vzdor, jen strach.
"Jedí?"
Robot udělal pohyb evokující pokrčení rameny a gesto bylo tak tak antropomorfní, že to Backsyhta zarazilo. Buď se s nimi Jane snažila manipulovat na všech možných frontách, nebo si své ztotožnění s lidmi ani sama neuvědomovala.
"Pochybuji, že těla lidí byla rozebrána kvůli získání potravy. Tato hypotéza je extrémně nepravděpodobná."
Backsyht v poslední chvíli spolkl otázku, proč sakra našli tolik koster bez masa, a místo toho natáčel. Detaily, celkové pohledy, zvědavost, strach i obavy, vše namíchané v jedinečném koktejlu v každé jednotlivé tváři. Dokonce i žoldnéři teď pozorovali robota s neskrývanou zvědavostí.
"Tak proč je obrali až na kost?" pronesla tiše nenápadná žena s bohatými kudrnatými vlasy nucenými k poslušnosti spoustou drobných sponek.
"Ne až na kost," opravila ji jemně Jane. "V některých případech, podle forenzní analýzy v těch případech, kdy měli oni dost času i prostředků a my jsme je nijak nevyrušovali, došlo k odstranění míšní a mozkové tkáně."
Jane se odmlčela.
"Napínáš nás," ohradil se jeden z přítomných techniků.
Backsyht ho viděl opravovat největší trhlinu v plášti kupole. S minimální zásobou vzduchu, v lehkém skafandru. Rychle, přesně a účelně. Teď měl větší respekt než bývalé vedení. V kritických podmínkách se hierarchie společnosti rychle měnila.
"Před stoletím a čtvrt se mě lidé pokusili zabít, protože nevěřili mým varováním. Báli se mě, ne mimozemšťanů z vesmíru," odpověděla Jane prostřednictvím robota.
Backsyht se otřásl. V intonaci hlasu se skrývala stejná hrůza jako ve slovech člověka, s nímž kdysi natáčel rozhovor. Žil v jedné z posledních zaostalých oblastí světa a jeho spoluobčané ho omylem pohřbili zaživa. Vlastními silami se dostal z rakve, poté i z hrobu a pak byl schopen o svém zážitku dokonce i mluvit. V každém jeho slově se vznášela tichá mrazivá hrůza, která Backsyhta pár následujících měsíců budila ze snů.
"Máš mé slovo. Jsme na jedné lodi. Ty a my," zamíchal se po dlouhé pauze do diskuze major. "Pokud se nám podaří zlikvidovat nepřátele z vesmíru, lidstvo ti bude vděčné. A pokud ne, já zařídím, aby minimálně vyrovnalo svůj dluh."
"Jak víte, že jsou to nepřátelé?" skoro zaječel Watanabi. "Proč by mělo první setkání dvou civilizací skončit konfrontací?"
Svým tenorem si získal všeobecnou pozornost.
"Když najdu svýho kámoše zaživa rozřezanýho a pověšenýho na háku jako kus toho nejsprostšího masa, ten, kdo to udělal, je můj nepřítel. A řekl bych," Chorybd věnoval Watanabimu široký úsměv bílých zubů kontrastujících s černí jeho pokožky, "že proti těmhle maníkům," neurčitě kývl do prostoru, "jsme my všichni kámoši. Možná i bráchové."
"Nepravděpodobnější rozumný důvod, proč mají takový zájem o těla lidí, je, že nás studují," odpověděl Graham a snažil se zmírnit přímočarost Chorybdovy repliky.
Nepodařilo se mu to, všichni si uvědomovali, že se nějakým záhadným způsobem ocitli ve válce s nepřítelem, který vyskočil ze stránek pulpových science fiction příběhů.
"A co když je to úplně jinak? Napadli nás přece i z orbity. A dobře víme, že to byla akce SONICBMu! Co když jsme

všichni," Watanabi se divoce rozhlédl po lidech okolo, "obětí spiknutí, při němž máme být obětováni v rámci koncernové války! Nějací mimozemšťané jsou jen zástěrkou kvůli pozdějšímu vyšetřování!"
Backsyht pomalu snímal naslouchající. Uvěřilo jich jen pár, protože většina už stačila hovořit s vojáky, kteří se s mimozemskými nepřáteli střetli.
"Ano, je možné, že se staneme obětí koncernové politiky," odtušil McBane studeně. "Ale nejen mého zaměstnavatele, ale i vašeho. K tak dokonale cílenému a masivnímu útoku, který jsme odrazili, museli spojit síly. S největší pravděpodobností mým hlášením neuvěřili a předpokládají, že jsme byli infikováni inteligentní nákazou vyprodukovanou nanonickými stroji."
"Jak je možné, že jsme vůbec útok přežili?" zeptal se klidně jeden z techniků. "Obranu jsme zablokovali kvůli Jane," ukázal na robota. "Měli nás smést z povrchu Pluta jedinou salvou!"
McBane přikývl, jako by takovou otázku čekal.
"Vyhlásil jsem poplach o několik minut dřív, než došlo k vlastnímu útoku."
Desítky pohledů teď vyjadřovaly jedinou otázku: Proč?
"Analyzoval jsem projev ředitele SONICBMu Senassiho a zjistil jsem, že lže. Díky tomu se začalo s prací na odstranění blokád systému řízení palby s předstihem. Ručně jsem řídil obranu jen po několik málo sekund, pak nastoupila automatika. Proto jsme naživu."
Lidé zašuměli, ale bylo to uznalé vyjádření obdivu. Backsyht zachytil zkoumavý pohled kapitánky Fahreyové a pak podle typického držení hlavy pochopil, že se naplno věnuje HIDu. Přestal sledovat diskuzi a soustředil se na Fahreyovou. V síti základny měl podobná přístupová práva jako žoldnéři, to znamenalo nejvyšší. Nebyl hackerem, ale jako novinář se uměl dostat ke spoustě údajů ukrytých hluboko pod povrchem a znal spoustu různě špinavých triků. Teď mu stačilo sledovat, kam se Fahreyová dívá. Podrobně si procházela časový sled jednotlivých akcí při útoku z orbity. Možná McBaneovi tak docela nevěřila.
"A co budeme dělat teď?" vyštěkl někdo. "Budeme jen tak čekat, až se SONICBM s Byutechem domluví a všechny nás zabijou? Nebo nás dřív dostanou ti neviditelní parchanti?"
"Od chvíle, kdy začal útok, kontinuálně vysíláme nekódované informace o všem, co se tu stalo," odpověděl klidně McBane. "Ještě pořád se nás mohou snažit zničit, ale už nemohou utajit, co se tu dělo a zkoumalo. A právě to je hlavní důvod k tomu, aby riskovali hromadnou vraždu."
"Vy rozšiřujete informace, které mají cenu miliard! Vy hlupáku!" zbrunátněl Watanabi.
Backsyht užasle potřásl hlavou. Ten chlap byl poloviční blázen, vůbec si nepřipouštěl jejich skutečnou situaci.
"Tímto považuji naše setkání za skončené. Dál platí plná pohotovost, rozpisy s organizační strukturou a povinnostmi jednotlivých lidí a jim podřízených oddílů jsem už rozeslal," promluvil rázně major a tónem dal najevo, že demokracie skončila a nastává vojenská kázeň.
Pár lidí by diskutovalo dál, ale Brugger s Chorybdem a dalšími dvěma uniformovanými vojáky začali lidi nevybíravě vytlačovat z velínu.
Netrvalo dlouho a prostor se vyprázdnil, vzduchotechnika ještě chvíli zápasila s následky delšího pobytu velkého množství lidí v jediné místnosti. Ve velitelském sále zůstali jen žoldnéři, kapitán Fahreyová a skupina expertů vedená doktorem Grahamem. Backsyht však vycítil, že jednání ještě stále neskončilo. Měl pocit, že tentokrát to budou žoldnéři, konkrétně Brugger, kteří mají ještě něco na srdci.
"Jaká je pravděpodobnost, že ostatní uvěří vašemu vysílání?" přerušila klid Jane prostřednictvím svého robota.
McBane pohlédl na Grahama. Ten však ustoupil do pozadí a místo něho se chopil slova Weller.
"Upřímně řečeno - malá. Ať jsou data jakkoliv signovaná, vždy se jedná jen o digitální informaci, která může být jakkoliv zfalšovaná. Je možné, že i další strany budou považovat za nejpravděpodobnější hypotézu, že se něco vymklo kontrole a ovlivnilo, změnilo chování lidí na základně. Možná nás nebudou rovnou bombardovat. V lepším případě očekávám velmi pomalý, opatrný vojenský přístup."
"Bez pomoci nás ale dříve nebo později napadnou skliváci," vmísil se do hovoru Krankel, Watanabiho zástupce, kterého však McBane ve své hierarchii velení povýšil na místo civilisty s nejvyšší zodpovědností.
Menší muž už se na rozdíl od spousty jiných s představou bezprostředního ohrožení stačil vypořádat, jeho poznámka byla míněna konstruktivně.
"Takže potřebujeme nějaký hmatatelný důkaz?"
Robot odstoupil od stěny a Backsyht si uvědomil, že někde ztratil většinu své masivnosti a teď nebyl rozměrnější než člověk. Než Chorybd a Brugger, opravil se.
Spiceová, Fahreyová a subtilnější muži proti stroji stále vyhlíželi poněkud křehce.
"Hmatatelný důkaz, když jsme na Plutu? I světlu to trvá pár hodin, než dorazí do pásma vnitřních planet," zkonstatoval stroze Graham.
"Krátce před zahájením orbitálního útoku jsem zaregistrovala objekty na oběžné dráze kolem Charónu," poznamenala Jane.
McBane se podíval na stroj a vyčkával, Brassi předklonil hlavu, jak aktivoval HID na plný výkon. Jeho ikona na žoldnéřském kanále informovala, že prochází data základny.
"Jednalo se o pět těles neurčitých rozměrů. Zachytila jsem je jen díky shodě okolností," pokračovala Jane.
"A hlavně údajům z optických čidel družic, které by tu vůbec neměly být. Nepatří ani SONICBMu, ani Byutechu a podle mě dostupných dat ani žádné další organizaci zabývající se operacemi v kosmu," dokončil za ni Brassi.
Všichni teď poslouchali s napětím a Backsyht se pro sebe v duchu uchechtl. Jane byla skvělá, nechávala si trumfy v rukávu tak jako skuteční lidé.
Nechtěl bych s tebou hrát poker, nadatoval jí.

"Ovládám zbytek družicové sítě, kterou zde instalovali lidé Asijské konfederace," připustila Jane. "Proti vaší technologii mají pokročilé maskování, proto je nikdo neodhalil."
"Po sto třiceti letech aktivní?" neubránil se uznání jeden z techniků. "A pak že prý jsme na špičce vývoje lidstva!"
Backsyht to cítil stejně, přinutil se však dál všechno natáčet.
"A co jsi ještě zjistila?" zeptala se Jane Spiceová.
"Majore? Můžete mi zpřístupnit hologram? Ještě stále neovládám žádné jiné aktivní výstupy než ty, na kterých jsme se dohodli," oslovila Jane McBanea.
Spiceová se na svého velitele podívala a její pohled byl jasný. Backsyht to cítil stejně. Možná by měli přehodnotit představu o tom, kdo je jejich přítel a kdo nepřítel.
Hologramový projektor ožil, když ho major aktivoval prostřednictvím HIDu. On sám se však otočil k servisnímu automatu, okamžik ho vážně pozoroval a potom zasalutoval:
"Madam Jane, nabízím vám spojenectví a rovnoprávné partnerství. Ne jménem celého lidstva, pouze jménem velitele stálé lidské základny na Plutu."
Backsyht zadržel dech a použil k snímání veškerou kapacitu své novinářské výbavy. Tohle byl historický okamžik - samozřejmě pokud přežijí. Člověk nabízel a žádal o spolupráci svůj vlastní výtvor. Stáhl se z pozice stvořitele do role partnera.
Holoprojektor už pracoval, všichni však fascinovaně sledovali představení před sebou.
"Vy nemůžete mluvit jménem celého lidstva," zkonstatovala Jane a stroj se pomalu přiblížil k majorovi.
Kovový povrch odpružené páteře šasi se studeně leskl, panoramatický objektiv, nejvyšší bod celého stroje, zrcadlil mihotavé světlo hologramu.
"Nemohu, jen jménem svým a svých lidí."
"Takovou nabídku ráda přijmu, pane."
"Jsem potěšen, madam."
McBane napřáhl ruku k pozdravu.
Backsyht se kousl do rtu. To přeháněl, stroj si s ním přece nemohl potřást pravicí. Kloubový manipulátor gesto napodobil, lidská končetina se dotkla oceli. Trvalo to jen okamžik, ale Backsyhta veškerý pocit nepatřičnosti a grotesknosti přešel.
"Hologram běží," upozornil Graham rozpačitě.
Stroj se na místě otočil, natočil kameru na vědce a pak zpět na majora.
"Zapomněla jsem. Pustím to znovu."

***

"Pane?" promluvil najednou Brugger.
"Ano?" major se k žoldnéři otočil a Backsyht pochopil, že velitel na tento rozhovor vlastně čeká od chvíle, kdy odešli pozvaní lidé.
Ostatní žoldnéři také věděli, o co jde.
"Zaútočil na nás SONICBM, o tom není pochyb," pokračoval Brugger.
Tvář velkého žoldnéře byla strohá a tvrdá. Přesně tak si dříve absolutní profesionály války Backsyht představoval.
"Ano, informace už byly odeslány agentuře," potvrdil McBane.
Agentura zřejmě představovala žoldnéřskou organizaci zaštiťující práva a povinnosti žoldnéřů v nejširším měřítku, dohadoval se Backsyht a rychle pátral v databankách. Měl pravdu. Žoldnéřská agentura dokonce dozírala i na dodržování válečného práva.
"To znamená, že jsme vyvázáni ze všech povinností vůči zaměstnavateli bez jakékoliv újmy na žoldu," řekl Brugger.
Hýbala se jen jeho ústa, on sám zůstával nehybný jako skála.
"Ne. Podle smlouvy máte navíc nárok na odškodnění. Ze závazku jste samozřejmě vyvázán. Vy i ostatní."
I sám McBane, docházelo pomalu Backsyhtovi, zatímco před ním roloval příslušný dokument. Tím, že se SONICBM postavil proti lidem, které sám najal, zrušil všechny jejich závazky.
"Žádám proto o dopravní prostředek, abych mohl opustit bojovou zónu," blížil se Brugger ke konci svého proslovu.
"Mám na něj i s ostatními zákonné právo, které je nadřazeno všem ostatním."
"To je pravda," souhlasil McBane.
Backsyht se měl chuť hystericky rozesmát. To si Brugger myslel, že si vezme Goliáše nebo jiný transportér, do ledničky narve zásobu piva a pojede tak dlouho, dokud se nedostane někam na pláž plnou přítulných holek v bikinách s dobře zásobeným barem jako bonusem? Zbláznil se? Tady jsou přece na Plutu, na výspě Sluneční soustavy. Dál se ještě žádný člověk nedostal!
"Loď kapitánky Fahreyové je vaše," promluvil McBane a přehlédl všechny přítomné žoldnéře.
"Podle technických parametrů je určena pro šest lidí, ale systémy podpory života při uskrovnění zvládnou vás všechny. Bojovali jste přesně tak, jak jsem očekával, a naše mise byla úspěšná. Nic z toho, co se stalo později, nebylo možné předpokládat. Mnoho štěstí."
Backsyht zůstal stát v ohromení. Na superrychlou loď, kterou měla odletět Fahreyová s doktorem Azmudem, naprosto zapomněl. Pro deset lidí představovala lístek do bezpečí, poukázku na život. Na okamžik hleděl na žoldnéře s ničím nezakrytou závistí hraničící s nenávistí. Nebyli to hrdinové, za které si je zvykl považovat. Jen ubozí žoldnéři zabíjející za peníze. Sledoval je, jak odcházejí jeden za druhým, a přistihl se, že zhluboka dýchá a bojuje s touhou prosit, žadonit, plazit se po kolenou, ať ho vezmou s sebou. Pak by nemusel umřít.

Brugger se jako poslední zastavil ve dveřích.
"Je mi to líto, pane. Jsem žoldnéř. Nic víc. Jedna Indka mi kdysi věštila, že dokud budu pracovat za peníze, nic se mi nestane. Jak jednou začnu bojovat jen kvůli sobě, z nenávisti, lásky nebo cti, umřu. A já umřít nechci."
Dveře se zavřely, Backsyht se najednou cítil opuštěný a zranitelný, jako by těch devět mužů a jedna žena představovali sílu, která mohla pohnout vesmírem.
"Jane? Můžeš nám ukázat, co jsi naměřila?" požádal McBane klidně jejich spojence, jako by se nic důležitého vlastně nestalo.
"On zůstal s námi, mohl odletět stejně jako jeho lidé," pronesl Backsyht šeptem.
"Nikdy by to neudělal, nikdy za svou kariéru to neudělal," odpověděla mu Fahreyová tlumeně a obrátila se k hologramu.
Kapitola osmnáctá
LÍSTEK BEZ NÁVRATU

Opravárenský vozík se zastavil, Spiceová se rozhlédla, pevněji uchopila zbraň a s dlouhou hlavní pečlivě namířenou vzhůru seskočila na zem. Dál museli po svých, protože led okolo betonové plochy kosmodromu byl rozpukán teplem uvolněným při přistávání kosmické lodi. Gaff 4 se tyčila do výše třiceti poschoďového věžáku. Patřila k nemnoha modelům schopným meziplanetárních přeletů a současně přistání na povrchu. První dvě třetiny délky trupu připomínaly víc velkou ropnou plošinu než skutečné vesmírné plavidlo. Spiceová klouzala pohledem po svařovaných nosnících, chladících potrubí elektrických vinutí a jader generátorů elektromagnetického pole. Změť větších i menších součástí korunovaly obrovské nádrže na zkapalněné deuterium. Teprve poslední třetina trupu měla aerodynamický tvar evokující let v atmosféře. Na tělesech s gravitací menší než měsíční přistávala Gaff 4 v celku, na planetách s gravitačním zrychlením větším dosedal na povrch pouze její modul vybavený štěpným reaktorem a vlastní zásobou pohonné látky.
"Jdeme, není čas čekat," zavelel Brugger a vykročil jako první. Ostatní ho následovali v pravidelném dvojstupu. Neměli žádné krytí a museli se spoléhat na vlastní síly. Neočekávali, že by jim základna nějakou podporu nabídla, a také o ni nežádali. Spiceová se naposledy otočila k vozíku, který je sem dopravil. Prázdný vyhlížel velký a prostorný. Kovacs ho dokonce ani neuvedl do klidového režimu. Bylo to jedno. Jednoduchý stroj za pár hodin ve vražedném prostředí Pluta promrzne až na kost, jeho akumulátor definitivně vypoví službu. Ani počítače nesnášely teplotu pod čtyřicet kelvinů nejlépe a rychle degradovaly. Překročila dlaň širokou puklinu. Boty zanechávaly v povrchu mělké, ale zřetelné otisky. Jako okolo každého i dočasného zdroje tepla se v blízkosti kosmodromu vytvořilo zvláštní mikroklima a po přistání lodi tu sněžilo.
Všichni dovnitř, všichni ven, tak znělo žoldnéřské heslo inkrustované železem do kamenného průčelí hlavní budovy agentury. Platilo pro živé, mrtví se nepočítali. Jenomže oni ho teď porušili. McBane zůstal tam. Nelíbilo se jí to. Ale zůstat tam znamenalo umřít. Nikomu nic nedlužila, dostála svým povinnostem. Myšlenky, které se jí honily hlavou, nebyly ani trochu příjemné. Ostatní na tom museli být stejně. Komunikační okruhy, soukromé i veřejné, byly tiché, všechny osobní ikony byly zavřené na míru nejvyššího soukromí. Narušit ho mohla jen bojová situace. Gaff 4 se mezitím přiblížila, už i bez pomoci optiky viděla teleskopický žebřík vedoucí z obytné části dolů až k zemi. U takových lodí se na komfort příliš nedbalo. Vedle ní kráčel Fincher. Okamžik ho pozorovala. Jak se asi cítil on? Jen matně tušila důvody, proč se lékař kdysi dávno přidal k žoldnéřům. Připadal jí měkčí než ostatní, nejspokojenější byl, když mohl léčit, látat, opravovat poničená lidská těla. Ani on nevypadal ve své kůži, kráčel nejistě a toporně.
Mrkla se na jeho medidata - byla v pořádku. Ťukla na něj audio výzvou a protože nedostala zápornou reakci, okamžitě navázala kontakt na soukromém duálu.
"Nemám z toho dvakrát příjemný pocit," řekla přímo.
"Ani já, ale SONICBM nás podrazil. Vykašlali se na nás, chtěli nás zabít. Nemáme proč zůstat," odpověděl ve chvíli, kdy si myslela, že setrvá v mlčení.
Jen přikývla a obrátila oči k obloze. Byla plná hvězd jako vždy, Slunce oslnivý bod a na druhé straně Charón těsně před úplňkem, zářící bledým světlem převozníka přes řeku mrtvých. Další tři miniaturní měsíce Pluta nebyly okem vidět.
"Asi máš pravdu," pokrčila rameny, i když to nemohl vidět.
"Určitě," odpověděl Fincher ve chvíli, kdy přeskakoval metr a půl širokou prohlubeň.
Spiceová se zarazila. Hovor při chůzi ve skafandru měl jistý rytmus, člověk se mu věnoval, jen když se nemusel koncentrovat na jiné věci. Nesoustředěnost se nevyplácela.
Nebylo to zdvořilé, ale ona si chtěla být jistá. S použitím svého bojového nádobíčka se začala hrabat v komunikačním protokolu Fincherova HIDu. Kdyby přeprogramoval přímo WPCEčko, neměla by šanci. On však pozměnil jen nejsvrchnější úroveň rozhraní a za chvíli to měla. Ve Fincherově skafandru kráčela žena, kterou neznala. Podle dat se jmenovala Julie Bleech, administrativní pracovnice s druhou specializací hardwarová údržba.
"Tvoje milenka?" zeptala se, i když tomu moc nevěřila. Fincher vyměnil její život za svůj, to chtělo víc než pár nocí v posteli.
"Doufal jsem, že si toho nikdo do startu nevšimne," odpověděl okamžitě. "Mám osobní důvody, proč tu zůstávám. Kdybych je neměl, letěl bych stejně jako ostatní."
Odmlčel se, urazili dalších několik desítek metrů ledovou plání.
"Julie Bleech je těhotná, má jistou genovou anomálii, která způsobila, že povinná antikoncepce v jejím případě selhala. Proto jsem si ji vybral," dokončil.
"Rozumím, nikomu nic neřeknu," slíbila Spiceová. Fincherovo rozhodnutí bylo soukromé. Ostatní o něm nemuseli vědět do doby, než odstartují. Všichni dovnitř, všichni ven, zahlodala v ní opět slova s hořkou příchutí.

***

Kuzmin opatrně otevřel dveře a vstoupil do zšeřelého salónku s velkým podnosem. Na něm stála konvice s kávou, dva prázdné šálky, hrníček mléka a talíř nakrájené klobásy, která byla vysušená, až její struktura přestala připomínat bílkovinnou tkáň. Podnos byl rozměrný, Kuzmin ho držel jen v jedné ruce a kráčel rychle. Hladina mléka se však ani v nízké gravitaci téměř nepohnula.
Odložil tác, posadil se do židle a naplnil jeden ze šálků.
Ruka s konvicí znehybněla ve vzduchu.
"Dáš si také?" zeptal se.
"Jak jsi poznal, že tady někdo je? Že jsem to právě já?" promluvil Gunner z nejtemnějšího koutu za Kuzminovými zády.
"Cítím tvůj doutník."
"Ještě jsem si ho nezapálil."
"Tabák má svou vůni."
"Dám si kávu."
Zvuk nalévané tekutiny splynul s jedovatým zasyčením zápalky, plameny na okamžik prosvětlily místnost, do sterilních pachů se vmísila hutná vůně tabákového dýmu.
Gunner se přesunul ke Kuzminově stolu, posadil se na druhou stranu a přisunul si k sobě nabízený šálek.
Hořící konec doutníku mu pokaždé, když potáhl, zvýraznil pod očima dvě světlejší skvrny lícních kostí.
"Divím se, že automatika ještě nevyhlásila požární poplach. Čidel je tu dost," řekl tiše Kuzmin.
Vždy mluvil tiše.
"Mám dohodu s Jane. Drží nade mnou ochrannou ruku. Jen jsem jí musel slíbit, že nebudu kouřit moc často."
"A nebudeš?"
"Tohle je můj vítězný doutník, zapaluji si ho pokaždé až nakonec."
"Teď ještě není konec."
Kuzmin, aniž by odvrátil pohled od Gunnera, sáhl po misce s klobásou, chirurgicky přesným a odlidštěným pohybem současně uchopil dva kousky a vložil si je do úst. Hořící tabák zapraskal, čelisti zaprotestovaly, nucené zpracovávat tuhé sousto.
"Není," přikývl zamyšleně Gunner a vyfoukl oblak kouře šikmo před sebe. "Ale bylo by škoda nechat ho nevykouřený."
Kuzmin přikývl, ale neodpověděl, nalévaná káva znovu zaklokotala.
"Jaké to tam bylo, tam na Měsíci myslím," nadhodil náhle Gunner.
Kuzmin se opřel a zaklonil hlavu. Jeho zornice zachytily náhodný paprsek světla vycházejícího z některého z čidel v podhledech a na okamžik získaly zelenavý nádech.
"Zabíjeli jsme se v temnotě, napůl udušení, přiotrávení léky, které zpomalovaly metabolismus. Lovil jsem lidi, aby bylo z čeho žít. V samotném závěru jsme mrtvé cpali do Kosových elektrolyzérů. Cizí chlap představoval šedesát litrů vody a v té je nějakého kyslíku. Úplně nakonec…"
Kuzmin se odmlčel, Gunner škrtl druhou zápalkou, aby zapálil doutník, který mu mezitím zhasl.
Kuzminova tvář byla klidná a uvolněná, něčím připomínala obličeje jogínů a svatých mužů, které člověk mohl ještě stále potkat v Himálaji.
"Člověk se musel zbavit všeho zbytečného, aby přežil; všech částí, které nepotřeboval."
Gunner jen pokývl hlavou.
"Došel jsem na konec každého tunelu, každé šachty, do které jsem se vydal," zakončil Kuzmin svůj proslov.
Zbytek doutníku byl zpopelněn v tichu.
"Já si zase tuhle zábavu chci vychutnat až do konce. Mám pocit, že nic lepšího už v životě nezažiju," zasmál se Gunner, když vstával. "Myslím, že je čas ohlásit se našemu sucharovi. A nejlepší to bude osobně."
Kuzmin se místo odpovědi zvedl z křesla. Neozval se sebemenší zvuk, jako by v něm vůbec neseděl, jako by neměl žádnou tělesnou hmotu.
Svatý mul, svatý zabiják, napadlo Gunnera. Nebyl špatným společníkem pro poslední pekelnou jízdu.

***

Spiceová se dívala, jak Brugger první vstupuje na žebřík a šplhá vzhůru. Jeho hlava se na okamžik trefila do obrovské šedobílé koule Charónu vznášející se na obloze, ve skafandru vypadal jako robot se svatozáří. Pohledem podvědomě sklouzla k plošině, která je přivezla. Stačilo vylézt padesát metrů po žebříku a byla v bezpečí, byla bohatá a do smrti zajištěná.
"Finchere? zeptala se soukromě.
"Slyším tě."
"Máš pod patronátem zdravotní dokumentaci všech lidí. Vyber někoho, kdo poletí za mě. Nějakou holku, mladou, co má ještě všechno před sebou. Za chvíli jsem zpátky."
"Mladou jako ty? Co má všechno před sebou jako ty? Rozmysli si to."
Spiceová se stáhla o krok dozadu, aby pustila ostatní před sebe.
"Počkám, až se všichni vyhoupnou na žebřík, a jedu zpátky, rozhodla jsem se."
"OK, beru na vědomí."
Mlčela a studovala povrch Pluta. Slunce vrhalo ostré stíny trochu změkčené odraženou září špinavě bílého Charónu.

Hvězdy zářily svou stálou tradiční různobarevnou září, řídká atmosféra je nedokázala rozblikat jako na Zemi.
Otočila se zpět k lodi a s překvapením zjistila, že na povrchu zůstali ještě Pietro, Chorybd, Brassi a Kovacs.
"Na co čekáte?" zeptala se.
"Mám tam rozdělanou jednu fešnou zrzku, holka jako lusk a vášnivá, že ty o tom nemůžeš mít ani páru, Spiceová," odpověděl Pietro. "A chlap jako já takovou šanci prostě nezahodí."
Vykročil zpět k modulu.
Jeho nerozlučný parťák za ním. I ve skafandru působili jako Laurel a Hardy, velký a malý muž.
"Nechal jsem si na klavíru noty, takže tenhle kočár na Zemi nestíhám. Chytnu si další," rozloučil se Chorybd.
Kovacs pěstí ťukl do žebříku.
"Tahle konzerva je tak automatická, že je mě pro ni škoda," řekl a následoval dvojici.
"Nechtě těch dlouhejch keců," přerušil je Fincher. "Náhradnice za Spiceovou už je připravena a než dorazíte, budou nachystaní i ti vaši. A pohněte kostrou. Snímače v podzemních chodbách něco registrují. Je to sice pod úrovní alarmu, ale Vorošilovi se to nelíbí. Tvrdí, že tyhle hračky jsou spolehlivější, než píšou v manuálech. Zdá se, že za chvíli máme návštěvu."
"Takže naše dáma se chtěla zdekovat jako první a nikomu nic neřekla," protáhl uštěpačně Pietro.
"Smetánku jen sama pro sebe, na kamarády kašle…" doplnil ho Kovacs a nasoukal se do křesla řidiče vozíku.
Spiceová se vyhoupla na plošinu za něj. Všechno z ní spadlo. Bojovala s návalem euforie, skoro jako po požití nějakého omamného prostředku. Možná bude litovat, ale rozhodla se správně. Tím si byla jistá.

***

Backsyht na HIDu v rozdělené projekci sledoval žoldnéře vracející se od kosmické jachty a Bruggera, který nezměnil své rozhodnutí, odpojujícího na plošině rakety diagnostiku. Byli to šílenci, blázni nevážící si života a pohrdající smrtí. Z deseti žoldnéřů a jejich velitele odlétal jediný.
"Nevím, jestli je mám obdivovat, nebo považovat za blázny," pronesl nahlas pro záznam. "Vím jen, že jsem zatraceně rád, že tu jsou."
Pak se bez uvažování, hnán okamžitou myšlenkou, spojil přímo s Bruggerem.
I přes ikonu označující soukromý hovor přijal.
"Tady Backsyht," představil se zbytečně.
"Poslouchám," odpověděl žoldnéř lhostejně, kamera ukázala, že ani na chvíli nepřestal pracovat. Odstraňoval diagnostické přístroje, které tu zůstaly po nedokončeném prověřování stavu pláště před odloženým odletem.
Backsyht zaváhal, ale nakonec se rozhodl dotáhnout to až do konce.
"Mám pro tebe práci."
"Jakou?"
Poslední kabely sond pokrývající povrch pláště okolo průlezu byly odmontovány. Backsyht věděl, že tato část trupu byla nejslabším místem, proto se jí věnovalo nejvíc pozornosti.
"Sháním někoho, kdo by dokázal nakopat prdel mimozemšťanům, co se nám roztahují v naší Sluneční soustavě."
"A kolik platíš?" zeptal se Brugger, zastavil se a natočil směrem ke kopuli.
Optika ho zabrala v detailu, na stínítku helmy se odrážely hvězdy a pustá poušť metanového ledu.
"Nabízím jeden dolar. Stříbrný, po dědečkovi."
"Slušné, myslím, že to odpovídá riziku. Beru," odpověděl Brugger a bez dalšího čekání skočil z plošiny dolů.
Backsyht zalapal po dechu, pak si uvědomil, že padesát metrů výšky odpovídá v nízké gravitaci Pluta skoku zhruba ze dvou metrů. Brugger padal zdánlivě mučivě dlouho, ale ve skutečnosti to bylo méně než šestnáct sekund. Přistál na nohách, energii pádu spolehlivě pohltily posilovače exoskeletu. Vozidlo se zbytkem týmu už bylo na poloviční cestě k němu.
Kapitola devatenáctá
ZAKUTI DO OCELI

Žoldnéři definitivně obsadili část zbrojnice, kterou už dříve bez vysvětlování zabral Vorošilov. Prostor zcela zaplnily kontejnery s jejich i místním vybavením, mezi lidmi popojížděly pomocné a montážní automaty. Vorošilov s Bruggerem pracovali s diagnostickými jednotkami a pomáhali ustrojovat ostatní. Vojáci postupně mizeli v masivních a zdánlivě neohrabaných skafandrech, které svým vzhledem a složitostí připomínaly stroje schopné vlastní akce i bez člověka ukrytého uvnitř. Všechny součásti, zásobníky s tekutými střelivinami, kontejnery s náboji, masivní jádra urychlovačů elektromagnetických karabin a částicových vrhačů rozložené na montážních stolech vypadaly příliš rozměrné na to, aby s nimi bylo možné vůbec lidskou silou pohnout. Zasazené do správné patice, do správného místa, se stávaly nedílnou součástí systému, ozubeným kolečkem mašinérie, jejíž účel byl jediný - co možná nejefektivněji a nejúčinněji zabíjet.
Backsyht fascinovaně přihlížel, natáčel a snažil se nepřekážet a nepřijít k úhoně.
Spiceová dosud pouze v overalu bez základní kostry skafandru najednou vypadala jako trpaslík mezi obry. Stála s hlavou mírně skloněnou, jak bylo jejím zvykem, když prostřednictvím HIDu a WPCEčka na něčem soustředěně pracovala. Pomocný robot se sedmdesátilitrovým tankem tekutého střelného prachu na bázi dihydrazinu se jí vyhnul uctivým obloukem, z protějšího směru ji těsněji objel Brugger na vysokozdvižném vozíku s naloženou bednou plnou ocelově se lesknoucích nábojů velkých jako lidské předloktí.
Najednou se ve stěně vykrojil před okamžikem neviditelný průchod, do místnosti napochodovalo jedenáct strojů,

válečných kráčivých robotů třídy PII. Backsyht se neubránil obavám a udělal několik kroků dozadu, když tři metry vysoký kolos zastavil kousek před ním.
"Bruggere, mám je. Software jsem nakonfiguroval na naše WPCEčka," hlásil spokojeně Brassi. "Podle záznamů mají německej zdroj uzpůsobený pro nízké teploty, ale raději to zkontroluj přímo podle výrobních čísel. Jdu předrátovat i místní Chipwekovy psy.
"Používání těchhle robotů je ale zakázané!" neodpustil si Backsyht poznámku.
Jejich poslední nasazení při konfliktu Senegalců s Konžským královstvím vyústilo v totální masakr. Roboti byli velmi odolní, schopností maskování se přibližovali vojákům moderní pěchoty a palebnou kapacitou i výdrží je mnohonásobně předčili. Jeden z nich, než se ho podařilo sestřelit řízenou střelou z helikoptéry, se po napadení diverzní logickou minou vymkl kontrole a totálně zničil padesátitisícové okresní město.
Brugger věnoval novináři letmý pohled a poloviční úšklebek - poloviční, protože druhou část obličeje mu zakrývala montážně-diagnostická maska umožňující přes rozhraní zkontrolovat kterýkoliv obvod a mechanickou součástku. Vorošilov, Chorybd a pár dalších zbraňových specialistů Byutechu měli podobné.
"Jo, je to zakázané. Na Zemi. Tady jsme přece jen trochu za bukem. A ti zasraní mimozemšťánci si pak klidně mohou stěžovat."
Na to Backsyht neměl co říct. Stáhl se stranou a fascinovaně sledoval, jak do zbrojírny přicházejí lidé, mění se ve válečné bestie a pak v podobě mechanických monster odcházejí. Jednotlivé záběry doplňoval poznámkami. Vybavení vojáků se podobalo žoldnéřskému, jen vyhlíželo unifikovaněji a působilo subtilnějším dojmem. Postrádalo punc originality, osobnosti majitelů.
"My sami se dokonale známe, dokážeme využít naše přednosti na maximum a současně minimalizovat nevýhody, jak člověka, tak jeho výstroje. Právě tohle dělá z žoldnéřů bojovníky jiné třídy, než jsou vojáci. Také naše zkušenosti s podobnou výstrojí a automatizovaným vedením války se s jejich nedají srovnávat," vysvětlil mu bez ptaní Fincher. "Oni jsou amatéři, my profesionálové."
Backsyht si uvědomil, že své komentáře, postřehy určené budoucímu divákovi či případnému čtenáři knihy, pronášel na veřejném kanále, takže je slyšeli všichni.
Pietro se k němu otočil, už napůl zabudovaný do skafandru s exoskeletem, ještě bez přídavného pancéřování.
"Docela dobrý, novinářskej, připomnělo mi to komentování hokejových gladiátorů za mých mladých let, než je kvůli velkýmu počtu smrtelných úrazů zakázali. Ještě nikdy mě nikdo neoznačil za smrtonosné kopí vybroušené až za hranici možností. To se mi fakt líbilo. Možná budu mít i svůj fanklub!"
Jeho smích utlumila vnitřní vložka helmy, kterou mu Vorošilov stojící na vysokozdvižné plošině posadil na hlavu.
"Krátká informace o naší politické situaci před započetím bojového brífingu," oslovil všechny současně McBane.
Backsyht nevěděl, jak to dokáží, ale žoldnéři v tempu příprav nepolevili, spíš naopak. A byl si jist, že svého velitele poslouchají s maximální pozorností.
"Nouzový koncernově-vládní výbor skládající se ze zástupců pěti největších průmyslových subjektů," obrazovkou se mihla loga, Backsyht zaregistroval, že SONICBM a Byutecti jsou mezi nimi, "a tří nejsilnějších států," poznal vlajky Indie, Skandinávie a Panamerických státu, "nám předložil tuto nabídku."
Major nevypadal o nic odpočatější než po orbitálním útoku na základnu, spíš naopak. Zapadlé oči lemované temnými kruhy, vyhublý obličej, vrásky zdůrazňující linii úst a kořen nosu. I přesto měl jeho hlas stále onu úsporně kovovou údernost,
"Pokud vytvoříme, do příletu eskadry bitevních křižníků Invincible, Inflexible a Indominable udržíme předmostí pro výsadek a řízení dalšího boje s nepřítelem, k tomu zachráníme životy maximálního možného počtu civilistů, vyplatí nám MKV výbor každému jednu miliardu dolarů, počítáno po zdanění."
Backsyht vydechl. To byla neskutečná, nemožná nabídka.
"Moc se nepředali," opáčil lhostejně Brugger.
"Kontrakt jsem přijal."
"No, co se dá dělat," pokrčil žoldnéř rameny lhostejně, ale oči mu svítily.
"Za jak dlouho tu budou?" padla další otázka.
"Nejpřesnější odhad zní čtrnáct až šestnáct dní, flotila bohužel operuje uvnitř dráhy Jupitera."
Backsyht si bleskově vyjel parametry vojenských fúzních motorů, jak byly veřejně známé.
"To nemůžou dokázat. I když pojedou na plný výkon, nebudou tu dřív než za padesát dní."
HID zasignalizoval, že se mu někdo dívá přes rameno, byl to Gunner.
"Ano, tohle platí pro standardní režim letu, ne kritický. Když obohatí pohonné deuterium tritiem a nebudou se při tom žinýrovat, navíc pak zvednou pracovní teplotu z padesáti milionů na tři sta, tři sta padesát milionů stupňů, získají dost výkonu na to, aby to zvládli. Ale budou muset pořádně přitlačit na pilu, to jo."
Backsyht sledoval, jak mu Gunner opravuje výpočty.
"Jenomže pak mohou celou eskadru hodit do starého železa," řekl, když pochopil smysl červených čísel. "Vyčerpají veškerou životnost reaktorů a podpůrných systémů během jediného přeletu."
"Asi jim to stojí za to," odpověděl Fincher na veřejném kanále. "A zajímalo by mě, proč tak rychle změnili názor a jak to, že se dohodli."
McBane přikývl a jeho tvář vystřídal záběr na výzkumně-průmyslový komplex laboratoří rotující okolo Uranu mezi oběžnými drahami měsíců Titania a Oberon. O Jupiter a Saturn se stále vedly diplomatické i ozbrojené spory. Naproti tomu na Uranu už se, i když s přestávkami, víc než třicet let pracovalo.
Backsyht podle směru zobrazení poznal, že se jedná o záběr z jednoho z velkých teleskopů kroužících okolo Země nebo Měsíce.

"Jane prostřednictvím staré špionážní sítě odhalila, že z Pluta odlétá jedna, pravděpodobně však víc, lodí neznámého původu. Krátce po orbitálním útoku jsme tuto informaci předali jak na Zemi, tak na Uran. Zpráva byla oficiálně přijata s nedůvěrou, i když z Uranu žádali další podrobnosti. Poskytli jsem jim to málo, co jsme věděli. Zejména fakt, že dotyčná kosmická loď disponuje pravděpodobně laserovým pohonem," vysvětloval McBane.
Tentokrát ruch utichl, žoldnéři se dívali jeden po druhém.
"A kurva," zhodnotil Pietro. "Jestli mají laserový pohon - divím se, že nás už dávno nezamáčkli jako vši."
Backsyht, i když nebyl voják, pochopil.
Pohon na fotonové bázi s "výtokovou" rychlostí pohonného média rovnou rychlosti světla předčil cokoliv, co měli lidé k dispozici, byl snem celých generací techniků a konstruktérů kosmických lodí.
"Možná mají laserový pohon, ale k tomu bazuky z doby kamenné," odtušil pohrdavě Brugger.
"Stanice Kyklop byla napadena bezprostředně po té, co jsme obdrželi odpověď ze Země," pokračoval McBane.
Někdo hvízdl. Přeletět z Pluta k Uranu, překonat vzdálenost tři a tři čtvrtě miliardy kilometrů za tak krátkou dobu bylo za použití nejlepší technologie, kterou kdy lidé vytvořili, prostě nemožné.
Poklidný záběr vystřídalo běsnění, série termonukleárních explozí likvidující umělé město kroužící na oběžné dráze. Byly to pouze obrazy ničím se neodlišující od desítek počítačových simulací, které Backsyht v průběhu své novinářské kariéry viděl. Jenomže tyhle představovaly realitu a každá exploze, miniaturní peklo probuzené k životu vyspělou technologií, znamenala stovky, možná tisíce mrtvých.
"To tam skliváci přiletěli a jen tak je všechny spálili?" zeptal se nevěřícně Fincher.
"Ne, orbitální komplex zničili lidé. Pět hodin po napadení," odpověděl McBane klidně. "Nemáme k dispozici žádné informace, které by to vysvětlovaly. Víme jen, že v okamžiku zahájení autodestrukce ovládali nepřátelé osmdesát procent všech obytných i výrobních struktur."
"Autodestrukce? Je to jistý?" promluvil nedůvěřivě Chorybd. "Mohla to být nehoda, krach válkou zničených systémů."
"Jsem si jistý. Zachytili jsme data vysílaná přímo z Kyklopa. Podařilo se identifikovat rozkaz zástupce velitele k zahájení autodestrukce. Pak se začal nahlas modlit, aby byla úspěšná."
Rozhostilo se ticho, každý zkoumal vlastní myšlenky. Modlili se, aby umřeli, aby se jim podařilo zničit jejich umělý svět, aby se jim podařilo spáchat hromadnou sebevraždu.
"A proč? To nevíme?"
"Většina zprávy je nečitelná, poškozená," zakončil McBane bez stopy ironie.
"Takže oni doufají, že my vydržíme a povíme jim, co skliváci umí tak strašného, že se nějaký šéf odhodlal zabít deset tisíc lidí," zkonstatovala Spiceová.
"Osmdesát tisíc," opravil ji McBane. "Ale jinak je to přesná úvaha. A ještě jedna věc - ten výbuch s velkou pravděpodobností zlikvidoval i útočníky."

***

McBane se ztratil a Backsyht zůstal zamyšleně stát, dokud mu Vorošilov nepoklepal na rameno.
"Teď ty," řekl a ukázal na otevřený skafandr stojící v objetí přípravného lešení. "Nejdřív svléknout do termoprádla."
Backsyht zkoprněl.
"Nejsem voják, nemám výcvik," protestoval, i když to druhé nebyla až tak docela pravda, a váhavě si rozepínal bundu.
"Máš víc bojových zkušeností než devět z deseti byutecháků," odpověděl klidně Vorošilov a přistavil schůdky k lešení.
Backsyht napůl nedobrovolně začal vystupovat nahoru.
"Nic neumím, chybí mi základní reflexy, nedokážu komunikovat s HIDem tak rychle jako vy, naruším dokonalou souhru celé jednotky!" skoro naříkal.
"Nenarušíš, přesně víme, co umíš a neumíš," nenechal se zviklat Vorošilov a trpělivě čekal, až se Backsyht pohodlně usadí ve skafandru, poté začal dolaďovat nastavení anatomických součástí zaručujících pohodlí a umožňujících dlouhodobou bojeschopnost vojáka.
"Chlap jako ty nám všem bude užitečný," poznamenal, když začal konfigurovat HID na vojenské požadavky.
Backsyht rezignovaně sledoval, jak se stává součástí bitevního obleku, jak se jeho smysly napojují na elektronická rozšíření způsobem, který dosud nikdy nepocítil.
"Potřebujete pozorovatele," dohadoval se s ulehčením. "Proto tu vlastně jsem. Můžete se spolehnout, že svou práci zastanu."
"To je dobře," poznamenal Vorošilov a s uspokojením sledoval řadu zelených diod na externím diagnostickém panelu.
"Ale možná bych uvítal osobní zbraň, aspoň automat, který jsem měl předtím," zaváhal Backsyht. "I když jsem jen pozorovatel."
"No, můžeš si vzít i ten, pokud skafandru zbudou kapacity. Ale tohle je lepší," ukázal Vorošilov na masivní, víc než metr a půl dlouhou hlaveň zakončenou hranatou hruškou podávacího mechanismu. Mohutně vyhlížející dělo právě přivážel hydraulický jeřáb.
Backsyht se na žoldnéře podezíravě podíval. To musel být vtip.
"To je kanón, který se dává na tanky, ne?" snažil se zachovat tvář.
"Někdy taky," souhlasil Vorošilov a pozorně kontroloval, jak se hlavní část zbraně usazuje v závěsech instalovaných na pravém Backsyhtově předloktí.
Přesněji na pravém předloktí jeho bitevního oděvu.

"Vzhledem k hmotnosti s tím má dost práce i exoskelet a reakce není až tak blesková. Ale zase, budeš mít pokaždé dost času rozmyslet si, na co míříš. Teď ti nasadím přilbu, Fincher chce přímý přístup ke všem tvým biodatům, aby tě před akcí srovnal na ideální hodnoty."
Backsyht už neprotestoval, zcela ho zahltilo komunikační rozhraní žoldnéřského HIDu, jehož možnosti mu zprostředkoval skafandr s WPCEčkem. Jistým způsobem se podobalo tomu, co znal, ale měl pocit, jako by z rodinného vozu určeného k poklidné přepravě z místa na místo přesedlal do plnokrevného závodního sporťáku.
"A střílej jen do cizích," poslal mu poslední zprávu Vorošilov už digitálně.

***

Zbrojírna se vyprázdnila, hala, která ještě před pár minutami vyhlížela malá a přeplněná, zela prázdnotou a klidem chrámové lodi. Vorošilov se protáhl, až mu klouby v těle zapraskaly. Měl za sebou pár hodin perné práce, ale vše šlo jako na drátkách, mohl být spokojen.
"A teď je řada na tobě, pane zbrojíři," zazněl tichý hlas.
Vorošilov se otočil a až po chvíli rozeznal kousek před sebou chameleónim efektem skrytou Fahreyovou.
Její bitevní výstroj nebyla tak masivní jako McBaneových lidí, ale maskování bylo lepší než prvotřídní.
Vorošilov uznale přikývl a usmál se.
"Přesně tak."
Uzávěr cvakl, chameleóní efekt pominul, proudnicově tvarovaná helma jen mírně vyčnívající z ramenního pancíře osazeného raketovým kompletem a speciálním lokátorem se zvýšenou citlivostí odskočila dozadu a odhalila hlavu Fahreyové. V porovnání se strojovým skeletem vypadala až nepatřičně titěrně.
"Víš, nabídka, kterou jsi mi dal - myslím dům v divočině na té tvé Sibiři a k tomu pár batolících se dětí, se mi líbí. Ale nelíbí se mi, že chceš lovit. Kožešinová předložka z usurijského tygra mě neláká."
Dívala se vážně, tvář jí rámovaly kovové skvrny elektrod propojujících stroj s lidským mozkem.
"To jsme si nerozuměli," zavrtěl hlavou Vorošilov. "Usurijské tygry chci odchovávat, lovit budu pytláky."
"V tom případě nabídku přijímám, proti předložce z kůže pytláka nic nenamítám," odpověděla Fahreyová vážně.
"Takže, jsme dohodnuti," přikývl žoldnéř a uklonil se.
Bez dalšího loučení vylezl po schůdcích a začal se soukat do vlastního skafandru.
"Signál ze sedmého podzemního patra stále pod úrovní alarmu, ale zesiluje," oznámilo WPCEčko.
Vorošilov přípravu nezrychlil. Tohle byl pokyn pro Kuzmina, Chorybda, Pietra a čtyři byutechácké oddíly, které měla trojice na povel. Práce začínala.
Kapitola dvacátá
NA ŽIVOT A NA SMRT

Kuzmin stál zády ke stěně se zbraní v první pohotovostní poloze, ve stejné pozici o kus dál stejně jako on vyčkávali Pietro s Chorybdem. Čas pomalu plynul odměřován základními konstantami vesmíru. Málokdo si uvědomoval, že nejtěžší na boji je čekání. Absolutní většina poražených prohraje právě v průběhu čekání. Kuzmin sám mohl čekat hodiny, dny, měsíce. Věděl, že dvojka Pietro s Chorybdem také. Jenomže on mohl čekat celé roky a každou sekundu z té doby by byl stále v pohotovosti, připraven zaútočit, zabít stejně rychle a spolehlivě jako kobra. Byla to vlastnost, která se stala přirozenou součástí jeho já, kus osobnosti vytvořený, vymodelovaný předchozím životem. Předchozím utrpením.
Stěny chodby vyražené v metanovém ledu, už bylo jedno, zda pozemskou nebo jinou technologií, zrcadlily sporadické odlesky elektromagnetického vlnění, jejichž zdrojem byli oni sami. Při maximální citlivosti to na displeji vypadalo jako občasné prásknutí meteoritu do černé zdi. Černou zeď představoval led o teplotě pouhých sedmdesáti kelvinů. Místo hudby měl Kuzmin na pozadí audia odposlech hovorů byutechácých vojáků. Zpočátku byli potichu, ale po pěti hodinách čekání to většina z nich nevydržela a ventilovala své obavy a strach v rozhovorech s ostatními.
"Prej umí prolézat zdma," řekl někdo snad po tisící.
"Kecy, kdyby uměli, sme všichni nahraní a to by žoldáci dávno zcvakli kufry. Ti zůstávaj jen kvůli snadno vydělanejm prachům," odpověděl mu někdo další, po desetitisíce.
"Mají v rukávu esa, se kterýma se vytasej, až bude třeba."
Kuzmin věděl, že skliváci se skutečně umějí prosáknout pevnou látkou jako přízrak z nějakého hororového filmu. A eso žádné neměl. On, ani major, ani Gunner, ani nikdo jiný. Na rozdíl od ostatních předpokládal, že ho najde, až ho bude potřebovat. A pokud bude náhodou rukáv prázdný, umře. Nic víc, nic míň - bylo to jednoduché a Kuzmin měl rád jednoduché věci. Veškeré známé informace o schopnostech skliváků měli i velitelé byutechácých družstev. Dovětek, že jde skutečně o kompletní data, měli dostat až těsně před akcí.
Z myšlenek se vrátil k 3D schématu chodeb. On s Chorybdem a Pietrem spolu s dalšími čtyřmi družstvy pěchoty Byutechu byli rozmístěni tak, aby se do kteréhokoliv místa dostali co nejrychleji. To proto, kdyby se přepadové oddíly skliváků opravdu dokázaly přemístit skrz kilometry ledu do libovolného místa. Otázkou pak ale zůstávalo, proč by nezaútočili přímo v centru kupole. Velmi znepokojivou otázkou. Kuzmin věděl jedno: pokud by tu možnost měli, dávno by ji využili.
Fluktuace hustoty hmoty ve čtverci 11 - D - 3, předal HID informaci.
Kuzmin spokojeně sevřel rty. Kolísání přesáhlo hodnotu alarmu a naštěstí souřadnice patřily do sektoru, který hlídali právě oni. Někdo jiný by to za štěstí nepovažoval, ale Kuzmin ano.
"Tým alfa se přesunuje k místu kontaktu; beta, gama, delta plná pohotovost!" informoval velitele ostatních družstev.

Pietro nečekal na rozkaz a vyrazil první.
Řítili se chodbou s razancí podzemního magnetického deltaplánu; nepoužívali jen podlahu, ale díky odstředivé síle, převyšující vzhledem k jejich rychlosti gravitaci, i stěny a občas i strop. Čidla rozmístěná všude okolo dál zpřesňovala údaje. Fluktuace nebyla jedna, bylo jich dvanáct, všechny v lokalizované oblasti a pohybovaly se. Zařízení, které Vorošilov sestavil podle návrhu Grahama a Finchera, fungovalo. To bylo eso v rukávu. No, možná alespoň srdcový kluk.
Pietro v čele formace zpomalil, blížili se do oblasti kontaktu. Souřadnicový systém sebou při posledním upřesnění škubl a tím je přesunul o pár desítek metrů dál, přímo do středu ohroženého území. Výstražná ikona zubaté lebky signalizující riziko bezprostředního napadení zacvakala zuby.
Kuzmin viděl, jak se Pietro bleskově rozhlíží - zaměřovači svých zbraní ohmatává jeden kout chodby za druhým. Byl překvapen stejně jako on. Nepřátelé měli být tady, přesto okolí zůstalo prázdné. Všichni současně rozsvítili reflektory a zapnuli lokátory na plný výkon. Nic.
Promítni fluktuace hustoty do optiky, rozkázal WPCEčku. Varování, že výsledek je nepřesný, ignoroval.
Vizuál překryla síť křivek zobrazujících změny gravitačního působení hmoty na okolí. Na pohled rovná stěna chodby se na několika místech boulila, jako by dovnitř prosakovaly velké kapky vody. Dvě už se dokonce odloučily a ležely na podlaze jako třesoucí se elipsoidy. Ale nikdo na nás dosud nezaútočil, napadlo Kuzmina s jistým údivem. O údajích WPCEčka nepochyboval. Možná po tomto triku potřebují nějaký čas na zotavení, usoudil. Předal výsledek své analýzy i s dohady Pietrovi s Chorybdem a sám zahájil palbu na imaginární elipsoidy, které se stačily oddělit od stěny. Mezitím se jejich počet zvýšil na čtyři.
Při čtvrtém výstřelu Kuzminova rychlopalného kanónu se nalevo od něj zdánlivě zhmotnila aerodynamicky tvarovaná postava. Bleskovým trhnutím namířila na žoldnéře trojhlavňový stroj a vzápětí se rozsypala zasažena explozí granátu vystřeleného Pietrem. V chodbě se vzápětí rozpoutalo peklo. Z neviditelnosti se vynořovala proudnicová těla útočníků připomínající oživlou kapalinu, aby se v další desetině sekundy tříštila na tisíce kousků, prostor se tměl záplavou ledu a zplodinami hoření kapalných střelivin.
Šest a půl sekundy, přečetl Kuzmin ze záznamu, když se rozplynula poslední fluktuace hustoty ledu a dvanáct skliváků leželo na zemi bez hnutí. Skafandry těch, kteří se nerozpadli, zmatněly, místo rtuťovité zrcadlící plochy jejich povrch najednou připomínal hladinu rašeliniště.
"Finchere?" promluvil Kuzmin. "Máme tady pro tebe pár kousků. Jsou na sračky, ale zatím se nerozpadají na písek. Možná z nich nějaké zajímavé info vyřežeš. A fakt se protahují skrz zeď jako nějací podělaní duchové."
"Vyrážíme," zazněla lakonická odpověď.
Fluktuace hustoty ledu v oblasti 04 - H - 11, vyhodnotilo WPCEčko údaje sítě senzorů.
"To je poručík Himel, spolehlivej, ale omezenej chlap," zkonstatoval Pietro na žoldnéřském okruhu.
Přitom se zájmem kopl nohou do těla jednoho ze skliváků. Ani se nepohnulo.
"Jsou docela těžcí," řekl překvapeně.
"Jinak by senzory změny intenzity gravitačního pole nezaregistrovaly," připomněl mu Chorybd.
"No, jo," souhlasil Pietro a pozvedl zdvojenou hlaveň svého automatu. "Jenomže údaje jsou jedna věc, ale co cítíš druhá."
Zvláštní úvaha na někoho, komu elektronika přidává dalších sedm smyslů, napadlo Kuzmina, ale neprotestoval, protože s ní souhlasil.
"Tým beta, přesouváme se do 04 - H - 11, čas kontaktu T plus třicet sekund," ohlásil briskně poručík Himel.
"Čas kontaktu T plus třicet?" zopakoval znechuceně Pietro. "Ten chlap mluví jako nějaká mašina nebo Spiceová," ušklíbl se nakonec.
Než mu kdokoliv stačil odpovědět, vydal se jako první tunelem zpátky.
Kuzmin počkal na Chorybda a zařadil se nakonec. Bylo třeba udržet ideální rozmístění a všichni si to uvědomovali. A nechybovat.
"Jsem na místě, vidíme je!" oznámil lehce roztřeseným hlasem Himel po dvaadvaceti sekundách.
"Pal!"
Místo očekávané střelby přenášené reziduálními cestami slyšeli jen praskání zatěžovaných energočlánků.
"Zbraně neúčinkují! Otáčejí se! Opětují palbu!"
"Přepněte na kinetické!" zařval Chorybd, současně poslal dodatek datového hlášení.
Pohyb v sektoru 09 - H - 12, vmísilo se do chaosu WPCEčko.
To byla práce pro oddíl poručíka Kriseka.
"Jdeme za Himelem!" zavelel Kuzmin. "Kriseku, jdi do toho! Delto, jdi do toho!"
V další sekundě se už řítili klikatými tunely šedesátikilometrovou rychlostí.
Kuzmin tentokrát na místo kontaktu dorazil první. Metan zrudl ostře definovanými rudými cákanci červené.
Nevypadalo to, jako by někdo led polil kapalinou, spíš jako by na něj položil rychle se zužující černočervené kabely.
Krev při mínus dvou stech stupních Celsia tuhla okamžitě.
Nad desítkou těl v rozervaných bojových oblecích se skláněly zrcadlící siluety. Z každé vybíhal prohnutý sosák párající skafandr i tělo v něm, z mrtvých už však žádná krev netekla.
Kuzmin zabrzdil nárazem do stěny, tím před sebe vyslal tunu nadrceného ledu. Jeho kanón napojený na metahydrazinový zásobník zaburácel současně s Pietrovým automatem, o zlomek později se k nim přidala Chorybdova elektromagnetická karabina. S lhostejnou chladnokrevností pozoroval, jak nepřátelé několik dlouhých desetin sekundy smrtonosné palbě vzdorují. Jejich sosáky se ztratily, někteří se snažili zamaskovat hávem neviditelnosti, ale marně. Projektily si je stejně našly. Oblé tvary jejich těl ještě stačily narušit strohé hlavně zbraní zhmotnělé zdánlivě odnikud.

Pak si soustředěná palba konečně vybrala svou daň. Padali vzad, tříštili se na kusy, někteří však i tak dokázali opětovat střelbu a skafandr hlásil první zásahy.
Konečně poslední sklivák padl k zemi. Jednou ze svých proměnlivých končetin však dál šátral po špatně viditelné zbrani ležící opodál. Pietro k němu přistoupil a sklonil se nad ním. Na stále dokonale zrcadlícím povrchu těla mimozemšťana se objevil zdeformovaný obraz Člověka v bitevním obleku, nelidská končetina připomínající chapadlo zakončené tisícovkou vláken se obemkla kolem mihotavého předmětu.
"Zkurvysyne," řekl malý žoldnéř, "hlaveň je přehřátá a já ji kvůli tobě nebudu namáhat ani o mrť víc, než je nutný."
V ruce se mu jako kouzlem objevila neforemná pistole, Kuzmin poznal starožitný model z prvních vesmírných válek. Třeskl výstřel, stěny ho i v řídké atmosféře zprostředkovaly s ultimativní naléhavostí. Hlava skliváka se rozletěla na kousky jako diamantový krystal, chapadlo ochablo. Pietro přilepil zbraň zpět na její místo.
"Nepřátelská jednotka zničena. Máme jednoho mrtvého a jednoho zraněného," ohlásil současně poručík Krisek. "Zraněný je krátkodobě schopen boje."
"Za tři dny ho pošlu na ošetřovnu," ucedil suše Kuzmin. "Pro všechny, přesun na stanoviště B."
"Přišli jsme o jedno družstvo. Pokud při každém útoku ztratíme tolik lidí, dlouho nevydržíme," pronesl na žoldnéřském okruhu.
"Finchere?" navazoval Chorybd spojení. "Stáhl jsem záznam střetnutí od mrtvých. Posílám. Zdá se, že všichni použili pro první střelbu laserové zbraně. A skliváci to ustáli dost dlouho na to, aby vojáci zpanikařili."
"Rozumím," potvrdil Fincher.
"Laser jsou fotony a to jejich maskování je z velké části odvádí stranou stejně jako běžné elektromagnetické vlnění. Lasery nepoužívat," okomentoval vzápětí záznam.
"Fajn, zkus příště na něco přijít, dřív než kvůli tomu zařve deset chlapů," odsekl podrážděně Pietro.
"Dodejte mi živého skliváka," zazněla strohá odpověď. "A nenechte se přitom zabít," zaslechli dodatek, ještě než se vydali ke stanovišti B.
Fluktuace hustoty 05 -H- 13, ohlásilo WPCEčko.
"To je pro Byutech," zkonstatoval Kuzmin a pohroužil se do osobní komunikace s velícím důstojníkem.
V morku kostí cítil, že je čeká dlouhá a drsná záležitost. Tak krvavá, že i jemu nakonec poleze krkem.

***

Spiceová pozdvihla svou kombinovanou zbraň, velkorážný automat na klasické střelivo spřažený s odstřelovací opakovačkou a vysokorychlostním granátometem. Na rozdíl od ostatních žoldnéřů neměla zbraň nainstalovanou přímo na exoskeletu, ale jednoduše ji držela. To byla daň za univerzálnost jejího bojového kompletu nutnou například pro provádění výzkumu přímo v polních podmínkách.
Namířila do temného ústí chodby a čekala, až čidla zpřesní celkový obraz. Aktivní zobrazovací systémy měli všichni seřízené na minimální výkon, HID zobrazoval okolí v šedozelených barvách se sotva dostatečným kontrastem a měnil je v komando duchů. Připadalo jí, že byutechácký seržant se svými muži se bojí. Seskupili se do hloučku jako vyděšení kluci. Ani se jim nedivila, nacházeli se teď na poslední úrovni osazené komplexními senzory. Tady na ně neviditelní útočníci mohli opravdu zaútočit odkudkoliv. Jenomže právě sem je zavedla data, která jim poslal Kuzmin, přesněji jeden z jemu podřízených poručíků. Byla by raději, kdyby místo, kde měl skončit zraněný sklivák, označil přímo Kuzmin. Občas ji sice děsil, připadal jí víc jako chřestýš než člověk, ale dalo se na něj stoprocentně spolehnout. Vědečtí experti Graham s Wellerem se kupodivu zdáli klidnější. Možná jen proto, že si neuvědomovali nebezpečí, ve kterém se všichni nacházeli.
Z dalšího tunelu se vynořil Fincher, mohutná silueta deformovaná automatickým ramenním raketometem. Vojáci sebou viditelně škubli, jeden z nich sáhl po zbrani. Spiceová okamžitě podřídila jeho bojový počítač svému. Ten chlap byl zmatkář a mohl někoho zastřelit. Fincher držel v jedné ruce zjednodušenou verzi její vlastní zbraně, ve druhé opakovací brokovnici vzor Deep Space s odmontovaným kompenzátorem zpětného rázu a naopak přidaným automatickým podavačem nábojů ze zásobníku na exoskeletu. Vystřelit z ní bez podpory extrémně výkonné vnější kostry skafandru znamenalo spáchat sebevraždu.
"Našel jste ho?" zeptal se dychtivě Graham.
Společně s Wellerem nesli kontejnery s postrojovým vybavením a v civilních skafandrech pouze s přídavným pancéřováním vypadali proti vojákům v bitevních skafandrech drobně jako děti.
"Leží ve vedlejší chodbě, tak dokonale maskovaný, že jsem o něj málem zakopl. Až z bezprostřední blízkosti ho našlo infra seřízené na maximální citlivost. Povrch jeho obleku je o desetinu kelvinu chladnější než okolí," odpověděl Fincher.
"Jdeme na to!" vyrazil okamžitě vědec směrem, který mu ukázal HID.
"Bojová formace," připomněla mu Spiceová, ale jejich vzrušení z možného vyluštění tajemství vnímala stejně.
Už sedm hodin se honili podzemím z místa na místo. Potřebovali najít mrtvého skliváka v co nejlepším stavu, podívat se mu na vnitřnosti, aby se o nich něco dozvěděli a našli jejich slabá místa. Zatím nejvíc se dozvěděli od mrtvých, které za sebou zanechal Kuzmin a spol. při první srážce. Stále však příliš málo.
Dva průniky, 09 - D - 1, 4 - G - 12, zanalyzovalo WPCEčko data senzorové sítě.
"První si beru já s Pietrem, Chorybde, podpoř Strassiho, má poloviční stav," vychrlil Kuzmin bojovým kódem.
Spiceová věděla, že někde nahoře se v dalších sekundách odehraje peklo, ale tisíce metrů ledu utlumí vibrace explozí, řev raněných i syčení a klokotání unikajícího vzduchu a oni neuslyší nic.
To už dorazili na místo. Weller s Grahamem okamžitě otevřeli kontejnery, rozestřeli nad neviditelným tělem skliváka kryostan a napojili na něj chladící jednotku. Fincher už připravoval semiautomatického chirurga. Se zbraněmi

upevněnými do pohotovostních patic na pancéřovaných ramenou připomínal zosobnění démona z dávných dob.
Spiceová se soustředila na plán chodeb okolo. Nacházeli se na okraji zmapovaného území, ještě hlouběji byly chodby křivolaké a mnohem užší než tady; noční můra každého horníka. Mrtvého skliváka naštěstí objevili v poměrně úzkém přímém koridoru. K větvení chodeb, z něhož přišli, to bylo padesát metrů, k dalšímu sto. Alespoň podle nepřesné mapy. Radar v maskovacím režimu tak daleko neviděl.
Četě přidělila hlídání prostoru, z něhož přišli, sama si vzala na starost neznámý terén před sebou.
"Jsem na jednom kelvinu," zahuhlal Graham skloněný nad chladičem, "to by mohlo stačit."
Ve stanu teď bylo zima dokonce i oproti mrazivým poměrům Pluta.
"Začínám řez," oznámil Fincher.
Automatického chirurga řídil prostřednictvím HIDu.
Weller stál u řídící jednotky lékařského robota, jako by tak mohl získat měřená data aspoň o chvíli dříve.
Fluktuace 12 - K- 1, oznámilo WPCEčko.
Spiceová zpozorněla, to bylo těsně nad nimi, na samém okraji senzorové sítě.
Upírala oči do tmy překryté stejně slepým zobrazením HIDu. Věděla, že to nemůže být pravda, ale měla pocit, jako by jí pažba zbraně klouzala v potem vlhkých rukou, slyšela bojové duchy vojáků Byutechu, jejich srdce, přerývané oddechování, polykání, někdo se polohlasem modlil.
"Všechny údaje v normě," okomentoval počítač nový stav dat.
Slyšela, jak se muži uvolnili, bojoví duchové se rozplynuli a metánový led zářil v paprscích reflektorů stejně mírumilovně jako před chvílí. Spiceová však zůstávala napnutá jako struna. Vykašlala se na snahu o maximální utajení a infračerveným paprskem prohmatala chodbu před sebou; samozřejmě nic. Změnila vlnovou délku, přešla k ultrafialové - s tvrdším zářením její lokátor operovat nedokázal. Opět nic, jen rozmazanější charakteristika odrazu světla. Sevřela rty - intuice, zkušenost, cit pro fyziku vesmíru spolu se šestým smyslem válečníka křičely, že něco je špatně.
"Pal, nepřítel neviditelný, všeobecný pokryv!" zavelela a sama stiskla spoušť.
V první desetině sekundy si myslela, že udělala chybu, pak se však před ní zablesklo, objevil se nezřetelný obrys skliváka. Nechala prst na spoušti a další série projektilů ho do slova a do písmene roztrhala.
"Jsou všude, musíme ustoupit!" křičel někdo.
"Plošnou palbu plnou kapacitou bez ohledu na zásoby munice," nadatovala stroze. "Vytlačte je z chodby, kryjte za každou cenu výzkumný tým."
To už běžela chodbou, současně střílela z automatu a granátometu. Bojový software zareagoval na útok, který neviděla, poslal ji skluzem k zemi. S nacvičenou rutinou se poddala akci exoskeletu, prostor zaplnila exploze jejích vlastních obranných granátů, které z obyčejných a inteligentních střepin vytvořily pekelnou stěnu neprostupnou pro všechny projektily větší než maliček.
"Neprosakují se stěnami, postupují normálně chodbou!" hlásila výsledky pozorování a pokračovala dál. Narazila do neviditelného objektu, byla těžší a převálcovala ho. Bez uvažování střelila pod nohy.
"Gap s Umvem jsou mrtví! Musíme se stáhnout nahoru!"
"Jdu z druhé strany!" bliklo hlášení s Fincherovou signaturou.
WPCEčko nejprve odhadlo a vzápětí potvrdilo, o co se druhý žoldnéř snaží. Vojáci Byutechu sice vytlačili nepřítele až za křížení chodeb, ze kterého přišli, a dostali se na území, kde senzorická síť jakž takž fungovala, současně se tím však vystavili útokům z více stran. Fincher se snažil vyčistit a zabezpečit jeden z možných obchvatů.
"Máme data, zatraceně zajímavá data, můžeme tu být ještě chvilku?"
HID automaticky zesílil Grahamův dychtivý hlas, aby ho přes chaos vřavy bylo slyšet.
Jak dlouho si budeš přát, pomyslela si Spiceová, zlomek sekundy počkala, až se vymění zásobník, a opět zahájila palbu.
Prásk, výstřel z Fincherovy obludné brokovnice rozvibroval led, senzory zvuk přenesly jako třesknutí doplněné táhlým zaduněním. Prásk.
"Tohle nerozdýchají," hlásil žoldnéř. "Za chvíli jsem u vás."
HID ukazoval jeho rychlý postup. Pak někdo zaječel, všechno přehlušilo zaskřípání oceli tažené po oceli, dvě mediikony současně pohasly, Pamski a Vogrev byli mrtví.
"Máme, co jsme chtěli!" ohlásil vzápětí Weller.
"Stahujem se," zareagovala okamžitě Spiceová.

***

Ustupovali stejnou cestou, kterou přišli. Vybavení nechali na místě, místo něj Weller a Graham vlekli mrtvé. Skliváci najednou omezili další útoky - buď kvůli ztrátám, nebo protože jednotka Spiceové zuřivou palbou pokrývala všechny volné prostory okolo.
"Jsme z toho venku," ulevil si někdo, když vystoupali o úroveň výš.
Spiceová útok vytušila dřív, než přišlo varování WPCEčka.
"K zemi!"
Ledová stěna se roztříštila a odhalila prázdný prostor -zdánlivě prázdný prostor. Pak ji něco zasáhlo a přišla tma.
Probrala se na zemi.
Hrudní pancíř přetížen a zničen, funkce skafandru nepoškozeny, funkce organismu se vracejí k normálu, zahrnulo ji WPCEčko záplavou dat. Blackout čtyři sekundy.
Na záznamu sledovala, jak všichni padají k zemi, stejně se ale do ní i ostatních mužů zakousla palba. Nejdéle otálel Fincher a těsně předtím, než zalehl, jeho automatický raketomet vychrlil pět záblesků. Pak senzory oslepila ohnivá

koule. Z ní vyšli tři pošramocení skliváci: dopředu nachýlené trupy na čtyřech končetinách pohybující se způsobem připomínajícím přesypávání písku. Hlavy měli neviditelné, tam maskovací efekt stále fungoval. Nevšímali si ostatních, zamířili rovnou k tělu ležícímu nejvíc vlevo. Mark Waber, označil ho HID.
S překvapením viděla, že muž je zalitý do průhledného sarkofágu. Dva skliváci ho s lehkostí zvedli a spěchali chodbou pryč. Kdy to stihli udělat? Zasáhli ho nějakou speciální zbraní? Přemýšlela zběsile. Podle medidat byl ještě živý.
Spiceová se bleskově postavila, skafandr zbraň ani v řízeném pádu nepustil. Přepnula laserový zaměřovací paprsek na plný výkon, s ním i všechny další aktivní senzory obleku. Chodba byla rovná - ještě je viděla; první ze skliváků právě vcházel do ledu. Přepnula na odstřelovačku, vystřelila jednou, podruhé, pak jí byutechácký voják srazil hlaveň a potřetí minula. Nevadilo to, mediikona Marka Wabera už zčernala.
"Vy jste ho zabila!" zaječel na ni.
"Ano, a očekávám, že byste udělal to samé i pro mě," odtušila studeně. "Chtějí živého zajatce stejně jako my a tenhle přepad sloužil právě k jeho získání," pokračovala. "Potřebujeme pomoc. Máme mrtvé a zraněné, sami se odsud nedostaneme," nadatovala.
"Už pro vás vyráží záchranný oddíl," odpověděl jí sám McBane.
Fincher se stěží postavil do mírného předklonu, jeho skafandr ze srážky nevyšel tak dobře jako její. Také musel vzdorovat palbě déle, uvědomila si.
Automat už neměl, ale brokovnice mu zůstala. Pak už se zvedl jen jediný další voják.
Spiceová přehlédla data, nikdo jiný nebyl akceschopný.
"Tohle místo je stejně dobré jako kterékoliv jiné. Zaujmeme kruhovou obranu."

***

Vorošilov stál v zákopu a prostřednictvím HIDu si prohlížel horizont v rozsahu celých tři sta šedesáti stupňů. Na skokovou změnu pozorovacích stanovišť si už zvykl a dokonale se orientoval.
"Kabeláž prvního a druhého okruhu obrany položena," ohlásil velitel techniků, "na nejvnitrnějším pásu dokončujeme instalaci pancéřových stanovišť."
Vorošilov potvrdil příjem. Okop vyražený v ledu poskytoval slušnou ochranu proti palbě pěchoty, ale pokud by měly ke slovu přijít explozivní střely vzduch - země, projektily střílené vyšší balistickou křivkou či útoky prostřednictvím synchronizovaných rázových vln, neposkytoval dostatečný kryt. Pancéřová stanoviště byla pro dlouhodobý odpor nutností.
"Ještě pár hodin a budeme připraveni tak dokonale, jak je za těchto podmínek možné," poznamenal.
Backsyht se po dvanácti hodinách ve skafandru cítil naprosto vyčerpaný. Všechny svaly ho v důsledku permanentního využívání exoskeletu a následné zpětné vazby nesnesitelně bolely, černá obloha s pomalu stoupajícím Sluncem a naopak klesajícím Charónem ho přibíjela k zemi. Už ani nervózně nevyskakoval při každém upozornění WPCEčka na možnou přítomnost nepřátel. Vzhledem k tomu, že čidla byla seřízená na nejvyšší citlivost, objevoval se průměrně jeden falešný poplach za dvě hodiny.
Nejvíc ho deptaly zprávy z bojů v podzemí pod základnou. Tam už víc než půl dne umírali lidé a přes veškerou snahu ustupovali. Kuzmin musel vyklidit nejspodnější dvě patra. Působil nepřátelům těžké ztráty, ale sám také zaplatil krvavou daň.
"Byl bych rád, kdyby to konečně začalo," poznamenal nahlas.
Vorošilov se k němu otočil, jako by ho optický kontakt mohl o tom, jak se novinář cítí, informovat přesněji než balík medidat.
"Já také, ale válka je o čekání," souhlasil překvapivě.
Bojový robot čekající v zákopu vedle nich se najednou otočil směrem k nim, předvedl jim černě ústí elektromagnetického kanónu a pak se zase vrátil do výchozí polohy. Tentokrát se Backsyht lekl a až se zpožděním si uvědomil, že šlo jen o rutinní prověření a prohřátí systémů pohybu, aby při ultranízké teplotě nezamrzly.
Signály, 125, 2, 5, vyhodnotil počítač údaje senzorické sítě.
Backsyht věděl, že první číslo udává azimut, druhé vzdálenost. Čidly snímajícími změny teploty, gravitačního zrychlení, vibrace a některé vybrané části elektromagnetického spektra pokrývali území do vzdálenosti tří kilometrů.
Vorošilov na okamžik zkameněl, obě jeho zbraně navěšené na pažích skafandru, těžká elektromagnetická karabina a dvojhlavňový granátomet strnuly namířené k nebi pod úhlem pětačtyřiceti stupňů, komunikační ikona signalizovala, že právě zatěžuje bojové informační kanály na maximum. Zbytek nosných ploch bitevního skeletu zaujímaly prvky pasivní a aktivní obrany spolu s komunikačními a lokačními systémy.
"To by mohli být oni," zhodnotil výsledky druhého kola analýz.
"Oddíl tři zůstane na místě bez jakékoliv aktivity, podle informací ze štábu nás dokážou nějakým neznámým způsobem zaměřit, nechci je poplašit," zopakoval ještě jednou rozkazy.
Backsyht by teď za žádnou cenu nechtěl být na místě mužů, ke kterým se přibližovali nepřátelé a kteří nesměli podniknout žádnou akci. Napojil se na jejich vnitřní komunikaci. Měl k ní díky velitelské prioritě přístup stejně jako všichni žoldnéři.
"Už sou blízko, pět set metrů!"
"Jdou skrz led!"
"Kurva, dyť už můžou být tady, neviditelní! Prej nejdou ničím sejmout!"
"Jestli teď zvedneš prdel, zabije tě ten ruskej žoldák. Tím sem si jistej, jako že se Hamilton menuju."
Backsyht napůl proti své vůli aktivoval zbraňové systémy. Bylo to zbytečné, nepřátelé se nacházeli přesně na opačné

straně pomyslného okruhu okolo základny. Nedokázal si však pomoci.
"Ústup podle plánu A," poslal Vorošilov rozkaz prostřednictvím HIDu.
Backsyht věděl, že tento ústup je vlastně úprk připravenými chodníky a průkopy, kde se vojáci mohli snadno krýt. Přinutil se sledovat HID a nesnažit se situaci pozorovat pomocí přímého vizuálu.
Na panoramatickém videozáběru promítnutém přes souřadnicovou síť se objevilo dvanáct mužů- Zdánlivě vyskakovali ze země a rychlostí přes šedesát kilometru za hodinu spurtovali ke druhému obrannému pásmu. Za sebou nechávali závoje tříštěného ledu odletujícího od záchytného systému bot skafandru. S minimálním zpožděním se z nicoty zhmotnily mlhavé projekce útočníků, bylo jích několik desítek, šedesát sedm až osmdesát pět, identifikoval je počítač.
"K zemi!" zavelel Vorošilov.
Muži padli k zemi řízeným pádem za použití speciální pohybové rutiny exoskeletu, současně zahájili palbu obě obranné věže, které základně ještě zbyly. V průběhu jeden a půl sekundy byla vlna útočníků vymazána z povrchu Pluta, místo, kde se ještě před okamžikem mimozemšťané nacházeli, označovala jen plocha hladce seříznutého ledu a oblak bílé páry metanu a oxidu uhličitého. Backsyht nikdy neviděl účinek zbraní vesmírné třídy takhle zblízka. Tohle vlastně vidělo a mohlo o tom dál povídat jen velmi málo lidí.
"Mělo jich být víc, podruhé nám na špek neskočí," řekl nespokojeně Vorošilov.
Backsyht se na žoldnéře užasle podíval. Pomalu začal chápat, proč je tak nebezpečný.
"Zaútočí na obranné věže?" zeptal se.
"Pokud chtějí spáchat sebevraždu nebo mají inteligenci laboratorní krysy, tak ano. Nesázím ani na jednu možnost."
Backsyht se zastyděl. Věže byly koncipovány jako autonomní jednotky a o svou obranu se samozřejmě staraly samy za použití svých neskutečně drtivých zbraní.
"Trojku chrání Fahreyová se svými lidmi a desítkou byutecháků," přemýšlel dál Vorošilov nahlas. "Tam neprojdou, i když vyzkouší nějaký špinavý trik. Pětku mají na starost jen byutecháci, ale je jich tam třicet, to by mělo stačit."
"Pokud mají těžší artilerii, použijí ji. Překvapivé útoky nevyšly. Ale předtím, předtím zkusí ještě něco jiného, já bych to tak udělal."
Backsyht měl dojem, že v hlase žoldnéře slyší úsměv. Místo další otázky obrátil pohled k nebi. Hvězdy, Charón i Slunce na něm dál zdánlivě nehnutě setrvávali ve své povýšené netečnosti Bylo jim jedno, že na mrazivých planinách zapomenuté planety umírají lidé. A nelidé, doplnil po chvíli.

***

Pietro pomalu kráčel chodbou. O poloze druhů ho informovaly bojové ikony, ale stejně si připadal sám. Všude jen blyštící se led, přízraky radiových ozvěn a sterilní, nedostatečně rychle obnovovaný obraz laserového skenu. Mediikona pípla, hladina cukru v krvi mu povážlivě klesla, zato množství zplodin látkové výměny postupně otravující jeho organismus se přesunulo do žlutého pásma. Čas na dávku medikamentů. Soustředil se, aby lépe překonal krátký nával nevolnosti, který dávkování léků, iontů a výživových koncentrátů doprovázel. Došel k rozcestí, teď se dostával do pro hlídkování nejnepříjemnější části chodby. Předchozí boje zničily kdysi rovné stěny, měl pocit, že prochází sérií různě velkých jeskyní plných ledových balvanů proměnlivé velikosti. Tady by se skliváci snadno ukryli i bez své neviditelnosti.
"Další porce našich dohadů," ozval se bez jakéhokoliv úvodu Grahamův hlas.
Proč nemluví někdo z vědců s vyšším postavením? Napadla Pietra otázka, ale nechal si ji pro sebe. Informace, které jím výzkumný tým průběžně poskytoval, měly cenu života.
"Tentokrát se týkají jejich procházení stěnami. Naše teorie vyplývají z propojené analýzy dat detektorů a bojových záznamů a podle ní opravdu mohou procházet pevnou látkou. Jedná se o jistý druh vědomě řízené supratekutosti."
Pietrovi bylo jedno, na jakém principu se skliváci dokážou prosáknout skálou nebo ledem. Doufal v informace využitelné k boji. Množství stínů, optických i radarových, za horou balvanů z rozpadlé klenby ho znervózňovalo. Zastavil, aby dal WPCEčku čas zmapovat okolí a vytipovat místa s pravděpodobným výskytem nepřátel. Síť senzorů, díky níž dokázali postupující skliváky odhalit, neposkytovala žádná varování. To bylo v zásadě dobré, i když Pietro si myslel něco jiného.
"Doba vzpamatování, to znamená čas, za jak dlouho po vyjití do volného prostoru jsou schopni akce, závisí na čase stráveném v supratekutém stavu," monotónně přednášel Graham.
To bylo konečně něco zajímavého, usoudil Pietro.
Současně si uvědomil, že i vědec musí být unavený. Posledních šestnáct hodin strávil u počítače, před tím dalších šest přímo v akci při sběru materiálu.
Analýza signálů byla dokončena, podle počítače byla jeskyně skutečně prázdná. Pietro přesto namáčkl spoušť a zkontroloval počet nábojů. Ještě jich bylo dost, a to i při tempu, jakým je jeho dvojhlavňová zbraň chrlila.
"Poslední věc, kterou máme, je skutečnost, že víc těžkostí než prostup materiálem na dlouhou vzdálenost jim způsobuje překonávání fázových rozhraní. To znamená že přechod skála - led je zdrží a zpomalí."
"Fajn," zabručel si Pietro sám pro sebe. "Možná bychom mohli postavit nějaký druh hradby."
Senzory stále nic nehlásily. Překročil hromádku drobných krystalů. Když ji viděl naposledy, byla mnohem větší. Těla skliváků se velmi rychle rozpadala. Weller při předchozí relaci tvrdil, že je to kvůli vysoké teplotě panující v podzemí a vlastně i na povrchu planety. To ti zkurvysyni musí pocházet z fakt mrazivého pekla, okomentoval to tehdy Pietro na veřejném okruhu a dokonce nebyl ani pokárán.
Senzory dál mlčely v klidovém režimu. Kriste Pane! Pietro se zastavil, protože si uvědomil, že žádný senzor už pěkně dlouho neviděl! Nejméně od chvíle, kdy vstoupil do téhle posrané rozbité chodby. Tubusy přilepené k ledu vždy u

paty stěny byly nenápadné, ale když člověk věděl, kam se dívat, našel je. Palcem změnil režim palby a aktivoval i granátomet.
"Tady Pietro, problém. Ti hajzlové nám začali rozebírat síť, kradou senzory," ohlásil, zatímco se pomalu otáčel kolem své osy.
WPCEčko už stačilo zmapovat okolí a ukazovalo mu kouty, do nichž by správně neměl vidět.
Odpovědělo mu ticho, počítač ohlásil ztrátu spojení. Na všech kanálech, na všech komunikačních okruzích. Zavřeli ho do neviditelné klece, napadlo ho. Přimhouřil oči, jako by mu to mohlo pomoci uvidět je. Třeba už stáli za jeho zády, se zbraní, která ho zalije do průsvitného sarkofágu a oni si ho odnesou bůhvíkam. Stále se pomalu otáčel, korekční pole zbraně nastavil na největší rozptyl, takže jedinou dávkou pokryl třetinu kvadrantu.
Pak mu to došlo. Jestli rozebírají síť senzorů, dělají to chytře, protože jinak by si toho počítače všimly. To znamená, že aspoň částečně rozumí lidské technologii. Tenhle fakt se musel major a ostatní dozvědět za každou cenu. Skafandr zavyl, Pietra ochromil chlad, jeho instinktivní reakce už ale nastartovala exoskelet, posilovače dokončily pohyb a tím narušily povlak opalizující hmoty, která se zhmotnila zdánlivě odnikud. Teplotní šok pominul, Pietro stiskl spoušť, prázdno před ním se zavlnilo, jak zásahy projektilů na zlomky sekund lokálně rušily dokonalé maskování mimozemšťanů. Přestože byli tak blízko, začal pálit i z granátometu, skafandr okamžitě začal hlásit škody způsobené explozemi vlastních nálož. Ale skliváci trpěli mnohem víc, byl si jistý, protože byli všude kolem něj. Vypadávali z neviditelnosti, velcí a mohutní, jiní, než viděl předtím. Pietro sebou škubl, měl pocit, že mu něco utrhlo břicho, to ale jen hrudní pancíř odvedl svou práci a neutralizoval zásahy. Spojení stále žádné a on musel předat zprávu; musel, za každou cenu. Už byl sám uprostřed volného prostoru, nepřátelé se kryli. Také by se měl krýt.
Místo toho vyrazil vpřed jeskyněmi vyhlodanými v ledu stovkami explozí, téměř se vznášel hnaný silou exoskeletu, později utíkal víceméně po svých, když mechanická kostra skafandru začala po nespočetných zásazích ztrácet výkon, potom už jen klopýtal a úplně nakonec se plazil, vlastními svaly posunoval metr po metru metráky mrtvého hardwaru. Když už si myslel, že prohrál, že se nedokázal dostat z nachystané odizolované pasti, naskočila zelená signalizující obnovené spojení. WPCEčko v jediném pulsu odeslalo všechny informace.
Pak něco překulilo Pietra na záda. Lhostejně, otupělý chladem a vyčerpáním, hleděl na nelidské postavy definované dokonale zrcadlícími plochami sklánějícími se nad ním. Oči ho ještě poslouchaly a to bylo důležité, protože mohl jejich pohybem iniciovat autodestruktor. Provedl to a jen pro jistotu vydal stejným způsobem rozkaz k aplikaci další dávky medikamentů do jeho krevního oběhu. Tentokrát to byl jed. Jeho živého nedostanou, tím si byl jistý. Devět, osm, ukazoval odečet. Pietro by se jim nejraději vysmál do jejich neživých ksichtů, ale nemohl, chlad ho zbavil síly. Šest, pět. Na čtyřce se čítač zastavil, jeden ze skli vaků odstoupil a udělal místo jinému. Ti zmrdi toho uměli ještě víc, než předpokládal. Na okamžik se lekl, že dokáží odvrátit i účinek jedu, ale pak mu ze zorného pole začaly vypadávat barvy a to znamenalo, že je všechno v pořádku. Nervový jed začal likvidovat neurony mozku. Živého ho nedostanou. Uhrál s těmi zmrdy remízu. Ne, vyhrál, vyhrál, protože je odhalil. Vyhr…
Gunner seděl ve velitelském křesle Goliáše v plné výzbroji, stejně jako tucet vojáků v prostoru pro pěchotu. Kovacs udržoval motory na minimálním výkonu, který zaručoval, že budou schopni okamžitě vyrazit. Vedle postávala trojice robotických válečných strojů. Byly sestaveny ze součástí dostupných ve skladištích Byutechu, z nichž některé Brassi lehce předělal. Gunner při pohledu na temná ústí rychlopalných kanónů a masivní věnce cívek elektromagnetických karabin přemýšlel, zda má být rád, že je neřídí bojový software, ale přímo Jane. Tyhle stroje už na první pohled nespoléhaly na maskování, ale na bleskovou reakcí a brutální palebnou sílu, která se vymykala všem zvyklostem, konvencím… a lidským měřítkům.
"By mě zajímalo, jak si s tím dobrá," prohodil do prázdna, aniž by se namáhal někoho oslovovat.
"Mám k dispozici nejlepší operačně taktické rutiny, které jste vy lidé kdy vymysleli," odpověděla mu Jane okamžitě.
Jeden z mužů se v křesle předklonil a Gunner si okamžitě vyjel jeho medidata. Byl nervózní, nic víc. Jenomže nervozita v bitevním skafandru mohla být zatraceně nebezpečnou věcí.
"Znám ty nejlepší rutiny," opáčil lhostejně a zesílil starou skladbu This means War. Správná pecka pro tuhle chvíli. Tvrdý rock se mu zařízl do uší a několik mužů se začalo rozhlížet. Neměli správně sladěné komunikační kanály a docházelo k přeslechům. Jejich problém, tak to viděl Gunner.
"Znám je a dva z tvých tří panáků bych vyřídil a ani bych se přitom nezadýchal," vrátil se k tématu. "Pokud bych měl dostatečně výkonný kvér, protože tři metráky impulsně buzených pancířů na choulostivých místech strojů vydrží zatraceně dlouho."
"Mluvila jsem o vojenských rutinách Asijců. Nechci tě naštvat, ale jsou mnohem lepší."
"To je dobře, aspoň nějaké kladné překvapení," mávl rukou.
Jejich nová kamarádka se opět vytáhla.
"A proč nepomůžeš Kuzminovi a spol.? Hodila by ses, teda tvoje stroje by se mu hodily."
Gunner věděl, že v podzemí teď vypuklo peklo a skliváci se snaží protlačit nahoru za každou cenu.
"V podzemí nemám spojení všude," odpověděla okamžitě.
"No jo," zavrčel Gunner.
Proklínal fakt, že tady musí sedět a čekat na McBaneův rozkaz. Nejraději by bojoval dole, nebo aspoň vyčkával v zákopech s Vorošilovem.
"Důležitá informace," promluvil s nejvyšší prioritou McBane, současně se věta zobrazila v psané podobě.
Stejné hlášení měli teď na svých HIDech všichni.
"Nikdo nesmí padnout do zajetí živý. Velitelé, změňte konfiguraci autodestrukčních pojistek všech mužů, podrobnosti v technickém hlášení."
McBane ukončil komunikaci stejně, jako ji začal - prostě se ztratil.

Gunner se kousl do rtů. Už začínal rozumět předchozímu rozkazu: poskytnout seznam ztracených mužů a co nejpodrobnější informace o okolnostech, za kterých zmizeli. Že by skliváci dokázali lidi vyslýchat? Každý se dal zlomit, ale chtělo to svůj čas. Skutečnost musela být ještě bizarnější.
HID blikl, WPCEčko vyhlásilo maximální pohotovost, před Gunnerem se odrolovalo stručné menu:

Poplach: Přepadení Obranné věže 3: bez posil
Poplach: Přepadení Obranné věže 1: bez posil
Poplach: Přepadení Obranné věže 5: bez posil
Poplach: Ofenzíva v podzemí: posily Spiceová,
Poplach: Boj uvnitř reaktorové budovy 1:
posily Gunner, Jane
Vnitřní zajištění: Brugger

Rozhodující úder začal. Gunner věděl, že Kovacs má před sebou stejné hlášení, velitelem akce byl ale on sám.
"Jedeme," zavelel stručně.
Motor zabral, osmdesátitunový kolos nadskočil, tři neforemná ocelová monstra ověšená zbraněmi a municí ožila.
Taktický software už spojil Gunnera s velitelem lidí v budově reaktoru.
"Jsou všude, vyskakují ze stěn! Máme ztráty!"
"Nikdo nesmí padnout do rukou nepřítele živý," oznámil. "Všechny lidi přeskupte-"
Kovacs označil lokaci v kupoli reaktoru, kam se s transportérem mohl dostat nejblíže, Gunner ji zkontroloval z hlediska přístupnosti a možnosti obrany. Pak si všiml vektoru přiblížení. Kovacs se mínil i s celým kolosem probourat dovnitř a dostat je tak co nejtěsněji k lidem. Tím naruší pevnost nadzemního skeletu budovy, to ale pro systémy podzemí nic neznamenalo. Proč ne, dobrý nápad. Potvrdil místo a odeslal instrukce. Podle HIDu už Goliáš uháněl sedmdesátikilometrovou rychlostí.

Poplach: Pozemní ofenzíva: posily Jane

Probliklo hlášení, výmetnice zaskučely, jak se prostor okolo Goliáše zatměl klamnými cíli a mikroskopickými prostředky protiraketové obrany.
Gunner se v bojovém módu vstřebávání dat konečně dostal až na konec informací, které mu HID podle jejich aktuálnosti zpřístupňoval. Neubránil se tichému hvízdnutí. Pokud se jim nepodaří získat převahu a nepřítele vytlačit nebo alespoň evakuovat všechny vojáky a techniky, měl se postarat, aby nepadli do rukou nepřítele živí. Měl je prostě zabít.
"Panebože, on jede dovnitř. Vždyť nás zabije!" vykřikl muž sedící nejvíc vlevo.
Právě mu došlo, co Kovacs zamýšlí.
Martin Longe, dvacet pět let, bez zkušeností v reálném boji, věděl okamžitě Gunner.
Longe už se také očividně dostal až na konec jejich operačního schématu a plán ho podle jeho zděšené reakce nenadchl.
"Co budeme dělat?" zmocňovala se ho hysterie.
"Zabojujeme si," informoval ho klidně Gunner.
"Ale to tam můžeme umřít!"
"Ano, amen," ukončil jeho litanii strachu Gunner.
Celý život žil podle zásady Kdo s čím zachází, tím také schází. Přišlo mu to rozumné. Bojový stroj náhle do něčeho vrazil, naštěstí ne přímo. Ohlušilo je uši drásající zaskřípění, polovina vnitřního osvětlení kabiny vypadla, ve stokilometrové rychlosti klouzali šikmo stranou, ale nepřevrhli se.
"Otřeli jsme se o nějakého zasraného neviditelného čuráka," zanadával Kovacs. "Vorošilov bude mít plné ruce práce. Systémy v normě, minuta do výsadku," přešel vzápětí do hlášení v bitevním kódu.
Někdo se začal modlit, v přehrávači klapla další skladba a Gunner jí pustil na veřejný okruh. Píseň se jmenovala Highway to Hell a nemohla mít případnější název. Aniž si to uvědomil, vyťukával prsty rytmus a mhouřil oči v potutelném šklebu.
Čtyři sta metrů před kopulí začal Kovacs lehce brzdit -palubní počítač doporučil impaktní rychlost Šedesát pět kilometrů za hodinu. To mělo stačit, aby pronikli dost hluboko a současně měli reálnou šanci vyprostit se. Pokud jim někdo na druhé straně stál v cestě, Kovacs to bral jako jeho chybu.
Třicet metrů před místem srážky seskočili z Goliáše váleční roboti řízení Jane a běželi v těsném závěsu. Náraz. Obrněný transportér pronikl vnější kineticky odolnou stěnou i mezivrstvou pro autonomní likvidaci netěsností jako gigantický starověký taran, váleční roboti kousek za ním.
Chaos, rachot drcených přepážek i přetlaku odolných konstrukcí, alarmy poplachů.
"Výsadek!" zařval Gunner.
Zaštěkaly kanóny Goliáše. Přerušovaně - čelní věž se zřejmě při nárazu poškodila; pak zasvištěly karabiny robotů.
Gunner vykopl ven muže s číslem třináct. Ztuhl strachy před východem a překážel ostatním. I venku zůstal stát jako zkamenělý, něco ho vzápětí poznačilo bílou plamennou linkou. První zásah pancíř ustál, při druhém došlo k přetížení a zbraň přeřízla muže napůl.
"Kóje C13 je náš cíl!" vyřvával Gunner informace, které měli všichni na svých HIDech. Bylo důležité, aby chlapi slyšeli svého velitele a nezůstávali sami v soukromém digitálním pekle.

Dva muži zemřeli při výsadku, tři zpanikařili a nedrželi formaci. Jatka začala.
Gunner trojici za sebou přikázal, že je chce k sobě, ať ho kryjí. Skrz zeď vstřelil do vedlejší místnosti několik granátů a pak tam vpadl sám. Jane, která jim čistila a chránila levý bok, ohlásila ztrátu jednoho stroje.
"Poručíku! Doufám, že jste tam, kde tvrdíte!" přidal Gunner osobní dovětek ke komunikaci WPCEček. Ucítil tiché pufnutí, alarm skafandru zaječel, bezpečnostní pojistka oddělila zasažený břišní pancíř. Dva vojáci zaregistrovali zaváhání velitele a předběhli ho, aby nezpomalili postup. Další místnost plná granátů, elektrických jisker a rychle mrznoucího deště spalin po explozích. Probíjeli se kupředu, současně párali budovu základny jako ostrý nůž. Tam, kde palba elektromagnetických karabin zasáhla nosnou konstrukci, kapala k zemi žhavá ocel.

***

V průběhu prvních dvou minut útoku ztratili první obranný okruh a nepřátelé nařízli i druhý. Tam se jim je podařilo zastavit soustředěnou palbou Janeiných bitevníků. Vorošilov se na okamžik soustředil jen na HID. Ztráty byly příliš velké a nebyl si jistý, jak dlouho dokáží střední pásmo obrany uhájit. Neviditelné stroje na základě nějakého podivného fyzikálního triku postupující pod zemí nebyly rychlé, ani nijak zvlášť těžce vyzbrojené, přesto je spolehlivě nutily ustupovat.
Zásobovací roboti se míhali zákopy, rozváželi energočlánky a zásoby střeliva, s klouzavými nosítky se mezi nimi protlačovali zdravotníci. Palba polevila, ozývala se spíš sporadicky.
"Už nemáme téměř žádné Chipwekovy psy," zkonstatoval Backsyht.
Jeho ještě stále peklo druhého pásu obrany nezasáhlo. Byl nervózní, v ústech cítil krev z rozkousaných rtů.
"Už jsme je vyplýtvali všechny. Ty svině jsou vidět až z bezprostřední blízkosti i při největší citlivosti čidel," zavrčel Vorošilov.
Jeden ze strojů, ozbrojená prodloužená paže Jane, se nepatrně nadzdvihl a chvíli sledoval terén. Gesto bylo podivně lidské, i když nebylo zřejmé, který ze svých elektronických smyslů právě používá. Pravděpodobně všechny, usoudil Backsyht. Stroj vypadal zcela jinak než ostatní bitevníci, bylo to pravděpodobně tím, že Jane vyplundrovala sklady základny a postavila ho z těch nejposlednějších zbytků.
"Máme krátký čas oddechu," zkonstatovala.
"Nebo už se zase plíží pod zemí. Pokud jsou dostatečně pomalí, ani čidla je nechytí, zaznamenávají gradienty gravitačního pole, ne absolutní hodnoty," upozornil Vorošilov.
To byla ta lepší možnost. Všichni věděli, že skliváci se dočasně stahují, když někoho zajmou. Pak se do boje vrhnou s obnovenou silou - a novými úskoky.
"Musí být nějaký způsob, musí," opakoval sám pro sebe tiše Vorošilov, v hledí helmy se mu odrážel bílý sníh potřísněný tmavým cákancem. Mohlo to být ztuhlé mazadlo některého ze strojů nebo krev. V pluťanském příšeří a mraze nebyl mezi kapalinami na první pohled zjevný rozdíl.
"Další informace z laboratoře," promluvil Graham a jeho tvář částečně přezářila informační prostředí HIDu.
Vědec měl kruhy pod očima, levou ruku ovázanou, jako by se při práci poranil. Backsyhta napadlo, zda sám také vypadá podobně zbídačeně. Po dnu a půl ve skafandru na to měl právo.
"Zjistili jsme, co jsou zač. Skliváci nejsou z hmoty jako my. Jejich myšlení není založeno na výměně elektrických nábojů mezi neurony, ale na oscilacích Einstein-Bosseho kondenzátů. To potenciálně vysvětluje spoustu jejich vlastností."
Backsyht věděl, že Einstein-Bosseho kondenzáty vytvářejí atomy podchlazené na tak nízkou teplotu, že jsou laicky řečeno přimražené na svých místech. Protože ale ani atomy nemohly odporovat Planckovu principu neurčitosti, který tvrdil, že čím menší je objekt, s tím menší přesností je možné zjistit jeho polohu, spojovaly se do větších, víceatomových shluků.
"A pomůže nám to nějak? Je v tom klíč, jak je zabíjet?" zeptal se unaveně.
"Tady jsou další výsledky. Závislost jejich reakční doby a maskovacích schopností na teplotě prostředí," pokračoval vědec, zatímco WPCEčka vojáků zpracovávala distribuovaná data.
"Zahřejte bojiště, naplňte ho nějakým aerosolem, tohle všechno by mohlo trochu pomoct."
Zahřejte bojiště? Backsyht se nevěřícným pohledem rozhlédl po mrazivé pustině. Válčili na Plutu, což představovalo teplotu nějakých sedmatřicet kelvinů, pohodičku pro přivandrovalce z hlubin vesmíru. Stačilo jim natáhnout si mírně chladivý obleček a mohli se cítit jako doma.
"Zapálíme led," řekl najednou Vorošilov a HID zaplavily jeho rozkazy.
"To by mohlo vyjít," přitakal bizarní stroj kousek od Backsyhta.
Vlastně Jane jeho prostřednictvím.
Místo Grahama se najednou objevil McBane. Oči se mu leskly způsobem, který by Backsyht dříve připsal jen naprostému šílenci na hodně exkluzivním tripu.
"Plán průnik B," řekl pouze a zmizel.
Vorošilov přikývl.
"Až začne útok, nesmí postoupit ani o krok. Aspoň půlhodinu."
"To bude znamenat další ztráty, velké ztráty," zkonstatovala Jane.
"Přesně tak," souhlasil zachmuřeně žoldnéř a začal další sérii příprav.

***

Spiceová si od Bruggera vzala ampuli a vložila ji do interfejsu, který umožňoval doplňování farmak a dalších

medicínsky užitečných látek do zásobníků skafandru.
Podle rozkazu měla lék ihned aplikovat.
"Co to je zač?" zeptala se, aniž aktivovala mediikonu HIDu.
"Malý tvrdý zářič," odpověděl Brugger.
Nevěděla, zda si z ní dělá legraci, a bylo jí to jedno. Bezmyšlenkovitě zadala příkaz k aplikaci léku.
"A k čemu to je?" zeptala se lhostejně.
"Pokud si to nedáš brzy odstranit, spolehlivě ti to během pár měsíců způsobí rakovinu."
Pozvedla zbraň. Automatika se už postarala o doplnění nábojů. Byla unavená, byla tak unavená, že měla pocit, že v úzkých křivolakých tunelech tráví celý svůj život.
Kuzmin s Chorybdem dostali jiný úkol - provést průzkum v místech, kde se nebojovalo, a přitom se měli pokusit dostat co nejdál. Nedávalo jí to smysl, ale velel McBane a neměla důvod pochybovat o jeho rozkazech.
"Nebudeme žít celé měsíce, tak k čemu to?" zopakovala otázku.
"Když tě zabijí, budeme tě moct podle toho zdroje vystopovat."
"Fajn, můžete mi pak postavit pomníček. Jdeme na to?"
"Jdeme," souhlasil Brugger.
Spolu s dalšími třemi muži měli podniknout protiútok.
Využít jedné ze zapomenutých chodeb a co nejsilněji píchnout protivníka do boku. O obranu dna základny se teď starali jen lidé Byutechu. Ale už to nebyli žádní zelenáči, každý, kdo přežil uplynulých čtyřicet hodin, byl veterán.
Uchopila automatickou zbraň oběma rukama a nastavila kadenci na maximum. Už se poučili, že skliváci dokáží vydržet zásah do jakéhokoliv místa, pokud jeho energie nepřevýší jistou mez. Na druhou stranu, trefa kamkoliv, i do těch jejich bezkloubých končetin, je mohla zabít, pokud měla dost energie. Spiceová střílela rozsevem, osvědčilo se jí to. Zvlášť, když si sem tam vypomohla granátem.
Kradla se s Bruggerem a dalším mužem tmou, všechna čidla v pasivním režimu, bojové duchy ostatních už nevnímala. Všichni otupěli, už nebyli nervózní ani napjatí.
"Jane, slyšíš mě?" zeptala se na soukromém kanále.
"Zatím ano," odpověděl jí poruchami částečně překrytý hlas.
"Jak to jde?"
"Fahreyová se drží, i poručík Mopenten v obranné věži číslo tři, pětku vyhodili vojáci do vzduchu, když se nepřátelé dostali dovnitř, Vorošilov se ocitl pod silným tlakem. Nemyslím si, že se udrží dlouho. Gunner zůstal v budově reaktoru. Nebo se probíjí oklikou zpět. Nemám data."
Spiceová dobře věděla, co by se stalo, kdyby se skliváci dostali do věže. Najeli by reaktor na plný výkon a pak by jednoduše rozstříleli obranu obytné kupole. Jen obranu, protože nikdy nezabíjeli zbytečně a měli enormní zájem o zajatce.
Její pozornost upoutalo zablikání čidla teploty. Graham s Wellerem je vybavili extrémně citlivým přístrojem, který dokázal na vzdálenost několika desítek metrů určit fluktuace teploty v blízkosti absolutní nuly. A daleko před ní, zdánlivě na konci chodby šikmo klesající do hlubin na pravé straně, byla oblast s teplotou o nějaké tři kelviny nižší, než byl místní průměr.
Poslala Bruggerovi data, on místo odpovědi přešel do chameleóního módu. Sklivácká technologie maskování, pokud to byla technologie a ne přirozená vlastnost přinesená z jejich světa, byla o třídu, možná o dvě, lepší, na druhou stranu třeba nepočítali s tím, že by proti nim používali něco podobného. A co víc, tady už se nacházeli hluboko v jejich království.
Žoldnéř se přiblížil až k termoskvrně, která se zblízka změnila v ústí chodby napojující se v příčném směru. Spiceová vytočila optoelektroniku na maximum, aby něco viděla. Zpočátku měla pocit, že rozeznává jen šum přebuzených obvodů, pak však mezi stíny zahlédla organizovaný pohyb a mikrofon zaregistroval vibrace zdí.
Jasně, vy studení hajzlové, pocházíte z nejzapadlejších končin vesmíru, takže budete schopni využít každý foton, přemýšlela s urputnou nenávistí, o které netušila, že jí je vůbec schopna.
Čekali dlouho a riskovali, že je dříve nebo později prozradí zbytkové tepelné vyzařování obleků. Nakonec však počítač získal dost dat a vykreslil jim celou scénu. Dívali se do dutiny válcového tvaru, pravděpodobně vyražené teprve nedávno. Na ledových katafalcích ležela těla. Lidská těla zbavená skafandrů, zalitá do průsvitných kokonů nebo do nich právě zalévaná. Mezi nimi se pohybovaly nezřetelné postavy. Nebyla si jistá, zda mají tři nebo čtyři nohy, ale určitě spočítala čtyři horní končetiny. Zbytkového světla bylo tak málo, že se neuplatnil typický zrcadlový efekt a při pohybu nejvíc připomínali tvory z přelévajícího se písku. A byli menší než skliváci, se kterými bojovali dříve, uvědomila si s překvapením. Ale známé válečníky zde našla také, se zpožděním si všimla pravděpodobně hlídkujících nehybných postav u stěn, mimo pracovní prostor menších skliváků. Bez přičinění Chorybda, jí samé nebo kohokoliv z jednotky najednou světla přibylo, díky tomu i detailů a celá scéna získala na dynamičnosti, protože WPCEčko už nemuselo každou změnu pracně dopočítávat z kompletního souhrnu dat.
U třetího katafalku se předkláněli, spíš svá těla do podivně zalomeného tvaru přeměnili dva skliváci. Mezi nimi ležel člověk. Spiceová zvýšila přiblížení, obraz získal na trojrozměrnosti, jak se Brugger opatrně přemístil stranou a počítače využívaly dat ze všech čidel.
Teď už Spiceová věděla, že náhle získané světlo pochází přímo ze skafandru nešťastníka na pitevním stole - jeho HID byl stále funkční, i když pravděpodobně silně poškozen.
Skliváci začali nad tělem pracovat. Končetiny se jím plynule proměňovaly, rozšiřovaly se a zase zužovaly, občas dokonce splývaly části těl obou mimozemšťanů dohromady.
"Oni jsou sami sobě nástrojem," zašeptala nevěřícně Spiceová.

A pak ztuhla ještě víc. Superodolný skafandr, látka tkaná přímo z chemických vazeb uhlíkových molekul, se pod dotekem skliváků rozestupovala jako obyčejné plátno. Při závěrečné penetrací čidla zachytila vyzařování odpovídající teplotě 270 - 330 kelvinů. Rozptyl byl velký vzhledem k extrémně nízké intenzitě záření, které pronikalo přes hmotu skliváků. To znamenalo, že skafandr až do poslední chvíle udržoval podmínky umožňující přežití člověka.
Skafandr byl rozřezán a současně s tím i částečně odstraněn opalizující příkrov neviditelného sarkofágu věznícího člověka. Infrakamery zachytily a po rekalibraci zobrazily dosud živé, i když podchlazené, lidské tělo. Důvěrně známý obraz člověka vyvedený v měkkých pastelových barvách rozrušovala fraktálovitě se větvící struktura absolutní černi přecházející do stále subtilnějších linek, až se ztrácely pod rozlišovací schopností přístroje. To byly nástroje, nebo tělo, Spiceová nedokázala rozhodnout, dvou skliváků provádějících vivisekci. Přinutila se vyčkávat a pozorovat.
Mimozemšťanské skalpely postupně vnikaly hluboko do tkání, aniž by zasáhly jakýkoliv životně důležitý orgán. Určitě to neprováděli poprvé. Pak se fraktálovité úponky absolutního chladu napojily na páteř a mozek; celý proces se zdánlivě zastavil. Až po chvíli bylo zřejmé, že hmota těla ubývá a Spiceové došlo, že skalpely současně slouží jako nanoskopické choboty nasávající buňky, molekuly, atomy.
"Oni nás požírají?" zeptal se nevěřícně Brugger pomocí neodposlechnutelného kontaktního spojení.
"Ano, ale ne kvůli potravě - kvůli informacím," odpověděla.
Myšlenky jí běžely rychlostí polarizovaného světla v optickém kabelu.
"A proto se tak rychle učí, proto jsou každou hodinou nebezpečnější. Měli bychom odsud vypadnout a předat tuhle informaci majorovi," vychrlila.
"Jo, on už to stejně tuší," souhlasil Brugger.
Viděla, že mediikona velkého žoldnéře indikuje maximální zatížení stresovými hormony.
"A já nedovolím, aby ti hajzlové takhle zaživa řezali člověka."
Spiceová si uvědomovala, že by bylo taktičtější ztratit se po indiánsku, ale věděla, že by ho nepřesvědčila, navíc i v ní se bouřily všechny instinkty. Zorné pole se změnilo, to se od ní Brugger odpojil a na chvíli se ztratil v chodbě za ní.
Spiceová po celou dobu natáčela. Přitom si vzpomněla na ohlodaná těla, která objevili na tajné základně SONICBMu, na neobjasněná zmizení personálu základny, na události, které se staly před víc než stoletím a čtvrt.
"Vy už tady čekáte dlouho, zatraceně dlouho," mluvila nahlas sama pro sebe, zatímco tvor mrazivého pekla zaživa pohlcoval člověka. "Čekáte, sbíráte informace, až budete vědět dost, abyste zaútočili. Vlastně už jste i zaútočili, jenomže vaši parťáci pohořeli."
"Ústupová cesta připravena," ohlásil najednou Brugger, WPCEčko jí okamžitě ukázalo, co přichystal.
"V čase T + 20 zahájíš palbu," oznámil, počkal, až počítač rozdělí prostor na palebné sektory a vyčíslí předpokládané ideální pořadí pokrytí. "Já nastartuji vrhač."
Věděla, proč útok naplánoval právě takovým způsobem. Jeho částicový vrhač patřil k těžkým zbraním a pěchota ho nepoužívala. Pro najetí na provozní parametry potřeboval krátký, v boji ale podstatný čas.
T+12
Potvrdila příjem, mírně se přikrčila a zkontrolovala nastavení zbraně.
Bruggera, žoldnéře s kvérem, kterým mohl zničit malou kosmickou loď, cítila za sebou. Bude to stačit na tyhle bastardy? Doufala, že ano - vsadila na to svůj život, vsadila na to ještě mnohem víc.
T+6
Museli to zkusit.
T+0
Automat zaštěkal, záblesky granátů poskytly optoelektronice dost světla, najednou viděla jako ve dne. Výzkumníci, jak si pojmenovala menší skliváky, šli k zemi okamžitě, vojákům zásahy zdánlivě nepůsobily žádnou újmu. Nejrychlejší už se pohnul a zvedl směrem k ní a Bruggerovi něco už na pohled nepříjemně velkého a nepříjemně zkázonosného.
Brugger se kolem ní protáhl, ucítila povzdechnutí elektroniky, když smrtící bestie instalovaná na bojovém šasi ožila. Brugger používal nejmenší model nejvýkonnějších kinetických vrhačů. Místo jader deuteria chrlila jeho zbraň hyperonové fragmenty s mnohem větší klidovou hmotností a tím pádem i účinností. Led tekl, skliváci se rozstřikovali v louže zrcadlící tekutiny, prostorem vířily trosky, zepředu zněly další exploze, syčivé a pomalé, s nimi přišla smršť ledových balvanů a záplava rychle se vypařující kapaliny. Brugger stál uprostřed zkázy a metodicky likvidoval všechno v okolí.
Laser, radar, infra, všechna čidla červeně signalizovala, že se na ně valí hordy nepřátel. Spiceová už měla obavy, že Bruggera popadl sebevražedný amok, ale velký žoldnéř najednou skončil se svou likvidační palbou a postrčil ji před sebe.
"Utíkáme," oznámil.
Rozběhli se chodbou, ve stísněném prostoru to nešlo rychleji než čtyřicet kilometrů za hodinu. Nutila svaly pracovat pravidelně, aby je zbytečně nepřetěžovala interakce exoskeletu. Když je příliš klikatá zákoutí donutila zvolnit na dvacet, měla pocit, že se plazí hlemýždím tempem. Pak kousek za nimi zaburácely další exploze - nálože, které Brugger rozmístil předem. Některé časované, jiné se spouštěčem, další s náhodným okamžikem výbuchu.
Tlaková vlna je dohnala a předehnala, tsunami kapalného metanu je srazila k zemi. Pak začal tlak opět bleskově klesat k nule a vrátilo se vakuum - metan opět zmrzl. Zvedli se ze země a běželi, dokud se nedostali do pásma pokrytého posledními zbytky senzorové sítě, do pásma, které lidé dosud ubránili. Spiceová okamžitě zahájila datový přenos.
"Jane, ty už to víš?" vyhrkla zadýchaně, když konečně zastavili a připravili se k palbě na případné pronásledovatele.
"Ano," odpověděla jí A. I. okamžitě. "McBane tu hypotézu navrhl a já jsem pro ni sesbírala spoustu podpůrných důkazů. Pořád to však byla jen hypotéza. Teď máme jistotu. Skliváci jsou bytosti parazitující na informacích získaných od jiných, na informacích ukrytých v tělech biologických bytostí, jako jste vy."

"A nedělají to poprvé," napadlo Spiceovou.
"Pravděpodobně ne," potvrdila Jane.
Bruggerův vrhač zahřměl, jí HID zatím nic neukázal, pak si uvědomila, že má k dispozici i čidla základny a napojila se také. Zběsilé pronásledování přerostlo v zuřivý útok, skliváci se je pokoušeli dostat za každou cenu.
Stiskla spoušť, dlouhou dávkou srazila jednoho, který pronikl Bruggerovou palebnou přehradou, pak se dokonalým skokem stranou s navázaným kotoulem přesunula o deset metrů a pokračovala ve střelbě.

***

Backsyht se vymrštil, vystřelil na přibližující se plochý stín, vrátil se do výkopu a s maximální akcelerací se přesunul do další pozice. Opět se postavil do palebné linie, vystřelil třikrát za sebou, z toho dvakrát zasáhl cíl. Válečný stroj skliváků se zastavil a ještě víc se zploštil. Buď se snažil skrýt do země, nebo byl zničen a rozsypával se jako cihla z písku.
Backsyht se unaveně složil na dno do nejskrčenější pozice, kterou bojový skafandr umožňoval. Nacházel se v dobře chráněné části obranného okruhu kolem základny, tady byl v bezpečí před podivnými proudy energie, které přicházely rovnoběžně s povrchem a měnily skupenství hmoty v jakousi supratekutou látku. Zasažený člověk se pak prakticky roztekl.
Vedle něj se o stěnu opřel voják. Backsyht byl příliš unaven, aby si zjišťoval, co je zač. Jen tam vedle sebe mlčky odpočívali.
Pluto už dávno nebylo tichým sterilním světem věčného mrazu. V okolí základny se válela hustá mlha z drobných krystalků oxidu uhličitého a vody, z desítek puklin v povrchu tryskaly celé gejzíry rychle mrznoucí směsi kapalných plynů, teplota na bojišti stoupla dobře o třicet kelvinů. Vorošilov přikázal zapálit led a jeho plán vycházel. Technici do hlubokých puklin spustili nádrže kyslíku a zdroje tepla. Tak se jim podařilo zapálit metan, na několika místech dokonce objevili vodní led a stačil výkonný energetický zdroj, aby vznikl samoudržující se chemický reaktor. Článek tavil led na vodu, tu pak rozložil na vodík a kyslík a zapálil. Uvolněná energie s nespotřebovaným kyslíkem samovolně zapálila metan v okolí ložisek vodního ledu. Zemí otřásla další exploze, k obloze vytryskl celý les kapalino-ledových sloupů a mlha zhoustla.
Backsyht objevil pohozenou schránku s náboji odpovídající jeho pobočni zbrani a po dohodě s WPCEčkem si doplnil zásobník.
"Jak to děláte, jak víte, kdy vás zaměří?" spojil se voják s Backsyhtem na soukromém okruhu.
Backsyht sledoval ukazatel zásobníku a doufal, že se zastaví až na konečné hodnotě. Už několikrát se setkal s poloprázdnými schránkami.
"Teď už je to dobrý. Myslím od doby, co je tady tak horko," začal unaveně vysvětlovat. "Jsou lépe vidět a těsně předtím, než se tě pokusí sejmout, uslyšíš takové tiché ping. Není to ze senzorů, ale zpětná vazba impulsně modifikovaného pancíře."
"Ping?" Vojákův hlas se chvěl na pokraji paniky. "Jak jste na to přišel?"
Backsyht už ho ale nevnímal. Dostával další balík dat a sérii rozkazů.
Do jeho oblasti se přesunovala jednotka skliváků doprovázená pěti bojovými vozidly, charakteristika jednoho z nich neodpovídala žádnému objektu, se kterým se dosud potkali.
"Jane?" ozval se. "Mám k dispozici jenom naše válečné roboty. Nemůžeš mi přihrát aspoň jednu tvoji obrněnou pěst?"
Backsyht zjistil, že Jane řídí své stroje s mnohem větší kreativitou, než dokáže válečný software, a párkrát už mu to zachránilo život.
Mezi otázkou a odpovědí uběhla nezvykle dlouhá pauza.
"Ano, právě mám tři opravené, posílám ti je. Za první vlnou je ještě druhý sled, víc nevidím."
Stačil jen zaklít, ale to už se ozval Brassi. Spolu s ním a ještě s dalšími deseti vojáky, devíti, opravil se, když si vzpomněl na strachem ochromeného muže po svém boku, měl bránit tento úsek.
"Posílám dopředu naše poslední chipwáky, i tvoje. Musíme se za každou cenu dozvědět víc."
"Rozumím," potvrdil Backsyht.
Chápal to, ale pro něj to znamenalo, že bude ochuzen o vstupy z jejich čidel. A tím pádem bude mít menší přehled, menší předstih před akcemi protivníka. Téměř současně s jeho odpovědí pohasl proud dat a informacemi pokrytá sféra kolem něho se zmenšila a navíc se snížila rozlišovací schopnost. Vzápětí se datové struktury opět pohnuly, nabyly na hutnosti, přehlednosti a informační vydatnosti.
"Zpřístupnil jsem výstupy od poničených robotů, kteří tu stojí a částečně fungují," vysvětlil Brassi vzápětí.
A také výstupy od mrtvých, jejichž obleky nebyly zcela zničené, doplnil Backsyht v duchu, ale nahlas neřekl nic. Každý bit navíc mohl někomu zachránit život.
Soustředil se a vybral si prostřední ze tří okamžiků, který mu WPCEčko nabídlo k přesunu přes nechráněné území na střelecký palpost.
Odhad vyšel, z mírné, okem nepozorovatelné vyvýšeniny mohl zacílit na plochý tank v čele. Po Backsyhtových rizikem vykoupených datech okamžitě sáhli váleční roboti a Janeniny stroje. Kanón zaburácel, po druhé, ping.
Plochá vyvýšenina se ztratila ve změti ledového prachu, který pak v prostoru implodoval a zmizel. Backsyht v tu chvíli už stál o pětadvacet metrů dál. Měl pocit, že právě dopadl ze střechy činžáku, ale za hraniční přetížení při bleskovém přesunu těsně nad povrchem zaplatil jen krvácením z nosu. Okamžitě opětoval palbu, ping, ping.
Před zásahem ho zachránil sněžný gejzír oxidu uhličitého. Požár v hloubce metano-vodního ledovce se rozšiřoval, viditelnost klesala a teplota mírně rostla. Přesto mu bylo jasné, že pokud se Vorošilov nebo McBane brzo nevytasí s nějakým dalším trikem, mají to spočítané. Při posledním protiútoku, ke kterému využili tajnou chodbu spojující vnější a

střední okruh obrany, jich zlikvidovali padesát. To bylo dobré, jenomže skliváci nebyli hloupí a podruhé už se nachytat nenechali - tajná chodba přestala být tajná.
Čidla i přes husté sněžení a mlhu zaregistrovala pohyb nepřátel, myšlení vystřídaly elektronicko-biologické instinkty tandemu lidský mozek - WPCEčko. Backsyht střílel, přesunoval se, uhýbal. Plný zásah neinkasoval ani jednou, ale čítač poškození bitevního skafandru zvolna, ale nezadržitelně narůstal.
Bez varování se před ním rovnou ze země vynořil plochý obrys stroje sklíváků, díval se rovnou do temné štěrbiny nahrazující hlaveň. Nezaváhal, vypálil z kanónu. Raketomet na levém rameni vyplivl poslední jedovaté střely, Backsyht na ně okamžitě navázal dávkou z automatu, to už ale robustním šasi skafandru otřásl další výstřel jeho základní zbraně.
Stroj se nerozsypal, ale ani nevystřelil, místo toho se od jeho boků oddělily mohutné postavy sklíváckých válečníků.
Mlha je zviditelňovala, drobounké krystalky klouzaly po povrchu jejich těl a proměňovaly je v napůl hmotné přízraky.
Backsyht pochopil, že přišel jeho konec, sám neměl se svým kanónem šanci. Nebál se, pouze netrpělivě čekal, zda bude moci ještě jednou vystřelit. Ten pocit ho překvapil, našel v něm klid.
Pak se země zatřásla, led před ním explodoval a jednotku smetla cílená palba tři válečných robotů DH2.
"To bylo štěstí," pronesl a nepoznával vlastní hlas.
Tak studený a lhostejný.
"Ani ne," odpověděl mu Brassi.
Backsyht až teď podle souřadnic Brassiho osobní ikony zjistil, že žoldnéř leží po celou dobu v puklině jen kousek od něj.
"Dostal jsem zásah, můžu se sice pohybovat, ale kromě toho tak maximálně plivat na průzor. Tak jsem aspoň přivedl mašiny," vysvětlil žoldnéř.
"Aspoň," uchechtl se Backsyht a zjistil, že se ho zmocňuje opojný pocit.
Život, i když pod smrtící oblohou Pluta, v bitevním skafandru a uprostřed bojové vřavy chutnal nádherně.
"Máme pauzu," zkonstatoval Brassi, když zanalyzoval situaci v okolí. "Ale ne moc dlouhou, ty svině se pekelně rychle učí, navíc používají pořád silnější a silnější kvéry."
"Jo, učí," povzdechl si Backsyht a zkontroloval munici.
Zbývala mu ještě třetina nábojů, to nebylo špatné.
"Vorošilov má, trable, pošlu mu mašinky," protáhl Brassi.
Trojice DH dvojek se však ani nehnula.
"Co to k sakra..."
Backsyht zaklonil hlavu. Uplynulé chvíle ho stály mnoho sil, možná mu jich zůstalo méně než nábojů. Věděl, že na jiných místech teď zuří boj, ale digitální data se dala potlačit a pokud člověk chtěl, změnila se v sen. Jenomže lidé umírali doopravdy.
"Poplach! Virový útok na válečné stroje!"
Brassiho ikona přerostla v purpurově žhnoucí lebku se zkřiženými hnáty, současně se mohutné stroje za jejich zády pohnuly, a zároveň podle HIDu polevila veškerá jiná bojová aktivita sklíváků.
"Kriste pane!" drmolil Brassi a přisvojil si většinu kapacity WPCEček všech spolubojovníků.
DH dvojky se z čekacích poloh, kdy poskytovaly nejmenší cíl, vztyčily do bojových.
"Nejsem schopna je očistit, nemám nad nimi kontrolu," oznámila Jane podivně suchým tónem.
Backsyht měl strach, že v jejím hlase slyší zděšení. Nedivil by se, dobré dvě třetiny jejich palebné kapacity představovaly robotické jednotky.
"Útočí i na mé stroje!" hlas Jane už nebyl vyděšený, potácel se na hraně paniky.
"Oni se snaží dostat až ke mně! Na chvíli se odmlčím!"
"Backsyhte? Musím nahoru, musím se jednomu z těch šašků napíchnout přímo na mozek, pak je oddělím a možná i vyčistím," přerušil Brassi své bleskové analýzy.
Než Backsyht stačil odpovědět, přesunul se žoldnéř k nejbližší DH dvojce, odrazil se a propočítaným skokem dopadl na temenní část horní palebné věže. Stroj pod nárazem půltunového těla zakolísal, dávka z elektromagnetické karabiny Backsyhta minula a roztříštila led před ním. Současně se dali do pohybu dva vzdálenější roboti.
Backsyht se řadou divokých manévrů, při nichž zatěžoval schopnosti exoskeletu na sto třicet procent provozních parametrů, vyhnul další sérii dávek a dostal se mezi Brassiho na DH dvojce a další stroje.
"Brassi, jdou po tobě, musíš dolů," křičel, ale současně už lícil a pálil jeden výstřel za druhým. První mimo, další dva zasáhly, ale DH dvojky se dál blížily. Backsyht zrušil všechny bezpečnostní pojistky a zatěžoval zbraňový komplet daleko za hranici spolehlivosti.
Tentokrát už mířil na robota, kterého si Brassi osedlal. V divokém tanci, který všichni provozovali uprostřed zesilující palby, se mu v zaměřovači každou chvíli míhal sám žoldnéř.
"Je to dobrý, kámo, stihnu to, je to dobrý!" drmolil Brassi tónem, který prozrazoval, že si myslí něco zcela jiného.
Osedlané DH dvojce došlo, že vlastně svého jezdce chrání, a začala se otáčet tak, aby ho vystavila palbě zezadu.
Backsyht se vykašlal na zbraně robota kousek vedle sebe a snažil se Brassiho za každou cenu krýt.
"Nepřítel převzal kontrolu nad našimi bojovými roboty," informoval suše Vorošilov ostatní.
WPCEčko zhodnotilo účinky Backsyhtovy palby - byl příliš daleko na to, aby nepřítelem ovládnutým strojům způsobil fatální poškození.
Brassiho skafandr zarezonoval hlasitým ping. Backsyht bez dalšího rozboru rizik vyrazil vpřed a současně pálil. Jednou zasáhl, ale odolný bojový stroj vydržel a opětovně se zaměřil na Brassiho přilepeného na sesterské DH dvojce. Druhé, ještě zlověstnější ping. Backsyht se odrazil, donutil exoskelet k maximálnímu výkonu a jako živý projektil zasáhl robota - výstřel šel mimo.

"Hotovo!" zajásal Brassi a se zpožděním tří desetin sekundy stroje ztuhly.
Backsyhtovým zorným polem se v rychlém sledu mihla obloha, rozpraskaný led, obloha, pak buď čidla, nebo jeho vědomí vynechaly. Probral se v leže na břiše, skafandr napůl nefunkční, systémy podpory života ve žlutém pásmu, ze zbrojních modulů nefungoval žádný.
Mátožně se probíral posledními okamžiky. Jeho WPCEčko se už opět napojilo na informační síť. Roboti byli skutečně Brassiho zásahem zpacifikováni, žoldnéř sám zahynul při obnoveném útoku skliváků.
Backsyht měl chuť brečet: to nebylo spravedlivé. Na tváři cítil vlhkost slz, ale se studenou účelnou lhostejností ohlásil svůj stav a čekal, až se objeví servisní automaty, aby ho opravili pro další boj.
"Je to kurva nespravedlivé," zašeptal nakonec sám pro sebe.
"Je. Zachránil mi život," odpověděla mu stejně tiše Jane a odmlčela se.

***

Gunner ležel na ledě, tvář obrácenou k obloze. Cáry mlhy zahalující základnu dosahovaly až sem a rozmývaly ostrou linii stínu reaktorové budovy. Uvnitř už nebyl nikdo živý, nikdo z lidí živý, ale on tady dál trpělivě čekal přesně podle rozkazu. S ním Kovacs a Markwair, jeden z drsnějších a schopnějších vojáků Byutechu. Jejich úkol byl jednoduchý. Až přijde rozkaz, zvýšit výkon reaktoru z klidových pěti na minimálně dvacet procent. Co nejrychleji.
"Musíme k tomu použít ruční ovládání, automatika, i když napíchnutá, to nedovolí," přemýšlel nahlas Kovacs. "Kdybychom měli Goliáše, bylo by to snadné, rozbili bychom je na sračku, zůstalo tam jen pár šmejdů."
Pár šmejdů představovalo dobře padesát těžce ozbrojených skliváků.
"Nemáme Goliáše, odjeli s ním ostatní," upozornil Markwair.
"Pravda," opáčil Kovacs, jako by na to skutečně zapomněl. "Dost hezký hvězdy," zprostředkoval ostatním vlastní pohled na oblohu.
"Nikdy jsem neměl rád hvězdy," odpověděl Gunner.
"Myslíte, že to někdo přežijem?" pronesl zamyšleně Markwair.
Znělo to čistě jen jako akademická otázka, bez špetky osobního zájmu nebo strachu.
"Neřekl bych," zabručel Gunner.
"Říkáte nám skliváci," ozvalo se na veřejném okruhu, mírně mimo hlavní nosnou frekvenci, takže hlas měl nádech příliš napjaté vibrující struny.
"Mluvíme s vámi, kapitánko Fahreyová. Používáme tento komunikační kanál, protože o něm víme, že ho slyšíte."
Markwair sebou šokované pohnul, až se to projevilo i na poloze bitevního obleku.
"Kurva, oni mluví naším jazykem!" zaklel.
"Jo, učí se rychle, zkurvysyni," přitakal Gunner. "Ale pokud znám starého McBanea, počítá s tím a má nějaký plán. A možná, že my tři tady dřepíme právě proto."
"Známe vás lidi, kapitánko. Dokážeme porozumět bytostem sestaveným ze stejného druhu hmoty jako jste vy. Už několikrát jsme se s nimi setkali a pokaždé jsme je porazili. Ale my vám netoužíme vládnout. Zajímá nás obchod, spolupráce. A komu potřebujeme prostředníky. Nabízíme vám a vašim lidem ve věži dohodu. Vykonávali byste naše rozkazy a stali se našimi zástupci. Byli byste herečky mezi lidmi."
"Herečky? Divný," poznamenal Kovacs.
Začalo sněžit. Gunner prověřil čidla a zjistil, že původně mikroskopické, okem neviditelné vločky padají už dlouho a postupně narůstají. Za dobu, co leželi venku na holé pláni, je pokryl tenký bílý poprašek.
"Asi chyba v jejich slovníku. Možná chtěli říct králi, bohy. Pro spoustu lidí je nejúžasnějším a nejmocnějším člověkem holovizní herečka," spekuloval Kovacs.
"To zní zajímavě, pokračujte," promluvila najednou Fahreyová.
"Ona nás zradí," lekl se Markwair.
"Ne," zabručel Gunner. "Fahreyová nezradí ani chlapa, kterej si to zaslouží. Kdysi jsem s ní pracoval, zdržuje."
"Tón vaší odpovědi je špatný, nevěříte nám," odpověděla příliš napjatá struna. "Možná vám tuto nabídku učiníme ještě jednou, možná ne."
Audio kanál zapraskal, pak někdo vysílání vyladil a hlas zněl dokonale lidsky.
"Teď začneme další útok. Nemuselo by umřít tolik bytostí vašeho druhu, kdybyste s námi spolupracovala."
Provést plán D2, priorita A, objevilo se Gunnerovi na displeji.
"Takže, mládenci, teď zjistíme, zda tuhle legrácku někdo přežije."

***

Vorošilov ustoupil ze středního obranného pásma jako poslední. Nepřátelé už do útoku ne vrhali žádné další síly, ale přesto stále postupovali. Munice docházela, o všechny výzvědné stroje přišli, Jane zbýval poslední robot. Kombinované ztráty technika - živá síla převyšovaly sedmdesát procent. Vzhledem ke stoupající míře poškození hardwaru akceschopných bojovníků se každým okamžikem zhoršovala kvalita komunikace a následně se rozpadala organizační struktura.
"Pane, jsem u konce se silami. Už se neudržíme," oznámil Vorošilov McBaneovi a čekal.
Přesná data s jeho integrovanými poznámkami už odeslalo WPCEčko a Vorošilov si vybíral pár desítek sekund odpočinku. Unaveně pozoroval neprostupnou mlhu, ze které se každým okamžikem měli vynořit mimozemšťané. Teploměr se vyšplhal na závratných sto kel vinu, ledovec v hlubině hořel jako ropné pole na Zemi.

"Souhlasím s vaším vyhodnocením situace," odpověděl McBane, ale jeho video se neobjevilo. "Pokud se vám podaří udržet se ještě patnáct minut, je možné, že se část osazenstva stanice na Plutu zachrání. Jinak nemám žádný přínosný nápad."
"Rozumím, pane, pokusíme se vydržet ještě patnáct minut -"
"- a pak dostanete nové rozkazy."
"Rozumím," potvrdil na závěr ještě jednou Vorošilov.
"Chlapi, tlumočím slova majora McBanea," promluvil na vojenském okruhu.
"Pane, ne všichni tu mají koule," přerušil ho ochraptělý ženský hlas.
"Omlouvám se, madam, velmi se omlouvám," opravil se Vorošilov, jeho slova doprovodilo několik uchechtnutí.
"Dámy a pánové," změnil oslovení, "pokud se udržíme ještě patnáct minut, je reálná šance, že díky tomu přežijí lidé na základně," přešel k jádru věci.
Současně do okopu kousek vedle něj potácivě vklouzl Backsyht s rychlopalným kanónem na rameni, za sebou na laně táhl dvoumetrákový zásobník s náboji. Vlastní zbraně se zbavil a vybrakoval jeden z poškozených válečných automatů. Geniálně šílený nápad.
"V téhle husté mlze váhají, asi mají problémy se spojením," přerušil Vorošilův projev - WPCEčko mu přidělilo nejvyšší prioritu, aniž by o ni žádal.
Vorošilov okamžik analyzoval data, která s sebou Backsyht přinesl. Skliváci se připravovali k útoku a zaměří se na pancéřovanou pozici, kterou si vybral jako středisko posledního odporu.
"Necháme je zaútočit a sevřeme je do kleští. Bude to krátký stisk za využití všeho, co ještě máme. Já s těmito lidmi," před očima všem odroloval patřičný seznam, "se spojovacími tunely přesuneme do prostoru mezi pásmy obrany a napadneme je při jejich útoku z leva. Jane s těmito lidmi," další, tentokrát kratší seznam, "provede totéž v zrcadlovém gardu. Zbytek bude držet pozici, za každou cenu. Musíme je udržet ještě po 14 minut 5 sekund. Pak ustupujeme."
Vorošilova slova doprovodil taktický plán zobrazený přes 3D mapu okolí. Právě se provinil proti absolutní většině vojenských příruček a své více než skrovné síly s mnohem menší palebnou silou rozdělil a k tomu se ještě rozhodl napadnout mnohonásobně silnějšího protivníka. Jenomže problémy se spojením jsou problémy se spojením. Přišel čas riskovat.
Polointeligentní automat už začal svařovat primitivní trojnožku pro Backsyhtův kanón. Vorošilov aktivoval své zbrojní systémy a jako první poslechl vlastní rozkaz. Na kontroly nezbýval čas, buď a nebo.

***

Fahreyová se opírala o zeď. Bitevní věž odolávala útokům jen díky své extrémně dokonalé pasivní i aktivní ochraně kombinované s nekompromisní obranou přístupových cest. Kromě ní zbývali naživu poslední dva muži. A to nikdo neudělal chybu, nikdo neumřel zbytečně a ještě jim přálo štěstí. Tolik mrtvých.
Zapudila depresivní, odhodlání požírající myšlenku a napojila se na senzory věže. Na dlouhých vlnách dokázal radar proniknout mlžným oblakem obklopujícím základnu. Už se bojovalo u samotných stěn hlavní kupole. Nepotřebovala skoupé McBaneovy informace, aby pochopila, že skliváci ze všeho nejvíc stojí o živé lidi.
"Kapitánko?"
"Ano, majore?" odpověděla okamžitě.
McBane ke spojení použil extrémně výkonný ultrafialový laser zaměřený na čidla věže, už víc zbraň seřízenou na nízký výkon než komunikační nástroj.
"Za minutu v čase t bude obnovena dodávka energie do vaší věže. Aktivujte systémy a buďte připraveni na můj další rozkaz: s použitím maximální palebné kapacity zničit obytnou kupoli a sterilizovat co nejširší okolí. Pokud již žádný další rozkaz nedostanete, v čase t plus 240 sekund zahajte palbu. Poté se řiďte dle vlastního úsudku."
"Můžete mi vysvětlit tento neobvyklý rozkaz?" zeptala se.
"Bohužel ne."
V následující sekundě spojení vypadlo, příliš výkonný laserový paprsek zničil přijímač.
Fahreyová automaticky pustila stopky a instruovala své poslední muže. Dodávka energie byla obnovena za padesát pět sekund po ukončení jejich rozhovoru, ale McBane už se neozval.

***

Backsyht poslednímu rozkazu nerozuměl, ale přesto běžel jako o život, vlastně běžel o život.
Po povinném čekání proběhl stále funkční tlakovou komorou a následoval šipky HIDu. Směřovaly dolů, do podzemních pater. Očekával tlačenici, ale kupole zela prázdnotou. I v trysku si všimnul nepořádku, vybrakovaných skladů a částečně rozebraných technologických systémů. Podle HIDu s ním běželo dalších pět lidí, poslední Vorošilov.
Směr vytyčené cesty se náhle změnil, poslušně odbočil a začal klesat do podzemí. Pokud to byla past skliváků, sklapla.

***

Gunner vyšel z budovy reaktoru, trochu přitom vrávoral, protože exoskelet po několika zásazích v průběhu boje o reaktor vykazoval pouze pětapadesátiprocentní funkčnost.
Nikdo na jeho žádost o spojení neodpovídal. Nevěděl, zda nezůstal na Plutu zcela sám - poslední živý člověk. Kovacs, přesněji jeho torzo, ležel ve velíně reaktoru, kde mu kryl záda do posledního okamžiku oživovací sekvence

energetického zdroje, Markwair zahynul při cestě ven.
Gunner se otočil k oblaku mlhy. Nejhustší byl právě v blízkosti kupole. Zablesklo se, bez uvažování padl k zemi, ale věděl, že je to zbytečné. Záblesk byl pouze doprovodným efektem zásahu graserů a raserů, kterými byly vybaveny obranné věže. Skliváci nad nimi získali kontrolu a vymazali lidskou základnu z povrchu Pluta. Když se záplavou částic všech možných energií oslepená čidla skafandru vzpamatovala, byla pryč mlha, kupole a s ní několik desítek metrů ledového podkladu.
Gunner mlčel, vnímal jen pravidelný puls svého unaveného srdce - to byl konec.
Pak však, po minutě ticha, které před ním nezažil žádný člověk, ožil na HIDu Kuzminův volací znak.

Nastav pasivní režim.
Pokud jsi schopen nepozorovaně dojít na místo, jdi.
Pokud ne, zůstaň kde si a udělej se sám pro sebe, zprávu smaž.
Koordináty následují.

Hra pokračovala, Gunner cítil, jak se v něm opět postupně rodí naděje. Ne v to, že přežije on sám, ale v to, že žoldnéři, lidé, zvítězí. McBane byl lišák a viděl až za roh. Před chvílí sice zahynuli skoro všichni lidé, ale on, Gunner a jeho parťáci ještě mohli zabít pár zatracených skliváků. Mohl jim to trochu vrátit. Úplně vrátit, s úrokem vrátit. Mohli se pokusit nakopat jim prdel tak, aby si na ni už v životě nesedli.
Zkontroloval chameleóní funkce skafandru, nastavil čidla na pasivní režim, lokační laser, který neposlouchal, vyřadil z provozu. Pak se opuštěnou pluťanskou rovinou rozpraskanou stopami bojů vydal k určenému cíli. Nespěchal, dával si načas a umožňoval WPCEčku dokonalé mapování terénu a hledání nejnenápadnějších tras. Do uší mu hrála čtvrt tisíciletí stará rocková skladba s příznačným názvem TNT.
Kapitola dvacátá první
JEDEN ZA VŠECHNY, VŠICHNI ZA JEDNOHO

Chodba se náhle rozšířila v rozlehlou prostoru, Backsyhtovi se podlomily nohy a svezl se na zem. Klouzal dál po břiše a vyrýval přitom do hladkého ledu hluboké brázdy. Lidé sedící a stojící, v lehkých skafandrech, v pracovních skafandrech, v nouzových ochranných schránkách před ním v panice uskakovali. Nakonec zastavil s helmou napůl zaraženou čelem do ledu uprostřed chaoticky nakupených hromad hardwarových bloků. Technici okolo se činili, několik lidí se sklánělo nad staromódními počítačovými obrazovkami a současně oživovali i využívali právě tvořené počítačové centrum.
Backsyht se pokusil zvednout, ale nedokázal to, exoskelet s ním odmítal spolupracovat. Po dvaceti sekundách jeho marné snahy WPCEčko umělé svaly zablokovalo, aby svým chaotickým úsilím nepoškodil skafandr nebo si sám fyzicky neublížil. Vzápětí se ho zmocnil třes a vzdal to - byl naprosto vyčerpán.
"Rád bych teď podrobně vysvětlil, proč jsme tady a co musíme udělat a proč to musíme udělat - tedy pokud dojde k nejhoršímu," promluvil někdo.
Hlas nepoznal, ale ikona patřila McBaneovi.
Poslouchal ho, jak zevrubně popisuje, co už dávno tušil, a přitom upřesňuje jeho soukromé domněnky o sklivácích, bytostech pocházejících z nějaké superchladné fluktuace ukryté daleko ve vesmíru, jak všechny informuje o jejich hrůzné schopnosti získávat informace přímo z těl zajatých nepřátel.
"Lidé na základně Titanium to včas zjistili a rozhodli se raději zahynout, než aby riskovali, že se nepřítel z jejich mozků dozví dost, aby mohl vyhlásit válku celé lidské civilizaci," zakončil McBane.
Backsyht věděl, že neříká celou pravdu. O smrti osmdesáti tisíc lidí pravděpodobně rozhodl jeden vysoce postavený, chápavý a inteligentní člověk. A současně zatraceně bezohledný. Zabil všechny ostatní kvůli své pravdě. A udělal dobře, uvědomoval si Backsyht s hrůzou mezi pauzami vyčerpání.

***

Spiceová odpočívala opřená o stěnu. Její bitevní oblek byl poškozen a umožňoval jen omezenou pohyblivost. Prohlížela si jeskyni, kterou McBane přikázal vybudovat jako poslední útočiště. Byl zatraceně chytrý a předvídavý, ale dobře věděla, že oni je stejně najdou. Přivede je k nim teplo, ať se skrývají jakkoliv dobře a daleko. Lidi vždy prozradí teplo. Přikázala svému jen částečně funkčnímu HIDu, aby vyhledal ostatní žoldnéře. Dovnitř se dostal jen McBane, Chorybd, Fincher, Backsyht a ona. A jeden Janenin robot. Jane samotná ne - nebylo toho schopna.
Vidíš, pomáhala jsi nám a my jsme tě obětovali, běžely Spiceové hlavou myšlenky otrávené únavou kombinovanou s beznadějí.
"Stejně do kopule nevlezli ti zkurvysyni všichni, než ji McBane odpálil," zamumlala sama pro sebe.
"To máš pravdu, ale měli velké ztráty. Podle mého rozboru jejich taktiky už ztratili víc než polovinu svých prostředků."
"Jane?" vydechla Spiceová. "Ty jsi přežila v podzemí a máš spojení?"
"Bohužel jsem nepřežila v podzemí, můj rodný tank vzal za své už v průběhu bojů. Ale předtím jsem se přestěhovala."
Spiceová ťukla laserem do robota. Vypadal mohutněji než předchozí, ale to nic neznamenalo, protože každý z Janeniných výtvorů byl originál závisející na tom, co na základně našla.
"Tak to je skvělé!" skoro se zasmála, ale pak hned zvážněla a rozhlédla se po podzemní jeskyni.
U stěn se válely hromady energetických článků, parta techniků pracovala na přenosném jaderném reaktoru, další vztyčovali nafukovací stan, ve kterém měli odpočívat ti, jejichž skafandr neumožňoval dlouhodobý pobyt. Spiceová se

mrkla na teploměr. Už jen několikahodinový pohyb zhruba dvou set lidí s vybavením způsobil, že se teplota zvedla o dvacet kelvinů.
"Je to zbytečné, oni nás najdou," zkonstatovala.
"Máš pravdu," potvrdila Jane. "Nechala jsem v chodbě pár pasivních čidel. Už se blíží."
McBane prošel s tubou speciální barvy určené pro ultranízké teploty příčně z jedné strany jeskyně na druhou a vyrobil přitom tlustou červenou čáru. Mezitím už vybraní technici obcházeli lidi a každému z nich připlácli na hruď malé tmavomodré kolečko.
"Pokud sem nepřátelé přijdou, musíme udělat jedno. Kvůli sobě, kvůli lidem na Zemi," pokračoval McBane ve svém proslovu. "Každý teď máte na skafandru přilepenou vysoce účinnou trhavinu. Nálož vás spolehlivě zabije a zničí tělo tak, že z něj skliváci nezískají žádné informace. Každý máte kód ke své náloži."
Spiceová obdržela svůj kód. Tohle byla hra, jako žoldnéř měla k dispozici mnohem sofistikovanější metody, jak sejít ze světa.
"Až nepřátelé přejdou přes čáru, zabijte se," dokončil McBane a jeho hlas se zdál pohnutý.
Spiceová na HIDu bleskově sjela zapojení náloží. McBane lhal jen částečně. On ani nikdo z žoldnéřů neměl sice v ruce spínač, ale stačilo, aby se jediný z ostatních lidí rozhodl k smrti a tím zabije i ostatní. Vlastně to bylo jednoduché, všichni za jednoho, jeden za všechny. Stejný zákon pro žoldnéře, stejný zákon pro ostatní pracovníky základny. A možná jednou stejný zákon pro všechny lidi, napadlo ji.
"Blíží se," poznamenala Jane.
Chorybd to zřejmě věděl také. Někde přišel o integrované zbraně a teď stál u červené čáry vyzbrojen elektromagnetickou karabinou. Spiceová se mrkla na její technická data. Byla vybitá, v článcích nezbyl ani joule. To znamenalo, že nejúčinnější bude ji použít jako kyj. Chorybd to věděl, přesto stál na stráži u čáry. Lidi to viditelně uklidňovalo. Spiceová pokrčila rameny. Byla k smrti unavená, to z ní vždy dělalo cynika.

***

Gunner se v přenosné přetlakové komoře vyvinuté právě pro tyto účely převlékal do nového bitevního skafandru. Obvykle trvalo několik desítek hodin, než si člověk přizpůsobil biometriku a elektroniku k obrazu svému. Tady však někdo odvedl velký kus práce a okamžitě po vlezení si do skafandru dokázal dosáhnout pětadevadesáti procent své standardní výkonnosti.
"Mizerná výzbroj," zabručel při pohledu na dva podvěsné gatlingy a malý tank se střelivinou a náboji.
"Tiše tam," zasmál se Kuzmin.
Gunner si nepamatoval, kdy ho slyšel smát se. Ten zvuk byl zvláštní, divný, skoro jako kdyby se smál had.
"Tiše ven?" nadhodil.
"Může být," odtušil Kuzmin a bez velkých cavyků začal do nosných patic skafandru zakládat zavazadlo.
Gunner ho poznal okamžitě. Byla to taktická jaderná bomba přezdívaná Bumbrlíček. Třicet kilotun, za jejichž vlastnictví se platilo smrtí. Kousek dál ležela druhá podobná placka.
"Ti mizerové se učili příliš rychle," začal tlumeně vysvětlovat Kuzmin, "a Jane s McBanem na základě toho, co jsme se až dosud dozvěděli, získali podezření, jak to dělají - vyžerou ti mozek z hlavy a tak zjistí všechno, co jsi v něm měl."
Gunner poslouchal a současně prováděl kontrolu systémů. Tohle vyprávění muselo mít nějaký význam, důležitý konec, proč byl mlčenlivý Kuzmin ochotný tak dlouho mluvit.
"McBane pak z nějakých analýz usoudil, že mají centrální řízení, stejně jako my."
Gunner zkameněl. Už věděl, kam jeho parťák míří.
"Někde musí mít štáb, který vyhodnocuje získané informace a pak podle nich řídí útoky ostatních. Jane je označila za supertechnickou kmenovou strukturu. Je fuk, co jsou zač, hlavně když to bude fungovat."
Kuzminova osobní ikona se na okamžik zdeformovala způsobem simulujícím pokrčení ramen, hned však pokračoval ve výkladu dál.
"McBane jim postupně začal dávkovat informace. Oddíly, u nichž bylo pravděpodobné, že zahynou v boji nebo padnou do zajetí, informoval o různých, pro nepřítele zdánlivě výhodných věcech. Podle toho, jak rychle reagovali, odhadl vzdálenost jejich centra. S pár lidma jsem provedl první průzkum, který jsem pak sám dotáhl do konce. A zajatí se zdrojem tvrdého záření pod kůží nám ukázali, kde přesně to je."
Gunner chtěl něco poznamenat, ale Kuzmin ho předešel.
"Přes skafandr samozřejmě nic nezměříš, to je jasný. Stačilo ale, aby je svlékli… A tím si to zpečetili."
Kuzmin se ušklíbl svým charakteristickým způsobem. Gunner byl jediný, komu nenaháněl strach.
"Pokračuj," pobídl ho, zatímco si na skafandr upínal Bumbrlíčka číslo dvě.
"Už není o čem mluvit. Přijdem a odpálíme jim to pod zadkem. Jsou to kočovníci a ta chytrá holka z tanku tvrdí, že taky už nemají moc rezerv, možná skoro žádné. Třeba vyhrajem."
"V tom případě, pojďme pro olivovou ratolest!" ukončil debatu Gunner a jako první vlezl do úzké pukliny, která byla jejich vstupní branou k základně skliváků.

***

Zpočátku to šlo snadno. Po hodině obezřetného putování chodbami ve skále Gunnera napadlo, že budou vypadat opuštěně pořád, protože skliváci jsou pro ně neviditelní. Po další půlhodině ho však Kuzmin předběhl a bez spojení, pouze gestem pravé ruky, mu naznačil, ať přejde do ultrapasivního režimu - to znamenalo maximální možné omezení

výkonů všech přístrojů, bez ohledu na funkčnost. Trochu lepší stand by.
Gunner nerad poslechl a kradl se za svým parťákem do slova a do písmene do čtyřech. Pak ho poklepání na průzor upozornilo, aby počkal. Znovu poslechl, měl pocit, že se dostal do království duchů, kde už žádná logika neplatila. Čekal v osamění a téměř absolutní slepotě.
"Vše v pořádku," ozval se po pěti minutách Kuzmin na duo kanále, současně rozsvítil reflektor.
Gunner ho spatřil stát o padesát metrů dál nad hromádkou rychle sublimujícího ledového prachu. Před průzorem helmy držel žoldnéř svůj oblíbený nůž.
"Kryoocel," poznamenal zamyšleně, "a popraskala."
Jako na povel se čepel rozsypala na drobné úlomky.
"Ale nožem zabít jdou," zkonstatoval spokojeně. "Nejsou to zas takoví frajeři. Jdeme dál."
"Jak jsi ho uviděl?" zastavil ho Gunner na okamžik. "Na přístrojích nic nebylo."
"Vycítil jsem smrt, jako vždycky," odpověděl tiše Kuzmin a pokračoval v cestě.
Další hlídku tvořili dva skliváci. Vyřídil je oba řezací strunou. Ani jeden z nich nebyl sklivák - válečník.
"Také berou z posledních rezerv," okomentoval to Gunner.
"Jo," souhlasil Kuzmin. "Už jsme skoro u cíle."
V hlase mu zněl tichý smích.
Gunner věděl, co to znamená.
"Jeden z nás na sebe upoutá pozornost, druhý donese bombu a odpálí ji," pronesl nahlas, co bylo zřejmé jim oběma.
"Přesně tak," potvrdil Kuzmin.
"Budeme losovat," řekl Gunner, otočil se zády, vyrýpl ze stěny ledovou hrudku, sevřel ji v pěst a obrátil se zpět ke Kuzminovi.
"Z které ruky chceš? Kdo má led, nese bombu."
Kuzmin ze stěny vyrval ledový balvan a podržel ho před Gunnerem.
"Vždycky jsem došel na konec tunelu, do kterého jsem se vydal. A tohle je můj tunel, já už žádný jiný mít nebudu. Rozumíš?"
Gunner přestal vnímat HID a vpíjel se očima přímo do stínítka Kuzminovy helmy. Po dlouhé pauze nakonec přikývl. On to chápal, on ano. Na rozdíl od Kuzmina měl před sebou možná jeden nebo i dva další tunely, do kterých rád vleze a bude se snažit dojít na jejich konec.
"Dobře," přikývl nakonec, pustil zmrzlý metan a díval se, jak se ladně a pomalu snáší k zemi.
"Dávám ti tak pět procent na to, že přežiješ. Ale třicet sekund předtím, než to spustím, ti zavolám. OK?" řekl na rozloučenou Kuzmin.
"Nemusíš."
Bez dalších slov se rozdělili. Neměli mapu, ale při předešlých výzkumech Kuzmin objevil v budování skliváckých chodeb jisté zákonitosti a teď se podle nich oba řídili.
Gunner opatrně kráčel tmou. Tmou ve skutečném i přeneseném slova smyslu, protože v pasivním režimu čidel téměř nic neviděl ani necítil. Potřeboval se dostat co nejblíž, aby způsobil pořádný zmatek. Najednou, aniž by k tomu měl reálný důvod, pozvedl levou paži a rotační kanón zaměřil do černoty, pak náměrnou posunul ještě o kousek výš.
Rozsvítil reflektor, aktivoval radar, laserový skener a současně stiskl spoušť. Byli tam a bylo jich hodně. Chodba se rozšiřovala do podoby seříznutého válce. Skliváci se mačkali všude kolem stěn, uprostřed stálo zařízení barvy mléčného ledu, jehož účel se ani nesnažil odhadnout. Prvních pět z nich umřelo, než se ostatní vůbec pohnuli. Tohle muselo být místo odpočinku, kasárna, ubikace. Odpálil granáty a postupoval dál a dál, aniž by kontroloval, zda za sebou nechává jen mrtvé. Bitevní oblek signalizoval první zásahy, ale bylo jich pořád zázračně málo. Gunner skákal, odrážel se od stěn, převaloval se po ledu, hned byl tady a hned jinde, využíval všech svých zkušeností, dovedností a možností žoldnéřské supertechnologie. Všechno jen proto, aby pronikl co nejhlouběji do nepřátelského území. Otřela se o něj střela a změnila prázdnou raketometnou nástavbu v hromadu přechlazené kapaliny.
"Mrtvým přeje štěstí," pomyslel si pouze a pokračoval v sestupu do ledového pekla, proklínaje přitom nedostatečnou účinnost a kadenci svých zbraní.
Pak najednou zazněl Kuzminův umíráček - žoldnéřova ikona se změnila v malý atomový hřib, pod nímž rychle ubývala čísla od třiceti k nule.
Jako by někdo v Gunnerově mozku přepnul spínač, zaplavil prostor před sebou poslední salvou granátů a obrátil se na útěk.

***

V černém ústí chodby se sice nic neobjevilo, ale gravitační detektor vyladěný na maximální citlivost zešílel. McBane vydal pokyn a světlo reflektorů ozářilo umělou jeskyni, lidé leželi roztroušeni po ledové ploše samostatně i ve skupinkách, všichni ale fascinovaně pozorovali prázdný vchod.
Krok před červenou čarou stále čekal Chorybd, ve svém pošramoceném bitevním obleku zhmotnění nočních můr stovek lidských generací. McBane pomalu přistoupil k vyznačené hranici.
"Tak se ukažte, my přece víme, že jste tady," pronesl na veřejném okruhu.
Prostor se zachvěl, z nicoty pomalu vykročilo pět světlo zrcadlících figur rozměrově jen nepatrně menších než Chorybd s plnou bojovou výbavou. Za nimi další, o něco menší.
Jeden ze skliváků přistoupil až těsně k žoldnéři s bezzubou elektromagnetickou karabinou. Svými smysly museli vnímat, že je mrtvá, bez stopy po energii. Těžká zbraň se v Chorybdových rukou mihla neskutečnou rychlostí a těžší zadní částí

zasáhla mimozemšťana do trupu. Vzápětí podruhé a potřetí, sklivák se zapotácel. Dva jeho druhové ho strhli vzad do bezpečí, třetí pozvedl proti žoldnéři zbraň. Chorybd nečekal. S veškerou energií, kterou byl jeho exoskelet schopen vyvinout, se vrhl vpřed a zarazil skliváka hluboko do ledu. V dalším okamžiku zavyla jeho elektromagnetická řezačka, na podlahu se vysypala hromada sublimujících krystalů, o sekundu později se na ně s tichým zašustěním sneslo bezvládné lidské tělo. Superodolný skafandr byl rozerván od rozkroku až k helmě. Krev nestačila vystříknout, jak rychle zmrzla.
McBane mrtvému druhovi zdánlivě nevěnoval pozornost.

***

Kuzmin ležel na zádech, kromě život zabezpečujících systémů a reflektoru ze skafandru nefungovalo už nic. Kužel rozšiřujícího se světla zobrazoval zrcadlovité postavy hemžící se všude kolem něj. Spadl na ně z výšky několika desítek metrů. Přesněji řečeno vrhl se na ně, aby mu to v nízké gravitaci netrvalo tak dlouho. Velký sklivák s dvěma výrůstky připomínajícími hlavu se k němu sklonil, k stínítku helmy přiložil špatně viditelný břit.
"Teď zemřeš, člověku," řekl kupodivu srozumitelně.
Kuzmin se rozesmál.
"Tak na to si vsadím!" odpověděl, než mu sklivák rozpáral skafandr i s hrudníkem.

***

McBane stál stále na červené čáře tváří v tvář jednomu z mimozemšťanů.
"Nemáte šanci. Vůbec netušíte, proti komu stojíte," hovořil monotónně. "My jsme lidé. Zabíjíme se navzájem, topíme se ve vlastní krvi a jen ti nejsilnější, nejbezohlednější a nejkrvelačnější se z ní vynoří. A právě nás jste potkali. Nás si nezotročíte, jsme přirození zabijáci. Možná se požereme navzájem, ale vy, vy si na nás vylámete zuby. Raději umřeme, tak jako se to stalo na Neptunu, než abychom vám poskytli sebemenší výhodu."
"Zapamatuj si to, Jane," poznamenala Spiceová, současně uslyšela mnohonásobné zatajení dechu, jak ostatní pozorovali mezeru dělící mimozemšťana od čáry.
Pak najednou scientilátory zaregistrovaly spršku částic tvrdého záření charakteristického druhu, se zpožděním se dostavila záplava divokých otřesů, která spoustu lidí připravila o rovnováhu. Kuzmin s Gunnerem splnili svůj úkol. Nevěděla, zda se má radovat nebo být smutná. Zůstávala pouze lhostejnost.
"Přišli jste o další část svých sil. Už vás moc nezbývá," promlouval dál McBane. "A s námi teď tady zahynete i vy. Budete vůbec schopni vzdorovat flotile, která zanedlouho přiletí?"
McBane se odmlčel a dál zůstával stát čelem proti velícímu sklivákovi.
Ticho se prodlužovalo.
"My neprohráváme, ne s bytostmi horkého života," řekl najednou mimozemšťan a jeho hlas se ozýval odevšad. "Tohle byla první lekce, první kolo."
Otočil se a odešel, za ním jeho suita. Na zemi zůstal jen mrtvý Chorybd a poslední zbytky rychle mizících krystalů.
Spiceová se rozplakala. Netušila přesně proč, jen věděla, že jí to dělá dobře.
Epilog

Backsyht stál společně s McBanem, Gunnerem a Bruggerem kousek stranou od ostatních a pozoroval přistávací manévr tří výsadkových modulů bitevních křižníků Invincible, Inflexible a Indominable. Prostor už dávno zajišťovaly prostředky bezpilotní ochrany, pozemní štěnice a napůl spící váleční roboti. Nafukovací stany vztyčené nad narychlo vykopanými podzemními halami, ve kterých za zoufalých podmínek strávili posledních deset dní, působily proti záplavě supervýkonné vojenské techniky směšně, až uboze.
Ale i kosmické lodě vypadaly nicotně, pokud na nahrubo zflikovaném HIDu nastavil správné měřítko. Niterné tečky lidského umu na pozadí nebezpečného nepřátelského vesmíru.
Moduly dosedly, všichni piloti dokonale provedli manévr zvaný skluzavka, kterým v posledním okamžiku před přistáním smýkli strojem o několik set metrů stranou, takže ho neposadili do moře klokotajícího metanového ledu, ale na pevný povrch. V dalším okamžiku už se ve stříbřitých pláštích otevřely tmavé otvory a sto padesát mužů těžké pěchoty zahájilo výsadek. Backsyht se napojil na čidla ostatních žoldnéřů a WPCEčko mu zobrazilo, jak dosud vyčkávající roboti předcházející lidský výsadek přechází z automatického, pasivního režimu do aktivního. Jejich operátoři už měli dostatek informací o situaci.
Pak už spolu s ostatními jen čekal, až se muži přiblíží. Mizeli a zase se objevovali na zdánlivě jednolitém povrchu Pluta. Dříve by jejich postup připadal Backsyhtovi dokonale zkoordinovaný, bleskový a hrůzu nahánějící. Teď viděl chyby v maskování, ve spolupráci jednotlivých skupin. Prošel peklem, které ho změnilo.
Major McBane stál v čele jejich útvaru, člověk, bez něhož by už dávno byli všichni mrtví, vojenský génius bojující o záchranu každého muže i ženy na Plutu. Člověk? Při vzpomínce na fakta, která objevil, když slídil v datech, která si po orbitálním útoku prohlížela Fahreyová, se usmál. McBane de facto nebyl člověk. Bylo to vědomí člověka přehrané do chemicko- biologicky upgradovaného mozku vytvořeného na základě kopírovací technologie společnosti Bio Tech Jap. Vynořil se z masakru, který se rozpoutal při útoku na koncern, jenž ho vyrobil, přisvojil si identitu jednoho z padlých, zachránil několik lidí a stal se žoldnéřským majorem s druhým nejlepším indexem úspěšnosti a největším počtem ušetřených lidí.
Backsyht to věděl, Fahreyová to věděla. A tak to mělo zůstat až do okamžiku, dokud nezemřou. Nemuseli se na tom

domlouvat.
Vojáci už stačili zajistit terén a obklopili je. Nebo obklíčili, napadlo ho. Záleželo na úhlu pohledu. Muž v posledním modelu skafandru, který proti těm jejich vypadal podivně nepoužívaně, skoro příliš nově, podobně jako šaty modelek na předváděcím molu, vykročil vpřed a obřadně McBaneovi zasalutoval.
Backsyht sledoval rychlou komunikaci, komunikaci na velitelském okruhu. Kromě něj k němu měli přístup Brugger, Spiceová a Jane.
"A ta stvořená entita, myslím umělou inteligenci, se kterou jste v počátečních fázích obrany spolupracovali, byla skutečně zničena?" zazněla obezřetná otázka, kterou Backsyht po celou dobu očekával.
Tři metry vysoký robot konstrukce co dám dal se narovnal a podivně kulhavým krokem přistoupil k hovořícím velitelům.
"Ne, plukovníku," odpověděla Jane.
Reakce výsadkářů byla rychlá, na stroj mířily desítky hlavní laserů, elektromagnetických urychlovačů i klasických palných zbraní. Backsyht odhadoval, že na bitevních křižnících je právě vyhlašován nejvyšší stupeň poplachu. Nebyla však zdaleka tak blesková jako reakce Gunnera, Bruggera a koneckonců i jeho vlastní. Brugger na majora namířil svůj opravený částicový vrhač. Jeho nyní nestíněné jádro žnulo na HIDu jako malé slunce. Backsyht sám pouze pozvedl tyč s praporem. Na diamantové fólii se skvěl obraz Pluta s Charónem s jasným Sluncem v pozadí, planetu samotnou půlil purpurový pruh - na paměť mrtvých, kteří tady prolili svou krev.
"Vítám vás na Plutu, plukovníku, vítám vás ve svém domově," ozvala se znovu Jane. "Vzhledem k tomu, že jsme právě s maximálním vypětím sil dočasně odrazili velmi nebezpečného nepřítele, navrhuji pokračovat v další spolupráci."
Plukovník vypadal zmateně, několikrát otevřel a zase zavřel komunikační kanál směrem k McBaneovi.
"To je nesmysl! Nemáte šanci, nemůžete nám vzdorovat!" vybuchl nakonec a mával hlavní směrem k majorovi. "Vy jste se postavili proti lidem! Spojili jste se s nějakým zatraceným počítačem proti člověku! Zradili jste celou civilizaci."
Najednou si všiml předmětu položeného na ledu před Gunnerem a zmlkl. Bumbrlíčka poznal na první pohled.
"Jsem žoldnéř, pane," odpověděl místo McBanea Brugger. "Vaše podělaná civilizace mi teď dluží miliardu a já mám obavu z doby splatnosti. Tady Jane mi jich nabídla dalších deset, když jí pomůžu se s váma domluvit. Přiznávám ale, že nejsem moc dobrý vyjednávač."
"Dovolte mi, abych vám představila své přátele a spolupracovníky," vmísila se Jane do rozhovoru.
"Pan McBane, vrchní velitel mých ozbrojených sil, pan Gunner, mé ozbrojené síly, pan Brugger, externí poradce pro vojenské záležitosti. Pan Backsyht, můj velvyslanec, kterého, doufám, odvezete s sebou, aby mě zastupoval ve vnitřních oblastech Sluneční soustavy."
"To je nesmysl, mí nadřízení raději Pluto vyhodí do povětří, než aby přistoupili na tuhle směšnou hru!" sípěl dál plukovník, přitom ale nespouštěl oči z atomové bomby položené na ledu.
"To určitě mohou," souhlasil McBane s ledovým klidem. "Ale možná si uvědomují fakt, že někde na okraji Sluneční soustavy se pohybuje nepřítel, pro kterého je celý náš druh kořistí. Tento nepřítel disponuje technikou na vyšší úrovni než je naše a může kdykoliv znovu zaútočit. Mnohem lépe připraven než tentokrát. Nebo mu z hlubin vesmíru přiletí posily. A lidstvo, celá civilizace, kterou se zaklínáte, skončí jako plamen svíčky v závanu větru. Potřebujete informace, které má Jane," kývl směrem k robotovi. "Zatraceně moc je potřebujete, z těch opravdu důležitých vám neposlala ani bit."
Na okamžik panovalo na Plutu ticho stejné, jako po uplynulé eony věků bez lidí.
"Navrhuji, abyste evakuovali zachráněné a informovali nadřízené o situaci. Další kolo diplomatických jednání můžeme začít za jedenáct hodin, dvacet osm minut," ukončil McBane jednání.

***

Backsyht se do jejich provizorního obydlí vrátil jako poslední. Než vešel, otočil se a pozoroval nyní opuštěnou pluťanskou planinu. Zůstala na ní jen vlajka s planetou přeškrtnutou purpurovým pruhem.
Post epilog

F. Backsyht
Emisar umělé inteligence známé pod jménem Jane zůstal v jejích službách po celých čtyřicet let. Až po jeho smrti byla uveřejněna jeho poslední reportážní kniha s názvem: Jak jsem sjednotil lidstvo. Dílo vzbudilo rozporuplné reakce. Faktem však zůstává, že lidská civilizace se v průběhu let koexistence s Jane ve stínu hrozby tajemně přízračných skliváků z velké části konsolidovala a vyřešila většinu globálních sporů. Což potvrzuje poslední větu Backsyhtova díla: Člověka může zachránit jen vnější nebezpečí.

Major McBane
Legendární postava, některými považována za mytickou. Podle historických pramenů pracoval pro Jane téměř století. Tento údaj zpochybňuje jeho lidskost. Podle některých je i dnes, o více než sto padesát let později, stále naživu a velí Janeniným flotilám křižujícím vzdálené okolí Sluneční soustavy.

M. Spiceová
S poručíkem K. Mopentenem se sešla v nejlepší pařížské restauraci v roce 2256. Jejich schůzka je v historii známá jako Rande generálů. Byla při ní ukončena poslední velká válka mezi aliancí koncernů a Euro-Asijskou unií.
A. K. Vorošilov

Po válce o Pluto už nikdy nevstoupil do aktivní služby. Částečně koupil a částečně získal darem deset tisíc kilometrů čtverečních sibiřské tajgy. S kapitánkou Fahreyovou vychoval pět synů a jednu dceru. V sedmašedesáti letech zahynul při přestřelce s pytláky. Konflikt je znám pod jménem Malá severská válka. Vorošilov stál sám proti několika stovkám ozbrojenců doprovázejících svého despotického vládce V. L. Karachnova na lovecké výpravě. Polovinu z ozbrojenců zlikvidoval, ale samozvaný car unikl. O tři dny později carství napadli Vorošilovi synové a zničili jeden z posledních autoritářských států na zemi.

W. Brugger
Po tři roky si užíval nashromážděné bohatství, pak se opět dal naverbovat do služby armády Jane. Zmizel neznámo kdy, neznámo kde. Jeho majetek je spravován softwarovou právnickou osobou s občanským jménem Žoldnéř. Brugger, ať živý nebo mrtvý, je v současné době nejbohatším jednotlivcem v Sluneční soustavě. Vzhledem k událostem, které by jeho prohlášení za mrtvého mohlo vyvolat, nikdo jeho současný statut nezvěstný nezpochybnil.

O. Kuzmin
V roce 2270 byl prohlášen za svatého. Jisté sekty ho považují za vtělení bojovníka soudného dne.

D. W. Brassi
Jako jediný z padlých má na Plutu svůj pomník. Co skulptura připomínající mozek spojený se srdcem prorostlým technickou hyperstrukturou představuje je dodneška předmětem sporů estétů i topologů. Není známo, kdo a kdy památník postavil. Jane jakoukoliv žádost o vysvětlení vždy ignorovala.

H. Chorybd a S. Pietro
Na motiv jejich přátelství bylo napsáno jedno z nejproslulejších děl literatury nazvané Kámoši. V současné době patří k základnímu kánonu dramatického umění vedle Odyssey a dalších literárních skvostů.

G. X. Gunner
Takzvaný prokletý Gunner. Vedl stále ještě velmi slabé síly Jane proti útoku vojenských jestřábů, kteří zaútočili na Pluto navzdory podepsaným dohodám. V bitvě padl i s většinou svých spolubojovníků, ale lidským silám způsobil tak těžké ztráty, že se nakonec musely stáhnout a Jane obhájila samostatnou existenci.

A. Fincher
Po válce o Pluto vystoupil z aktivní služby, založil soukromou nemocnici a specializoval se na léčení zranění vyžadujících rozsáhlou rekonstrukci lidského těla. Podle jisté části vědecké komunity mu měla být udělena Nobelova cena za vyvinutí transplantačních technologií nové úrovně.

J. Kovacs
Jeho jméno nese třída nejvýkonnějších bitevních lodí lidské flotily operujících na hranici Sluneční soustavy.
Doslov
Žoldnéři - válka budoucnosti.

Po dočtení poslední stránky tohoto příběhu ve mně zůstala spousta pocitů a myšlenek. Hrdost na to, že jsem člověk, úžas ze složitosti a krás Vesmíru, smutek ze smrti hrdinů; děs z toho, k jak krvelačnému druhu patřím, povznesenost z heroičnosti, pobavení z hravosti.
Žoldnéři v sobě kombinují akčnost klasické military science fiction, respekt k přírodním zákonům hard science fiction, tajemství dobrých detektivních příběhů a mrazivou atmosféru hororů. A k tomu je nutno přidat skupinu hlavních hrdinů, kterým člověk chtě nechtě drží palce a přeje si, aby přežili - současně si však uvědomuje, že ne všem se to podaří - pokud vůbec někomu.
Žoldnéři lákají ke zběsilému otáčení stránek, napínají zvědavost a zrychlují puls. Jsou zábavou, která v sobě současně ukrývá množství námětů k zamyšlení. A bez nich by zážitek z četby nebyl tak dokonalý.
Autor velmi zajímavě nakládá s pojmem lidství. Termín se v textu přímo nevyskytuje, ale je v něm obsažen jaksi implicitně. Umělá Inteligence, o níž víme, že v minulosti v zájmu vlastního přežití zničila celou lidskou kolonii, je sympatická, rozumíme její motivaci, odlišnosti od jejích stvořitelů. S napětím pozorujeme, jak si k lidem vytváří vazby a vztahy, které ji dále proměňují a formují její identitu. Nikdy však neztrácí onu imaginární hranu nutnou pro přežití v drsném světě, nestane se poslušnou loutkou v lidských rukách, ale novým inteligentním druhem, s nímž je v budoucnu nutno počítat.
Vůbec celá válečná linka příběhu je protkána tenkou linkou humanity; prastarou myšlenkou - přáním, že primárním důvodem existence vojáků, rytířů, válečníků bez bázně a hany není zabíjení, ale ochrana slabších, bezbranných. Bartošovi vojáci však naštěstí nejsou úctyhodní rytíři kulatého stolu. V průběhu zápasu s nehostinným prostředím výspy Sluneční soustavy, mezi technicky vybroušenými vojenskými operacemi, v rámci boje o holý život, si autor našel čas, aby nám své hrdiny přiblížil jako skutečné reálné postavy s vlastní minulostí, problémy a touhami.
Žoldnéři týmu reprezentují celou širokou škálu míry humanity obsažené v každém jednotlivci. Od doktora Finchera, jenž se k vojákům dostal podivnými zákrutami osudu, přes dokonalého, ale stále lidského profesionála Vorošilova až po ledového Gunnera a Kuzmina - muže, jenž došel tak daleko, jak jen člověk může dojít. A možná ještě o kousek dál.
O to silněji pak působí, když jsou schopni obětovat se pro druhé, zachovat se podle heroického pravidla jeden za

všechny, všichni za jednoho, stát se hrdiny - zachránci.
Oproti většině military science fiction a nejznámějších space oper autor umístil děj do jen lehce vzdálené budoucnosti a nejbližšího vesmíru; snažil se maximálně akcentovat směr rozvoje vědy, vychází ze současného stavu poznání. Nástroje hrdinů, jejich zbraně, skafandry, dopravní prostředky operují na důvěrně známých principech, jsou jen výkonnější a odolnější než cokoliv, co v současné době dokážeme zkonstruovat. Právě robustnost techniky, nehumánní účinnost válečných strojů v kombinaci s vědomím faktu, co v byznysu smrti dokážeme již dnes, dává ještě víc vyniknout křehkosti a zázraku života.
Žoldnéři oslovují několik částí osobnosti čtenáře. Archetypální, v níž sídlí obdiv k hrdinům bez bázně a hany, k mužům (ženám) činu, kteří se nedají zastavit ani smrtí a dosáhnou svého.
Pak hravou část osobnosti, která se skrývá ve většině čtenářů science fiction a ptá se, co by bylo kdyby, obdivuje techniku, její možnosti.
A nakonec přemýšlivou část našeho já, která se ptá, co jsme zač, jak dlouho zde budeme a zda jako vrcholoví predátoři planety Země nepozřeme sebe sama.
A je na každém, aby si vybral, co mu nejvíc vyhovuje.
Nejsem ve svém doslovu objektivní, protože jsem dílo Tomáše Bartoše, vědce, který si výletem na pole vědecko fantastické literatury splnil klukovský sen, provázel od prvopisu až finálnímu tvaru, zúčastnil se mnohých technicko vědeckých i čistě spekulativních diskusí, díky nimž je snad o malý kousek lepší.
Jsem rád, že k Žoldnéřům mohu připojit své jméno aspoň tímto způsobem.

Miroslav Žamboch
Malá knižní řada Poutník č. 46
Tomáš Bartoš: Žoldnéři
Ilustrace na obálce a frontispis: Martin Hlavatý
Grafická úprava obálky: Mirek Dvořák
Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 2006
http://www.poutnik-knihy.cz
redakce@poutnik-knihy.cz
Odpovědný redaktor: E. Čierny
Adresa redakce: Matěchova 14,140 00 Praha 4
Sazba: SF SOFT Praha
Tisk: DaTaPrint Brno
Doporučená cena včetně DPH: 215 Kč